

**ОЛГА ГРОМИКО, АНДРЕЙ
УЛАНОВ
КОСМОБИЛОЗИ**

Част 1 от „Космически лъохмани“

Превод от руски: Ваня Иванова, 2023

chitanka.info

Благодарен съм на всички, които ни помогнаха с работата по тази книга. Отделно благодаря на Александър Москалец. И нисък поклон до земята на Олга Громико, направила много повече от мен за тази книга.

Андрей

Огромно благодаря на Кир Буличов, който с творчеството си ме вдъхнови за тази книга още преди двадесет години. И гореща благодарност на Анна Полянская за поддръжката ѝ в това начинание!

Посвещава се на Алексей Петухов — полковник, Истински Космодесантчик и мой дядо.

Олга

Драги читателю, недей да търсиш научна фантастика в тази книга! По отношение на физиката, астрономията и храбрите космодесантчици това си е чиста проба пародия. По отношение на микробиолозите — суровата истина на живота...

От авторите

— Да беше купил кораб, Стасик — каза Вениамин Игнatieвич, разбърквайки с лъжичка чая си — черен, силен и ароматен.

Станислав Федотович се задави с лимоновото резенче (да го хвърли в чая той сметна за кощунство — всички витамини мрат и се губи вкуса на чая). От пръсналия в гърлото му кисел сок чак сълзи му потекоха.

— Венка, ти знаеш ли колко струва?

— Зависи какъв — разумно забеляза Вениамин. — За круизна яхта, много ясно, няма да ти стигнат парите. А за бракуван

транспортен от 30-те или 40-те години — като нищо. Нали ти останаха приятели на военните бази?

— Защо ми е тази планина от ръжда?

— Ще направиш някой друг рейс и ще го полираш. После ще смениш двигателя. Допълнителни дюзи ще сложиш. След десет години и до яхта ще стигнеш. А най-вече — Вениамин неодобрително огледа ергенската квартира, пълна с мръсни чинии и чаши, — ще ти се появи по-добро занимание, отколкото по цял ден да седиш пред компютъра и да храниш гълъби по парковете. Ти си само на четиридесет и седем, мъж в разцвета на силите си!

— И в пенсия — пошегува се приятелят му от детинство.

— Ами, брат, ти самият вечно се шегуваше, че нарочно си избрал такава професия, че на четиридесет да се пенсионираш — разсмя се Вениамин. Той беше връстник на „Стасик“, но лекарите се пенсионираха чак на петдесет и пет. Впрочем фанатично влюбеният в работата си терапевт-диагностик, звездата на болницата, и на шейсет надали щеше да го направи. Да се консултират със „самия Бобков“ летяха даже от други планети.

— Нали ненапразно правителството ни е установило такъв срок — въздъхна космодесантчикът от запаса. — Четиридесет и седем, а се чувствам на цели седемдесет. Виж, главата ми е наполовина сива!

— А наполовина — още руса! — По повод собственото си побеляване Вениамин въобще не се косеше, на светлата му коса то почти не личеше. Не го смущаваше и малкото коремче, което докторът имаше навик да пъчи напред, когато спори с някого. — И изглеждаш на четиридесет, особено ако се избръснеш и облечеш униформа. Стига си киснал тук, купувай кораб — на теб, като на заслужил орденоносец и преференциален банков кредит ще дадат — и напред!

— Където ми видят очите? — Станислав се усмихна, припомняйки си детската мечта: да открие нова звезда и да я назове със своето име. „Стас II“, нали добре звучи?! Само дето с възрастта, с отърсването от илюзиите, мечтите се менят: сега от новите земи евентуално го очакваше само вилната зона.

— Защо където видят? По маршрут. Отвори който и да е инфосайт: „Търси се превозвач“, „Наемам кораб с екипаж“... Казват, че добри пари плащат.

— Аз и сега не се оплаквам — излъга Станислав. На десантчиците плащаха завишена пенсия, почти два пъти повече, отколкото на Венка. Но все едно не стигаше.

— А ще се хвалиш! — жизнерадостно го убеди докторът. — Като минеш по улицата в капитанска униформа, с фуражка и с кубинска пура между зъбите, всички момичета ще са твои!

— Фантазьор си ти, Веня — разсмя се Стас. — Какъв донжуан съм аз...

— Че защо? По-рано добре ти се получаваше. Колко момичета ми отмъкна!

— Да беше си спомнил още как в трети клас се бихме за електронна игра.

— Ето — подхвана приятелят му, — ти от детинство си мечтаеше да управляваш космически кораби! А сега трябва само...

— Не ми мъти главата, Венка! — решително го прекъсна Станислав, наливайки си чай. — Не ми трябва никакъв кораб, налетях се за три живота напред!

* * *

Роджър Сакаи се взираше в звездите, а те се взираха в него. И даже му намигаха.

Когато му намигнаха за пореден път (което за открития космос е малко нетипично!), капитанът на „Сигуре“^[1] се намръщи и се протегна към клавиша на интеркома. Истински, не вирт^[2], — сериозните момчета предпочитат неща, които не изчезват след взрив на електромагнитна бомба^[3] до кораба.

— Вини?

Отговор нямаше, макар че интеркомът работеше — слушалката изправно предаваше в капитанското ухо звуци от другия край на линията. Звуците напомняха най-вече яростно пуфтенене, прекъсвано от глухи удари.

— Вини — Роджър повиши тон, — какво правиш там?!

Пуфтенето се прекрати.

— Да, кеп, внимателно те...

— Какви ги вършиш в... — В пиратската корвета нямаше камери за вътрешно наблюдение, само термодатчици: по холограмната схема на кораба се движеха три шарени петна, от които пилотът беше най-голямото. — Десния коридор?!

Вини смутено се изкашля.

— Опитвам се да изключа робота-стюард.

Не може да се каже, че капитанът чак се гордееше със самообладанието си, но беше доволен от нивото му. Ето и сега само се задави със сурогатното кафе, а не изпръска цялата рубка с тубичката от нула-дажбата^[4].

— Стюард?! Аз дори не знаех, че сега сме круизен лайнер от висш клас.

— Това пак е работа на Франк! — започна объркано да се оправдава пилотът. — Помниш ли разбития кораб, който претарасихме миналата седмица?

— Помня — неохотно призна Роджър. На неговия екипаж катастрофално не му вървеше не само последната седмица, ами и последната година. Ако трябва да сме съвсем честни, изобщо никога не им вървеше. Иначе пиратите нямаше да се унижават да събират огризките след по-успешните космически хищници. — И какво?

— Ами стюардът беше в откънатия боклук оттам. А на този италиански кретен му станало, разбираш ли, скучно и препрограмираше железото в спаринг партньор по кунг-фу. И даже не се замислил идиотът, че скелетът му не е направен за такова натоварване!

Роджър нервно преглътна, представяйки си кухненския робот с ръце-вилници в поза „прикрит дракон“ или „излитащ жерав“.

— Ей, ей — в разговора се намеси нов глас, висок и бърз, със забележим италиански акцент, — няма нужда да пускаш мехурчета във вакуума^[5], Вини! В инструкцията пише, че нормалната работа се гарантира при сила на тежестта до 5g^[6] включително.

— Франк, пиленце, а ако те фрасна в корема и то със засилка, с колко „же“ ще полетиш към стената?

Капитанът тежко въздъхна. Във вселената имаше не толкова много същества, способни да изкарат Вини от душевно равновесие, но за съжаление в това число влизаше навигаторът на „Сигуре“ — кльоцавият, самонадеян и едновременно с това ужасно страхлив хакер успяваше да писне на всекиго, зависи само за колко време.

— А какво съм виновен аз?! — веднага потвърди репутацията си Франко Фумагали. — Този stronzo^[7] не ми даде да довърша! Още пет минути и...

— Стига! — прекрати спора Роджър. — Франк, излез от канала. Вини, обясни още веднъж какво става при вас?

— Опитвам се да хвана този проклет робот и да го изключа! — Съдейки по възобновилото се пуфтене, от стюарда се беше получил истински сенсей.

— Ти ли не можеш да се справиш с него? — изуми се капитанът. Бившият сержант от спецчастите Винсент Черноу — невисок, но широкоплещест здравеняк в разцвета на силите си, с малко усилие можеше да победи даже мечка. Съдейки по многократно чупения нос на пилота, отначало мечките са се съпротивлявали, но после просто са започнали да бягат.

— Внимателно не мога да се справя с него! — изръмжа Вини. — Нали тепърва ще трябва да мъкнем това нещо на посредника. Аха, ей сега! — От този вик Сакаи разбра, че Франк, излизайки от общия канал, е останал на личен с Вини. — По-добре на теб, глупака, да счупя ръката. Защото нея в лазарета лесно ще я излекуват, а тел от никелид титан на външните планети зор ще намеря!

— Винсент.

— Да, кеп? — пилотът се напегна като направил беля котарак.

— Иди в другия край на коридора, — отчетливо, все едно диктуваше, започна Сакаи, — извади от аварийната ниша в стената „паяка“, залепи с него робота...

— А коридора после кой ще го мие?

— Франк, като причинител на безобразието. — Роджър отново погледна мигащите звезди. — После иди в рубката и провери третия екран.

— Аз и отгук ще ти кажа — небрежно го прекъсна Вини. — Той мига вече трети ден.

— Така... — бавно изрече капитанът. — Щом знаеш за това, къде е записът в ремонтния списък?

— Ами аз просто казах на мис Отвертка...

Краят на фразата потъна в серия кратки пронизителни пиукания. Светлинните панели блеснаха с алени светкавици и бавно се върнаха в обичайния си режим „слънчев ден“.

— Кеп, ако това пак е една от учебните ти тревоги... — заплашително започна пилотът.

— Не. — Роджър се протегна, затваряйки с лакът висящите редом с подлакътника му вирт-прозорци^[8], превключи на общия канал и тихо изкомандва: — Подготовка за бойна готовност, екипажът да заеме места.

— Олеле, кеп... — виновно изписка слушалката, този път с тънък женски глас. — Ама това наистина ли е?! А аз тъкмо започнах да разглобявам втория ни конвертор^[9]...

Роджър въздъхна дълбоко и погледна към десния горен ъгъл на рубката, където на пръчка седеше, накокошинил се и спуснал пухкавата си опашка, петият член на екипажа — Петрович, изпълняващ задълженията на божествения петел на Аматерасу^[10]. Наистина, Сакаи силно се съмняваше, че белият дървесен таралеж от Ниагара може да предаде думите му до духовете на предците. А и капитанът не беше заклет шинтоист — просто понякога в него възникваше желание да съобщи на висшите сили някои интересни неща за тях самите.

— А вие чухте ли това? — тихо се поинтересува Роджър.

Петрович неодобрително изчурулика, козината му, заедно с дългите тънки игли, настръхна и ловко хващайки с лапички пръчката, се обърна с гръб към капитана. Изглежда това означаваше, че духовете не мислят да напускат уютните храмове и да се мъкнат на сума ти парсеци, за да помогнат на един от потомците си.

— Капитане, струва ми се, че открих причината за преразхода на гориво! — продължаваше радостно да бърбори механикът. — В спектъра на ауспуха има повишено съдържание на тритий, следователно филтрите...

Това беше чудесно, но толкова не навреме, че на Роджър му се прииска да направи нещо ужасно с миниатюрната синеока блондинка. Даже нечовешки кошмарно.

— Лейтенант^[11] Джил Джелико, — рязко каза той, — когато излязохме при станцията за гасене^[12], аз обявих повишена бойна готовност на кораба. Помните ли?

— Ъ-ъ-ъ... Да, струва ми се... — смути се момичето.

Ако пиратската работа носеше повече пари, всички системи на корветата щяха да работят като часовник и да блестят до последното

винтче, а не да се разпаднат на ръждиви парчета, държащи се на място само благодарение на Джил (на нея прякорът мис Отвертка не ѝ харесваше никак, за разлика от останалите членове на екипажа). Тя беше гениален механик, само че твърде много се увличаше.

— А на мен ми се струва... — Сакаи млъкна, затвори очи и бавно преброи до десет. — Добре. Ще отложим възпитателната беседа за после. А сега бъди така добра бързо и ясно да доложиш какво става с двигателя!

— Ами... — Джил направи пауза, явно проверявайки не се ли е разпаднало още нещо по време на разговора. — Той, разбира се, не е много... Но за старт и три конвертора стигат, а четвъртият ще е готов след петнадесет минути.

— Отлично! — Сакаи даже се усмихна, макар че тази усмивка накара обърналия се Петрович да отпълзи по-близо до стената. — Действай, мис... тоест лейтенант!

Роджър прекъсна връзката, сплете пръсти и добросъвестно се опита да си спомни поне една от бабините молитви. Както обикновено, нищо не се получи.

Предстоящата операция теоретично беше проста като схема на тухла — пиратите получиха информация (по-точно дадоха за нея последните си пари) за транспортен кораб с ценен товар и организираха засада до станцията за гасене. Този сектор беше отдалечен и краен, а станцията автоматична, без нито една жива душа. Всичко, което се искаше от романтиците на големите космически пътища, беше да дойдат тук първи, да закачат сигнална мрежа от мини сонди и да чакат, докато в нея влезе „тлъстата муха“. Това напомняше старата добра служба в галактическия патрул, само че сега Сакаи беше от другата страна на закона.

На практика всичко тръгна както винаги, тоест зле. За изскочилия от червеевата дупка товарен кораб сигнализира чак третата сонда. Всъщност те бяха за еднократно ползване, фирмата производител гарантираше непрекъснатата работа не повече от тридесет и шест часа от момента на включване и със сигурност не е разчитала, че някой ще събере разхвърляния из космоса боклук, набързо ще го пооправи и ще го използва наново.

После при опит да потегли, механикът тъжно сподели, че в системата на топлоподаване четвъртият конвертор се е зацепил за

втория — този, полусглобения. В крайна сметка се наложи да се ползват двата останали и товарният кораб успя не само да долети до станцията, а и благополучно да се „погаси“. Имаше шанс да го догонят преди скока...

„Но шансът е твъърде нищожен“ — мрачно си помисли Сакаи, гледайки как зад товарния кораб се носи дълга плазмена опашка. Там очевидно конверторите бяха наред!

— Излизаме паралелно — успокояващо мърмореше навигаторът. — Пускам „мигалката“.

Роджър отново мислено се помоли на духовете на предците. Пиратите преправиха на „мигалка“ корабния лидер^[13], като измениха дължината на вълната и го накараха да работи в режим на мигане. Ако не придириаш много на разни дреболии като характеристиките на един импулс, то не можеш да го отличиш от маяка на галактическата полиция.

— Изпрати заявка!

— Пращам заявка... Има отговор! — оживи се Франк. Сега товарният няма да скочи, докато не узнае кой и защо го вика. — Командире, превключвам връзката към теб!

Нямаше видеовръзка, но Роджър по навик поправи фуражката, махна пращинка от маншета на вече доста протритата полицейска униформа и направи „каменна физиономия“. Благодарение на едната четвърт японски гени тя винаги му се получаваше.

— Товарен кораб „Ариадна“, заповядвам ви да легнете на дрейф! — изкомандва той, като за момент усети остро убождане на тъга по миналия, легален живот. — Повтарям, изгасете двигателите, легнете на дрейф, пригответе кораба за проверка!

Стандартните полицейски команди можеше да разпознае и най-примитивният транслатор. Но цифрите във вирт-прозореца продължаваха весело да се въртят нагоре, преминавайки вече 60. Явно с документите на „Ариадна“ не всичко беше в ред и капитанът ѝ предпочете да избегне проверката. Уж проблеми с връзката, не е чул...

— Кеп, те продължават да ускоряват! — избърбори Франк.

— Виждам! — изръмжа Роджър. Проклетият товарен вече беше на мегаметър от станцията и можеше всеки момент да генерира червеева дупка.

Не само капитанът се вълнуваше — таралежът на пръчката трепереше, попивайки с псевдомустачетата на опашката си излизащите от Сакаи пси-сигнали. И когато Роджър излъчи поредната вълна емоции, Петрович не издържа. Пухкавото кълбо с отчаян писък прелетя през рубката и се приземи точно на конзолата за управление на оръдията за близък бой. Теоретично — ха-ха-ха! — тази конзола дублираше основната в огневия сектор, и до повредата ѝ не можеше по никакъв начин да се включи. Но щом лапичките на Петрович докоснаха сенз-панела, над главата на Роджър се чу грохот, а после чернотата на космоса се разцепи от светкавица гигаватен електрически разряд.

Лъчът мина на минимум километър от „целта“, но на екрана се видяха чудесни изменения. Плазмената следа изчезна, показателите за ускорението на товарния кораб отначало се смениха с нули, а после с минуси.

Роджър бързо махна самоволния артилерист от конзолата и го сложи на рамото си. Петрович отново изписка, този път обидено.

— Какво щастие, че сега сме пирати — промърмори капитанът, внимателно пригладжайки наострените, драскащи бузата му игли. — В полицията за такова нещо не ми мърдаше мъррене с нанасяне в досието, че и бой по мутрата. Вини, започвай скачване!

Полицията на вътрешните планети обикновено стреляше само с фишове за глоби и учудването на екипажа на товарния кораб бързо прерасна в праведен гняв. Докато корабите се скачваха, по адрес на „наглите ченгета“ беше съчинен дълъг обвинителен монолог, вдъхновен и гениален, но за нещастие на вселенската култура забравен. Защото в открития шлюз се показа не вежлив полицай с оптически таблет, а щурмови брониран скафандър с газов спрей.

... Когато Сакаи влезе в рубката на товарния кораб, всичко вече беше приключило. Екипажът живописно се беше проснал на пода, блажено усмихвайки се — „Бебе-3“ беше много хуманен препарат.

— Всички ли са тук?

— Вероятно — прогърмя в микрофона възвишаващият се по средата Вини. — Макар че по каютите не съм ходил. Нали знаеш, когато съм в този красавец — бившият сержант ласкаво погали с ръка скафандъра си, — всичко наоколо става толкова крехко. Сега ще ида да видя... Или — предложи той, — просто провери списъка на екипажа.

— Аха... — Сакаи хвърли поглед на един от висящите до капитанското кресло вирт-прозорец и замълча. Присви очи, прочете файла. Пребледня. Изскърца със зъби и внимателно стъпвайки между телата, тръгна към камерата на шлюза.

Ужас преследваше капитана — пропълзя в камерата миг преди затварянето на вратите, после прошумоля по тунела между влекача и товарния контейнер, а след това го изпревари и се втренчи в него с хиляди злобни очета.

Роджър отстъпи назад. Вървеше заднешком всичките десет метра, не откъсвайки поглед от автоматично захлопналата се врата. Дълго опипваше с ръка стената, докато не напипа копчето за отваряне на шлюза. Вмъкна се в рубката с гърба напред, седна в поза лотос и силно зажумя.

— Ей! — Вини протегна ръка, за да разтърси Сакаи за рамото, но навреме си спомни за силата на скафандъра и просто плесна с длани край капитанското ухо. — Какво стана?

— Ти видя ли товара? — простена Роджър, без да отваря очи.

— Защо, контейнерът празен ли е?! — разтревожи се пилотът.

— А, пълен е догоре. Иди, полюбувай се — Капитанът вяло махна към шлюза. — Там са си всичките петстотин... биоединици. Петстотин тюркоазени квачки от Малката мечка! Петстотин проклети декоративни кокошки!!!

— Чакай, чакай — Вини объркано се обърна към „прозореца“ с товарителницата. — Но нали цената е указана правилно? Значи информаторът не е излъгал...

— Там е цялата работа — продължи да стене капитанът. — Затова нямаме повод да вдигаме шум и да искаме връщане на парите от този кръвопиец Леонардо. Знаехме, че информацията е непълна, рискувахме да купим котка... тоест кокошка в чувал. Ето, втасахме я!

— Но ако тези кокошки действително струват повече от сто хиляди...

— На вътрешните планети, Вини, на вътрешните планети! А в пограничните светове само един дори луд любител на декоративните птички ще търсиш цяла година, и то галактическа!

— Добре де — опита се да го утеши пилотът, сам едва сдържайки треперенето на гласа си, — не ни провървя, случва се. Свикнали сме да сме на червено...

— Не сме на червено — промърмори капитанът, със стъклен поглед гледайки през Вини. — Банкрутирахме!

* * *

След две седмици — вече бяха започнали есенните слани и замръзналите листа хрущяха под ботушите — по видеофона, успял да се покрие с прах, дойде повикване от Николай Иванович, интендант-далавераджия, но за приятелите си готов на всичко. Станислав Федотович чак се разчувства, като видя румената му бузеста физиономия, едва побираща се на екрана. Поне нещо в този свят оставаше неизменно.

— Стасик, здравей! — Несменяемият интендант показа два реда бели, наскоро имплантирани зъби и намигна заговорнически. — Казват, че търсиш кораб?

— Кой го казва? — обърка се Станислав. — А, Венка ли? Абе ние така се шегувахме на чаша чай.

— Жалко — огорчи се Иванович. — А аз намерих. И даже го отчислих по документи за вторични суровини. Може би все пак ще го вземеш? Хубав е. Ще ти го дам на цената на материала, а електрониката му е почти нова — сменена е преди пет години. Бих го взел за себе си, но няма къде да летя... освен да си купя вила на Сигма-8, жената отдавна ми пили на главата...

— И аз няма къде. И вила нямам. И жена.

— Ех! — мечтателно каза Иванович. — Ако нямах жена, щях да си купя крайцер. Тъкмо наскоро отписаха „Пирани“, истински звяр! Представи си: летят богатите туристи-шкембелии, гледат звездите, пийват коняк за кураж, а ти на боен крайцер, боядисан в розово на маргаритки — фиууу покрай илюминатора! Веднага ще изтрезнеят. Така че какво, взимаш ли го?

— Ама аз имам само триста единици^[14] на картата — опита се да се измъкне Станислав. Не му се искаше да разстройва Коля, той е добър човек. А виж, Венка ще си го получи от него!

— Не ми е спешно — безгрижно махна интендантът. — Той там на сметището може и пет години да стои — никой няма да се сети за него, във ведомостта е зачеркнат. Взимай го и лети!

— Ами тогава нека постои засега — бързо подхвана Станислав.
— Ще си помисля, ще спестя още... И такава... не ме чакай мен, ако някой го поиска, дай му го.

— Стасик! — възмутено плесна с пухкави длани Николай. — Че той тогава ще изгние на прах! Есента иде, ще заплющят дъждове, срочно ще трябва да го местя в хангара или поне да го третирам с антикорозиен препарат, иначе до пролетта ще останат само трупчетата под него!

— Току-що каза пет години — усмихна се Станислав. Аха, как пък не — космически кораб да се разпадне за една зима! Да не е от картон?!

— Ами трупчетата ще дочакат идването на инспекцията! — ловко се измъкна интендантът. — А корабът ще стане на решетето. Пък ти ще летиш на него, няма да пресяваш брашно, нали?

— Коля, честно казано, аз и да летя няма...

— Ела поне на гости — смени тактиката Коля. — Ще пием кафе, ще си спомним младостта.

— Така може — с облекчение се съгласи Станислав.

„Кафето“ се оказа силничко — тъмнокафява, почти черна спиртна настойка от някакви билки.

— „Колевка“ — гордо каза интендантът, отмервайки напитката с аптекарска точност в поожулени чашки. — Мое изобретение! Целият полк тича при мен за концентрат, но рецептата не давам! Трябва някак да си поддържам авторитета.

Посмяха се, пиха. Николай веднага наля отново.

— Не се престаравай — Стас покри чашата си с ръка. — Днес все пак е едва сряда.

— Утре ми е почивен ден — безгрижно отговори Коля. — Мога така да се напия, че да видя НЛО.

— Сякаш трезвен никога не си виждал НЛО! — Станислав загуби бдителност и чашата му беше напълнена на мига.

— Не — сериозно каза Коля. — Трезвен ще разпозная всичките им летящи чинии и друга посуда. Даже срещу слънцето.

Станислав му повярва. И него го учеха във военната академия да различава шериански туристически лайнер от нафски военен крайцер, макар че първият приличаше на разярено бодливо свинче, а вторият само дете нямаше розова панделка.

Пиха, замезиха със салам. Реакциите на Станислав леко се забавиха и не успя да покрие чашата.

— Чу ли, че пускат в производство седмо поколение DEX-ове?
— На пияно Николай обичаше да дрънка дребни служебни тайни, затова много щателно подбираще събутилниците си.

— Нали май искаха да закриват „DEX кърпани“ — с отвращение припомни Станислав. — След като шесторките полудяха.

— Ама не всички, а само два процента. Работата май беше в мозъчните импланти, бракувана серия. Казват, че са отстранили проблема.

— Да бе, остранили са го! — Станислав раздражено удари чашата в масата и Коля на мига услужливо я напълни. — Заради един в авария загинаха тридесет и седем души, друг с голи ръце изви вратовете на шестима...

— Стасик, повярвай, без тях щяха да загинат много повече. Спомни си щурма на „Котенцата“. Без киборги^[15] никога нямаше да ги превземем, трябваше да взривяваме сградата. Колко зложници имаше там? Седемстотин или осемстотин?

— А ако самите киборги бяха превзели сградата?

— Стасик, не говори глупости! Става дума за единични сринове, нарушен контакт между процесора и мозъка. Ако върху град падне кораб с внезапно починал пилот, какво, и кораби ли няма да произвеждаме?

— Ще произвеждаме — съгласи се приятелят му. — Защото за кораба все пак отговаря не само пилот, а и навигатор, капитан и всичкият останал екипаж, които все някак ще приземят машината или поне ще я отдалечат от града. А тук всичко е в една черепна кутия и е неизвестно какво се случва в нея.

— Абе не очовечавай техниката! Там има здраво занитени програми плюс запис. Винаги може да се разбере къде е имало срыв.

— Да бе, да не я очовечавам... — промърмори Станислав. — Ти работил ли си с тях? Не? А аз да. На вид са хора, а очите им мъртви. Все едно гледаш зомбита. С ксеносите е по-приятно да се общува, те макар че се държат странно, така и изглеждат — какво да ги правиш, пришълци... Нямаше ли как да направят такава обвивка, че веднага да се вижда — биомашина, а не хуманоид?!

— По-удобно е да се работи с наличната форма, а не да се забърква нещо ново с генно инженерство.

— Но защо човешка?! — не се успокояваше приятелят му.

— А ти каква искаш — мечешка ли? А ръцете, моториката? — Коля също се зачерви, разгорещи и отчаяно жестикулираше с бутилката в потвърждение на думите си. — А и мозъкът може да се използва в качеството на съпроцесор или на база данни, така се икономисва нанотехника. Не, Стасик, по-страшен хищник от човека природата не е измислила! А ако се нафрашка и с импланти...

— И какво още са им донадили там? — поинтересува се десантчикът, леко поуспокоен. — Лазерен поглед? Отровна слюнка?

— Май просто са премахнали предишните грешки. Същата шесторка, само че лукс.

— Аха, и нови са прибавили... — Станислав мрачно и разсеяно отпи. Той не можеше да търпи киборгите. Винаги ги беше недолюбвал, а след злополучната операция със завземането на маяка изобщо отказваше да работи с тях. За щастие, след някой и друг месец се пенсионира. — Слушай, майната им! Намерил си и ти тема за разговор...

— Мда — покорно се съгласи Коля, мушкайки ръка с празната бутилка под масата и вдигайки я с пълна. — Докараха ни новичък планетарен изтребител. Засега стои в най-отдалечения сектор, началството се съвещава дали да го скрие за черни дни или напротив — да го пусне, да видят, че не сме толкова зле.

— Кой да види? — не разбра Станислав. Преди осем години те отчасти унищожиха, отчасти разпръснаха най-голямата пиратска флотилия, а шпионите вероятно са прекопирали кораба още по време на превоза.

— Всички — мъгляво отвърна интендантът. — Нека знаят, че ние тук бдим на стража.

— Гледай да не изгние, докато потайничите — изсмя се десантчикът. — По-добре го дайте на курсантите да се учат. И без това скоро ще го пуснат в масово производство, ще им се наложи да извършват бойни полети на такива, а вие все със старите си карате.

— Тогава все пак да идем в хангара? — Николай живееше във военното градче току до космодрума, от прозореца на петия етаж корабите се виждаха като на длан. Един тъкмо излиташе, вертикално

вдигайки се над лилавата опашка газове и ускорявайки, докато ревът на двигателите не достигна пик, а после рязко замлъкна — включи се междупланетният, почти безшумен двигател. Корабът за миг застина на място, а после като скакалец се гмурна в един облак и изчезна. — Ще ти покажа красавец! Впрочем и своя товарен ще видиш...

Станислав отрицателно поклати глава. „Колевката“ записка от ухо до ухо. Защо човек да гледа транспортник, който не мисли да купува? Макар че е интересно да пипне изтребителя...

— Ти мен уважаваш ли ме? — гръмко попита Николай.

Стас кимна. „Колевката“ забълбука от темето към тила.

— Тогава да тръгваме! — Интендантът се измъкна иззад масата и извлече слабо отбраняващия се гост. — Само ш-ш-ще погледнем! Д-д-да знаеш какво губиш!

* * *

Стените на тунела бяха покрити с равен слой паразитираща на пръв поглед, а всъщност старателно отглеждана фосфоресцираща плесен. Тя даваше точно толкова светлина, че да не се спъваш.

Роджър знаеше, че тук има и обикновени лампи, включени към датчик за движение. Но на входа висеше инфрачервена камера, „сверяваща“ снимката на госта със зададената фотогалерия. Тъмнината намекваше: „Тук няма да ти се зарадват!“ В крайна сметка, не толкова, че да изхарчат няколко вата. Гравитацията също отсъстваше, ако не се смята собственото, едва забележимо привличане на надупчения с кратери астероид Джакпот. И макар въздухът да не беше кой знае колко свеж, поне не те принуждаваше мигновено да хлопнеш шлема и да преминеш на автономен цикъл.

Освен намеците, собственикът на разположеното в края на тунела магазинче разполагаше с къде по-добра защита от нежелани гости — петтонен брониран люк, откачен от разбит щурмови кораб. Преди люкът се отваряше пред Роджър автоматично, но днес на Сакаи за пръв път му се наложи да натисне копчето.

— С-с-с какво мога да ви бъда пол-л-лезен, капитане?

Още един лош знак — седящият зад щанда диван, поколение „две плюс“ андроид^[16], по прякор Красавец Вернер, не стана при

появата на Роджър. Макар че това можеше да е поредното разваляне на износения механизъм. Но поне Красавецът положи настрани електрическата китара...

— Да си беше боядисал мутрата поне — каза Сакаи, — че да те гледа човек...

— Какво — изхриптя андроидът, — стр-р-рах ли те хваща?

Роджър се забави с отговора. По слухове, Вернер бил направен по лична поръчка на знаменития пират Кру Хънтър и негов прототип била звездата на тогавашния неохардрок. Тогава Красавецът наистина бил красив... и много, много опасен, докато в една битка с патрулна фрегата не му откъснали крака. Не успели да намерят подходяща част. През годините андроидът още повече се беше очукал и сега като спомен за отминалата красота служеха само светлокосата перука, клатеща се на голия титанов череп, и научно изразявайки се, „изработената за продължително време съвкупност от индивидуални особености на изкина^[17]“, а по-просто — изключително лошият му характер.

— Не. Гнус ме е.

— Хъ-хъ-хъ! — Смехът на Вернер беше още по-противен от гласа му. При това андроидът отмяташе глава, а обратно я връщаше вече с помощта на ръцете си, дрезгаво скърцайки с ръждивите си шийни панти. Сакаи неведнъж се беше опитвал да настрои наушниците си да филтрират това скърцане, но или никак не му се удаваше да уцели нужния диапазон, или гадната консервена кутия всеки път скърцаше по нов начин.

— Трябва ми Айзък.

— Господарят — андроидът потри чело и фокусира очните си камери на останалата по пръста му люспа боя, — е зает. Заповяда да не го безпокоят.

— А ти все пак го обезпокой — помоли Роджър, изразително полагайки ръка на кобура.

— Добре — андроидът бавно се надигна, — сега ще го извикам. А дотогава разгледайте стоките ни, капитане. Може би ще поискате да купите нещо? Хъ-хъ-хъ!

— Аха, непременно — обеща Роджър. Разхвърляният (друга дума тук не подходеше) по стелажи и рафтове асортимент от „легалната“ част на магазина представляваше нещо средно между

„всичко за лев“ и сметище, със значителен превес към последното. Даже търговците от слаборазвитите светове надали биха намерили тук нещо полезно.

Андроидът провлачи крака в дълбините на магазина. Роджър затвори очи и се приготви да чака.

— А, кого виждам! Капитан Сакаи. Че вий много сте се променили, капитане, от нашата последна среща. Прибавила се е стомана в погледа ви, раменете са се изправили...

— Затова пък ти не се променяш изобщо, Айзък — изръмжа Роджър, — само сакото ти е все по-мръсно и шапката съвсем ще побелее от прах.

„И ушите ти още повече ще увиснат“ — мислено добави той. На глас не биваше да се произнася такова нещо — освен ако си неизлечимо болен, на когото са отказали евтаназия. Авшурите по някаква причина се отнасяха трепетно към тази част на тялото и при най-малък намек моментално се превръщаха от клепоухи „мечета“ в много зли мечоци с остри зъби и нокти. Както веднъж (за щастие, не на свой гръб), се убеди Роджър, Айзък не беше изключение.

— Наричат се лапсердак и ермолка, запомнете най-накрая, капитане! Тъй е, прав сте, а какво да направя? Не чухте ли, че въздухът пак поскъпна?! Това не са цени, това е истински грабеж...

Всъщност Айзък се казваше съвсем не Айзък и даже не Исак, и се беше родил на три хиляди светлинни години от Светите земи, и от Земята изобщо. Но психолозите от древната раса на космически търговци смятаха, че имитацията на дадената религиозно-етническа група ще способства процъфтяването на търговията им в човешкия сектор на Галактиката.

Роджър Сакаи считаше тези психолози за идиоти. А и подозираше, че самият Айзък се придържа към сходно мнение, но хилядолетните традиции на авшурите не му позволяват да го изкаже.

— Айзък, имам товар.

— Знам аз за вашия товар, капитане — Вече сериозен, авшурът се наведе напред, подпирайки шкембе на щанда. — Абе какво аз, половината галактика знае за вашия товар! Вий, капитане, искахте да спечелите големия джакпот, а в резултат яко затънахте.

— Ами като си толкова умен и всичко знаеш, няма смисъл да се мотаем. Колко даваш?

— Вай, какви сложни въпроси задавате, капитане! — Стъпвайки назад, Айзък извади от джоба на самото си таблет и започна да чука с нокътя на показалеца си по сенз-екрана. — Така... Пет и две наум... Ами какво мога да кажа, капитане... Три хиляди.

— Колко?!

— Вай, само недейте така да пулите очи и да надувате бузи — изхъмка Айзък. — И без това на брахмийска жаба не приличате. Освен това за нея аз нямам такава примамлива оферта. А какво имам като за мои скъпи приятели, току-що озвучих.

— А нищо ли не забрави? Някоя излишна нула например?

Авшурът плесна с лапи.

— Капитане, вий надничате право в душата ми! Забравих, съвсем забравих! Още четири хиляди мога да дам за вашия катер „невидимка“, за него ще се намери купувач веднага.

— Катерът не се продава — отрязва Роджър. — А твоята цена... Че един товарен струва не по-малко от двайсет! Празен, без товар!

— Капитане — укоризнено въздъхна Айзък, — размивате ме. Да не сте комедийно космокино? Все едно не знаете, че на тия нови товарни е маркирана всяка проклета молекула?! Щом се появи в прилично пристанище, цялата ваша полиция веднага ще завие: „Аларма, аларма!“ Даже на резервни части не може да се разглоби, там всичко тъй е направено... Капитане, при цялото ми уважение, а вий знаете колко ви уважавам... и недейте така да ме гледате, все едно съм ви изял обяда и изпил бирата! Или вий сте ксенофоб?

— Айзък, три хиляди — това не са пари.

— Защо си дошъл тогава? — неочаквано ясно, без ни най-малка следа от глупавия акцент, попита авшурът. — Искаш повече? Иди при посредника. Ако той успее да се договори, ще си получиш своята една трета от цената.

— След три месеца или даже след половин година! Докато той свърже всички идиотски звена...

— Вечно вий, хората, все за някъде бързате — отново се скри зад маската Айзък, — а защо? Посредникът не е глупак. Посредникът е умен, върви към целта с ма-а-алки стъпки, всичко по десет пъти премисля и...

— ... и живее по четиристотин години — прекъсна го Сакаи.

Авшурът набърчи нос — жест, доколкото си спомняше Роджър, аналогичен на човешкото свиване на рамене.

— Чухте вий мойто предложение, капитане. Помислете, аз съм тук по всяко време.

[1] „Есенен дъжд“ (яп.). ↑

[2] Виртуален, холограмен (косм.жаргон). Доколкото единият от авторите на тази книга нямаше опит в писането на Истинска Научна Фантастика, на втория му се наложи да ѝ разясни всички непонятни думи. Като резултат и двамата автори откриха за себе си много нови и интересни неща. ↑

[3] Оръжие за масово електронно унищожение, унищожава електронните уреди и електрическото оборудване. В бита успешно го заменя чистачка с моп. ↑

[4] Продукти, предназначени за съхранение и употреба при нулева гравитация. За образец на конкретния продукт е взето белоруското кондензирано мляко в тубичка. ↑

[5] Метафора. Във вакуума няма мехурчета. Като че ли. ↑

[6] 9,8 м/сек.на квадрат. Срамота, че не знаете. Какво? Щом дойдохте да прочетете бележката, значи не знаехте! ↑

[7] Италианска ругатня, съответстваща на нашето „лайно“, „нешастиник“ и т.н. ↑

[8] Ако дълго седите пред обикновен монитор, също може да ги видите. Това е, когато прозорците излизат от екрана и започват да кръжат около юзъра. ↑

[9] Преобразувател (от лат. *convertito*). В дадения случай — на хелий в хелий-3 за термоядрена реакция. Един от авторите се съмнява в научната стойност на това заявление, но се съгласява, че без конвертори на космическа корвета няма как да се мине. ↑

[10] Богиня на Слънцето в шинтоизма. ↑

[11] Понеже мис Отвертка упорито не желаше да говори за миналото си пред останалите от екипажа, авторите решиха да го направят в бележка под линия. Джил Джелико беше лейтенант от техническата служба на космофлота. Веднъж, при аварийна тревога, тя побягна не към спасителните лодки като всички останали, а към кърмата — ръчно да гаси повредения реактор на линкора. Във военно време за такова нещо дават ордени, а в мирно те дават на военен съд за

нарушаване на заповед и инструкциите за безопасност. Единият автор недоумява как след това тя най-малкото не е оплешивяла от лъчева болест, но оставя това на съвестта на втория. ↑

[12] Във връзка с особеностите на конструкцията на скоковия двигател след преход през „червеева дупка“ (тунел между две черни дупки) корабът трябва да погаси квантовата вибрация (авторите не знаят какво е това, но звучи внушително) в реактора преди следващ скок. Може да се почака, докато не утихне сама — от три седмици до два месеца. Големите кораби имат самостоятелни системи за гасене, на средните и малките им се налага да ползват специални орбитални станции. ↑

[13] Лазерен радар. Страшилище за съвременните шофьори-бързаци, тъй като не се засича от антирадар. ↑

[14] Универсална галактическа електронна валута. За точен курс към хартиена такава питайте в обменните бюра на вашия град. ↑

[15] Биологичен организъм, съдържащ механични или електронни части. В някакъв смисъл за киборг може да се смята даже бабичка с чене, но в случая авторите имат предвид по-усъвършенстван модел. ↑

[16] Човекоподобен робот. За разлика от киборга не съдържа жива материя. Най-много по него да се развъди плесен. ↑

[17] Изкуствен интелект. Става все по-популярен заради изчезването на естествения. ↑

Първата мисъл, посетила Станислав сутринта, беше за „колежката“. В момента усещанията му бяха, че интендантът е варил пърцуцата си от армейските дажби, толкова безнадеждно просрочени, че са ги отписали даже от военния склад.

Станислав с нечовешко усилие, чувствайки се като Борджия, по погрешка изпил чашата на жертвата си, изпълзя от леглото и като се държеше за стената, тръгна към тоалетната. Там дълго стоя над тоалетната чиния, като печално гледаше в тайнствените ѝ дълбини, но питието и мезето бяха отишли твърде далеч, за да престанат да тровят живота и организма му.

— Стар съм вече за такива купони — промърмори Станислав, придържайки бучащата си глава. Впрочем той и на млади години пиеше малко, не обичаше главата да не му е ясна, а последните три години даже бира не купуваше — наложи се да лекува махмурлука с полуизветрял коняк, открит в барчето. В първия миг повдигането се усили, после започна да го отпуска.

Космодесантчикът излезе от банята почти като бял човек и чак тогава забеляза лежащите на масата документи. Няколко листове, в ъгълчето защипани с телбод, на най-горния — жълти петна, в които буквите бяха сменили цвета си от черен на кафяв. В очите му се наби едрото заглавие: „Договор“.

Непонятна тревога бодна Станислав. Той вдигна документите, прелисти ги, все по-силно пребледнявайки и бавно се свлече в креслото. Напипа коняка и го допи направо от бутилката.

Договорът гласеше, че Станислав Федотович Петухов, лична карта номер еди кой си, е придобил право на собственост върху транспортен кораб „ЛПКВ-231“, година на производство: 2135, на разсрочено плащане за пет години, първо плащане след месец от датата на сключване на договора. Нулите в сумата така се мержелееха пред очите на Станислав, че не му се удаваше да ги преброи. Отдолу стояха два подписа — единият ясен, очевидно поставен предварително, другият нашироко, в още едно петно, но напълно узнаваем.

Десантчикът сложи ръка на гърдите си, но сърцето му биеше предателски равно. Да умре на място от инфаркт не му се получи и сега ще се наложи да решава някак този идиотски проблем.

Станислав примъкна към себе си видеофона и набра номера на Николай, но му отвърнаха само редица дълги пиукания. „Днес той има почивен ден — мисълта се промъкна през главоболието на новоизпечения собственик, — навярно го е изключил и си отспива“. Станислав вече се канеше раздразнено да хвърли видеофона на дивана, но екранът неочаквано светна и се раздадоха бодрите трели на входящо повикване. Стас, без да гледа картината (Коля вероятно се е събудил!), бързо натисна копчето за прием.

— Е, какво? — радостно се осведоми Веня. — Вече може ли да те поздравя с покупката? Кога ще я полеем?

— Дърт ескулап! — зави Станислав, досетил се, че е станал жертва на гнусен заговор, утежнен с предателство. — Значи ти си устроил всичко?!

— За какво говориш? — удиви се фалшиво докторът. — А Коля каза, че вчера много приятно сте си изкарали. Ти така си се въодушевил, че веднага си наел техник и пилот.

— Какъв техлот, пфу, пихник?!

Станислав смътно си припомни как ходи по обширно поле, удря с юмрук по някакво желязо и то ехти като огромна бъчва, а Коля, зачервен и с разкопчана куртка, крещи в ухото му: „Видя ли каква турбина има? До Алфа Кентавър може да долети, без да спира!“ До тях се суети още някой, на когото тези удари и викове никак не му харесват, но царствено пренебрегват плахите му увещания.

— Ама как „какъв“? За да ни разрешат да излетим, ни трябва щатен минимум: капитан, пилот, навигатор, техник и лекар. Идеално би било и помощник, но ще се опитам да мина без него.

— На нас?! Ти?!

— Аха. От понеделник съм в отпуск и помислих...

— А откъде ще взема толкова пари помисли ли?!

— Ново двайсет! Нали вчера заложи апартамента си.

— Аз?! — шашна се Станислав. — Ти шегуваш ли се, че кой ще даде на пиян пари в залог?

— Валентин.

Но Стас вече сам беше намерил втория договор, захвърлен на шкафчето в антрето. Оказва се, че е ужасно да имаш за приятели такива влиятелни хора като интендант и директор на банка!

— А кой ми стана поръчител? — Дребните черни букви скачаха пред очите му като купчина изсипани на хартията бълхи.

— Ами... — Венка смутено се изкашля. — Ние вярваме в теб, Стасик!

— Какво?! — Станислав стисна видеофона с намерение да го хвърли към стената, но изведнъж видя стърчащи зад дивана крака. На краката имаше дънки и маратонки. Черни, с прозрачна подметка, в която светеше фосфоресциращ надпис „Come to me in Dead“.

Станислав бавно, все едно беше от стъкло, сложи устройството на масата. Венка продължаваше да говори нещо, отначало бодро, след това разтревожено: „Ей, Стас, всичко наред ли е? Стасик, защо мълчиш?...“

Станислав откри, че краката (доста дълги) преминават в торс, а не са разчленени, както кошмарно ги нарисува въображението му. На пода, уютно подложил под глава възглавницата от дивана, спеше непознат младеж, около двадесет и пет годишен, по телосложение приличащ на хамалин, по дрехи — на каубой, а по външност — дали на мексиканец, дали на индианец. Мургав, с карирана риза и свлечена накриво червена бандана със зелени черепи, под която стърчаха черни кичури.

Станислав се наведе и го дръпна за маратонката. Младежът недоволно ритна с крак в отговор, но все пак започна да се събужда.

— Ти кой си?! — отчаяно попита собственикът на апартамента, след като дочака горе-долу смислен поглед.

— Пилотът — изхриптя младежът, мръщейки се и потривайки слепоочия — явно „колевката“ беше стигнала за всички.

— Откъде се взе?!

— Ами вие... — „пилотът“ седна, хлъцна и бързо закри уста с ръка. — ... ме наехте — избоботи той изпод дланта си.

— Къде?!

— Ами в „Бялата звездичка“! Вие седяхте на съседната маса с приятеля си и така шумно разговаряхте, че не чувах гаджето си. Дойдох да се разправам и вие веднага ме наехте. Тоест първо ми наляхте и наредихте да пия до дъно, а после казахте: „Браво! Ще бъдеш пилот!“ По-нататък и аз не помня много...

— Как се казваш, пилоте? — въздъхна Станислав.

— Тиодор... Може просто Тед. А бира не се ли намира у вас?

Станислав хвърли поглед на бутилката, но и коняк вече нямаше.

— Уви. Кафе искаш ли?

— Аха — оживи се младежът. — Тоест да, капитане!

— Абе какъв капитан съм аз — отрече Станислав, натискайки в посока на кухнята копчетата на дистанционното за управление на битовата техника. Мелодично зацърцори вода, пълнейки кафеварката. — Такъв, какъвто си ти пилот.

— Ама аз наистина съм пилот — учудено възрази Тед. — Ето!

Той потупа дънките си и измъкна от задния джоб удостоверение. Синичко, с червен кант — може даже да не го четеш, такива издават само в космофлота.

— И ти какво, сериозно ли се нае при мен? — изуми се Станислав.

— Аха. Нали това е пристанищен бар, там ходят да търсят работа. Аз преди пилотирах куриерски катер, но след операцията реших да намеря по-спокойно местенце. Вие казахте, че така даже е по-добре. — Младежът с надежда се взря в „капитана“.

Станислав нямаше идея какво му се е сторило „по-добре“. В кухнята запищя кафеварката и домакинът се възползва от повода да избяга от стаята.

— След каква операция? — сети се той, вече наливайки кафето по чашите.

Тиодор най-накрая стана и веднага нещо падна. Като че ли от масичката, в която се спъна пилотът.

— А, глупава история. Стреляха от пиратски кораб право в нас. За щастие защитата не беше се изразходила съвсем. Наложих се да ми правят присаждане на ретината, почти цялата изгоря.

— И... как се чувстваш сега?

— Прекрасно! — оптимистично заяви Тиодор и в стаята отново нещо се сгромоляса. — Имам справка от лекаря... Само че вкъщи. А кога излитаме?

Станислав се попари с кафето.

— Слушай, момче — започна той, като се стараеше да диша равно и спокойно, за да подбира по-лесно думите си. — Стана грешка. Аз пих повече, наговорил съм глупости... и явно съм направил такива. Никъде не се каня да летя и въобще...

Отново се чу звън — този път от входната врата. В апартамента нахълта разтревоженият Венка, направо в анцуг и чехли — приятелите живееха в съседни входове. Щом видя живия и невредим Стас, докторът изпuffтя и рухна на дивана до него.

— Ама че ме изплаши! Вече мислех, че ти заедно с видеофона...

— Аз?! — възмути се Станислав. — А кой ми натресе тоя проклет кораб?

— Коля — честно примигна приятелят му.

— А на него кой му подхвърли тая идея?

— Ами скъпи мой, идеите витаят във въздуха! Аз за тях не отговарям.

Докторът огледа масата, не намери трета чаша и сам отиде за нея в кухнята. Докато свойски ровеше в шкафовете, Стас успя да допие своята, малко да се успокои и да вземе решение.

— Значи така — каза той, щом дочака връщането на приятеля си. — Сега ще идем при Николай и двамата ще се разберете кой е престъпният гений, а кой съучастникът, и ще ме отървете от кораба. С Валентин аз сам ще се разбера. Вие, млади човече, извинете, че така се получи...

— А неустойката? — възмутено го прекъсна Венка.

— Каква неустойка сега?!

— Ти прие поръчка!

— Лъжеш — уверено каза Станислав, — няма как за една вечер да съм успял да направя толкова неща.

Тиодор не се намесваше в разговора и се стараеше да се държи за облегалката на дивана, отпивайки малки глътки кафе. Стас бегло си помисли, че би го наел и на трезва глава. Макар че екипажът на кораб е като мацка! Отначало ти влиза под кожата, а после ти се качва на главата.

— А ти през нощта, по инфранета. Прати заявка в сайт за свободни позиции и почти веднага ти отговориха.

„Капитанът“ се разсмя с облекчение.

— Венка, инфранетът е несериозна работа. Договорите там не са валидни, иди докажи ти ли си седял на компютъра или дете си е играло.

— Обаче поръчката е държавна. Ти въведе номера на личната си карта и банковата си сметка, с биометрични данни потвърди, а те

веднага те провериха в базата данни и те заробиха.

Третият договор беше намерен в пощенската кутия — дебел бял плик, надлъж и нашир облепен с червено-зелена гербова лента.

— Какво има там? — с трепет попита Станислав, не решавайки се да скъса ръба.

— Сигурно скоро не си намирал подаръци под елхата? — опита се да го ободри приятелят му. — Ето, представи си, че те чака приятна изненада.

Незнайно защо Станислав си спомни не елхата, а противокиборговата мина, която му се наложи да обезврежда на едно задание. По-точно му се наложи да бяга, когато тя внезапно зажува и завибрира.

Десантчикът с примряло сърце откъсна ъгълчето и разпори плика с лъжичката за кафе. Ръцете му позорно се тресяха, но този път се размина без мина, макар че това трудно би могло да се нарече „подаръче“. Собственикът на транспортния съд С.Ф. Петухов, по-нататък наричан Изпълнител, се задължава да превози до необитаема планета (№ 245, по-известна под името Степянка) група учени — микробиолози и тяхната саморазопаковаща се база, а след месец да ги извози обратно.

Близо до Степянка нямаше станция за гасене и изобщо секторът се считаше за забутан и безперспективен, затова корабът трябваше да акостира недалече от базата, а екипажът „да съдейства на научните работници в рамките на възможностите си“. Не плащаха чак щедро, но поносимо, а за държавна поръчка даже много добре. Явно бяха намерили спонсор в лицето на ООС^[1] или на „живите“, сменили „зелените“ от двадесет и първи век, когато станало ясно, че растителността на другите планети не е толкова консервативна в разцветката си, а бива и червена, и синя, и даже черна на жълти точки, да не говорим за козината, пипалата и другите псевдоподии.

Единственото, което не се хареса на Станислав, беше отсъствието на връзка с обитаемия космос. Най-много покрай тях да прелети някой кораб и да пратят по него вест. Макар че на кого да пращат и защо? Лекар има, щатно оръжие има, провизии ще има в излишък — и биогел за синтезатора, и суха дажба се полага, май даже нещо от местната природа може да се сдъвче. Ако не се върнат в срок, плюс три дни, на планетата ще бъде изпратен спасителен кораб.

— Ох, чувствам аз, че тук има някаква уловка! — измърмори бившият десантчик.

Той беше чувал за Степянка — пустош, на която се приземяваха само за спешен ремонт. Преди време там се опита да се установи сектата „Правилен живот“, но тамошното уединение се стори прекомерно даже на монасите — къде да вербуват богомолци, с кого да разменят ножове и дрехи за ръкоделни свещи и икони? И в тази дупка — микробиологическа база?!

— Каква, Стас? — Докторът беше настроен доста по-оптимистично. — Знам ги аз тези бази и тези сътрудници. Трябва да изпълняват научен план — да скалъпят за една година десет докторски и трийсет кандидатски дисертации, което с науката, уви, няма много общо. Ще си чоплят кротко пробите и ще харчат субсидии.

— Аха — стресна се Станислав, — ами ако изчоплят някаква космическа чума, измрат от нея, заразят ни и се наложи да се взривява базата, заедно с планетата?

— Като в евтин хорър? — изсумтя Венка. — Забрави! Степянка е открита преди седемдесет години, още тогава е проверена надлъж и нашир и е призната за безопасна, но слабо перспективна. Кандидатите за доктори и професори обожават такива — няма да дадат Нобелова награда за дребните им изследвания, но пък и няма да се наложи да се взривява базата.

— Все тая, ще ми изцапат целия кораб! — ревниво възрази Станислав.

— Те ще го изцапат и без чума — „утеши“ го приятелят му, като с радост си отбеляза, че Стасик вече несъзнателно беше взел под крилото си „планината от ръжда“. — Учените са такива — едно открият, друго окепазят...

— Имам предвид, че след месец ще го връщам! — бързо поясни новоизпеченият капитан, щом забеляза усмивката на приятеля си. — А апартаментът...

— Ще го върнеш, ще го върнеш, кой спори! — успокояващо вдигна ръце Венка. — Смятай, че просто сме го наели и летим на почивка. Чист въздух, девствена природа, няма никой в радиус от тридесет светлинни години и при това ще ни платят!

— Консерви, скука и тия проклети учени на главите ни — промърмори Станислав, вече прехвърляйки през ума си колко припаси

трябва да вземат и откъде да изтегли най-новата библио– и филмотека.

— Какво учените? Учените ще си седят в лабораторията — увери го докторът, осъзнал веднага главния проблем. — Те са хора увличащи се, може даже да икономисаме от храна, добре ще е, ако си спомнят за ядене поне веднъж на ден. А ние ще летим на флайерите, ще ловуваме...

— Пеперуди ли ще ловим? — скептично възрази Станислав. — Ти ме уверяваше, че планетата е съвършено безопасна! А по кротките животни аз няма да стрелям. Настрелял съм се...

— Може да вземем с нас роболисица с джойстик — в разговора за първи път се намеси оживилият се Тиодор. — И радиооръжия.

— Браво, пилоте! — Венка, не давайки на Станислав отново да възрази, ги потупа двамата с Тиодор по раменете. — Накратко, да вървим да видим нашата лястовичка! Вече всички заедно и на трезва глава, че до отлитането остана малко повече от денонощие. Между другото, нужен ни е още и навигатор, трябва да питаме Коля няма ли някой свестен предвид...

— Ей сега, чакайте малко! — сепна се Станислав, прободен от ужасна мисъл. — Аз тука забравих нещо...

— Какво? — съчувствено се поинтересуваха пилотът и докторът.

— Абе... дреболия една... — всъщност капитанът си търсеше повод да претърси апартамента, без да предизвика смеха и шегите на „екипажа“. — Хайде, да тръгваме.

Станислав погледна даже на горния рафт на шкафа, но не намери техника. Явно той се въргаляше на пода у Коля.

* * *

Освен бърлогата на Айзък, на Джакпот имаше още много интересни места. Например „Кантина“ — бар в петия северен тунел. Никой не знаеше защо гадната дупка има такова цветисто име, включително сегашният собственик, десети или дванадесети поред. Впрочем това не интересуваше особено никого. Претенциозни клиенти не наминаваха в тази част на космическата Тортуга^[2], а за останалите в „Кантина“ имаше пълен комплекс за отдих и развлечение — маси, столове и бар (всичко от евтина пластмаса), барман по прякор

Рачешката щипка, рафтове с алкохол и наркотици (болшинството местно производство и с отвратително качество), ъгъл за музикантите и пилон за стриптийз. Табелата се намиреше отвън, не беше пострадала от стрелбата на посетителите, значи от деня на откриване на заведението не беше възникнала нужда от нейната замяна.

Роджър заобикаляше „Кантина“ от другата страна на тунела вече почти година — откакто двамата с Вини се опитаха да обяснят на главорезите на Рико, че ако да домъкнат самоделна вакуумна бомба „да се похвалят“, по тукашните норми на поведение е допустимо, то да я сложат на масата и да бърникат в детонатора, вече е прекалено. Но сега на капитана много му се искаше да даде почивка на разгорещения си като реактор мозък, а в „Кантина“ можеше да го направи почти със сигурност.

Учудващо, но по вечерно време (по времеизмерването на станцията) барът се оказа почти пуст. Единствено в десния ъгъл съсредоточено си делиха пица няколко типове в тъмни роби, а до бара хъркаше, изпълнал се на пода, здравеняк в скъсан комбинезон от сирианския търговски космофлот. До ръката му лежеше еднократна газова маска. Когато мина покрай него, Сакаи чу слабо съскане и подуши познатия сладникав мирис.

— За теб същото ли? — неправилно изтълкува жеста му барманът.

— Не — Роджър поназнайваше как местните химици получават веселия газ и предпочиташе да се държи по-далеч от продуктите им. — Има ли саке?

— Има, как да няма — Рачешката щипка се обърна към рафтовете и тутакси се завъртя обратно с бутилка в протезата. — Трийсет.

— Ко-о-олко?! Защо е толкова скъпо?

— Ами нали е истинско, земно!

— А защо тогава е зелено? — Сакаи подозрително разглеждаше неоновата течност.

— Че какво да е? — непресторено се учуди Рачешката щипка и разтръска бутилката. Течността противно засъска, разпени се и придоби жълтеникав оттенък. — Ние друго не сме имали.

Роджър въздъхна, присви очи и посочи тумбестия двулитров буркан зад дясното рамо на бармана.

— Дай ми „марсианска горчивка“. И стъклена чаша, а не от тези, които са „за сметка на заведението“. Не обичам посудата да се разтваря в пиенето ми.

— Тогава още залог и половина — басово каза Рачешката щипка, добавяйки към буркана чаша от релефно стъкло. — Че знам ви аз... — Барманът многозначително изчатка с протезата си.

— Добре.

Щом домъкна улова на масата, Роджър отвори буркана и внимателно го подуши. Съдържанието вонеше на някаква гадост, но поне не на озон — значи този път местният Цар Киро е минал без радиоактивни соли. Може да рискува и да пробва... запушвайки нос си.

— Реши да отпразнуваш удачния рейд, а кеп?

Гласът прозвуча дрезгаво и пискливо, сякаш принадлежеше на тийнейджър, за пръв път изпушил кутия евтини цигари. Сакаи бавно допи чашата си, остави я на масата, обърна се и почти опря нос в цевта на бластер. Бластерът беше голям и червен, а човечето зад него, наопаки — дребно и сиво, точно като в наскоро излъчения по Галамрежата трилъв „Завръщането на счетоводителя“.

— Бам-бам! — весело се озъби човечето. — Мъртъв си, Сакаи!

— А ти си идиот, Греъм — въздъхна Роджър. — За такава шега три четвърти от тукашните редовни посетители ще те превърнат в купчина пепел.

— Затова се пошегувах с теб, а не с тях — изхили се Греъм, прибра оръжието и се сгромоляса на съседния стол. — Не се получи зле, а? Ей, барман — обърна се той към бара, — още една чашка!

— Идиот — потвърди диагнозата Сакаи. — Айкюто ти е под точката на замръзване на хелия.^[3]

Всъщност Греъм не беше идиот, не беше счетоводител и даже не беше пират, а само дребен прекупвач на фотоника, работещ за един от тримата съсобственици на Джакпот. От екипажа на „Сигуре“ с него обикновено си имаше работа Франк, който твърдеше, че някога Греъм е бил доста известен хакер „стъклар“ на Лондиниум.

— Казват, че имаш неприятности? — Неканеният събутилник си наля от буркана, без да попита.

— Само „казват“? — усмихна се Роджър. — Странно. Аз имам впечатлението, че го обявяват по галактическите новини на всеки

петнадесет минути.

— Тази луна е доста малка — уклончиво забеляза Греъм.

— Това е астероид — Сакаи се примири с мисълта, че няма да може да се напие тихо и мирно и сега размишляваше над втори вариант за отдых. В ролята на спаринг партньор Греъм предизвикваше само насмешка, здравенякът сирианец все така хъркаше на пода и Роджър възлагаше надежда основно на типовете в роби. Вярно, че те приличаха на монаси, но съдейки по лазерните мечове на поясите им, принадлежаха към войнстващ орден.

— Този мандахерцац се в пустотата камък е по-малък от планета, но по-голям от юмрук — възрази Греъм. — Там, откъдето съм аз, такива скали се наричат луни.

Роджър отново напълни чашата. От буркана вонеше по-малко — или най-летливите вещества от напитката изветряха, или започна да действа изпитото.

— Греъм, ти да не си решил да ми преподаваш астрономия?

— Нещо такова — изкиска се бившият хакер и като понизи глас, се наведе през масата към Роджър. — Между другото... истината ли казват, че ти си бивше ченге?

Сакаи демонстративно почегърта с нокът загубилия блясък ромб на яката си.

— Казват, че на Джакпот не обичат, когато някой прекалено се интересува от чуждото минало.

— Така е — не се смути Греъм. — Но аз се интересувам. И работата, по която дойдох при теб, касае миналото.

— Каква работа? — разсеяно се поинтересува Роджър, отпивайки от пиетието.

— Голяма, капитане. — Хакерът изведнъж стана максимално сериозен и деловит. — И носеща много, много пари.

— Тогава си избрал неподходящо място.

— Напротив — живо възрази Греъм. — От всички дупки, където бихме могли да се срещнем, без да предизвикаме подозрение, тази е единствената, чиито стени не са бъкани с „бръмбари“. Никой не се интересува от глупостите на пияните матроси... Значи можем спокойно да говорим.

— Бръмбари може и да няма — Сакаи замислено погледна чашата срещу светлината, но светлина не откри. — Затова пък над бара

има цели три камери за видеонаблюдение.

Хакерът се изхили.

— А ти как смяташ, че аз разбрах, че си тук? Тези камери, и още тридесет на други места, в момента работят не на живо, а през една малка, но умна кутийка. И всеки, който погледне екрана, ще види не мен и теб, а да кажем, стария Хем. — Греъм посочи закаченото на стената обявление „Издирва се от галактическата полиция“. То беше там с цел естетика, даже може би беше залепено от самия Хем. — И някакъв гаден ксенос.

— Виждам, че добре си се подготвил. — Роджър най-накрая започна да проявява интерес към разговора. Щом организацията му изискваше такива усилия... — Добре, Греъм, нека поговорим за твоята работа. Надявам се, че си струва.

— Струва си, струва си — бързо потвърди хакерът и премина на съвсем тих шепот. — Преди десет дни в магазина ми се появи „боклукчия“ от ксеносите, абе тези, дето са водорасли с мозък.

— Разумните полипи от Ета Южна Хидра, самите те се наричат алити — машинално го поправи Роджър. В мозъка му, леко замаян и в същото време обострен от алкохола, изплуваха сума ненужни вече сведения — от коя страна да се приближиш към алита за арест, какво и къде да му сложиш вместо белезници, как да различиш временно мъжкия индивид от временно женския, а мъртвия — от вкочанения по време на смяна на епидермиса. Методът предизвикваше гадене, но вършеше работа.

Но Греъм такива подробности не го интересуваха.

— Накратко — отрязва той, — този ксенос намерил разбит кораб на Алианса на Южния кръст. Ясно, че не се е разбил в комета — точно попадение на гравиторпедо^[4] в рубката, целият корпус е с главата надолу. Но реакторите са издържали, явно защитата е успяла да сработи. Така че корабът се е превърнал в купчина боклук, а не в облаче радиоактивен газ. Затова пък не е сработило нещо друго... Сещаш ли се какво?

Роджър вдигна рамене и Греъм снизходително поясни:

— Системата за самоунищожение на бордовата база данни. Сега схвана ли?

Капитанът кимна. Създаването на надеждна СС беше вечно главоболие за разработчиците на бойни кораби. От една страна,

холокрисалите на паметта съдържаха сума ти секретна информация, която в никакъв случай не трябваше да попада у противника. От друга, случайното или преждевременното ѝ включване фактически изваждаше кораба от строя.

— Една седмица се блъскал, докато изтегли от холокрисалите нещо горе-долу читаемо — продължаваше да дудне Греъм с фанатично светещи очи. — Всичко било закодирано и пълно с вируси... Даже не си представяш...

— Представям си — с нарастващо разочарование го прекъсна Сакаи. — Аз си имам свой луд хакер на кораба. По-добре обясни на кого, освен на военните историци, могат да потрѣбват опознавателните кодове, шифрите, отчетната ведомост за оловните гащи на екипажа и прочие инфобоклук от една отдавна приключила война?

— Ъ-ъ, не бих казал — хитро примижа Греъм. — Щом си толкова умен, значи си чувал за това бонбонче поне с крайчеца на ухото си... Корабът се е казвал „U-337“.

— Рейдер за далечни атаки от седми или девети подклас — равнодушно подхвърли Сакаи, — съдейки по номера, принадлежал на... — Капитанът се задави, облещи очи и се наведе напред. — Група „Тау“?!

Греъм се изпъчи с тържествуващ вид.

— Да, капитане. Аз открих координатите на самата база!

* * *

На космодрума вееше вятър, студен и пронизващ. Палтото на Станислав не се справяше с атаките му. Даже корабите в хангарите жално бучаха, когато вятърът с пълна сила налиташе върху тях. Наложил се да се сгуши до стената на бункера, докато не дойде Николай. Въпреки вчерашната вечер, интендантът беше възмутително бодър, свеж и розов, а военният му комбинезон успешно отразяваше офанзивата на вятъра.

— Ти защо не ми отговаряш на повикванията? — сърдито изтрака със зъби Станислав вместо поздрав.

Николай с фалшиво учудване потупа джобовете си. В единия нещо издрънча, което не попречи на интенданта да заяви, без да мигне:

— Сигурно съм го оставил в офиса.

Станислав с труд се въздържа от изкушението да извади видеофона си, демонстративно да набере номера и злорадно да послуша отсрещните трели. Но пръстите му бяха замръзнали, освен това „капитанът“ се чувстваше като пълен глупак и се опитваше поне да не изглежда като такъв. Сиреч, щом е купил кораб, значи така е възнамерявал, а не се е хванал в капана!

— Ами показвай — изръмжа Станислав. — Че вече се вкочанихме!

— Тъй вярно, капитане — ехидно козирува Николай, обърна се кръгом и с маршова стъпка поведе екипажа покрай дългата редица стоманени птици (а също така гущери, костенурки и прочие плодове на безумната фантазия на конструкторите).

Корабчето се оказа неголямо. В сравнение с останалите беше като кабина на камион, отделена от ремаркетото и поради това изглеждаща откъсната и нелепа. Крепежните елементи за скачване заемаха повече място от жилищния и машинния отсек, взети заедно.

Николай дръпна нагоре ръкав и докосна с пръст екранчето на гривната си. То за секунда проблясна, отчитайки натиска, и корабът оживя — тихо зажува единият реактор и вратата учудващо безшумно се отвори.

— Ходовата част е като бонбон — похвали се Николай. — Всичко е прегледано и смазано, ако намериш дори един ръждив контакт, ще го изям!

Приятелят му само го изгледа мрачно, мечтаейки си да намери не контакт, а примерно цял пожарогасител. В отговор интендантът тържествено откопча гривната и я протегна на новия собственик.

— Теб вече съм те въвел, екипажа ще добавиш сам.

— Не е много надеждно това — отбеляза Станислав, колкото да се заяде за нещо. — Лесно може да се фалшифицира пръстовия отпечатък... Или даже да дойдат с отрязан пръст. Анализаторът на ретината е по-надежден и не трябва да мъкнеш ключ със себе си. Не мога да понасям тия гривни, ако случайно ги удариш, ще седиш пред вратата като глупак и ще чакаш службата по поддръжка да я отвори.

— Че това е обикновен транспортник, защо му е такава степен на защита? — учуди се Николай. — Важното е някой хулиган да не го

отмъкне. А и да нямаш намерение да удряш гривната с чук? Нашите момчета по пет години носят такива и най-много да ги одраскат в бара.

— И на мен анализаторите на ретината не ми харесват особено — скромно забеляза Тиодор. — Не обичам, когато ми светят в очите.

— Хайде, хайде, не дрейфувай, влизай! — окуражи Стас докторът и леко го бутна към спусналата се стълба.

Капитанът сви устни, но не започна да спори, осъзнавайки, че в такъв случай авторитетът му ще падне още по-ниско.

Щом мина през въздушния шлюз (в него можеше да се включи и дезинфекция, но по прахта между копчетата на таблото личеше, че отдавна никой не го е правил), Станислав се намери в изненадващо просторно помещение, годно ако не за игра на футбол, то за тенис със сигурност. Този комфорт се обясняваше просто — помещението обединяваше в себе си и център за управление, и зала за отдих, и, изглежда, столова, които проектантът не беше счел за нужно да раздели с прегради, а само с тесни метални колони, заради които гостната с пултове приличаше на меча дупка под дъбови корени. В центъра стърчеше еднометрова платформа за холограми — ако ти се прииска да погледаш 3-D карта на звездното небе, чертеж на вражески кораб или, доста по-често, някой филм, твърде зрелищен за прост вирт-прозорец.

— А там е коридорът с каютите — показва Коля. — Десет едноместни. Но при нужда може да се сложи допълнителна койка.

Станислав тръгна към капитанския пулт и заплеснал се, се блъсна в една от колоните. Съдейки по ярките блестящи петна на метала (на ниво на главата, раменете, лактите и коленете), предишните екипажи са го правели редовно и са го завещали на следващия.

— Добре, че поне са ги направили кръгли — с разбиране отбеляза Николай. — Аз също вечно се блъскам в тази гадория, особено когато бързам и светлината е намалена. Но няма какво да се направи, носеща конструкция... Единствено може да се увие с парцали.

Станислав, не показвайки колко го боли (разбира се, че нищо няма да увива, да не е дете!), включи бордовия компютър.

Над платформата няколко пъти примигна като в стара халогенна лампа, напрегнато забръмча и накрая изскочи 3-D изображение на

дългокрака, нереално пищногръда блондинка в бикини, бавно танцуваща около пилон.

— Здравейте, момчета! — замърка в слушалките чувствено контраалто. — Ще се позабавляваме ли?

— Какво?! — объркано попита капитанът.

Блондинката нацупи устни и му изпрати въздушна целувка.

— Явно се има предвид, че програмата е заредена и чака вашите указания — дойде на помощ по-опитният Тиодор. Космическите превозвачи на дълги разстояния често слагаха подобни „тапети“, за да скъсят пътя. Пилотът даже знаеше няколко сайта, откъдето можеха да се свалят безплатно.

Станислав бързо раздвижи пръсти по пулта, търсейки менюто на помощника. Уви, в него се оказа само една позиция — компютърната памет беше малко и предишният капитан беше изтрил „Типови образи №1-4“ и на тяхно място беше инсталирал „Палавата Маша“.

— На мен пък ми харесва — срамежливо каза Веня зад гърба му. Станислав се обърна и докторът, честно гледайки капитана в очите, поясни: — Важното е, че компютърът работи. А циц... системните настройки после може да се променят.

Станислав все пак се порови в менюто и бикините на Маша изчезнаха.

Тогавка капитанът направо изключи визуализацията на програмата. Така, честно казано, стана още по-лошо — сексапилният глас дразнеше въображението по-силно, отколкото когато картинката беше пред очите. Но екипажът тактично се престори, че проблемът е отстранен.

— Не е лош корабът — призна докторът, след като надзърна в няколко каюти, санитарния възел и лекарския кабинет. Венка имаше опит като бордови лекар, като млад беше летял няколко години и на транспортни, и на военни кораби. — Само дето оборудването не стига...

— Ти да не се каниш да присаждаш бъбреци в полеви условия? — изкиска се Коля. — Ето там има криокамера^[5]. Замразяваш пиленцето и нека си лежи на студено до близката станция.

Станислав, без да иска, потръпна.

— А ако на двама им стане зле по едно и също време? — Вениамин, независимо от професията си, също не обичаше „черните“

военни шегички. — Или камерата се счупи?

— Защо да им става зле? — удиви се интендантът. — Вие летите на почивка едва ли не! Важното е да не забравите слънцезащитен и колоиден крем за драскотини. А ако нещо се счупи, имате техник.

— Всъщност къде е той? — поинтересува се Станислав. — Нещо не съм го...

— Ами ето го!

Леко учуден, Николай безцеремонно посочи зад гърба на капитана. Той се обърна и се стресна — отзад стоеше кльоцав прегърбен човечец, почти до веждите обрасъл с черна твърда брада, а над тях — валмо такава коса. Кога и откъде се беше появил, никой от екипажа не разбра. Явно беше изскочил от една от неогледаните каюти.

Техникът гледаше изпод вежди като хванат натясно плъх. Протърканият работен комбинезон, целият в петна от смазка и дупки от изгорено, висеше върху него като чувал, армейските кубинки, напротив, плътно обхващаха стъпала с немалък размер, а в ръце човечецът държеше някаква тръба със стърчащи от двата края жици. При това с такъв вид, че ако някой ѝ посегне, ще го ухапе.

— Е, Михалич! — Коля извика толкова преувеличено бодро, че Станислав заподозря — той малко се боеше от техника. — Готов ли си за полет?

— Бгърлвф — неразбрано измърмори човечецът, шмугна се покрай стената и изчезна. Ако не беше едва чуващото се съскане на панела, Станислав би се закълел, че техникът се е изпарил през преградата.

— Отиде в машинното, за последна проверка — преведе Коля, като с умиление го изпрати с поглед. — Майстор със златни ръце! Смятай, че от сърцето си го късам! Целият десети хангар на него се държи!

— И къде намери това чуч... този диамант? Чрез агентство или чрез познати?

— Никъде — безгрижно отговори интендантът. — Той сам се завъди.

— Как така? — смая се капитанът.

— Ами така. Моите момчета се бяхтеха над мотора на „Ястреб“, не можеха да разберат защо се появява чукане на петата минута и

тогава се появи той. Разбута всички, почовърка в жиците, удари някъде с гаечния ключ и готово — заработи чудесно. Дали е минал покрай тях и е чул ругатните на професионален жаргон, дали някой от нашите го е довел... После го помолиха да погледне и „Микса“, след това още нещо... Така и остана. Плащахме му на парче, нелоша сума излизаше. А този кораб му е любимец, как да ги разделим?

— Сега остана да намерим само навигатор — оптимистично обобщи докторът. — Тиодор, ти нямаш ли подходящ познат?

Той унило поклати глава. Тандема пилот — навигатор подбираха по-щателно от брачна двойка, защото от това зависеше дали работното време ще минава в управление на кораба или в спорове как именно, по мнението на всеки един от двамата, следва да се прави това.

— Всички са на рейсове.

— Нищо, все ще намерим някого — утеши ги Николай. — В краен случай ще качите заявка в сайта за свободни места и до сутринта ще довтасат най-малко десетима.

— А ако не довтасат? Утре по пладне трябва да отлитаме! — Станислав не понасяше жизнено важни дела да се решават в последната минута.

— По принцип до Степянка аз и сам мога да направя маршрут — не много уверено, но самоотвержено предложи пилотът. — Не оптимален, разбира се, но все някак ще се доберем...

— А обратно? — педантично уточни капитанът. Тед почеса темето си и неопределено сви рамене. — Не, все пак ще се наложи да наемем някого, иначе няма да ни пуснат в открития космос. А какво става с учените? Те кога ще се появят?

— Точно преди полета — съобщи по-обстойният Вениамин, не изпускащ от ръце договора и изучаващ го всяка свободна минута. — А станцията им трябва да бъде скачена всеки момент.

— Много ли са?

— Четирима души. Значи с екипажа деветима. Каютите като че ли ще стигнат, само трябва да проверим койките и спалното бельо...

— Добре, времето не чака, така че да се захващаме за работа! — прекъсна го Станислав, сетил се, че командването (а после и отговорността за резултата) все пак се полага на капитана. — Николай и Михалич да проследят за състоянието на кораба, Вениамин — за теб медицинския сектор, провери за наличие на инструменти и

медикаменти и състави списък на недостига. С червен шрифт — жизнено необходимото, с черен — второстепенното. Тиодор, можеш ли да сметнеш количеството провизии и да ги поръчаш?

— Да, капитане! — Пилотът с готовност падна в креслото зад пулта и веднага се обгради с вирт-прозорци — влезе в мрежата да провери разходната норма на човек и сайтовете на доставчиците.

— Заедно с това качи и заявка за навигатор. А аз отивам да оформя разрешение за полет — въздъхна Станислав, предвкусвайки караниците с чиновниците и смъртната скука по опашките.

* * *

Първоначално каюткомпанията на „Сигуре“ беше шедьовър на минимализма, защото иначе проектантите успяваха да натъпчат в сравнително неголямото помещение деветнадесет души щатен екипаж единствено в стил „тетрис“. Оттогава обаче корветата излезе от редиците на космофлота и за две години пиратстване там се натрупа такова количество трофеен боклук, че в резултат иронично се наричаше „дома на Шапкаря“ и можеше да бъде достойна конкуренция на магазина на Айзък. Освен това последните десет месеца в каюткомпанията отсъстваше гравитация — капитанът редовно зачеркваше точката „нов гравитатор^[6]“ от списъка на жизнено необходимите неща. Затова всичко, което не беше приковано, залепено, закачено с магнит или омотано с тиксо, плуваше във въздуха, периодично задръствайки вентилационната решетка или се измъкваше в коридора, където се разбиваше на пода.

Но това леко безумие обикновено не пречеше на екипажа (естествено при съблюдаване на някои правила за безопасност) да се наслаждава тук на спокойствие и уют. Обикновено, но не и сега.

— Правилно ли разбирам — бавно и тежко произнесе Вини, — че за да се справим с последствията от една авантюра, ти ни предлагаш да се наврем в друга, още по-безумна?

— А на мен ми харесва — изписка от дълбините на антикварното земно кресло Джил. На фона на тъмната му кожа тя изглеждаше още по-малка и крехка, такава една светлокоса кукличка с момчешка прическа. — Толкова е романтично!

Сакаи въздъхна. Пристъпите на романтика се случваха около веднъж месечно на мис Отвертка. Обикновено всичко започваше и завършваше с пране на любимия безразмерен (тоест два размера по-голям) работен комбинезон.

— Необитаема планета, карта на съкровище, тоест секретна пиратска база... — продължаваше Джил, мечтателно притворила очи.

Роджър даже ѝ завидя. Той самият на двадесет и две години вече беше реалист, а сега, на двадесет и седем — завършен песимист.

Всъщност рейдерите на Алианса не бяха пиратски кораби, макар че Федерацията нееднократно се опитваше да ги обяви за такива. Но капитанът не успя да поправи момичето.

— Романтично?! — Вини повиши глас. — КАКВО, РОМАНТИЧНО? Огневи комплекси за охрана в параноичен режим? Блуждаещи минни полета? Вирусни капани? Система за самоликвидация от десет мегатона?

— И даже полк танкове и вкопан в земята брониран линеен кораб в ролята на фортификационно съоръжение — насмешливо го прекъсна капитанът. — Вини, това е ремонтна база, а не орбитална крепост. Основната ѝ защита е маскировката. Някаква отбрана ще има, разбира се, но едва ли толкова страшна.

— Както разбрах — Висящият под тавана Франк нервно навиваше на пръста си и веднага отвиваше от него края на опашката си не особено чиста тъмна коса, — Греъм твърди, че има пълен комплект пароли.

— Греъм ще си седи на Джакпот, в уют и на топло — отрязва Вини, така свирепо втрещвайки се в навигатора с присвити зелени очи, че той веднага си спомни за заплахата на пилота да остриже „тая метла“ и бързо дръпна ръка от главата си. — И ще се смее на глупаците, които по негов съвет са отишли на гости на Сатаната.

— Греъм рискува парите си.

В каюткомпанията се възцари тишина, нарушавана само от бълбукането на аератора в аквариума за птицириби. Самите птицириби бяха уловени от Петрович още при първото разваляне на гравитатора, когато топката от вода, заедно с тях, изплува от аквариума.

— Пари? — недоверчиво попита Вини, почесвайки главата си, остригана първи номер. — Нищо не си казал за пари.

— Защото ти мрънкаш и не ми даваш да го направя! Всъщност точно започнах...

— Ами продължавай — с друг тон каза смутеният пилот.

— Мерси — иронично благодари капитанът. — Към текущия момент нашият дълг наброява малко повече от петнадесет хиляди, по-голямата част от които е процентът на Леонардо... Не прави физиономия, Вини, той не ни е допирал до гърлото вибронож^[7], ние сами се набутахме. Греъм ни дава двадесет, те ще стигнат за покриване на дълга и покупката...

— Капитане — Механикът вдигна ръка също като напиратца към дъската отличничка, — онзи списък с необходимите резервни части...

Роджър въздъхна.

— На който явно му липсва краят: „... а може да купим още и нов кораб и това ще е значително по-евтино“?

— Капитане! — Оскърбената невинност в гласа на мис Отвертка щеше да стигне за цял женски манастир.

— Три хиляди, лейтенант, това е лимитът ви — твърдо каза Сакаи. — Разпореждайте се с тях, както желаете, но искам след две седмици този кораб да лети като пияна пеперуда и да се бие като рой напушени стършели!

Хихикайки, Франк прошепна нещо в микрофона, но толкова тихо, че Роджър чу само началото на фразата: „А още трябва да...“ Съдейки по зачервените бузи на Джил и кривата усмивка на Вини, краят беше не просто мръсен, а много мръсен. „Нищо — злорадно си помисли капитанът, — сега ще види той дребосък“.

— А на нашия любим навигатор — ласкаво произнесе той, — ще доверим най-отговорната задача. Събери всичката достъпна информация за грижите и отглеждането на тюркоазените квачки от Малката мечка.

— Ъ-ъ-ъ... защо? — напрегна се Франк, заподозрял уловка.

— Защото — Към усмивката на Сакаи би трябвало да се приложи ангелски нимб, — тези пусти кокошки ще бъдат нашата застраховка. Дадох поръчка на Посредника. Ако работата с базата не се получи, след три месеца ще се върнем, ще предадем този проклет товар и ще си получим тридесетте хиляди. Важното е, към този момент птиците да са живи и здрави. Ще се погрижиш за това, нали, Франк?

— Капитане, не можете да постъпите с мен така! — преbledня младежът. — Не е честно, аз...

— Вече постъпих.

— Но...

— Франк, това е моят кораб — със същия проникновен тон напомни капитанът. — И заповедите ми тук се оспорват по единствен начин. Ако искаш да се възползваш от него, излез през десния преден шлюз, той има най-малък разход на въздух за един цикъл.

Навигаторът изкриви лице в такава отчаяна гримаса, сякаш се колебаеше дали да преследва капитана, щом се превърне в призрак или да направи такъв самия Сакаи. Но нищо не каза и никъде не отиде. „Жалко“ — помисли си Роджър. Той отдавна се разкайваше за решението си да вземе този кльоцав италианец на борда на „Сигуре“. Ако останалите членове на екипажа бяха заслужили отлъчването си от обществото с постъпки, изискващи мъжество, то единствено страхливостта беше довела в далечния космос седемнадесетгодишния към този момент хакер-вундеркинд от Бета Сицилия. Свързан с мафията, той веднага се беше оказал свързан и с местните ченгета. Както подозираше капитанът, навикът му да хленчи със и без повод, беше станал причина да го предадат след година работа като двоен агент. Ако Сакаи не се придържаше към свой личен кодекс бушидо^[8], той и сам с охота би разменил този мрънкач за обещаната от Кръстника награда.

— Някой друг да има въпроси и претенции? Не? Тогава да вървим нататък. — Капитанът отвори вирт-прозореца и започна откъслечно да чете: — И така, тайнствената база на рейдерите, която се търси вече двадесет години. Представлява комплекс от ремонтни системи, способен да приема и обслужва бойни кораби от основните класове до тежък крайцер включително. От зачислените към нея кораби от група „Гау“ до края на войната не е оцелял нито един, последните са били отзовани за отбраната на Звездната Атланта и са унищожени в битката за близките орбити, когато Пета ескадра на Федерацията започнала десант. Преди подписването на капитулацията Алиансът унищожил всичките си данни, заедно с командния бункер. Контраразузнаването успяло да намери само единадесет души,

отчислени от рейдерите преди унищожаването им, всички обикновени матроси. Разпитани са, естествено...

Вини шумно и сърдито засумтя. Той знаеше от собствен опит какви са методите им за изкопчване на информация. Към края на третия месец бившият сержант беше готов да признае даже за шпионаж от галактически мащаб, макар че само беше счупил челюстта на майора си и беше извикал по неговия комуникатор огневи удар от орбита, за да спаси попадналия в засада взвод. Но за щастие, по път за поредния разпит Вини „уговори“ конвоирация да размени дрехите си с него и не мислеше да повтаря грешките си, тоест да се връща с признание за вината си.

Роджър се направи, че нищо не чува.

— ... но безуспешно. Никой не знаел последните координати на базата.

— Последните? — изумено попита Джил.

— О! — Капитанът вдигна показалец. — Стигнахме до най-интересния момент. Известно е, че първата точка на базиране на рейдерите е била в атмосферата на газовия гигант на Зета Лира, втората — в облака на Оорт до еди какъв си номер звезда в Херкулес, третата — на Локвичката. При това Локвичката, ако някой е забравил, е планета от земен тип, покрита с неголеми морета и базата се е намирала под повърхността на едно от тях.

— Искаш да кажеш, че е не само мобилна, но и работи в различни среди?! — Вини се отблъсна от пода, за да надзърне във вирт-прозореца, но прекали със силата и прелетя през изображението към тавана. — Това са огромни пари дори в днешно време. Може би хората от Алианса просто са направили няколко приличащи си комплекса?

— Следователите от контраразузнаването също не могли да повярват дълго време — усмихна се капитанът, — но когато получили кореспонденцията между счетоводството на Адмиралтейството и „Уестингхаус Галактик“, се убедили, че по-голямата част от оборудването е доставена в един екземпляр. Като стана дума — Роджър откри главния си коз, тоест получения от Грѐм списък, разгъвайки го така, че всички да могат да го видят, — мисля, че описът на тези доставки ще ви бъде доста интересен.

— О! — възторжено въздъхна Джил още на петия ред.

— Не „о“, а „охо“! — поправи я Вини. — И това също „охо“. А само виж номер десет! Това вече е „о-о-о, да-да-да!“.

— На тукашната станция няма и половината от този опис — измърмори Франк. — Кълна се в Първата полуос, това е наистина примамливо. Когато я намерим... Свети байт, че ние ще можем да си построим собствен космопорт!

— Ако я намерим — Вини се приземи, тоест се спусна от тавана на пода. — Греъм вече даде ли ти координатите, кеп?

— Ще ги даде преди да излетим. Само че... — Роджър се поколеба. — Планетата там е посочена точно, континентът също, обаче мястото... приблизително.

— Колко приблизително?

— Ще се наложи да претърсим около петдесет квадрата.

Пилотът разочаровано свирна.

— Кеп, тази база вече двадесет години успешно се крие от разузнавателните комплекси на Федерацията, а техните сензори са по-добри от нашите. Боя се, че няма да я намерим, докато не си ударим челата в шлюза ѝ.

— Вече размишлявах над това — кимна капитанът. — И ето какъв е планът ни...

[1] Охрана на обитаемите светове. ↑

[2] Остров в Карибско море, в миналото пиратска столица. — Бел.прев. ↑

[3] При атмосферно налягане хелият изобщо не замръзва. ↑

[4] Само „торпедо“ някак не звучи достатъчно солидно. ↑

[5] Камера със свръхниска (до -170 °C) температура. В научната фантастика се използва за съхранение на замразения нестареещ екипаж при дълги междузвездни полети. Авторите категорично не препоръчват провеждането на експерименти с котка и хладилна камера! ↑

[6] Уред за създаване на изкуствена гравитация. По-нататък в текста ще има и антигравитатор за унищожаването ѝ. Въобще тези космонавти не знаят какво искат. ↑

[7] В класическата научна фантастика — нещо като малък циркулярен нож, а не „механично устройство за вадене на мед от пчелните пити“, както ни уверява енциклопедията. ↑

[8] Бушидо (яп.буси-до, „пътят на война“) — кодекс на самураите. От гледна точка на авторите — изключително неизгоден, особено в частта за харакирито. ↑

За Станислав вчерашният ден свърши в 4:41, а днешният започна в 5:20, при това без да спи между тях, а да пътува от единия край на града до другия, за да смени едно удостоверение за друго, също толкова глупаво и важно. Прозорците на електроколата бяха затъмнени и капитанът разбра, че се е разсъмнало, чак когато пристигна. Впрочем не му се спеше. Искаше му се най-накрая да събере всичко, да го натовари, да премине митницата, да излети, да излезе в открития космос и тогава вече... спокойно да си поблъска главата в стената.

Видеофонът в джоба му не успяваше да изстине — капитанът непрекъснато беше обсаждан от обаждания, и от членовете на екипажа, и от разбрали за полета познати с поздравления, поприличащи на съболезнования, и от още сума ти народ, въвлечен волю-неволю в тази авантюра. В какво съотношение да се вземат гел и консерви — 40:50? Или 30:70? А сигурен ли сте? Какво означава „тогава за какъв дявол питам“?! Нали сте капитан!.. За седем или за осем? За седем? Да, но за осем не е ли по-добре? Защо да се подигравам?! Тук стиковъчните клапани малко не пасват, нашите са 34/2–3, а техните — 32/4–3. Можем да пробваме да напаснем с ремъци или напротив, да отвинтим платките, но дали ще успеем в срок? Да, карайте го направо в космопорта! Не, утре не ме устройва! И следобед също!.. Какъв образец 2779-11? Защо не казахте веднага? Как така е в отпуск?!

По някакво чудо Станислав с никого не се изпокара сериозно, но усещаше, че от скърцане си е изтъркал зъбите най-малко с три милиметра.

А и това събеседване!

Николай го подведе (не нарочно, просто покровителстващите капитана звезди се бяха подредили в изключително неприлична дума, а нали му предстоеше тепърва и да лети към тях!) и нямаше доказал се навигатор от базата. Имаше шестима кандидати, хвърлящи си погледи един на друг с вид „само минавам оттук, не че особено държа“. Да ги канят поред вкъщи или в кафене не остана време и се наложи да се направи общо събрание направо в една от чакалните на космопорта.

Станислав сдържано поздрави (кандидатите плахо и нестройно отговориха) и седна при Венка и Тиодор, които изучаваха анкетите. Съдейки по забавените движения и зачервените очи, и на екипажа не му е било много по-леко.

— Е, какво имаме тук? — прошепна Станислав, поглеждайки с крайчеца на околото си събралите се хора.

— Неголям избор, но какво да се прави — уморено отговори Вениамин.

Капитанът и сам виждаше.

Двете русоляви девизи — едната на токчета, другата с дълъг маникюр, някак не се вписваха особено в образа на смели космонавтки. Явно току-що са завършили училище и се надяват да отработят практиката си, за да могат после спокойно да се омъжат.

Около шестдесетгодишен дядо — държелив на вид, но Станислав предполагаше, че един пенсионер на кораба е достатъчен, още повече че криокамерата е само една.

Блед слаб младеж със сплъстена рижа коса до раменете, свил се в ъгъла и от време на време приглушено, но раздиращо кашлящ — да не е наркоман? Кафеникав раздърпан пуловер в бримки, излинали дънки и допотопни (с връзки!) обувки окончателно убедиха Станислав в това предположение. По дяволите да върви такъв навигатор...

Надежда вдъхваше само един небръснат четиридесетгодишен мъж във военна униформа без отличителни знаци — би могъл да я купи във военен магазин, но Станислав разлисти документите му и се увери, че мъжът е служил. Вярно, че е уволнен за неподчинение на заповед, но нали и заповедите биват разни. Самият той е грешен, само че незаловен.

Капитанът не успя да сподели с приятеля си тези съображения — видеофонът отново записука. Станислав се извини и включи екрана, оказа се, че застрахователната компания изисква лично подаване на документите, подпис и биометрия по инфранета не я устройват.

— Ами ако са ви принудили да положите подписа си? — настояваше лелката с лице като неподкупен чироз, сякаш създадена в епруветка, заедно с деловия си костюм, бюрото и каскадата от вирт-прозорци.

— Искате да кажете, че някой ме е заставил под дулото на бластер да застраховам собствения си кораб?! — извика Станислав, не издържал подобен абсурд.

— Защо не? — невъзмутимо възрази лелката. — Вашите наследници например. Имало е такива случаи.

— Нямам наследници! — изръмжа капитанът. — Освен това застраховката е за минимална сума, само за да ме пуснат да излятя от планетата!

— Тогава още по-зле — многозначително каза лелката. — Знам ли защо така бързате. Затова идвайте и то по-бързо. След час ще обновя базата данни и ако не успея да ви вкарам в нея, тогава чак утре.

Екранът изгасна, преди Станислав да успее да възрази. Все пак му каза няколко думи, които накараха блондинките да почервенееят.

— По дяволите, трябва да бягам — Капитанът умолително погледна пилота и доктора. — Нали ще се справите сами?

Те само синхронно въздъхнаха, което би трябвало да означава: „Къде ще се денем от необитаемия астероид“.

— Важното е да не вземете рижия — нареди Станислав на прощаване.

— Стасик, но защо наистина... — умолително започна Вениамин, но приятелят му сърдито го прекъсна:

— Не го взимай, разбра ли? Кой е капитанът тук?

— Ти — призна докторът с въздишка. — Но...

— Ето онзи, с военната униформа, извикай първи — посъветва го Станислав, закопчавайки палтото си. — Изглежда свестен и има добри препоръки. Мисля, че от други събеседвания няма да има нужда.

— Добре — предаде се докторът. — Бягай.

— А защо без рижия? — прошепна Тед, когато вратата зад капитана се затвори.

— Абе имаше един командир, дребна риба, но голям гад — намръщи се докторът, който не одобряваше Стасовия расизъм. Поне да имаше претенции именно към расата, а не към цвета на косата! — Войниците го наричаха Рижия досадник, само се чудеше за какво да се заяде и кого да натопи. Едно момче се обеси заради него, не успяха да го спасят... — Вениамин събра документите, подравни ги, като ги удари в коляното си и зловещо добави: — Ходят слухове, че точно Станислав е застрелял Рижия по време на битка. За радост на целия отряд.

— А... ммм... към brunetите как се отнася? — предпазливо уточни Тиодор, нагласяйки банданата си.

— Абе шегувам се, шегувам се — разсмя се докторът. — Познавам Стас от детинство, той не е способен на такова нещо. Макар

че, по думите му, се е радвал повече на смъртта на този изверг, отколкото на победата. А рижите за него и досега са като червен парцал за бика. Така че по-добре нека наистина да започнем с военния...

* * *

— Според мен — внимателно произнесе Франк, — това е точно това, което искахте, капитане.

„Точно това“ във вирт-прозореца на емисионния скенер изглеждаше като голяма жълта, а по края преливаща се като дъга амеба. Между нея и бледно-призрачната топка на астероида бързаха три дребни синьо-зелени микроба.

— Как е според теб не ме устройва — уморено каза Сакаи. — Нужна ни е точна информация.

— И аз смятам, че това е харвестър^[1] — включи се в разговора мис Отвертка. — Не знам какво друго може да даде такава картина.

— Орбитална свиноферма — изхили се Вини.

— С такъв облак газове?! — Когато ставаше дума за техника, чувството за хумор на Джил се вместише в скалата на минусовите значения. — Месото би трябвало така да вони, че дори и зак няма да може да го поеме в петия си стомах.

— Лейтенант... — В последно време Роджър така се измори, че да се кара, вече нямаше сили. Да слуша чужди спорове — също.

— Виновата, капитане. — Механикът превключи на равен делови тон. — Хващам се на бас, че това е харвестър с маса в покой сто — сто и петдесет килотона, с реактор, работещ в режим на празен ход или на минимален такъв. Или пък е кораб на извънземни, чиято спектрограма не е в регистъра на Лойд.

— А за другите кораби можеш ли да кажеш нещо?

— На такова разстояние — почти нищо. Освен че — в гласа на Джил се промъкна почти детска обида, — тези лоши хора не се грижат добре за двигателите си.

— Струва ми се — замислено каза Вини, — че това не им е единственият грях. Изглежда, че смятат да разрушат този астероид и

да нахранят харвестъра с най-вкусните късчета, като оставят шлаката да се носи в космоса.

— В близките светове за такова нещо бързо щяха да им предпишат клизма с течен азот! — Франк гореше от праведен гняв. За нищо неподозиращ звездолет такова количество метеорити е по-лошо от минно поле. — Мърсят, извършват незаконен добив и изобщо не трябва да са тук!

Роджър кимна. Те се намираха в карантинната зона около пашкулената цивилизация на тракашите. Никой не знаеше какво ще се излюпи от нея, но на всички им омръзна да чакат и патрулите на космофлота бяха сменени от автоматична станция в орбита.

Капитанът извлече един участък между харвестъра и астероида и зададе петкратно увеличение. Синьо-зелените микроби се превърнаха в купчина пиксели, все така неразпознаваеми.

— Казвах аз да вземем шоарска оптика, докато е на промоция — промърмори Франк, още повече разпалвайки яда на капитана. — А те: „фотоувеличител, фотоувеличител...“

— Този, който е по-нагоре, прилича на военен — неочаквано каза Джил. — Лека канонерка, а е възможно и да е изстребител...

— Защо така реши? — недоверчиво попита Роджър. Корабният изкин тъкмо изведе на втория екран петдесетина „имащи прилика“ спектрограми.

— Ами... — Механикът се помая, опитвайки се да състави изречение, което не съдържа израза „женска интуиция“. — Прилича на външен вид.

— Мисля, че поне един изстребител все ще имат — въздъхна Сакаи. — На такава работа с една гола лопата, сиреч харвестър, не ходят.

— Намекваш — изхъмка Вини, — че няма да се зарадват на неочаквани свидетели?

— Затова пък има по-малък шанс, че ще тръгнат да се оплакват.

— Ако работят за някой голям картел — със съмнение забеляза Франк, — може и да наемат ловци на глави.

— За такова дребно нещо? — искрено се удиви Вини. — Ние не смятаме да им отнемем последния балон с кислород. Само ще помолим за оборудване за геологическо проучване.

Роджър погледна Петрович. Таралежът спеше, здраво хванал се за пръчката и потрепвайки с висящата си надолу опашка.

— Кошмари ли те мъчат? — замислено попита капитанът. — Добре... Ще считаме, че сънуваш успешен лов и това е благоприятен знак за нас.

* * *

Съвет от висшите сили скоро потрябва и на директора на „Спейс майнинг къмпани“ (по-известен на галактическата полиция като главатаря на шайката браконieri на руда Мустакатия Джок). Но на харвестъра имаше недостиг на техни представители. Бившият полски свещеник Олаф Мнишек, по прякор Берсерка, в момента сечеше вратата на каютата си с пожарната брадва и никой не рискуваше да го пусне, преди да свърши действието на ракията от гъби. Колкото до свещените животни, за тяхната роля претендираха единствено хлебарките.

В крайна сметка, по адрес на боговете беше отправена дълга и сложна ругатня, а за съвет Джок се обърна по-наблизо — към седящия редом счетоводител-квартирмайстер на „Спейс майнинг“.

— Е, и какво да правим с този проклет граничен патрул, а, Хем?

— Да се предадем — мрачно изръмжа той, — какво друго да направим?

— Ама нали... — Джок с досада удари въздуха с юмрук. — Тъкмо късметът ни споходи! В този астероид само ниобият е четиристотин тона!

— Както дошло, така и отишло — измърмори Хем. — Корветата лесно бихме я довършили, но срещу крайцера нямаме шанс.

— Ах, че... — Джок се запъна, търсейки в богатия си лексикон подходящо определение, — ъ-ъ-ъгит претопен! И откъде се е взел при тях?

— От флотското сметище, няма откъде иначе. — Счетоводителят затрака по клавиатурата, извеждайки на екрана увеличеното изображение на кораба. — Опа, а ауспухът му е чистичък като на товарен. Явно са сменяли двигателите. И сензорното поле не е стандартно. А останалото е тип „река“, пети подклас, всичко точно по

норматив. Древен е, разбира се, но кораб от неговия калибър няма да има проблем да ни размаже.

— Древен, казваш... — Главатарят на браконьерите с интерес се втренчи в екрана. — Слушай... а сигурно не са сменяли бронята му!

— Как ще я сменят, отлята е изцяло — насмешливо каза Хем и веднага се намръщи отново. — Обаче без проблем са могли да сменят генераторите на полето.

— Ей, Триоки — изрева Джок през рамо, — какво казва твоята система за защитата на крайцера? При нас нищо не излиза!

— Нищ-щ-що — изцъка седящият зад пулта на енергийната система извънземен. — Нищ-щ-що няма.

— Оп-па! — въздъхна Джок. — Тази нагла гадина даже не е благоволила да включи защитно поле! Чуваш ли, Хем...

— Чувам, чувам. — Квартирмайстерът се наклони напред, замислено пощипвайки горната си устна. — Или генераторът му се е развалил или икономисва ресурс — има ток, а няма мощност. Да го включи е работа за секунда.

— За секунда, казваш? — озъби се Джок, падна в креслото и го обърна към радиста. — Е, добре... Тамтам, предай на граничаря, че сега ще се подчиним на заповедите му. Вече се носим към лодките и така нататък. И го кажи с треперещ глас и с изкривена от страх мутра, сякаш си се изпуснал от ужас в комбинезона.

* * *

Скачената към кораба микробиологична станция (със съответстващ надпис на борда, за да не се усъмни никой, че това не е просто някакъв метален отпадък) се оказа подходяща за транспортника — също толкова стара и ожулена, сякаш винаги се е клатела зад него. В думата „микробиологична“ нечия палава ръка и спрей с боя бяха заместили „логична“ с „лъохманска“, заради което надписът изглеждаше вече не толкова гордо, но затова пък самокритично.

Станислав обиколи станцията, пресмятайки колко би могла да тежи — нали не е празна отвътре, а като царевичен кочан: стени във формата на руло, които на планетата ще се разгърнат като купол, а в средата е капсулата с техниката. Дано мощността на двигателя стигне.

Капитанът се опита да изхвърли от главата си позорната картинка как старият транспортник дълго пуфти, вдигайки облак прах, а накрая с угасващо „пффф“ остава на място. Впрочем въпросите относно полета оставаха все така много, така че идеята да се избави от тях, заедно с главата си, изглеждаше примамлива.

Първият, когото Станислав Федотович видя, щом влезе в госткомандната зала, беше новият му навигатор. Излегнал се в креслото, той бодро тракаше по биоклавиатурата^[2], запознавайки се със системата. На екрана се мяркаха звездни карти, таблици, стълбове с цифри и страници на инфосайтове. До лявата му ръка стоеше отворено, вече наполовина празно, бурканче от кондензирано мляко, редом лежеше шарен пакет чипс, раздражаващо шумолящ даже на външен вид. От време на време навигаторът се свиваше надве и раздиращо кашляше, тогава излъчваната от екрана светлина отчетливо осветяваше рижата му коса.

Капитанът, без да каже нито дума, се промъкна покрай стената в медицинския сектор. Вениамин, обградил се с отворени кашони, подреждаше по полиците на шкафа и хладилника закупеното — шумолящи блистери с таблетки, опаковки с инжекции и бинтове, ампули в дълги бели пакети, някакви кутийки и пакетчета. Във въздуха остро миришеше на лекарства, вселявайки в посетителите уважение към трудната и нужна професия на медика.

— Веня, аз те помолих! — с трагичен шепот възкликна Станислав, размахвайки стиснати юмруци като Херкулес в подножието на Олимп, от чийто връх подигравателно му бяха продиктували дванадесетте подвига.

— Стасик, нямахме избор. — Приятелят му хвърли бегъл поглед на юмруците и продължи да сортира улова си. — Този рижко беше единственият, който действително разбираше от навигация. Двете блондинки са си истински блондинки, даже не можаха да пуснат програмата, дядото половин час ни пълни главите с истории за младините си, а после си призна, че изобщо не е навигатор, а бордови инженер — просто дошъл да си поговори с нас, скучно му било в пенсия...

— А онзи военен?

— Поиска заплата двойно по-голяма от капитанската. А Ден в момента няма пари и се съгласи на щатна заплата.

— Няма пари, ха! Че той е истински клошар, чудно, че не бута пред себе си количка с вещите си. Чул ли си как храчи?! Сякаш всеки момент от гърлото му ще тръгне кръв и ще пукне върху ценното оборудване! Охтика в последен стадий!

— Обикновен бронхит — опита се да успокои приятеля си докторът. — Вече му бих цефавитол^[3]. И серум комплекс за всеки случай.

— Кой е той въобще?

— Денис Воронцов, двадесет и пет годишен, лети, по негови думи, едва ли не от пеленаче, навигатор е от четири години, специалист точно по малки транспортни кораби. В досието има няколко забележки, но за дреболии — за нарушение на дисциплината. Няколко похвали, също за дреболии.

— И не е намерил по-добра работа от тази на моето корито? — недоверчиво попита капитанът.

— Казва, че последният кораб, на който е бил, е претърпял авария. Нали знаеш за тези глупави суеверия, че навигаторът на загинал кораб е по-лош от жена на борда.

Станислав Федотович не само знаеше за тях, но и им вярваше.

— Слушай, ако той така те дразни, ще направим няколко рейса и ще го сменим — бързо предложи приятелят му. — Ще оставим свободно мястото и на всяка спирка ще качваме обявление.

— Как така няколко рейса?! Ще върнем базата и кораба и ще откупим апартамента обратно!

— Особено пък така — невъзмутимо възрази Венка, с лакът отстрани опасно приближилия се до лицето му юмрук и внимателно пъхна в далечния ъгъл на хладилника прозрачен контейнер с отровно розова течност. — Има ли смисъл да се ядосваш за едно-единствено пътуване?

— За две — натам и обратно! И там трябва да го търпя още месец! — Станислав хвърли поглед към вратата. За щастие, тя беше непрозрачна и нито капитанът виждаше проклетия навигатор, нито той — зверското изражение на своя началник.

Избор, уви, наистина нямаше, както и време за друг такъв.

— Добре — простена Станислав, признавайки поражението си. — Нека засега работи. Но колкото се може по-рядко да ми се мярка

пред очите! Имаш ли нещо стимулиращо? Краката не ме държат, а предстои най-трудното.

Докторът неодобрително изцъка с език, но все пак даде на капитана малко зелено хапче, което той веднага глътна без вода. Хапчето се залепи някъде насред хранопровода и категорично отказа да слезе в стомаха. Станислав удари гърдите си, изкашля се (без успех) и задушено изхриптя:

— А учените къде са? Дойдоха ли вече?

— Обадиха се, че ще закъснеят с един час. — Венка погледна часовника си и се поправи: — Вече с час и половина.

— Остава още полетът да се провали заради тях!

— Нищо, време има засега. В документите пише „4-ти ноември“, до полунощ остават повече от осем часа.

— Ама и митницата...

— Автоматична е. Минаваме през скенера и това е. Абе не се вълнувай така! Вече натоварихме провизиите и личните вещи, лекарствата — докторът пхна в шкафа последния пакет и затвори вратичките, — също. Оборудването е проверено, всички системи работят, чакаме само сигнала за излитане.

— А маршрутът вече изчислен ли е?

— Попитай Ден.

Станислав мрачно кимна, още веднъж се опита да преглътне хапчето, започнало безмилостно да горчи и се върна в госткомандната. За щастие, не се наложи да изобразява „ах-как-не-ви-забелязах-като-минах“ и да се запознават официално, защото до навигатора седеше Тиодор. Младежите обсъждаха нещо, като сочеха един след друг недоволно клатещия се вирт-екран, но се чуваше само пилотът — Ден отговаряше кратко и тихо. Или пазеше гърлото си, или поначало не се отличаваше с вресливост.

— О, капитане! — зарадва се Тед. — Тъкмо имаме въпрос...

Навигаторът също обърна глава и със спокоен интерес погледна Станислав. Очите му, както при повечето рижи хора, се оказаха светлосини, но с това завършваше приликата му с покойния командир. Нито имаше прасешки бузи, нито сливащи се в гадни кафяви петна лунички — само няколко петънца на високите скули с трескава руменина. Тънки напукани устни, бледно чело — младежът явно не се

чувстваше добре, но погледът му беше ясен и уверен. Сигурно и той беше измолил от доктора зелено хапче.

— През каква станция ще минем? — продължи Тед, не забелязвайки лекото наелектризиране на въздуха между партньора му и капитана. — Ден предлага Л-25, но до нея е по-далеч.

— Затова пък ще излезем по-близо — незъзмутимо добави навигаторът. — В крайна сметка ще икономисаме два часа.

— Обаче до Д-3 е по права линия и ще имаме по-малък разход на гориво!

— Но там е област с повишена заплаха от метеорити.

— Абе никога не съм виждал там ни един, по-голям от орех!

— Искаш да видиш ли?

Ако Ден беше по-напорист, а Тиодор по-обидчив, би могло да се помисли, че сега не на шега ще започне караница. Но явно въпросът беше толкова несъществен, че използваха капитана, вместо да подхвърлят монета.

— Нека да е през Л-25 — с въздишка реши той. Само това оставаше, навигаторът да забележи неприязънта му. Освен това дори малък метеор може да повреди корпуса — за собственика на кораб това са няколко нецензурни думи и грубо, но здраво занитена кръпка, а за наемателя — тежки обяснения със стопанина, макар и приятел.

Пилотът с досада, но без обида, изхъмка и двамата с Ден отново потънаха в неразбираеми за страничния наблюдател изчисления.

— Е, работете, работете... — промърмори капитанът, просто за да обозначи излизането си. Проклетото хапче най-накрая се отлепи, но още не беше подействало и Станислав едва не падна от най-горното стъпало на трапа^[4] — право върху главите на висок пълен мъж и слабичка тъмнокоса късоподстригана жена. Дватамата с усилие държаха огромен сандък, твърде приличащ на ковчег.

— Извинете?.. — полувиновно-полувъпросително издиша Станислав, трескаво вкопчен в парапета.

— Аз съм Наталия Гускова — представи се жената.

— Владимир Карасюк — измърмори мъжът, с напън повдигна своя край на сандъка и го насочи към Станислав като дуло на плазмена пушка.

— А, вие сте онези, как бяха, микробиолохма... микробиолозите? — със закъснение се поправи капитанът, докарвайки

си гневен поглед от Владимир.

Станислав се опита да изцеди дружеска усмивка, но към голямата плешивина на учения не беше приложено чувство за хумор.

— Те самите — раздаде се глас, както се стори на капитана, от сандъка, — а това е много ценен уред — цитометър! Не можем да го доверим на товарния отсек!

— А на какво можете да се доверите? — вежливо се обърна към сандъка шашнатият капитан. Зад „ковчега“ се показва малка кръгла лелка със завита на кок коса и жизнерадостно забърбори:

— А ние, такова, ще го довлечем в каютата! И условията са по-добри, и ще ни е под око!

Сандъкът легна с единия си край на прага. Сега всичките трима учени усърдно го бутеха от противоположния край. Станислав едва успя да отскочи встрани.

— Но той няма да може да влезе в каютата ви!

— А във вашата? — веднага делово се осведоми Владимир, обърна се с гръб към сандъка и му подложи рамене. Жените повече се суетяха, отколкото да помагат.

— Те всички са еднакви — опита се да се защити от цитометъра капитанът, но си докара още един поглед, този път недоверчив и презрителен.

— Тогава все някъде ще го сложим — реши ученият и направи последно отчаяно усилие.

Ценният уред цитометър прескочи прага, заклати се и шумно се сгромоляса на пода. Корабът потрепери така, че пилотът и навигаторът подскочиха в креслата си и с недоумение се втренчиха в новодошлите. Те всъщност се оказаха не трима, а четирима — последна по стълбата се качи двадесетгодишна девойка, къдрава усмихната шатенка, при вида на която пилотът одобрително подсвирна — науката още не беше успяла да остави върху хубавото ѝ тяло необратими промени като прегърбване и дебелогъзие.

— Здравейте! — звънко и радостно поздрави тя. — Казвам се Полина, само че аз не съм микробиолог, а зоолог!

— Засега си наша лаборантка, така че помагай в носенето! — изпуфтя Владимир.

Влаченият към дълбините на кораба цитометър издаваше невъобразимо гадни звуци.

— А аз съм вашият капитан Станислав Пе... — опита се да ги надвика капитанът.

— Приятно ми е — равнодушно го прекъсна Владимир, отстрани го от пътя си и се отправи да търси място, достойно за цитометъра. Лелката тутакси седна на сандъка и започна да си вее с папката с документи, а Наталия и Полина заеха отбранителни позиции в двата края, като се оглеждаха наоколо — жената плахо, момичето с жадно любопитство.

— Добре дошли на борда на нашия кораб — обречено промърмори капитанът.

* * *

— Не ми харесва тази работа — мрачно съобщи Вини по комуникатора. — Нещо много лесно се предадох.

— Нали ние на това разчихме — учуди се Франк, наблюдавайки обзорните екрани. Третият мигаше, както и преди — разчетените за ремонт пари се стопиха като кубче лед, хвърлено в тенджерата с вряла вода. Тя престана да клоочи, но градусите едва се понижиха. — Щом видят огромния и страшен полицейски кораб, браконьерите ще се уплашат до смърт и ще вдигнат ръце!

— Вярно — сухо потвърди капитанът, вътрешно съгласен с пилота. От една страна, най-накрая един техен план проработи. От друга — точно това го плашеше. — Джил, покажи схема на енергопотоците на харвестъра — подхвърли Роджър в слушалката.

— Именно схема ли? — Мис Отвертка седеше в машинния отсек и следеше ситуацията на екраните и уредите там. — Страхувам се, че няма да стане, от такова разстояние се фиксира само общото ниво... Всъщност то спада.

— Откъде накъде? — застана нащрек Вини. — Нали не сме им наредили да изключат реактора, а, капитане?

— Те и не го изключват — веднага се отзова Джил. — Даже бих казала, че леко прибавят мощност... О, имаме разход!

— Включиха извънбордовите двигатели — определи навигаторът. — Ха, изглежда сега харвестърът ще почне да се върти!

— Да се върти? — учудено попита Сакаи.

Франк пресметна вектора и уточни:

— Аха, отгоре надолу.

— Горен край на харвестъра, максимално увеличение — бързо заповяда капитанът. Все още не се досещаше какво може да се появи зад „хоризонта“ на вражеския кораб, но то отсега не му харесваше. — Джил, ще ми покажеш ли схемата най-сетне?! Ние вече дойдохме...

Сакаи се запъна. На бавно въртящия се ръждиво-червен кораб израсна тъмен купол, увенчан с малък израстък, сякаш огромен кърлеж извади хоботчето си, прицелвайки се къде да го забие.

— Това е оръдие! — изрева Вини. — Те зареждат проклетия рейлгън^[5]!

— Олеле! — изпищя Франк, когато на диаграмата на енергоскенера зелената вълна за стандартно потребление беше пронизана от дълго алено копие пик на енергия. — О, еббб...

Капитанът не успя даже да изругае, когато на тъмния купол изригна ярка светлина.

След няколко милисекунди тежкият хиперскоростен снаряд се заби точно под рубката на крайцера.

Излетя от другата страна и се загуби в открития космос.

Роджър злорадо се ухили, шом си представи опулените очи на браконьерите. „Огромният и страшен полицейски крайцер“ беше направен от листове метализирана пластмаса, чийто тънък слой детонаторът на снаряда просто не забеляза. Товарният кораб с квачките, теглещ тази бутафория, се намираше доста под дупката и беше с радиоуправление.

Уви, тържеството му не трая дълго. Снарядът оказа на металопластмасата ефекта на хвърлен в езеро камък. По макета на крайцера тръгнаха вълни и, за съжаление, здравината му не издържа.

Получи се твърде интересно зрелище, израженията на браконьерите надминаха най-смелите мечти на Роджър... само че на него вече не му беше до мечтаене.

— Франк, изтегляй оттам „квачковоза“!

— Не могаааа — истерично съобщи навигаторът. — Изгубихме връзка, явно антената е откъсната.

— Аз сега главата ще ти откъсна, и без това е празна! — изрева Сакаи. „Крайцерът“ продължаваше бавно и красиво да се разпада на

парчета, оголвайки товарния кораб. — За какъв дявол не си я дублирал?

— Че откъде да знам, че още с първия изстрел... — Франк за всеки случай сви глава в раменете си, но на капитана вече не му беше до него.

— Вини, план „Б“!

— Разбрано. — Сега гласът на пилота едва се чуваше — пречеха смущенията от включената система за маскировка. — Очаквайте поздрав!

Щом откриха, че жестоко са ги измамили, браконьерите насочиха вниманието си към корветата. Един изстребител (Джил беше познала) изскочи иззад харвестъра като акула иззад коралов риф. Двата други кораба, оказали се леки товарни катери, продължиха да се държат в сянката му.

Битката на малотонажните кораби обикновено започва с това, че първият, интуитивно или заради по-добра реакция, пуска ракета, после следва залп от противника и двата екипажа започват усилено да се молят на всички известни им богове, светии и на „спрута“^[6] (последното лъха на езичество, но както се казва, под ракетния прицел дори сред роботите няма атеисти). Обикновено всичко се решава бързо, с ярки светлинни и звукови ефекти като на средновековен рицарски турнир — конете скачат, прекрасните дами на трибуните са затаили дъх и чието копие се окаже по-здрово от вражеската броня, той ще получи боева премия. Обикновено — това е, когато има някакъв сюзерен, с щедра ръка раздаващ на верните си васали „копия“ на цена няколко хиляди.

Но за частните предприемачи това беше твърде скъпо удоволствие. Съответно на изстребителя нямаше никакви ракети — те, в количество четири броя, мирно лежаха в един от складовете на харвестъра. Джок не искаше случайното натискане на спусъка да се превърне в заря на стойност месечния приход на „Спейс майнинг“ и сега скърцаше със зъби, проклинайки скъперничеството си.

На „Сигуре“ имаше две ракети, но засега Сакаи не възнамеряваше да ги изстрелва.

— Ще ги запазим за харвестъра — отговори той на немия въпрос на навигатора. — А на този и лазерите ще му стигнат.

— А ако не му стигнат? — изскимтя Франк с усилие, несъответстващо на реалното такова. Всъщност в момента той и пръста си не мърдаше, наблюдавайки работата на подпрограмите за насочване.

Капитанът и сам разбираше, че лазерните оръдия на корветата надали ще могат да пренаситят защитното поле на изстребителя или поне да изгорят повече от два-три сензора. Но, в крайна сметка, лъчите заставяха врага да се мята насам-натам и му пречеха да се прицели.

— На харвестъра престанаха да презареждат — предупреди Джил. — Сега ще... Изстрел!

— Сачми или картеч? — попита Роджър със замряло сърце, гледайки бързо пълзящото по тактическата схема облаче. Сачмите удряха по-нашироко, картечът — по-силно.

— Изглежда, сачми, изстреляни ветрилообразно. Ох, капитане, моля ви, само не форсирайте маневре... — Гласът на механика потъна в пронизителния вой на същите тези маневрени двигатели и корветата се плъзна покрай роя метални пчели.

Изстребителят форсира и разперил дълга опашка от газове, се опита да мине под противника, закъсня, обърна се и отново пое по широка дъга. Корветата изплю след него картеч от собственото си дребнокалибрено оръдие.

— Да! — радостно възкликна навигаторът. — Три, не, четири попадения! Уха, как го...

— ... одраскахме! — обузда Франк капитанът. — За да отворим тази консерва, няколко парчета картеч не стигат. Джил, какво става с рейлгъна?

— Зарежда се... зареди се! Изстрел! Пак сачми. — Механикът изчака поредния вой на двигателите и загрижено добави: — Нека отлетим по-далеч, а? На харвестъра усилват реактора на пълна мощност и ако рейлгънът увеличи бързината на стрелбата...

— Ако отлетим — през зъби процеди капитанът, — те ще се превключат на „квачковоза“ и ще го пратят по дяволите!

Изстребителят се върна и се опита да прати по дяволите самия Роджър, заедно с корветата. На капитана му се стори, че чува как защитното поле на корветата пращи под лазерните лъчи. Битката щеше да се реши от това чие поле издържи по-дълго.

— Ей, защо стреляме само от едно оръдие? — сепна се Сакаи.

— Защото второто прегря!

— Какво-о-о?! — кресна Роджър. — Лейтенант Джил!

— Какво Джил? — Съдейки по яростно приглушения глас, мис Отвертка или се намираще в обятията на Отело, или се опитваше да прави две-три неща едновременно в някой служебен тунел. — Аз казвах ли ви, че налягането в системите за охлаждане е наполовина от нормалното? Казвах ли или не?! В списъка имаше ли точка: „двайсет литра охлаждащ агент“? Имаше ли или не?! Кой я зачеркна? А? Нека сега... Ай! — За момент гласа на механика беше заглушен от пращане от токов удар. — Нека сега този някой да изпълзи на корпуса и да охлади оръдието от своя... от своята отделителна система!

— Лейтенант!

— Изстрел! — прекъсна спора им навигаторът. — Ох, тоя път е нещо ново!

„Новото“ отначало се стори на Роджър фугасен снаряд, но почти веднага се раздели на стотина, а може би и двеста ракети, разпръснали се в различни посоки.

— Каква е тази работа?! — промърмори капитанът.

Ракетите летяха не много бързо, не приличаха на самонасочващи се и се бяха пръснали толкова нашироко, че само няколко заплашваха корветата, а тях можеха да унищожат безпроблемно. Роджър беше озадачен още повече от поведението на изстребителя. Вече тръгнал за нова атака, той внезапно се обърна и се втурна обратно към харвестъра, явно получил някакво нареждане от него.

Разтревожен, Сакаи все пак реши да последва съвета на Джил и да увеличи дистанцията, но не успя.

Космосът зад борда се взриви. От прозорците и обзорните екрани нахлу бяла всепоглъщаща светлина, потоци рубката и за няколко секунди накара Роджър да се почувства в епицентъра на ядрен взрив. После зрението му започна да се връща с хаотични черни скици, по които скачаха цветни петна. Сакаи смаяно се втренчи в разтворената си длан, очаквайки да види оголени кости, като в социалното клипче „Не на атомната война!“, но след известно усилие откри плътта си на полагаемото ѝ се място и в неизменния ѝ вид.

— Струва ми се, че това бяха просто осветителни ракети. — Съдейки по гласа на навигатора, вражеската заря също му беше донесла незабравими усещания.

— Как е корабът?!

Франк, мигайки често и търкайки сълзясщите си очи, се опита да се ориентира в показанията на уредите.

— Няколко датчика са извън строя заради пренапрежението, а иначе сякаш няма нищо сериоз...

Проклетият изстребител, който по време на взрива беше затворил илюминаторите и изключил камерите си, успя да се върне, да прелети край „Сигуре“ и в упор да стреля по него с два залпа „стрели“.

На тактическата схема ракетите за близък бой изглеждаха като пасаж дребни рибки, метнали се от ъгъла на „аквариума“ към висящия в центъра кораб. Пет-шест се разпиляха в алени петна, щом се сблъскаха с ответния залп, още няколко останаха в паяжината на „спрута“, но почти една трета се промъкнаха към целта.

— Обширни повреди на десния борд. — Изкинът незначително защо счете за нужно да дублира информацията в гласов режим. — Пробойни в отсек втори, четвърти, шести, десети, изтичане на въздух — два процента. Повреда на сензорното поле — дванадесет процента...

— Изглежда ни фраснаха в окоето — изкомментира навигаторът.

— ... повреди в енергомрежата — осем процента — продължаваше изкинът, едновременно показвайки на схемата повредените места в червен и жълт цвят. — Повреди в животоподдържащата система — пет процента.

— ... и теч в единия от реакторите — обобща механикът. — Още един такъв удар, капитане, и ще се разпаднем!

* * *

— Показахме им, а, момчета? — ликуваше Мустакатия Джок. — Нека знаят с кого си имат работа!

— Реак-к-кторът е готов — доложи енергетикът. — Пълна мощност за зареждане на оръд-д-дието ще има с-с-след три сек-к-кунди.

— Отлично! — въздъхна Джок. — Е, сега ще направим този негодник на решетото, а после аз лично ще го... Какво е ТОВА?!

„Това“ беше струя плазма, възникнала в пустотата до харвестъра и попаднала точно в подготвения за изстрел рейлгън. Докато корветата

отвлечаше вниманието на браконьерите, катерът „невидимка“ успя да се приближи плътно до купола и да нанесе решаващ удар.

От взрива огромният кораб се напълни със звънящо ехо, към което скоро се прибавиха вторичните взривове на зарядите и кондензаторите. А ако хубаво се вслушаш, даже ликуващите викове в рубката на „Сигуре“. Сега Роджър не би продал своето катерче не само за четири, а дори за четиридесет хиляди!

— Имат стелт — смаяно промълви Джок, — проклет „невидимка“!..

— Ъ-ъ, Мустакати — радистът изглеждаше точно като след първото съобщение на „граничарите“, само че този път уплахата му беше истинска, — те пак се свързаха с нас! Казват, че имаме три минути да напуснем харва, а после катерът ще изстреля гравиторпедо в реактора.

Радистът още няколко секунди постоя на място, диво извреця и се хвърли към изхода на рубката, сблъсквайки се на вратата с енергетика и навигатора. Няколко мига тримата се бутаха в отвора, а после в тях се врязва туловището на Джок и ги изстреля в коридора като тапа от бутилка. Директорът на „Спейс майнинг“ имаше допълнителен стимул за бързане — спомни си, че най-близката спасителна капсула вече един месец е развалена, а следващата се намира две палуби по-надолу и към нея сега навярно се носи тълпа народ от сектора за първична преработка. Мустакатия така бързаше, че даже не успя да нареди на пилота на изстребителя да прекрати битката. Впрочем него също не го радваше перспективата за бой с катера и „акулата“ величествено се обърна и отплува към местното слънце. Товарните катери като паразитиращи рибки се лепнаха за него.

* * *

— Цялата съм твоя, любими! — изгука невидимата „Маша“.

— Готови сме за излитане — преведе Тиодор, като се изкашля.

Станислав едва забележимо потръпна, макар че очакваше този момент вече няколко минути — откакто най-накрая запечатаха шлюзовата камера и пилотът пушна последна проверка на системите.

Успяха да набутат учените в каютите и да ги накарат да се пристегнат към койките, така че работната обстановка в гостната се нарушаваше само от тихото страстно дишане на „Маша“. Впрочем, учудващо, но то помагаше за ободряване.

Капитанът обиколи с поглед четирите очаквателно обърнати към него лица. Даже техникът крадешком се показа от машинното отделение.

По време на службата, на Станислав му се беше случвало да командва и десант, и атака, и отстъпление, не позволявайки то да се превърне в паническо бягство. Но тогава зад гърба му стоеше Нейно величество Заповедта, която свалеше от десантника отговорността за последствията. Освен това днес той водеше, макар и не в атака, цивилни, по-капризни към резултата — не само да оживеят, но и да припечелят. И ако нещо не потръгне, по-добре да седи в карцера, отколкото с безплатен адвокат в съда.

— Разрешавам излитането! — колкото се може по-уверено отрязва той.

— Тъй вярно, капитане! — Тиодор шеговито козирува, обърна се и защрака ръчките на пулта.

Звярът, който досега мирно дремеше и мъркаше в недрата на кораба, се събуди и започна да ръмжи. По вирт-прозореца пред пилота бързо бягаха изречения, които Тиодор явно не успяваше да прочете, но по познатата форма на абзаците заключаваше всичко ли е наред. Ден го подсигуряваше, леко отместил креслото си, за да не пречи и едновременно добре да вижда пулта.

Във въздуха увисна напрегнато мълчание като на помен. Асоциацията се усилваше от „ковчега“ с цитометъра. Подходящо място така и не му намериха и се наложи да го оставят под колоната, за всеки случай привързан към нея с въже (капитанът помоли поне да го обърнат по височина, но се оказа, че проклетият уред не трябва да се преобръща). Сега екипажът не само постоянно се блъскаше в колоната, но и се спъваше.

Станислав стисна ръце зад гърба си. Изглежда, че се сбъдваха най-лошите му опасения — стълбчето на скалата за мощност бързо растеше, вече сменило цвета си от зелен на жълт, но корабът не мърдаше. Само бученето ставаше все по-шумно, а вибрацията по-силна.

Стълбчето почервеня и най-накрая подът под краката му потрепери, а в стомаха, въпреки компенсаторите на ускорението, нещо се преобърна.

На Станислав много му се прииска да се прекръсти, но само стисна по-силно ръце и „небрежно“ забеляза:

— Нещо много дълго се вдигахме от земята.

— Ами нали е товарен, а не катер за разходки — малко обидено отговори Тиодор, не отмествайки поглед от уредите. На пилота още му предстоеше най-трудното — извеждането на кораба в орбита и скачването с митницата. — Ако рязко се вдигне, ще му се откъсне ремаркетото.

— Да, да, естествено — побърза да се съгласи капитанът. — Браво, продължавай все така!

Тиодор кимна и изцяло се съсредоточи в управлението. По лицето му се разля блаженство, познато на всеки пилот, върнал се зад руля след дълъг принудителен престой.

— Деветнадесет и тридесет и седем — съобщи Вениамин. — Видя ли, а ти се безпокоеше! Имаме достатъчно време — още цели четири часа.

— Всъщност стартът беше планиран за петнадесет нула нула — оплака се капитанът.

— Ти го планира, ти го и отмени. Сега разбра ли какво му е хубавото на собствения кораб?

Станислав разбираше само, че вече няма път назад. Транспортникът бавно (зависи с какво се сравнява, разбира се) се носеше през атмосферата. Стомахът вече не го болеше, пилотът беше ускори до необходимата скорост и сега даже леко намаляваше, за да не подмине орбиталната митническа станция. Много беше съблазнително да се втурнат в открития космос, без да досаждат на заетите хора, но тогава след тях биха се спуснали полицейските корвети, а може и веднага да стрелят, за да ги догонят по-лесно.

Щом Ден се убеди, че партньорът му успешно се справя със задачата, се върна към своите вирт-прозорци. Вече беше направил чернова на маршрута, беше прехвърлил началото ѝ на Тиодор и сега пред навигатора висяха купчина разноцветни топчета, съединени с чертичките на скоковете. Някои бяха с непрекъснатата линия, а други с пресечена — тук трябваше още да се помисли. Най-сериозно съмнение

предизвикваше маршрутът до мъглявината на пет светлинни години оттук. Компютърът предлагаше два варианта — обиколен, през три звездни системи, или направо, само в два скока, но през разположената в центъра на мъглявината автономна станция за гасене със забележка „сведенията са съмнителни“. На практика това означаваше, че ако станцията е неработеща, желанието да съкратят пътя си с половин ден ще се превърне в задържане за цял месец, докато сърцето на скоковия двигател — квантова черна дупка — не се успокои само.

Впрочем навигаторът още имаше време хубаво да обмисли решението си. Пътят до планетата в най-добрия случай ще заеме не по-малко от четири дни, а до мъглявината — два и половина.

Но, уви, тишината и покоя в гост-командната не продължиха дълго.

— Нали ви казах да останете в каютите си! — възмути се Станислав.

— Дойдох да проверя цитометъра — предизвикателно отговори ученият, пресичайки помещението. — С тези ваши свръхнатоварвания...

— Свръхнатоварване още няма — вежливо възрази Ден, превключвайки към себе си вниманието на свадливия пасажер. — Но когато преминем митницата...

— Аз съм материално отговорно лице — сърдито го прекъсна Владимир, — и съм длъжен да се уверя, че повереното ми оборудване е наред!

— Рентгеново зрение ли имате? — Навигаторът смело издържа „гама-лъчевия“ поглед на учения и го накара пръв да отмести очи.

— Веднага ще разбере, ако нещо не е както трябва! — мъгляво обеща Владимир и започна да проверява здравината на закрепването, почти допирайки дъските с нос, сякаш разчиташе, че по нюх ще определи наред ли е уредът.

— О, ние вече летим? — Полина, както изглежда, въобще не беше лягала, тъй като за изминалите десет минути беше успяла да се преоблече и да сплете косата си на две дебели къси плитки. Сега момичето беше облечено със сиво-син комбинезон и с розови гумени чехли, шляпащи по пода и петите ѝ.

— Вече спираме — отзова се Тиодор. — Между другото, може да вдигнем щитовете на прозорците, вече излязохме от атмосферата.

Само че се боя, че изгледът няма да ви хареса... — Самият пилот и без това знаеше какво става отвън, външните камери изправно предаваха изображението от всички страни на кораба.

— Компютър, вдигни щитовете! — високо заповяда Станислав, чувствайки се като герой от евтин фантастичен филм, където смелият капитан позира за камерата на мостика на стъклена рубка в обкръжението на безкрайния звезден космос.

— Вди-и-и-гам! — чувствено въздъхна „Маша“, карайки Владимир да потръпне и да завърти глава наляво-надясно.

Безкраен космос не се получи, в гост-командната имаше само три прозореца, всеки метър на метър и половина. Зад тях наистина светеха много, много звездички. А освен това бяха разсипани множество кораби, сякаш закачени на невидими нишки на няколко километра един от друг.

— Значи автоматична? Без опашки? — мрачно се обърна Станислав към Вениамин.

Той виновно разтвори ръце, кой да знае, че днес ще има такава тълпа или просто е час пик.

Изкинът услужливо разгърна пред капитана вирт-прозорец с позивните на всички открити обекти в близост. Още девет транспортника, пощенски, личния кораб на някакъв актьор, фриска „пеперуда“, лайнер за разходки, няколко ремонтни... За да стигне до нужния ред, Станислав прелисти две страници.

— Митническа станция „Комета-2“, как ме чувате? Тук е капитанът на транспортен кораб ЛПКВ-231, моля за разрешение за минаване през скенера.

— Разбрано, транспортен кораб ЛПКВ-231, тук е митническа станция „Комета-2“ — със скупаещ глас откликна диспечерът. — Заемете зона 17–984 и очаквайте повикване.

— Чу ли? — с въздишка се обърна Станислав към пилота.

— Ъхъ... — Тиодор започна да обръща кораба в указаната посока.

Владимир, успокоил се относно цитометъра, не се върна в каютата, а отиде до кухненската маса и свойски защрака копчетата на кафемашината.

— А кога ще ядем?

Капитанът искаше рязко да отговори, че след пълното набиране на височина, както при самолетите, но почувства, че и той самият беше огладнял. От сутринта му се удаде да грабне само един сандвич от улична сергия, щателно проверен от ХЕИ (нито един микроб не се беше осмелил да развали картоната с ароматизанти и Станислав подозираше, че даже от него самия сандвичът ще излезе в същия вид).

Тиодор закара кораба в указания сектор и превключи на автоматичен режим. Светлинните панели, загасени по време на маневрите, загоряха с пълна сила.

— Добра машина — одобрително забеляза пилотът, отдръпна се от пулта заедно с креслото и погледна в илюминатора. Един от корабите тъкмо минаваше митницата — равноностранен триъгълник от космос между излъчвателите на скенера, определящ размерите, теглото, процентното съдържание на химически елементи, броя на екипажа, техниката и подлежащите на деклариране съединения. — Старичка, но надеждна. Само трябва да се регулира третия маневрен, че леко закъснява.

Техникът съгласно избуча, което беше изтълкувано като обещание да го поправи при първа възможност.

Докато пасажерите и екипажът се настаняваха около масата, Станислав, заедно с Тиодор, се отправи в килера за дажбите и същевременно за да инспектира запасите. На пръв поглед всичко беше наред — температурата в хладилната камера съответстваше на нормата, на рафтовете имаше равни редове кутии, надписани с черен маркер: „Елда с бек.“, „Сок от яб.“, „Сухо мл.“. Станислав напосоки скъса една опаковка от далечния край на рафта и се убеди, че вътре наистина се намира „Агн.зад.с мак.“ — консерва от агнешко задушено с макарони, в срок на годност.

Когато се върнаха с куп стоплени пластмасови кутии, на масата вече имаше: гевгир с бисквити (по-подходящ съд в нишата с посуда не се намери), чиния с десетина смачкани сандвича, буркан с домашни кисели краставички, начупен на блокчета шоколад и тънки резенчета (за да стигне за всички) ябълка.

— От нашата маса за вашата маса! — с патос обяви дебеланката.

Капитанът сдържано благодари, макар че саламът в сандвичите не беше първа свежест, а централното място на масата беше заето от Владимир.

— Да пием за запознанството! — Ученият първи вдигна чашата с кафе. Тонът му беше официален, като на Калигула, заповядващ на сенаторите да изпият чашите с отрова.

— И за успешния полет! — изписка Полина, чукайки се със седящите от двете ѝ страни Ден и Тиодор.

— За успешната експедиция — сурово я поправи началникът ѝ. — Надявам се, че за един месец ще успеем да изпълним научния план.

— А в какво се състои той? — с интерес попита докторът, като отвори кутията и пусна навън ароматната пара на соев котлет с ориз.

— Ще изучаваме споровата бактерия *Maramekia vulgaris*. Методи за култивиране, биохимични особености, опасност за човека, екологическо и практическо значение — кратко и сухо отговори Владимир. — Впрочем, Мария Сидоровна, съставихте ли вече план за работа и направихте ли дневник за изследванията?

— Не — жизнерадостно отвърна дебеланката, дъвчейки сандвич и светейки с усмивката си като къс обогатен уран — естествено, непрекъснато и безпощадно.

— Защо?

— Има време — махна със салама Мария Сидоровна. — Пък и защо изобщо е нужен? Всички и без това знаят какво да правят, не са за първа година в Научно-изследователския институт.

— Мария Сидоровна — подчертано започна Владимир, — „да знаеш“ и „да правиш“ са две различни неща! Когато директорът ви попита вас, младшия научен сътрудник, вече седемнадесета година на аспирантура, с какво сте се занимавали цял месец, ще ви се наложи да му представите подробен отчет! Как ще го напишете без план и дневник?

— Аз вече толкова много директори съм видяла да се сменят — носталгично вдигна очи към тавана Мария Сидоровна. — Например помня при Леонид Петрович...

— Утре да има план! — мрачно я прекъсна ученият.

— Аха — така охотно се съгласи вечната аспирантка, че даже Станислав разбра, че план няма да има.

— Опасност за човека?! — със закъснение се стресна капитанът. — А може ли по-подробно?

— Засега не е идентифицирана — успокои го тихата Наталия, деликатно човъркайки ориза с вилицата. Отблизо тя се оказа млада и

симпатична, само че твърде плаха.

— Но ще се постараям — увери го Владимир.

Съвместната трапеза изглади първото впечатление и сближи населението на кораба. Наталия се оказа само научен сътрудник, Владимир — старши научен. Той вече имаше кандидатска степен и на Степянка летеше за докторска. Беше се оказал за пръв път в ролята на обременен с отговорност началник и заради това, меко казано, гореше от усърдие. Станислав даже усети солидарност с него. Към края на вечерята Полина вече си бърбореше с Тед и Ден, като беше преминала на „ти“. Мария Сидоровна също не се стесняваше и надълго и нашироко разказваше за вилата си, черпейки всички с краставички — омекнали и пресолени.

За един час през митницата преминаха седем кораба, за втория — още четири, от които последният заседна там за четиридесет минути.

— Ако с всеки така се мотаят... — обезпокоено отбеляза Станислав. На опашката пред тях оставаха още петнадесетина. — Гледайте, връща се обратно!

— Сигурно са намерили нещо — предположи Вениамин.

— По-скоро има проблем с документите — възрази по-опитният Ден, потривайки челото си. Той имаше съвсем измъчен вид, косата на слепоочията му се беше слепнала от пот. — Иначе ченгетата щяха да ги съпровождат.

— Да бяхте отишли да спите, навигатор („а и да не ме дразните още повече!“) — изръмжа капитанът. — Вашата помощ засега не е нужна.

— Благодаря, но по-добре да почакам — вежливо отказа Ден, сдържайки поредния пристъп на кашлица. — Искам да се убедя, че всичко е наред.

Станислав не настоя. Въпреки късния час, даже учените не бързаха да се връщат в каютите — безцелно се мотаеха из кораба и си обменяха неразбираеми реплики от рода на: „А проведе ли фосфозаминазен тест? — Не, направих само посева на Зайцев-Блиг“. После още веднъж свариха и пиха по две чаши кафе. Тиодор играеше на гонки с флайери, Полина коментираше зад гърба му. Докторът се присъединяваше ту към единия, ту към другия. Ден дремеше в креслото си, отметнал глава и отпуснал ръце през облегалките. От

машинния отсек наредко се разнасяха скърцащи звуци, сякаш там се беше завъдила огромна металоядна мишка.

Въпреки мрачните прогнози опашката се раздвижи — митничарите, също недоволни от забавянето, удвоиха усилия и когато най-после дадоха зелена светлина на транспортника, часовникът показваше 23:15.

— А това не е ли вредно? — страхливо попита Мария Сидоровна, гледайки към бавно плуващия край илюминатора излъчвател, на който мигаха множество светлини, вероятно просто сигнални. — Нещо ми прилоша...

Станислав тайно се зарадва, че така и не опита салама.

— Не се безпокойте, технологията е напълно безопасна — побърза да успокои дебеланката Вениамин. — И много точна. Сега ще минем датчиците, ще се скачим към митническия катер, капитанът ще им занесе документите, ще плати таксата и...

— Отивам — съобщи Станислав и взе папката под мишница.

— Чакай, идвам с теб! — разбърза се Вениамин.

— Защо?

— За всеки случай, може да се наложи да се договаряме... — мъгляво поясни докторът.

Капитанът се намръщи. Той действително не разбираше от намеци и мразеше да дава подкуп на чиновниците, предпочитайки да не престъпва принципите си, с което понякога вредеше на бюрократите, но по-често на себе си.

Обаче документите, с такъв труд събрани от Станислав, се оказаха в пълен порядък. След пет минути към тях се добави дебела, още топла от принтера, купчина хартия — данните от скенера с цена за всяка позиция. В повечето графи имаше нули, научната дейност почти не се облагаше с такси и списъкът на разрешените за изнасяне предмети беше доста по-обширен от личния, но не безкраен, разбира се.

— Петдесет и четири единици — пресметна митничарката с такъв безцветен металически глас, че капитанът се стресна и се вгледа по-внимателно в нея: да не е андроид?

— Защо толкова много? — учуди се Станислав, разглеждайки документите. — По моите сметки излиза четиридесет и седем. По тези

тарифи, които висят тук на стената. Двадесет за кораба, три за оформянето на документите, две и половина екологичен данък...

Венка смени цвета на лицето си (от изморен сиво-зелен на отчаян сиво-лилав) и свирепо засъска в ухото на приятеля си:

— Четиридесет и седем, петдесет — има ли разлика, по дяволите?! Ще ти доплатя от собствения си джоб, само да излетим по-скоро оттук! Ако до полунощ не излетим, ще загубим десет пъти повече!

Станислав плю и притисна пръст към идентификационното прозорче, потвърждавайки плащането. Отсекат ли ти главата, не жалиш за косата, дано се задавите с тия седем единици!..

След половин час, само седем минути преди полунощ, транспортният кораб най-после изплува от тясното планетарно „пристанище“ в космическия простор, засили скоростта си и се гмурна в първата червеева дупка.

[1] Харвестър (англ. harvester, от to harvest — „жъна, събирам реколта“) — Техника за събиране. В дадения случай за събиране на камъни. ↑

[2] Мечтата на единия от авторите, редовно поливащ клавиатурата си с чай — да не се разваля, а да благодари за дадената ѝ храна. ↑

[3] Антибиотик шестнадесето поколение от групата на цефалоспорините. Бори се с инфекциите на горните, долните и останалите пътища, а също така повишава имунитета, благотворно влияе на бъбреците, черния дроб, кръвта и лимфата. Нетоксичен, няма странични ефекти, съчетава се с всички препарати, разрешен при бременност, кърмене и шофиране. Току-що измислен от единия от авторите. ↑

[4] Корабна стълба. — Бел.прев. ↑

[5] Railgun — импулсен електроден ускорител на маса, състоящ се от две паралелни електропроводими шини, по които се движи електропроводима маса (снаряд или плазма). Накратко — Огромно Страшно Оръдие. ↑

[6] Идва от СПРСТН — система за противоракетна самоотбрана на тактическо ниво. За разлика от боговете и светиите е напълно

веществена и съществуват документално потвърдени свидетелства за сътворените от нея чудеса. ↑

По мерките на Вътрешните светове харвестърът беше кораб от среден клас. Само сто тридесет и седем хиляди тона, нищо в сравнение с междузвездните милионотонни фериботи. Но за екипажа на „Сигуре“ това беше много голям кораб. Дори само рубката, с висок таван и обзорен прозорец на половината стена, направо предизвикваше пристъп на агорафобия.

— И колко дълго — жално попита Франк, — ще търсим в тази купчина метал нужната ни игла?

— Колкото трябва, толкова и ще търсим! — повиши глас капитанът. — В края на краищата, намерихме рубката.

— Аха, намерихме я — изхъмка навигаторът, падайки в креслото на колегата си от харвестъра. — След един час лутане. И това с подказване от изкина! Слава на Първата полуос, че от бързане са забравили да го изключат, иначе щяхме да остареем в тукашните коридори.

Роджър печално се втренчи в голямото огледало, неясно защо закачено наред рубката (ако стане нещо, парчетата ще се разлетят пострашно от граната). Оттам в него навъсено се звереше разчорлен чернокос тип, с десет години по-стар от настоящата си възраст и с преимуществено японски гени. Вярно, че цветът на лицето му беше не жълт, а по-скоро землисто сив, подсилен от тридневна четина, затова пък подпухналите му от недоспиване очи доста наподобяваха тесни цепки. Ако полицаят Сакаи се беше сблъскал с такава мутра по време на уличното си патрулиране, щеше да арестува собственика ѝ за „нарушаване на обществените норми за благоприличие“.

Роджър се обърна, отиде при основния пулт и седна, не, с наслада се отпусна на капитанския трон, в сравнение с който креслото му на „Сигуре“ изглеждаше като крива табуретка. Естествена кожа, подлакътници с вграден минибар, а щом капитанският задник докосна седалката, над пулта се разгърнаха няколко вирт-прозореца, като най-отпред беше този с менюто за управление на вградените в „трона“ масажори. Имаше избор между лечебен масаж, спортен, козметичен, еротичен, точков и урологичен. Роджър затвори този вирт-прозорец особено внимателно.

— А аз какво да правя? — попита останалият на входа Вини.

— Стой там и ни охранявай — бързо каза Франк, преди капитанът да успее да отвори уста. — Изкинът съобщи, че на кораба е

останал някой от предишния екипаж.

— Дали е сигурно, че е от екипажа? — усъмни се пилотът. — Може да е имал предвид някой плъх? Спомням си, че на „Бастлер“ момчетата на шега включиха в списъка на имуществото корабното куче, а после по време на инвентаризацията новият капитан едва не се побърка, опитвайки се да намери на кораба уреда „корпес“.

— Плъх сто и двайсет кила биомаса?! Още повече стой там тогава!

— Ами тези браконieri са такива мърлячи... — промърмори Вини, прибра в кобура ръчния бластер и свали от рамото си лъчевото оръжие. — Ей, кеп, може би трябва да ида да проверя? Аз бързо...

— Не — без да се откъсва от вирт-прозореца тихо, но твърдо каза Сакаи. — Оборудването е по-важно.

Оборудването на харва беше много — на въпроса за геологическо проучване се зареди списък от дванадесет страници. За съжаление, по-голямата му част изглеждаше като извънземна безсмислица. От „датчици на разхода на ПЖ на изхода“, „анализатори на съдържанието на пределните въглеродороди“ и прочие непонятни термини, капитана го заболяха очите и лявото слепоочие.

— Важното е да не е повече от четири килотона — напомни Вини. — Това ремарке, което ни приспособи Айзък... Може някога и да е било седемкилотонно, но оттогава дали тоновете са станали по-тежки, дали друго... Лично аз повече от четири не бих натъпкал в него, ако трябва още, ще се наложи да изхвърлим кокошките зад борда.

— О, супермегаидея, брависимо! — тутакси се намеси навигаторът. — Ако изхвърлим кокошките, може да се сдобием с толкова ценни неща оттук...

— И със съвършено безценна херния — обузда го капитанът. — Ние и така едва не се скъсахме от работа, докато правехме „крайцера“. Слава богу, че Греъм докара двата работа-монтажника. Не, по-добре без самоинициатива. Взимаме това, за което долетяхме, гасим вибрацията на двигателя си...

— И шумно тряскаме вратата — ухили се Вини. Свалената от рамото му раница глухо се удари в пода, от неплътно застегнатото ѝ гърло изпадна тубичка пенопластит.

— Цялата ти раница ли е набита с тях?! — разтревожи се Роджър. — По-внимателно тогава и се дръж по-далеч от мен!

Вини укорително го стрелна с поглед, взе тубичката, сложи я на дланта си и успокояващо замърмори:

— Не се обиждай, мила, капитанът не искаше да каже това! Той нали не знае, че ти си добро и надеждно взривно вещество и без детонатор няма да нараниш даже и микроб!

— *Mamma mia!* — изпищя навигаторът и умоляващо погледна Сакаи. — Сър, капитане, ваше преосвещенство, наредете на този деб... добър човек да престане да си играе с взривни вещества, докато не сме се размазали по тавана!

Друг път капитанът би отвърнал на тази молба със злораден смях, но сега Франк му беше нужен в кондиция за работа, а не тресящ се от ужас... Поне тресящ се не повече от обичайното.

— Вини, защо избягаш си го домъкнал тук?

— Ще им разпердушиним дупковата камера^[1], когато свършим — кръвожадно предложи бившият сержант. — За да не могат да ни преследват. Убеден съм, че само да отлетим от харвестъра, браконьерите на момента ще се върнат на него. Вероятно сега седят на десет мегаметра и чакат...

— А ако тръгне верижна реакция и целият харвестър се разпадне? Да беше предложил и да разрушим спасителните капсули! — Подобни идеи все още предизвикваха отвращение у бившия полицаи. Освен това, веднъж Роджър вече се беше опитал да реши проблема радикално и плачевният резултат го наведе на мисълта, че скучните обиколни пътища също имат своята прелест.

Вини също се смути.

— Намерил си кого да съжаляваш — изръмжа той и пхна тубичката обратно. — А ти какво предлагаш?

— Просто ще им спрем реактора, преди да тръгнем. Докато наново го загреят, ние вече ще сме далеч.

— Първо трябва да се „загасим“ — отбеляза пилотът. — Разбра ли вече как да го направим?

— Франк сега ще разбере. — Сакаи временно се отвлече от списъка с оборудването и превключи вниманието си на друг прозорец. Харвестърът, както и всеки друг толкова голям кораб, имаше самостоятелна система за гасене, с изводи на външните портове за обслужване на изстребителя и катерите. — Мис Отвертка ще докара

„квачковоза“ ето тук, до нишата за кацане над реакторния отсек, а после ще трябва само да започнем процеса.

Джил, сякаш усетила, че я споменаха, се свърза:

— Как сте там, капитане?

— Всичко е наред — съобщи Роджър, — разглеждаме. А при теб?

— Горедолу запълних дупката, но охладител няма никакъв — доложи момичето така печално, сякаш лазерното оръдие беше родната ѝ баба и лежеше на смъртен одър. — Боя се, че и второто оръдие скоро ще излезе извън строя.

— Като че ли минахме покрай някакъв склад — припомни си Вини. — Искаш ли да ида да налея една туба?

— Да!!! — радостно завреця Джил. — Всъщност не, чакай, ще ти продиктувам целия списък!

— Остави списъка! — изшътка ѝ Роджър. „Сигуре“ не можеше без оръдия, но за останалото нямаше нито време, нито излишни ръце. — Вини, върви за тоя проклет хладилен агент и веднага обратно!

Навигаторът отвори уста, но така и не каза нищо, решил, че за охрана на рубката стига и капитанът. Освен това, заедно с Вини, се махна и взривното вещество.

— Е — обърна се Роджър към Франк, — схвана ли?

— Принципът е ясен — промърмори навигаторът, вглеждайки се в схемата. — Но, може би, все пак не бива...

— Как така „не бива“? — учудено го погледна Сакаи. — Имаме ли други варианти? Е, освен да висим тук още един месец, преди скоковият двигател да се възстанови от само себе си? Или през този месец да пълзим с обикновения двигател до най-близката станция за гасене, където вероятно вече ще ни чакат с разтворени обятия?

Всъщност нещата не бяха чак толкова безнадеждни. Корветата беше влачена дотук на буксир от „квачковоза“ — опасен трик, защото преходът през чужда червеева дупка, макар и стабилна, можеше да завърши много зле. Роджър се реши на това, за да има възможност да избяга, ако играта се обърне не в тяхна полза. Капитанът обаче не възнамеряваше да рискува повторно да разменят местата си или да зареже товарния кораб със скъпоценните квачки.

— Ами — неуверено измънка навигаторът, — може да потърсим в тази система други геолози и да ги помолим за помощ...

— Други браконieri, искаш да кажеш? — ехидно уточни Сакаи. Навигаторът посърна.

— Но аз никога не съм управлявал процеса на гасене — смънка той. — А това си е много сложна и опасна технология.

— Какво от това? Щом малоумни мошеници са могли да ползват тукашната система, значи тя стопроцентово има „защита от глупаци“ и е максимално автоматизирана. Убеден съм, че просто трябва да натиснеш няколко копчета.

— Може да се помисли, че вие лично сте провели ай-кю тест на тукашния екипаж! — разпалено възрази Франк. — А всъщност тук може и гений някакъв да е седял, при това пришълец, с дузина пипала, шест очи върху стъбълца и три мозъка — за да управлява няколко пулта едновременно.

— На този кораб са летели престъпници — отрязва Сакаи. — А престъпниците са асоциални същества с понижено ниво на интелект.

— В полицейската академия ли са ви учили на това? — Навигаторът обречено въздъхна. — Добре... ще пробвам. Макар че — неочаквано изхихика той, — ние сега също сме престъпници.

Тук капитанът би трябвало гордо да заяви нещо от рода на: „Ние сме изключение!“ или просто да ревне гръмогласно на навигатора да си затваря устата и най-накрая да се заеме с работата. Но Роджър мълчеше, а когато Франк, станал подозрителен от такава самокритичност и доброта, се откъсна от вирт-прозореца, Сакаи го нямаше в рубката.

— К-капитане? — неуверено го повика навигаторът, сепна се и натисна копчето на интеркома. — Капитане, къде сте?

— На едно нужно място — донесе се до него недоволен глас на фона на мелодично шуртене. — След няколко минути ще се върна.

В слушалката щракна. Франк въздъхна разочаровано, стана и започна да обикаля рубката по периметъра. Когато стигна до капитанското кресло, крадешком се огледа, реши се и се плъосна на седалката.

Суперкреслото отреагира привично на натиска. Навигаторът със съжаление отмести масажното меню, тъй като реши, че надали сеансът ще успее да свърши преди завръщането на капитана. Но пък си поръча на минибара чаша горещ шоколад. Излегнал се с нея на седалката и вдигнал крак на подлакътника, Франк стигна до извода, че да си

капитан не е никак зле. Седиш си, кефиш се, а другите работят и заради теб. „Впрочем той не трябва ли да се връща вече?“ — сепна се навигаторът. Като се наведе напред, Франк започна да търси схемата с биообектите, но преди да я намери, чу стъпки в коридора.

— Капитане, аз... — виновно забърбори навигаторът, само че извиненията се оказаха насочени към погрешен адресат. На ситуацията повече съответстваше задавеният вопъл в интеркома: — А-а-а! Вини, кеп, който и да е! Спасете ме!

Вместо Сакаи отворилият се вход беше запълнен от нещо огромно и страшно. Като че ли все пак това беше човек — широкоплещест, брадат, с изпокъсан раиран потник и облепени очи! Но най-важното — в ръце той стискаше дълга червена брадва!

Тежко дишайки, Олаф Мнишек се спря на входа в рубката. Действието на ракията малко по малко отшумяваше, но реалността в главата на бившия свещеник все още беше щедро примесена с гъбни халюцинации.

— Излезте! — прегракнало извика той. — Излезте на честен бой, демони!

Но изчадията на вселенското зло, изяли останалия екипаж, страхливо се бяха скрили по ъглите и не се отзоваха на предизвикателството на рицаря от Христовото войнство. С укрепнала вяра, Олаф храбро прекрачи напред и видя първия космодявол — уродлива червеноока твар пулеше очи от нишата на сред рубката.

— *Exorcizamus te* — започна Мнишек, държейки брадвата като разпятие пред себе си, — *omnis immundus spiritus, omnis satanica potestas, omnis incursio infernalis adversarii...*^[2]

Свилият се в креслото навигатор окончателно изгуби представа кой от тях двамата е полудял — приближаващият се маниак с добре поставен глас вещаеше нещо на изопачен, но напълно узнаваем латински.

— ...*in nomine et virtute Domini Nostri Jesu. Amen!*^[3] — При последните думи на екзорсистката молитва Олаф стовари брадвата върху главата на дявола и той, противно пищейки, се разлетя на парчета.

— Франк? — загрижено изписка слушалката на интеркома. — Какво, по дяволите, става там при теб?

Увлечено трошачият парчетата от огледалото маниак замря и започна бавно да се обръща. От изражението на лицето му истинските дяволи биха се разбягали без всякакъв латински.

— Франк, какво става там?

Навигаторът се опита да изключи интеркома с тресящи се от ужас пръсти, но при това случайно докосна масажното меню. Креслото с готовност се вкопчи на десетина места в пациента, облегалката леко се свали назад и вибромоторът гърлено зажува. Врецейки като ранен заек, Франк се опита да се измъкне от лечебната процедура, но обятията на креслото се оказаха крепки като на професионален санитар. Навигаторът не забеляза кой вид масаж му се падна, но със сигурност не беше отпускащ. Великанът с тържествуващ рев подскочи към пленения зъл дух, замахна с брадвата към главата му... и това беше последното, което видя Франк, преди да потъне в тъмнината.

* * *

— Предлагам да рискуваме — каза Ден, разглеждайки сребристия диск на мъглявината, вече не във вирт-прозореца, а в илюминатора.

Дали антибиотиците подействаха, дали навигаторът си отспа и си отяде за два дни, но вече изглеждаше много по-добре. Кашлицата се чуваше по-рядко, червените петна на бузите изчезнаха, косата беше измита и събрана на малка опашка, за което Полина веднага го кръсти Корабната катеричка.

— Аз съм „за“ — веднага го подкрепи Тиодор.

От пилота и навигатора се получи забавна двойка — тихият, кльощав и още повече отслабнал от болестта Ден и едрият, шумен, дързък Тед, в миг ставащ център във всяко помещение, където влезеше. Даже гост-командната изглеждаше наполовина пуста без него. Въпреки това младежите бързо се сработиха, идеално допълвайки се.

— А ако увиснем тук? — Станислав беше настроен по-скептично. През избрания от навигатора сектор летяха рядко и излязлата извън строя станция биха ремонтирали няколко дни, а може би седмици.

Ден изведе мъглявината и на вирт-прозореца и прокара пръсти по клавиатурата, показвайки събраната информация на капитана.

— Тя е в регистъра. Работодателите няма как да кажат нещо — развалената станция попада в „непреодолими обстоятелства“.

— Не ми се иска обаче цял месец да се мотаем тук.

— Преди седем дни е работела, проверих в базата данни. — Навигаторът не настояваше, но и не се предаваше, коварно заразявайки с увереността си.

— Отбележи, на твоя отговорност — сурово каза капитанът.

— Добре — спокойно се съгласи Ден и прокара пръст по вирт-прозореца, заменяйки пунктира с линия.

— Нещо не му харесваш ти на нашия старец — с недоумение прошепна Тед, когато капитанът се отдалечи достатъчно.

Навигаторът само сви рамене („и с по-лоши съм летял“). Като че ли беше невъзможно да го изкарат извън кожата му — рижият можеше да слуша известно време, а после с една точно премерена фраза да постави на място обидилия го. С Владимир това работеше безотказно, макар че ученият беше дошъл до гуша на всички останали. Той критикуваше всичко — и допотопния кораб, и тежкия рок, който пилотът обичаше да слуша (със слушалки, но все пак дразни, ако стоиш близо!), и късата койка, и неудобната програмна система (въпреки че сядаше на компютъра, само за да нареди пасианс), и случайно попадналото в кашата камъче, и изобщо любимата му поговорка беше: „Това не ви е да летите във вакуум, тук трябва и акъл!“. Между мрънкането Владимир веднъж се изпусна, че у дома го чака годеницата му и сега на целия екипаж страшно им се искаше да видят тази свята жена и да ѝ съберат пари за медал.

Присъствието на пилота зад щурвала на транспортника беше нужно само по време на маневрите и след като Тиодор прекара кораба през поредната червеева дупка, той въведе изчисления от Ден курс, превключи управлението на автоматичен режим и с чиста съвест стана иззад пулта. За Станислав празното пилотско кресло при летящ кораб беше нещо ново и даже малко го плашеше — на военните кораби космолетците (и навигаторът също!) напускаха местата си, само ако ги сменят или с краката напред. Впрочем там по цели денонощия стояха и часове пред всеки отсек, а мирният живот диктуваше свои комфортни правила.

Затова пък освободилите се младежи намериха в сейфа с техниката комуникаторите и ги настроиха всичките, избавяйки капитана от необходимостта да крещи и да тича из кораба в търсене на нужния член на екипажа. Станислав би предпочел по-удобната и съвременна слушалка в ухото, но останалите като че ли даже се гордееха с „отличителния знак“ — тежка гривна на дясната ръка. Полина също си изпроси един, тъй като имаше няколко излишни.

След три часа полет, след отправено запитване и получен отговор, се изясни, че интуицията не е подвела Ден.

— Станцията работи и е готова да ни приеме.

Рижият с нищо не издаде тържеството си, само че Станислав все пак се почувства уязвен. Най-обидното беше, че капитанът отлично разбираше как би трябвало да се радва, че има такъв опитен късметлия за навигатор, но не се получаваше. Ако не беше цветът на косата... Не, срочно трябва да се избави от рижия. Ако началникът все е недоволен, каквото и да направиш, то скоро ще изчезне и желанието за работа.

Станислав се насили сдържано да похвали Ден и нареди да започват прикачване. За да не виси над главите на момчетата, капитанът отстъпи към колоната, подхлъзна се и едва не падна — в подножието ѝ стоеше малка пластмасова чинийка със ситно нарязан салам. Станислав свъси вежди и се огледа, опитвайки се да открие автора на това безобразие, но в този момент едва забележим тласък показа, че прикачването е завършено.

— О-о-ох, това беше страотно! — потвърди „Маша“.

— Искат шест единици, капитане! — възмутено съобщи Тиодор, не обръщайки внимание на възторга на киберпартньорката си. — В такава забутена дупка можеха да бъдат и по-скромни.

— Сега... — Капитанът се насочи към своя терминал.

Разбира се, беше безполезно да се пазари, а обикалянето през три станции все едно щеше да излезе по-скъпо и Станислав потвърди плащането. Бръмченето на скоковия двигател започна плавно да променя тона си.

Заедно със сметката за гасенето във вирт-прозореца се приплъзна ярък рекламен банер и привлече вниманието на Полина.

— Момчета, хайде да идем да разгледаме станцията! — лепна се тя за космолетците.

— Какво има да гледаме там? Обикновена бензиностанция, само че космическа — равнодушно сви рамене пилотът. — Магазинче с всякакви боклуци, цените са по-високи от планетарните, а срокът на годност в най-добрия случай е към края си.

— Мо-о-оля! — замрънка момичето. — На мен въпреки това ми е интересно, но ме е страх сама!

— От какво?

— Добре, срам ме е — поправи се Полина. — Ами ако там има извънземни, как ще се разбера с тях?

— На езика на кредитните карти. — Ден се закашля, но все пак стана. До края на гасенето оставаха четиридесет минути, а само да седи и да гледа бавно спадащото по скалата стълбче беше скучно. — Добре, да вървим.

— Купете ми бира! — извика след тях Тиодор.

Към станцията се прикачваше още едно корабче, второ такова увисна до него, очаквайки реда си. Пилотът поиска увеличение и се залюбува на двата кобайка — малки космически катери, аналогични на земните мотоциклети. Както се полага на порядъчни машини за гонки, те бяха тунинговани като адски твари със зъби и нокти, отпред изригващи нарисуван огън, а отзад истински пушек. Когато кобайкерите се събираха за ежегодния фестивал „Дивият лов“, се откриваше феерично зрелище.

Тиодор носталгично въздъхна и затвори вирт-прозореца.

Магазинчето наистина се оказа малко и с беден асортимент.

— Здравейте — вежливо каза Полина на продавача, странно облечен (дали с тога, дали с пола и пъстра пелерина) възрастен мъж със заплетени в малки плитчици коса. Той, дори и да не я беше разбрал, меланхолично кимна и се върна към разгадаването на триизмерната кръстословица.

Момичето тръгна между стелажите, разглеждайки стоките. Основно това бяха храни за бързо приготвяне и неща за хапване като шоколади и чипс, при това не само за хора.

— Как мислиш, това става ли за ядене? — Полина повъртя в ръце кубична опаковка, в която нещо бълбукаше не само при тръскане, но и от само себе си.

Навигаторът посочи жълтия етикет.

— Относително. И без чук аз не бих рискувал да го отворя.

Момичето побърза да остави опаковката. Тиодор беше прав — по пръстите ѝ остана прах и даже паяжина.

— Ден, а ти отдавна ли летиш?

— От зачатие. Родих се на орбитална станция — с усмивка поясни рижият.

— Яко — завистливо каза Полина. — Навярно толкова много си видял!.. А мен мама досега не ме пускаше в космоса, чак сега се наложи, когато пратиха цялата лаборатория. Макар че това беше такъв добър повод да напусна...

— Защо?

— Баща ми загина при катастрофа с космически кораб, летеше на междупланетна конференция. И мама се измъчи — хем ѝ се искаше да стана велик учен, хем да съм под крилото ѝ. Ако бях казала, че се боя да летя, че предчувствам нещо...

— А ти боиш ли се? — учуди се Ден.

— Да. Само че не от летенето, а от тези проклети микроби! — с досада призна Полина. — Виж, животните обожавам, аз следвах зоология, но не намерих работа по специалността. А в НИИ ме уреди мама... Само че аз не мога да понасям тази лаборатория!

— Да беше казала така на майка си.

— Ти пък, тя ще се разстрои! — ужаси се момичето.

— А така се разстройваш ти — отбеляза навигаторът.

Полина само въздъхна.

— Може би ще свикна с времето? — с надежда предположи тя.
— А ти винаги ли си обичал работата си?

Рижият замислено почеса носа си.

— Мен, наопаки, никой не ме е питал какъв искам да стана. Пратиха ме да уча и толкова. Затова пък после сам си намерих работа.

— Също ли имаше скандал? — съчувствено попита Полина.

— О-о-о... — многозначително провлачи навигаторът. — Почти се стигна до убийство.

— Не съжаляваш ли сега?

— Ни най-малко — уверено отговори рижият. — Аха, ето я и нея.

Спътниците стигнаха до стелаж с бира. Явно продавачът нарочно го беше натикал в най-далечния ъгъл, за да обиколят купувачите магазина и да си харесат още нещо по път.

Ден взе едно кенче и изтръска от него умряла хлебарка.

— Интересно, дали от старост или се е отровила?

— Да вземем по-добре минерална вода? — предложи Полина. —

Тя трудно се разваля.

— Тед също.

Навигаторът вдигна глава. В магазинчето влязоха двамата кобайкери и, без да се отвличат, с широки крачки се насочиха към бирата, като гръмогласно си обменяха неприлични шегички и сами си се смееха над тях. Полина за всеки случай се приближи до приятеля си. Кобайкерите изглеждаха много внушително, такива брутални типове — щавената кожа на дрехите им беше цялата в метални нитове, а собствената — в татуировки (на единия даже главата му беше избръсната, за да се вместят повече).

— Виж, Мак, това са ония задници, които заеха нашия порт! — забеляза плешивият и пренебрежително издаде напред долната си устна.

— Станцията има два порта — вежливо напомни навигаторът.

— Ами и кобайковете ни са два!

Рижият сложи кенчето обратно, старателно се изкашля (за да не го отвлича нищо после), обърна се към Полина и невъзмутимо поясни:

— Това са ония задници, които прецакахме.

— Абе аз сега ще те... — почервения плешивият.

В последния момент Ден се наведе и юмручният удар уцели стелаж, който се преобърна с невъобразим грохот. Няколко кена се пръснаха от удара, на пода засъскаха жълто-кафяви локви. Полина с писък се хвърли да бяга, като се опомни и огледа чак на вратата. Плешивият, сгънал се надве, беззвучно отваряше уста, опитвайки се да изкаже възмущението си от подлия удар. Мак и Ден, вцепили се един в друг, се въртяха из залата като неумели, но вдъхновени изпълнители на фокстрот, бутайки стоките от рафтовете. Продавачът застина зад щанда като каменно въплъщение на скръбта.

За щастие, никой не обръщаше внимание на момичето и тя, щом се съвзе от шока, започна да събира кенчетата и с бойни викове да ги хвърля по плешивия, който така и не успял да се изправи, по рачешки се клатеше към противниците, с намерение да внесе своя принос в двубоя. Полина се целеше неточно, но кеновете бяха много. След един особено удачен (или неудачен, зависи от гледната точка) удар,

кобайкерът не издържа, обърна се и страдалчески заплаши момичето с пръст. Полина почти я хвана срам, но повече ѝ беше жал за Ден и поредното кенче полетя в целта.

Да прекъсне тази връва и да привлече общото внимание успя само падането на още един стелаж, този път с консерви. Над пресните развалини се възвишаваше намръщеният Тиодор с бандана на черепчета. В дясната си ръка той държеше дебел стоманен лост.

— Здравсти на всички — мрачно каза той, а после неочаквано вдигна ръка и започна бързо-бързо да върти лоста — и над главата си, и пред лицето, и зад гърба, и то така ловко, сякаш това беше боядисана с металикова боя бамбукова пръчка. Но под съпровода на зловещото свистене на въздуха никой не се осмели да се приближи и да провери.

Представлението завърши толкова внезапно, както и започна. Тиодор удари лоста в дланта си и уточни:

— Е?

Кобайкерите шашнато се спогледаха.

— Извинявай, брат, попрекалихме — промърмори Мак и пусна навигатора.

Ден му оказа ответната любезност и кобайкерите бързо-бързо се шумгунаха покрай стената и побягнаха от магазина.

— Забравих да ви кажа дали тъмно или светло — поясни пилотът, наведе и се и взе едно от кенчетата.

— А по комуникатора не можеше ли? — Рижият обърна китката си с гривната и откри, че е включена на предаване.

— По комуникатора се чуваше само как го „избирате“ — Тед придирчиво провери датата на производство, изтри кенчето в панталона си и го пъкна в джоба.

— Щях да се справя и сам — Ден отметна косата от лицето си и се огледа в търсене на загубения ластик.

— Тъхъ — не започна да спори пилотът. — Аз просто ви завидях как се веселите тук.

— Добре, благодаря — усмихна се навигаторът. — Но опасност нямаше, честна дума.

— Той добре се биеше! — охотно потвърди Полина. — Когато тези бандити...

— Абе нормални хора са, само малко са се разгорещили — махна Тиодор. Отчитайки, че пилотът все още стискаше в юмрук лоста,

жестът се получи впечатляващ. Във всеки случай продавачът не помисли да иска пари от тях, макар че приятелите вече излизаха от магазинчето. — Просто ти не си се сблъсквал с истински бандити. Тъкмо преди полета предадох, че пирати отново са отвлели товарен кораб. Вярно, че не съобщиха с какъв товар, но собственикът май се е набутал с много пари.

— Пирати?! — заинтересува се Ден. — В кой сектор е било това?

— Еридан. Тук едва ли ще припарят — поясни пилотът на уплашено ококорилата очи Полина. — Най-много пътьом. Какво да правят в такава пустош? Макар че аз не бих се отказал от оръдие на кърмата. — Тед войнствено метна лоста на рамо. — За всеки случай.

— А дали няма да има последствия за боя? — разтревожи се момичето вече в шлюза. — Ами ако продавачът събщи в полицията или изпрати на капитана сметката за разрушения стелаж?

— Можеше, ако не бяхме показали на тези страхливци къде им е мястото — снизходително обясни пилотът. Ден също не проявяваше никакви признаци на разкаяние. — Който се извинява, той плаща за стелажите. Това е космически закон, бейби. Свиквай!

* * *

... Изплуването от тъмнината се оказа твърде болезнено — тялото го болеше така, сякаш го пронизваха хиляди иглички.

— К-какво беше това? — изфъфли Франк, едва движейки езика си и опитвайки да фокусира поглед върху фигурата до себе си — тя ту се раздвояваше, ту започваше да се увеличава и люлее като амеба, ту за миг се превръщаше отново в капитана.

— Парализиращ токов заряд на максимум. — Роджър педантично потърси кошче за боклук и хвърли в него празната инжекция. — Извинявай, че те закачих, но той беше твърде близо. Наложих се да ви ударя и двамата.

— А-а-а... — Антидотът действаше бързо. Зрението му веднага стана по-ясно, тялото му — по-чувствително, а капитанската фигура — по-стабилна. Франк разтърси глава, убеждавайки се, че в действителност е все още жив и даже цял, премести поглед върху

просналото се до креслото туловище и с уплашен възглас сви крака. — А той скоро ли ще се съвземе?

— След три часа — равнодушно отговори капитанът. — Впрочем нека се презастраховаме.

Сакаи отиде до яркооранжевия панел на аварийната ниша, измъкна оттам балон с „паяк“ и за половин минута изгради около краката на браконiera блок от сива, моментално застиваща материя.

— Ето, сега със сигурност никъде няма да избяга — доволно заключи Роджър.

— Вярно — съгласи се успокоилият се навигатор. — Паметник е на самия себе си, хе-хе-хе...

— Да се надсмиваш над победения враг е недостойно — укори го Сакаи. — Дойде ли на себе си? Тогава на работа!

Франк прекъсна нервния си смях и се нацупи. Него почти го убиха, а изглежда, че капитанът е готов да вдигне подчинения си даже от гроба, за да го принуди да бачка за него!

— Докато двигателят на корветата се гаси, ние ще подберем и ще пренесем до шлюза оборудването — продължаваше „некромантът“, не подозирайки за „благодарните“ мисли на „зомбито“. — Хайде, помогни ми да търсим.

Навигаторът се опита да стане и едва не се строполи — краката му не се бяха „размразили“ изцяло и се наложи Сакаи да го влачи до съседния терминал. Когато рухна в далеч не толкова разкошното, но затова пък безопасно кресло на Хем, Франк започна да преглежда списъците, но изведнъж спря, осенен от идея, и се обърна към Роджър:

— Кеп, на мен тук ми светна... Тези браконieri работят най-вече в открития космос, нали? А щом е така, защо да мъкнат на катерите излишна апаратура, нали това е излишна маса, която харчи енергия! По всичко изглежда, че оборудването за планетарно сондиране стои на склад някъде и се вади, когато потрябва.

— Поздравявам те с блестящия извод! — Сакаи не успя да се въздържи от сарказъм. — Франк, а ти как смяташ, щях ли да се ровя в складовите ведомости, ако мислех, че нужният ни боклук е отлетял заедно с катерите?

— Да-да, кеп, разбрах, че вие сте разбрали — заекна италианецът, — просто реших да започнем отначало. Щом всички тези уреди се използват за една задача...

— Което въобще не е сигурно! — прекъсна го Роджър. — Някои ще влязат в работа и за сондаж на астероидите.

— ... добре, добре, не всички, а повечето. Така, по принцип те би трябвало да са на едно място, а не по различни ъгли на харвестъра! Вижте! — Навигаторът ловко „хвана“ с пръсти две отметки от горния край на списъка и ги премести встрани, отваряйки нов вирт-прозорец до основния. — Например този комплект за сеизмични изследвания със забележка „атмосф.“ се намира в склад С20, после имаме мобилна бормашина със същата забележка, която е в същия склад. Робот-товарач в мина (явно не е за астероиди) — също там. Накратко — Франк тикна пръст в иконката, която мигом се разгърна в още един вирт-прозорец, — аз мисля, че този С20 е точно това, което търсим.

— Хубаво е, че мислиш — одобри Сакаи. — В смисъл, мисленето е полезен процес. Казват, че даже засилва кръвообращението. А относно С20... Франк, припомни ми какъв е планът ни?

— Да вземем нужното оборудване, да се погасим и да изчезнем оттук? — неуверено изброи навигаторът.

— При това да го направим колкото се може по-бързо — добави капитанът.

— Ама нали и аз затова говоря за склада! — възкликна Франк с мъченическата интонация на баща, за десети път обясняващ на детето си защо водата е мокра. — Най-лесно е да вземем всичко от този склад С20, а после вече спокойно да го прегледаме.

Роджър се опита да си спомни някаква успокояваща мантра. Не му се получи — будизъм в семейството изповядваше само баба му, която малкият Сакаи слушаше рядко и невнимателно. Затова капитанът просто преброи наум до тридесет.

— Виж сега ти! — нареди той на Франк. — Изкин, затвори текущите прозорци и покажи схема на сектор горен-север-четири. Маркирай склад С20, най-близкия шлюз и най-краткия маршрут между тях.

Над пулта засвети 3Д схема на кораба, разграфена на зеленувати кубчета. В едно от тях пламна алена капчица и потече по коридорите, оставяйки след себе си оцветена линия.

— Хиляда осемстотин четиридесет и един метра — саркастично обобщи Роджър. — Сега разбра ли? До шлюза има почти два

километра и ти предлагаш да пренесем целия склад?

— Че какво толкова? — продължи да се ежи навигаторът. — Там тъкмо има около четири килотона. Нали Вини казваше, че точно толкова ще се съберат в ремаркетото...

— Чудесно — със садистка готовност се съгласи Роджър. — Четири хилади тона. По хиляда триста и тридесет на всеки, оставащите десет, от мен да мине, ще поема аз. Как, кажи ми, ще ги пренасяме? Или по-точно: колко време ще ни отнеме?! Година? Две?

— Може да ползваме товарачи — предложи Франк. — Имаше такива в един хангар по пътя към рубката, помните ли?

— И какво от това? Ти управлявал ли си ГЧБР^[4] поне веднъж?

— В действителност не, в игрите — много пъти. Нали не е кой знае какво?! — учуди се навигаторът. — Пряко сензорно управление — толкова е просто, все едно два байта да препратиш!

— Просто... — като ехо повтори капитанът. — Хайде да вървим!

— Къде?

Въпросът остана без отговор, както и всички следващи, с които Франк засипа капитана по пътя от рубката до хангара. Едва щом се приближи плътно до масивното туловище на товарача, напомнимащо гротесков скафандър с щипки, Роджър отново благоволи да разговаря.

— Задачата е много проста — заяви той. — Вземи от онзи стелаж една метална кутия, пренеси я до отсрещната страна на хангара и я постави на пода до стената.

Франк вдигна глава и подсвирна. Той не лъжеше относно богатия си опит в игрите. Но на живо, в плът и кръв, тоест в метал, товарачът изглеждаше много внушително. Хората му стигаха едва до „коленете“, а най-долната стъпенка на стълбата беше на нивото на очите на навигатора.

— Хайде, действай! — наля масло в огъня капитанът. — Жалки тридесет метра по права линия, „толкова е просто, все едно два байта да препратиш!“

— Ъ-ъ-ъ... Ще ме вдигнете ли? — Франк някак рязко се разочарова от плана си, но гордостта все пак удържа победа над благоразумието.

Щом се оказа на мястото за управление, навигаторът се ободри — тук системата за управление беше даже по-примитивна, отколкото при работа-убиец, с който беше свикнал във виртуалните битки.

— Готов ли си? — извика Роджър.

— Да!

Сакаи се отмести настрана. Завиха сервомоторите, стоманеният великан трепна, вдигна десния си крак... и, загубил равновесие, бавно и величествено се сгромоляса на едната си страна.

— Да помогна?

— **НЯМА НУЖДА!** — При падането Франк закачи регулатора на силата на звука на външните високоговорители, затова затрепериха и стените. — **АЗ САМ! ЩЕ СТАНА!**

— Както искаш — намръщи се Сакаи, бъркайки с кутре в ухото си. — Трябва ли да крещиш?

Неудачният ас на товараческите дейности се вдигна едва на третия опит. Научен от горчивия си опит, той пристъпи напред с пияна залитаща походка, едва вдигайки крака от пода и въпреки това клатейки се. Франк не рискува да се обърне кръгом и му се наложи да заобиколи доста, преди товарачът да се окаже от нужната страна на стелаж.

— Коя кутия да взема?

— Която и да е — вдигна рамене Роджър. — Все ми е едно.

Навигаторът внимателно се прицели и я грабна. Кутията се пръсна с шумно „тряс“ и окъпа щипката му със синя боя. Франк в паника се опита да дръпне ръка, но щипката се заклеци в рафта. От рязкото дръпване стелажът се наклони и рухна върху робота, повличайки го със себе си. При това няколко кутии се пръснаха при падането, а друга част — когато той се гърчеше върху тях, опитвайки се да стане.

Сакаи мислено се възхити на упоритостта на навигатора. Щом се измъкна изпод стелаж, товарачът се дотътри до следващия, където пръсна още една кутия, а двете следващи смачка направо на рафта. Петата Франк все пак успя да вземе, да се обърне и да направи цели три крачки, преди поредното „тряс“ да залее камерата за външно виждане. Към този момент целият товарач представляваше твърде печално и заедно с това ярко и запомнящо се зрелище.

— И така, ще продължаваме ли? — осведоми се капитанът.

— Не! — глухо и обречено се чу от високоговорителите. — Предавам се. Идеята беше глупава.

— Е, не чак толкова глупава — усмихна се Сакаи. — Поне относно това, че е по-лесно да вземем целия склад. Аз тъкмо медитирах над това и ми светна... пфу, сетих се нещо. Само трябва да дочакаме Вини да се върне и да намерим мрежа за улавяне на астероидни отломъци, тук трябва да има купчини от нея. Да, и взрив също ще ни трябва!

* * *

За разлика от Олаф Мнишек, старшият техник Хойзингер не обичаше ракия от гъби. Първо, той имаше достъп до практически неограничени запаси от метилов спирт, а второ — до апаратура, позволяваща без особен проблем да промени представката „мета“ на „ета“^[5] и регулярно използваше съчетанието от тези възможности. Последният път беше точно преди битката между пиратите и браконьерите, която (както и последващия сигнал за всеобща евакуация) Хойзингер благополучно проспa в каютата си.

Обаче все пак се наложи да се събуди.

В първия момент техникът не разбра какво го е събудило, но после звукът се повтори — дали глух взрив, дали удар. След него се раздаде най-страшния за космонавтите звук — свистене от изтичащия в пространството въздух. Системата бързо изолираше повредените отсеци, ликвидирайки теча, но въпреки това техникът изтрезня на мига.

Хойзингер се хвърли към илюминатора и съзря сюрреалистично отплуващата в космическата далечина редица складови стелажи, заедно с вещите върху тях. Вярно, че някои летяха малко встрани от основния поток, например пробляскващия в лъчите на близката звезда скафандър.

Отначало техникът си помисли, че е празен, но щом преплува покрай илюминатора, скафандърът се раздвижи, протегна ръка и показа на браконiera среден пръст.

[1] Камера в двигателя, в която се образува изкуствена „черна дупка“, която през „червеева дупка“ се свързва с естествената в търсения космически сектор. ↑

[2] Изгонвам те, нечист дух, сатанинска сила, враждебен адски пратеник... (лат.) ↑

[3] ... в името на Христа, бога наш. Амин! (лат). Молитвата е истинска, можете да пробвате да я прочетете на тъщата или на свекървата. ↑

[4] Гигантски човекоподобен боен робот. Без тях научната фантастика е като фентъзи без елфи! ↑

[5] СНЗОН — метанол или метилов спирт, отровно вещество; С₂Н₅ОН — етанол, обикновен спирт, който също не е много полезен за организма. ↑

Ден все пак си имаше неприятности заради сбиването на станцията — оказа се, че комуникаторът е предавал на общата честота. Разбира се, не му се наложи да чисти тоалетните или да седи в карцера (за какъвто на транспортника можеше да мине само склада), но Станислав хубаво му се накара пред всички и го лиши от бонуси.

От една страна, това беше справедливо. Ден можеше и да премълчи и да не предизвиква грубияните. От друга, нито един космолетец не би премълчал. Самият Ден напълно призна вината си и се съгласи с наказанието (още повече, че бонусите засега бяха чисто теоретични), но капитанът често усещаше осъдителните погледи на другите членове на екипажа.

— Е, нима постъпих неправилно?! — не издържа Станислав, когато остана в медицинския сектор насаме с Вениамин. — Какво, трябваше да го похваля и да го благословя за нови подвизи ли?

— Можеше просто насаме да му прочетеш конско. И е по-справедливо, и по-добре щеше да го запомни.

— Защо изобщо се е сбил? Кротко момче сякаш, на кораба никого не е пипнал и с пръст, даже оня микробиолог...

— Защото и ние не го закачаме, а кобайкерът е ударил първи — прозорливо забеляза докторът. — Съдейки по някои намеци, Ден не е от много добро семейство. Изглежда, че като дете често са го били — има множество малки стари белези, особено по ръцете, като че ли се е прикривал с тях. На медицинския преглед Ден каза, че това са случайни травми, но вероятно излъга. Чудо е, че не се е озлобил, успял е да се измъкне оттам и е намерил законна работа... Впрочем, обърни внимание колко фино държи дистанция — уж с всички е приветлив, не се дърпа от компанията, но и с никого не е близък. Все пак Тед и Полина малко по малко го приобщават. Мисля, че към края на полета ще се сприятелят. — Докторът замълча, като остави отчетливо недоизказаното „а ти ще го изгониш!“.

— Аз всички ще изгоня — изръмжа смутеният Станислав. — И с мен той не откровеничи.

— Много ясно, ти не можеш да го търпиш.

— Но се старая! И изобщо аз веднага ви предупредих! — с досада се сопна капитанът. — И какво да правя сега? Не мога да отменя заповедта, съвсем глупаво ще изглеждам.

— Разбира се, не я отменяй — съгласи се докторът. — Мисля, че Ден ще има възможност да се реабилитира, а и ти също. Искаш ли витаминче?

— Искам в криокамерата — с чувство каза Стас, но взе жълтеникавото драже. — Когато се върнете на Земята, ме размразете.

— Стига, няма не ти харесва да командваш космически кораб?

— Венка, това е обикновен товарен. Само че пътува не по пътища, а през червееви дупки. И както изглежда, капитанът само му пречи.

— Стасик — проникновено каза приятелят му, слагайки ръка на рамото му, — аз също преча, когато всички са здрави. А пилотът — когато корабът лети на автоматичен режим. И навигаторът не работи със звездните карти през цялото време, а понякога се бие в магазините или си взема душ за час и половина. Работата на техника пък се състои не в непрекъснатата поправка на системите, а в поддържането им в такова състояние, че да не се налага да се поправят. В екипажа всеки има своето място и в различните ситуации са нужни различни специалисти, разбираш ли?

— И какви ситуации според теб изискват участието на капитана? — с горчива ирония се осведоми Станислав.

— Ако никога не узнаем какви, това ще означава, че ти отлично се справяш с работата си.

Станислав с насмешка поклати глава. Все пак Венка е непоправим оптимист. Разбираемо е защо жена му го напусна. Ако ти постоянно приказваш на един човек, че трябва да се занимава с кариерата си, а още по-добре с връзки да получи назначение в елитен козметичен център за премахване на брадавици, където заплатата е три пъти повече, а съпругът ти добродушно да отговаря: „Ами, всичко и така е чудесно, стига ни да преживяваме!“, тогава неволно ще започнеш да се заглеждаш по по-практични мъже. Впрочем, това не пречеше на Стас да смята Ленка за глупачка и кучка.

Капитанът си побъбри още малко с приятеля си и излезе от медицинския сектор. Под краката му нещо тихо изхрущя, Станислав наведе поглед и видя поредната чинийка, този път с консервирана извара. Що за глупост?! Капитанът изтри подметката си в пода и със закъснение се сети, че сега ще се наложи да се чисти той. При това няма кой да се привлече към отговорност — времето е късно и всички

са по каютите си. В гост-командната беше останал само Тед, готвейки кораба за поредния скок.

Станислав се вгледа и почувства как кръвта замръзва в жилите му без всякаква криокамера. Пилотът, неестествено изправен в креслото, движеше пръсти по пулта със замислени поглаждащи движения. В стъклото на илюминатора се отразяваха отворените му очи с напълно пуст поглед.

— Тиодор?!

— А? — Младежът се обърна и премигна.

— Ти защо това... — Капитанът изобрази с ръка характерния жест на сляп човек.

— Ами така, навик — смути се Тед — Нали три месеца не виждах нищо. Затова свикнах да разчитам повече на допир.

— А сега със сигурност ли виждаш?

— Фуражката ви е накриво — обиди се пилотът. — Аз да не съм пълен идиот, че да седна сляп на щурвала?!

Станислав поправи фуражката си, смутено измънка: „Абе аз се пошегувах“ и тръгна към каютата си. На прага не се сдържа и се обърна — Тиодор отново гладеше панела с пръсти, сякаш търсеше ерогенните му зони.

Тази нощ капитанът спа лошо. Сънуваше ту атаката на базата на „Малките котенца“ с набития на арматурното желязо труп на ксеноса-заолтанец, който все не желаше да пукне (той винаги му се присънваше, когато го чакаха някакви неприятности, макар че минаха седемнадесет години оттогава), ту паднали зъби (на болест), ту покойната му баба, строго заплашваща го с показалец (досега Станислав не беше забелязал връзка между нея и бъдещето, но все пак му беше неприятно).

Лошото му настроение премина горе-долу едва след закуска, когато в централния илюминатор се показа ярко жълто кълбо.

— Това е, няма да има повече скокове — бодро обяви Тиодор. — Оттук е само равен път, ориентировъчно шест часа до влизане в орбита.

От планетите засега не се виждаше ни една, макар че около тукашното слънце обикаляха пет, а Степянка беше втората и единствената от земен тип. Наложиха се да се ограничат с извеждане на модела ѝ на главния холографически екран.

По време на полета всички членове на екипажа успяха да прегледат библиотеката и да се обогатят със знания за Степянка или по-точно да се убедят, че няма с какво да се обогатят. По-голямата част от повърхността се заемаше от океан, в който кипеше, макар и активен, но твърде първобитен живот. Трите континента (без да се смятат вечните ледове на полюсите) също не впечатляваха с многообразие и съвършенство на природата си — местните растения ставаха за храна на хората едва след обработка до пълна загуба на вкус, а земните растяха зле на тукашната почва и натрупваха отровни вещества.

Животни, годни за браконьерство, на планетата нямаше — нито имаха красиви кожи, нито скъпи рогове, нито лечебни жлези, нито имаше чаровни пухкавелковци. Вярно, че все пак рядко наминаваха ловци. Любителите на екзотиката не се гнусяха и от най-гадните същества като змиеглавите червеи или вонящите калпи, но браконьерите бяха малко, а червеите много, така че екологията никак не страдаше от тези набези. Полезните изкопаеми се намираха в толкова труднодостъпни и блатисти места, и в такова мизерно количество, че трябваше да се казват „безполезни изкопаеми“ — едва покриваха строителството на шахтите и извозването на добива.

Накратко, Степянка не представляваше нито научна, нито практическа, нито естетическа ценност. Ако беше в по-населена част на космоса, вероятно биха я приспособили, изолирайки и облагородявайки отделни участъци под куполи. Но да инвестира в космическия аналог на камениста пустиня, на сто километра от най-близкия бар, естествено, никой не желаше.

Навигаторът излезе от медицинския сектор, леко накуцвайки и потривайки хълбока си. Той не бързаше да сяде в креслото до Тед, а застана зад облегалката на пилотското, разглеждайки бавно въртящото се холографско кълбо със сини петна вода и сиви — суша. Наоколо като мухи летяха по различни орбити три малки луни.

— Ден, това е последната, но още една седмица ще идваш при мен за инхалации! — Докторът надзърна от владението си и с усмивка на кръвожаден маниак поздрави всички с ръка с празна спринцовка в нея. — Е, кой друг още не се чувства добре?

Всички побързаха да изобразят завидно здраве. Закашля се само рижиат, който вече нямаше какво да губи.

— Къде ще кацнем? — Тиодор бутна креслото си още по-близо до картата, с професионален интерес разглеждайки особеностите на атмосферата и релефа.

— НИИ ни даде примерни координати — Станислав тикна пръст в кълбото, за да го спре, и като истински демиург го завъртя наобратно. — Ето оттук са взети първите проби от онази гадост, която ще изследват нашите биолъохма... пасажери. — Кълбото отново спря, отрязъкът от континента се увеличи и стана по-детайлен. — Но точката на кацане имаме право да определим самостоятелно. Така че ще влезем в атмосферата примерно тук и ще летим под облаците, докато не забележим подходяща поляна.

— Голяма ли? — Пилотът се опита да увеличи изображението още, но, за съжаление, картата не се оказа толкова подробна. — Ами ако там има само гора?

— Предишните експедиции все някак са кацали. Може би ще успеем да намерим тяхната база, това ще ни избави от някои проблеми.

— Или, напротив, ще ги добави — изхъмка пилотът. — Ако там има боклук до колене.

— По инструкция е редно да го унищожат или да го отнесат със себе си — забеляза Ден.

— А кой ще провери?

Към холограмата се приближиха учените.

— Е, най-накрая! — възкликна Владимир, щом видя планетата. — Че нямам вече сили да се тръскам в тая консервена кутия, искам по-скоро да се нанесе в станцията.

„Най-накрая!!!“ — дружно си помисли целият екипаж.

— Днес вече ще кацнем, така ли? — Мария Сидоровна както винаги дъвчеше нещо, посипвайки с трохи блузата си.

Ако по време на полета вечната аспирантка беше съставила план за работа, то се беше случило в дълбока тайна от обществеността. Най-често я виждаха пред вирт-прозореца, увлечено вникваща в текстове от рода на „неговото мускулесто разгорещено тяло налетя върху нея като вълна и я завлече в дълбините на страстта“ или в сериали с аналогично съдържание. Владимир беснееше, но нищо не можеше да направи — часовете по пътя не се считаха за работни.

— Ще се постареем — обеща Станислав. До залеза на избрания участък на Степянка оставаха около десет часа, денонощията горе-

долу съответстваха на земните. — Но едва ли ще успеем да откачим базата от кораба.

— Защо? — веднага повиши глас ученият. — Ние трябва да работим! Вие ни сривате графика!

— Добре, ще я откачим — на мига се съгласи Ден. — Само че имайте предвид, че работният ни ден, съгласно кодекса на труда, е само осем часа. Така че ще я откачим, ще разтоварим вещите ви, ще ви свалим вас и ще легнем да спим със затворени шлюзове.

— Това са екстремални ситуации, те не са лимитирани! — опита се да възрази Владимир, но навигаторът педантично изброи всички указани в договора точки за форсмажорни обстоятелства. Разопаковането на базата в тъмнината на непозната планета не спадаше към нито една от тях.

Биологът се нацупи, капитулира и тръгна към илюминатора да се любува на звездите с орловия взор на смел изследовател, движещ се към целта, въпреки насмешките на съвременниците. Но историята ще разсъди!

— Кажете, Станислав — гласчето на Наталия беше тъничко и интелигентно като нея самата, — вие имате ли бластер?

Капитанът се смая. С научната сътрудничка той се сблъскваше само на масата и даже там тя беше с таблета си, от който не откъсваше поглед, ту четейки, ту чертаейки. През цялото време от нея не бяха чули и сто думи, при това тя забележимо се стесняваше, когато се обръщаха към нея. Станислав и Вениамин даже на шега се хванаха на бас дали това е, защото е стара мома или затова е останала такава. Във всеки случай тя се плашеше най-много от Тиодор, който излъчваше алфамъжественост.

— Имам — предпазливо призна Станислав. Служебното оръжие лежеше в сейфа в каютата му като символ на капитанската власт, а не неин инструмент.

— Може би ще трябва да се застрелят няколко местни насекоми — поясни Наталия. — Намерих информация, че те може да бъдат преносители на *Maramekia vulgaris*.

— Ще измислим нещо — обеща капитанът. — Поли, ще ми направиш ли чай?

— Аха — с готовност откликна момичето.

На кораба толкова свикнаха с нея, че вече ѝ даваха разни дребни поръчения като подай-донеси-измий чашата и даже техникът вчера ѝ довери търкането на някаква ръждясала джаджа. „Май девойчето ще ни липсва“ — помисли си Станислав.

Но това беше справедлива отплата за избавлението от всички останали.

* * *

— Това е за кратко — замислено промърмори Роджър Сакаи, гледайки как намаляват размерите на бялото кълбо на безименната луна. Вече отдавна се смали до точка петънцето на кратера, в който остана „Сигуре“, а капитанът все не можеше да откъсне поглед от вирт-прозореца. — Почакай малко и аз обезателно ще се върна за теб, обещавам...

Съскането на входната мембрана отвлече капитана от сантиментално-тъжните мисли.

— Капитане, готови сме!

Роджър си спомни, че нареди на екипажа да се яви в рубката на „квачковоза“ половин час след излитането. Той даже си беше приготвил неголяма въодушевяваща реч, но сега каза само една-единствена дума.

— Т-търсачи на съкровища... — процеди Сакаи, оглеждайки екипажа. Много му се искаше да добави още няколко епитета на японски, и кой знае защо, на руски, но капитанът се сдържа, ограничавайки се само със завъртане на очите в стил „ще ми се да не ви бях виждал“.

— Но ние наистина се каним да търсим съкровище — учудено каза Франк.

— Тогава къде ти е лопатата и чувала? — осведоми се Сакаи. — Истинският търсач на съкровища просто е длъжен да има нещо такова, във всички филми го показват. И още в групата непременно трябва да има еднокрак... или поне едноок, а ние нямаме. Не е редно.

— Много смешно, капитане — измърмори навигаторът, за всеки случай криейки се зад изпросеното от Вини лъчево оръжие. Самият

пилот, успял да облече любимия си бронескафандър, се ограничи с това, че спусна лицевия щит.

— И... — Сакаи премигна, — какви са тези ШАПКИ?

— А, вие все пак забелязахте, капитане! — заусмихва се Джил. — Това аз го измислих, когато казахте, че трябва да се маскираме като геолози. Сама ги изплетох. Хубави станаха, нали?

Съдейки по резултата, този път пристъпът на романтизъм на блондинката протичаше в особено тежка форма. В бъркотията от бримки и възли се отгатваше нещо смътно познато, но слабо приличащо на шапките-ръкавичките-пуловерите, които редовно изпращаше на малкия Сакаи една от бабите му. И със сигурност те не бяха изплетени от оптични влакна.

— Според мен е отлична идея — вече по-малко възторжено добави мис Отвертка. — Нима за хора с такива шапки може да се помисли нещо лошо?

Вини побърза да затъмни лицевия си щит до пълна чернота.

— Може — каза капитанът след проточила се почти минута пауза. — Аз например мисля.

Какво точно му е хрумнало, капитанът не уточни. Джил и без това изглеждаше крайно разстроена, досущ дванадесетгодишно момиченце, на което лош чичко току-що е взел последния бонбон.

— Аз се опитах да кажа, че се е получило прекалено... ъ-ъ... авангардно — вмъкна навигаторът. — Но, както обикновено, никой не ме слушаше.

Механикът шумно заподсмърча.

— Чак толкова ли са зле? А аз се старях... исках да ви направя изненада... — Огорчената Джил протегна на капитана нещо, приличащо на дребно бодливо свинче. Мирно лежащият на приборния панел Петрович забеляза потенциалния съперник, скочи, наостри иглите си, заприлича на бодливо кълбо, три пъти по-голямо от преди и тихо заръмжа.

— Благодаря, лейтенант, но...

По погледа на навигатора личеше, че смята капитана за истински изверг. Щитът на Вини си оставаше затъмнен, но съдейки по лекото треперене на шлема, пилотът сега си умираше от смях.

Сакаи тежко въздъхна и внимателно хвана „бодливото свинче“ за гръбчето.

„Другия път няма да е така — мислено се закле той, докато се опитваше да проумее къде са горната и долната му част и как въобще се слага на главата. — Другия път ще наема екипаж от киборги, не, от андроида! При това колкото се може по-стари и примитивни модели, лишени даже от намек на индивидуалност!“

— Нека ви помогна — предложи развеселилата се мис Отвертка. — Просто е, вижте...

На капитана сега му се искаше да гледа само към някаква неотразяваща повърхност. Понеже приборният панел с многочислените екранчета, пък и илюминаторите отразяваха твърде добре, Сакаи извика на един от вирт-прозорците карта на планетата и я разпъна максимално.

— И така, това е нашата цел!

— Прилича на кожата на охолос от Миранда — след едноминутно разглеждане на картинката каза Вини. — Сиви петна, сини петна и малка червена дупка от куршум. Това Греъм ли го е правил?

— Да — потвърди Сакаи, — орбиталните снимки са от Греъм, обработката им също. По данните от разбития кораб, базата се е намирала, и се надявам, че още се намира, в този район. — Капитанът показва червеното петънце и изкинът веднага увеличи изображението.

— А по-детайлна карта няма ли? — присви очи Вини. — На тази даже не се разбира гора ли е там или поле!

— Не, и явно ще ни се наложи да я правим сами. Досега просто никому не е било нужно. В инфранета има само общи сведения отпреди петдесет години: дата на откриване, планета от условно земен тип, ниска биологична активност, ниво 4-С...

— Само водорасли, така ли? — попита Вини, сваляйки шлема. — Ех, а аз мислех да полозувам с флайера. Като на Комацу, помниш ли, капитане?

Сакаи помнеше, и още как. Тогава Вини го уговори да ловуват рухи — гигантски орли, способни да завлекат в гнездото си, ако не цял слон, като в легендата за птицата Рух, то малко слонче със сигурност. Една от птиците удари с крило флайера и следващите минута и половина капитанът проведе в свободно падане, старателно отбягвайки мисълта за възможна неизправност на парастата^[1].

— Не, водораслите са второ ниво. От трето ниво нататък животът излиза на сушата — произнесе той на глас. — Във всеки случай, големи форми на живот там не би трябвало да има, така че нашият таралеж има всички шансове да се окаже най-големият и опасен хищник там.

Вини разочаровано въздъхна. Стоящият редом навигатор, напротив, доволно закима.

— О, значи там може спокойно да се изкъпем и да хванем тен? — зарадва се мис Отвертка.

— Зависи от слънцето — изхъмка Вини. — Може да се наложи върху банския да се облича скафандър.

— И засега не знаем със сигурност необитаема ли е — напомни Роджър. — В регистъра нанасят само официално регистрираните населени места с жители, не по-малко от петстотин разумни същества, а по-малките — само с тяхно заявление и с отделна такса. Като нищо там може да се окаже някакво селце, а дори и военна база.

— Затова маскировка, маскировка и още веднъж маскировка — съгласи се Вини, завъртайки очи и бутна шапката си на челото. — Между другото, разузнавателният спътник е сглобен съгласно заповедта, кеп. Ще го хвърлим по допирателната, а ние самите ще полетим по елипсовидната орбита, нали?

— Точно така. — Капитанът махна част от планетарната карта и започна една по една да превключва камерите за външно виждане. Третата поред откри самоделния спътник (вярно, че Сакаи се сети, че това е именно спътник, по метода на изключването). — А къде е защитната му обвивка?

— Че защо му е? — учуди се Вини. — За три-четири обиколки на ниска орбита ще свърши работа, а после ще дадем коректировъчен импулс и ще го дръпнем нагоре.

Сакаи не повярва на „три-четири“. Конструкцията във вирт-прозореца изглеждаше толкова крехка, че по мнението на капитана, след първата обиколка от нея биха останали само титановия скелет от койка и заварената към него двигателна система от два балона, тръба и ведро.

— Смятай, ако това нещо не успее да предаде всички необходими данни, на втората обиколка аз теб ще те хвърля на

„невидимката“ — обеща капитанът. — И докато не видя картина с резолюция поне пет метра, няма да те прибера обратно!

* * *

Зад илюминатора на капитанската каюта се люлееше гъста сива мъгла. Нищо не се виждаше през нея и Станислав много се надяваше, че с изгрева на слънцето тази гадост ще се разсее. Анализаторите показваха, че мъглата е безвредна, а значи няма да спре терзаещия се от жажда за знания Владимир и ще се наложи да вдигат базата в студената влага.

Кацането мина успешно, макар че търсенето на поляна действително беше дълго. Отгоре гората приличаше на пухкава сива плесен, напълно обхванала земята, и чак след снижаването се изясни, че стволите са повече от метър в диаметър.

В кораба и навън беше тихо, само отгоре едва чуто жужеше генераторът на силовото поле, покрил транспортника като купол.

„Ще ида да си направя чай, докато всички спят“ — реши Станислав и откачи от закачалката фуражката си. Не че му беше студено на главата, налагаше се да съблюдава корабните традиции — капитанът може да ходи по пижама и чехли, но непременно с фуражка, иначе собственият му екипаж ще е възмутен.

Както стана ясно, безсъницата мъчеше не само Станислав. Под капитанското кресло стърчеше дупето на Полина, хубаво и апетитно, но съвършено неуместно там.

— Кхм! — изключително фалшиво се изкашля в юмрук капитанът.

— Щурекът ми се изгуби-и-и! — чу се жално подсмърчане изпод креслото. — Мося, Мося, кът-кът-кът!

— Какво? Скворец? — изуми се Станислав. Според неговите скромни биологични познания, скворците летяха, а не пълзяха по пода.

— Не, щурек! Ендемит от Неслънчевата долина на Варта! Това е такава... — Момичето надникна изпод креслото и безпомощно показа с ръце нещо с размера на плъх. — Ами като катерица, но без опашка.

— А защо не съм го виждал по-рано?

— Защото не съм го показвала! Ами ако не ме бяхте пуснали на кораба с него?

Станислав навярно нямаше да я пусне и сега само сурово изхъмка. Но момичето се измъкна изпод пулта с толкова печален вид, че просто не можа да ѝ се кара.

— Той няма ли да ни прегризе кабелите?

— Едва ли — неуверено каза Полина. — Но все пак, той е всеяден... И обича салам...

— Значи аз постоянно настъпвам твоите чинийки? — съобрази Станислав.

Устните на момичето тъжно затрепериха и капитанът даде на заден.

— Ще се намери твоят щурек, няма къде да се дене на кораба! Как изглежда поне? Ще предупредя момчетата да се оглеждат.

— Сивичък, с плешивини — благодарно задърдори Полина. — С големи плешиви уши, криви лапички, червени очи и между тях трето недоразвито — топлочувствително. Само им кажете да не хващат Мося с ръце! Той хапе. И драци. И въобще е див, така че да го викат, честно казано, е безполезно.

— А за какво ти е такъв? — порази се капитанът.

— Ама как за какво?! — ококори очи лаборантката. — Той е сладурче!

Чаят тъкмо стана готов, когато в коридорчето между каютите излезе Тиодор — гол до кръста, с обърнати очи и протегната напред ръка. Само една, за разлика от лунатиците.

— Тед?!

— А? — Пилотът се обърна към гласа.

— Добро утро — с намек каза капитанът, надявайки се, че Тед сам ще се сети най-накрая да се възползва от зрението си.

— Аха — прозя се младежът, ловко напипа нужното копче и се скри в тоалетната.

Станислав мислено благодари на висшите космически сили, че корабът вече е на планетата. Как слепият пилот ще го кара обратно, капитанът се стараеше да не мисли.

Закуската премина в приповдигнато настроение, всички нямаха търпение да оставят следа по пътечките на далечната планета и същевременно ги беше малко страх — кой знае кои други са отъпкали

тези пътечки. Съдейки по документите, предишната експедиция беше провела на Степянка около година и през това време не беше открила нищо „относително враждебно“ (формулировката умили Станислав) за човека. Флората да не се къса и още повече да не се яде, фауната да не се хваща с голи ръце, водата да не се пие без пълен цикъл на очистване, а още по-добре да се дестилира, и всичко ще бъде наред. Относително.

За всеки случай обаче, всички облякоха леки защитни комбинезони с шлемове, а капитанът извади бластера си от сейфа. Кой знае какво се е променило тук за седемнадесет години!

Мъглата пропълзя в отворения шлюз с взаимно любопитство. Полина замахна към най-настойчивото пипало и то се разсея, но на негово място веднага се появи ново. Капитанът постоя няколко секунди на най-горното стъпало, за да придаде значимост на събитието. Мъглата се оказа не толкова гъста — дали нарочно се лепеше по илюминаторите или вече се топеше, но Станислав успя да разгледа и близките дървета, и земята под стълбата. На прозрачното забрало на шлема падна и залепна нещо подобно на кафяв брезов лист, но без опашчица. Капитанът два пъти трепна от изненада — вторият път, когато „нещото“ полежа, полежа и бавно запълзя, извивайки се с всички свои краища.

— *Urlikularia microlegia* — тържествено представи първия извънземен контактър Владимир, след което безцеремонно го щъкна с нокът и го отправи в полет.

— Б-б-благодаря — промърмори Станислав и побърза да се спусне по стъпалата, докато в шлюза не е успяла да влети още някоя гадост.

Поляната, която при кацането помислиха за изгоряла при пожар, се оказа обхваната от черен мъх или лишей с височина до глезените. На места имаше и червен, малко по-висок.

— Точно като футболно игрище — забеляза Тиодор и веднага се подхлъзна — твърдят на вид мъх се мачкаше под краката като желатинов. Въпреки грайферите на подметките трябваше да се стъпва много внимателно. — Трябва да си сложим шипове на ботинките.

Капитанът се поколеба, още веднъж провери показанията на уредите и повдигна забралото на шлема си с една трета.

— Е, как е? — с възискателното любопитство на вивисектор попита Владимир.

Станислав направи няколко внимателни недълбоки вдишвания. Въздухът миришеше много странно, навявайки мисли за силозна яма наред пелиново поле. Натрапчиво си припомни и ранна влажна пролет с гниеци в локвите листа.

— Сякаш може да се диша...

Капитанът отвори шлема си напълно, останалите един по един последваха примера му. Ден незабавно се закашля, а Мария Сидоровна шумно кихна и подсмръкна.

Поляната наистина ставаше за футболно поле като размери и форма. Тукашното слънце беше още ниско и сенките от дърветата-великани я закриваха напълно. На два-три метра от земята стволите им се раздвояваха, после се разчетворяваха, разосмяваха и на върха се разпадаха на милиони тънки клонки, всяка от които завършваше с облак тънки сиви нишки, поклацащи се от вятъра като пипала на актиния. Щом погледна клоните на съседните дървета, Станислав откри, че на места те се сливат и цялата гора, както излиза, е събрана в една мрежа. През някои клони се мяркаха гроздове тъмни ядра — паразити, семена?

Полина, напротив, наведе очи и изписка — „мъхът“ беше успял да отпълзи на половин метър от краката ѝ, оголвайки сива като пепел почва, а когато момичето вдигна крак, под подметката ѝ се оказа лигаво петно от храст, на който не му беше провървяло.

— Тук всичко е живо!

— Нашата трева също е жива, само че не може да бяга — пренебрежително отбеляза Владимир, нарочно чоплейки мъха с носа на ботуша си, за да види с каква скорост се движи.

— И някои са по-живи от другите. — Докторът клекна, наблюдавайки как червеният мъх пасе черния. Яркото петно поляка се местеше, оставяйки след себе си подстригана ивица, дълга повече от метър. По-нататък черният мъх успяваше да израсне.

— О, вижте, муха! — Мария Сидоровна, приличаща на сребрист сапунен мехур в скафандъра си, посочи с пръст небето.

Станислав инстинктивно вдигна бластера, но твартата с размери на мопс равнодушно прелетя над кораба и се изгуби в мъглата. Не успяха

да разгледат съществуването както трябва, „муха“ то беше наречено заради ниския полет и шумния звук от крилето.

Наталия укоризнено хвърли поглед на капитана.

— Мисля, че това не е последният екземпляр — побърза да се оправдае той. — Освен това станцията още не е разопакована.

— Да, да — подкрепи го Владимир, — стига сте зяпали мухите и се хващайте за работа!

Следващите два часа станаха каторга за космолетците. Набързо прикачвайки базата преди отлитането, те мислеха повече как да не се откъсне, отколкото как ще я отсъединяват после. В крайна сметка най-търсените и високотехнологични инструменти се оказаха лост и нечия майка, която всички поред споменаваха.

Когато закрепването най-накрая се предаде, Тиодор се върна зад щурвала и внимателно маневрирайки, закара кораба на противоположния край на поляната.

— Ще се побере ли? — поинтересува се пилотът по високоговорителите.

— Може би — уклончиво отговори Владимир, който изучаваше схемата за разопаковане. — Макар че аз бих преместил базата с още няколко метра към центъра...

— ...!!! — извика Тед, който всъщност питаше за разстоянието до кораба, а не до дърветата. Наново да се прикачва базата, за да се пренесе, беше някакъв ад. — А по-рано не можахте ли да кажете?!

— Дайте тук!

Станислав нелюбезно издърпа схемата от учения и още половин час беше посветен на бягане насам-натам с лазерна ролетка. Излизаше, че базата все пак ще се побере, но съвсем долепена до дърветата. Ако „плюс-минус“ на схемата отиде в „плюс“ до краен предел...

— Дайте да отсечем крайното дърво! — жизнерадостно предложи Мария Сидоровна. — За да сме сигурни...

— Ами дайте да отрежем от базата! — имитира я Владимир, зачервен и сгорещен — при отворен шлем скафандърът тутакси изключваше системата за вътрешна вентилация. За хамалин ученият не ставаше, но като критик се раздаваше на сто процента. — Вие даже още не сте направили научен план, а вече предлагате да сечем вековната гора!

— Ама вие нали тъпкахте вековния мъх! — възмути се вечната аспирантка.

— Аз нямах друг избор, той е навсякъде!

— Че дърветата също са навсякъде!

— И това конкретно вероятно ще падне върху кораба ми! — присъедини се към „партията на живите“ Станислав.

— Ами не е проблем да преместим кораба!

Докато всички спореха и се караха (постепенно стигайки до неутешителния извод, че ще се наложи да прикачват базата обратно, защото ако се смачка, цялата експедиция отива на кино), Полина взе ролетката и още веднъж провери разстоянието.

— Ей, а аз го изкарвам седемстотин петдесет и три и осем десети! — учудено викна тя. — Даже двацет сантиметра в резерв.

Измериха три пъти. Към показанията всеки път се добавяха по няколко милиметра и момичето първо съобрази каква е работата. Злополучното дърво се оказа най-отстъпчиво от събралата се на поляната компания и доброволно се отмести с половин метър.

— Сега със сигурност ще се помести — с облекчение каза Станислав, изключвайки ролетката. Полина за всеки случай потупа ствола на дървото, като по слонски крак, за да го изгони още по-надалеч.

Владимир включи механизма за разопаковане и планината от метален скрап оживя. Люспите на облицовката започнаха с пронизително скърцане да се раздалечават, разкривайки по-светлия и блестящ долен слой, а под него още един — с прозорци и слънчеви батерии. Бързо приела полусферична форма, базата се раздуваше и пълзеше по поляната като хвърлена във вода смачкана кърпа, безжалостно мачкайки мъха и плашейки дърветата. Когато тя най-накрая спря, до тях имаше повече от метър.

Последна от люка на покрива се показва леко огъната антена, приличаща на огромна решетка за грил и започна със скърцане да се върти, разпъждайки дървесните клони.

Щом се убеди, че това е всичко, Владимир се обърна към базата и патетично я посочи с лявата си ръка:

— Ето го храма на науката, в който ние ще я придвижваме напред за благото на човечеството!

— Придвижи я, придвижи я, пък после я остави на мястото ѝ — каза Ден под носа си и разсмя Тиодор.

Ученият оскърбено хвърли поглед на приятелите („жалки глупаци и невежи!“), свали ръка и закрачи към входа.

Вътре страшно разочарование очакваше Владимир и космолетците — в базата нямаше жилищен отсек, а само работен бокс с прозрачни стени в центъра, а около него обикаляше в кръг стая с широчина четири метра, с метални стелажи и маси. По-голямата част от обема изяждаше системата за инфекциозна защита на много нива. Да излезе от базата или да се вмъкне в нея не би се удало на нито един, даже на най-злобния микроб.

— Ще се наложи и по-нататък да живеем на кораба — с досада заключи главният микробиолог под общия мислен стон. Затова пък Мария Сидоровна се зарадва:

— Това е чудесно, няма да трябва да си пренасяме вещите, че аз тъкмо се почувствах уютно!

— Искате да кажете, че сте направили такъв бардак като в отчетите си ли? — язвително уточни Владимир.

— Това е работна обстановка — защити се вечната аспирантка. — Така по-добре мисля!

— Откъде знаете, щом никога не сте пробвали?

Дебеланката възмутено изпръхтя, но сметна спора с началника си за вреден за кармата.

Все пак нещо се наложи да се мести — сандъците от товарния отсек със зловещи надписи: „хранителни среди“, „реактиви“, „епруветки“ и „разни“, като последните предизвикваха най-големи опасения. Тържествено, като истински ковчег на погребение, последен домъкнаха цитометъра. Първоначално всичко беше натрупано до стените и следобед безропотната Наталия, мърморещата Мария Сидоровна и посърналата Полина се заеха да подреждат имуществото.

„Поне през деня няма да ми се пречкат“ — утеши се Станислав, наслаждавайки се на непривичната тишина в гост-командната и на чистия правоъгълник на мястото на насинилия краката му цитометър. Душата му искаше празник и като се поколеба, капитанът донесе от каютата си бутилка коняк.

— Хайде да отпразнуваме успешното кацане, момчета!

Екипажът ни най-малко не възразяваше.

* * *

Както се опасяваше капитанът, отсъствието на защитна обвивка направи живота на уредите, поставени на спътника, ярък, но кратък. Камерата за визуално наблюдение изгоря към края на първата обиколка, впрочем гледката на облачната покривка беше скучна и еднообразна. Затова пък радио- и инфрачервените скенери предаваха такива интересни картинки, че Сакаи, без да се замисля, даде на спътника команда да слезе под „границата, откъдето няма връщане“^[2]. По-важно беше да получат детайлно изображение на нужния участък на планетата.

— Какво ще кажеш, Вини?

През последния час пилотът усилено съчиняваше самокритична реч за трудностите при направата на защитна обвивка в условията на корабната работилница. Не можа веднага да превключи мозъка си на картината във вирт-прозореца, но когато осъзна какво именно вижда, то успя да издаде само „Ъ-Ъ-Ъ!“.

— Много съдържателно — въздъхна капитанът. — Пробвай пак.

— Ъ-Ъ-ма това е кораб!

— Така вече е по-добре — изсумтя Сакаи. — Аз бих добавил, че това е сравнително скоро приземил се кораб. Виж инфрачервената картина — дюзите още не са успели да изстинат съвсем.

— А какво е това до кораба? — присъедини се към обсъждането Франк.

— Тъпня някаква — мрачно каза капитанът, — с голямо съдържание на всякакви железа. Може да бъде каквото и да е, включително планетарно оръдие.

— А според мен са просто туристи — изказа се мис Отвертка. — Това е толкова романтично — да прекараш отпуската си на необитаема планета!..

Сакаи тъжно си помисли, че да остави на необитаема планета беззащитна девойка по бански е нехуманно, даже ако тя смята това за романтично. А още си помисли, че през последната година „Сигуре“ летеше най-вече благодарение на усилията на тази девойка.

— Може и туристи да са — бавно произнесе капитанът. — Някакви нудисти, скучаещи богаташи или влюбени, жадуващи за

пълно уединение. Но много ми се иска да знам защо от цяла планета са избрали за кацане точно това място?

— Там, хе-хе, може да е намазано с мед — ехидно забеляза Вини, — затова всички летят нагам като мухи.

— А аз мисля — Джил се огледа към изхода от рубката и премина на силен шепот, — че са попаднали в притеглящ ги лъч!

— Какви са тези глупости? — учудено попита капитанът. — И защо шепнеш?

— За да не ни подслушват. А за лъча — механикът мина от заговорчески шепот на привычното й бързо говорене, — аз гледах един филм. За старата база на Пришълците на една изоставена планета. Там имаше едно устройство, което самичко се включваше от време на време и притегляше летящите наблизо кораби, а те всички — бам! — и се взривяваха. После един мъж спаси всички...

— Ясно. — Капитанът нервно побарабани по подлакътника. — Само че... лейтенант, как да ви кажа... Аз също съм гледал този филм. В рубриката „Най-добрата кинофантастика на ХХІ век“.

— Но...

— ... но ако Алиансът имаше такава технология, нямаше да загуби войната. Още никой не е отменил закона за обратните квадрати — за да привлечеш кораб даже от средновисока орбита, трябва да застроиш с реактори половината континент.

В рубката за известно време се възцари тишина. Капитанът с мрачен вид преглеждаше кадрите, заснети от спътника. Щом стигна до края, започна да ги връща в обратен ред, сякаш се надяваше, ако не от третия, поне от петия път, да види някой дребен, но извънредно важен детайл.

— Кеп, нека все пак да прелетя над тях на „невидимката“? — не издържа Вини. — Ще вляза в атмосферата над съседния континент, за да не ме засекат, лекичко ще се плъзна над тях...

— И ще се плъоснеш в океана! — прекъсна го Сакаи. — Помисли: спирачна тяга, полет на ниска скорост — ще трябва да пълзиш над тях, значи антигравитационната тяга ще хаби енергия за трима. Добре ще е, ако изобщо успееш да допълзиш на орбита, само че после все пак някак ще трябва да те прихванем. В движение този фокус със сигурност няма да стане, ще се наложи и товарния да

пускаме на ниски обороти... А „туристите“ през това време любезно ще зяпат в земята ли?

— Убеди ме, глупава идея — предаде се Вини. — А ти самият измисли ли нещо, кеп?

— Не измислих — спокойно произнесе капитанът, — а реших. Сега ще кацнем. Половин оборот спирачна тяга до горните слоеве, после се гмуркаме и плавно се приземяваме ето тук. — Капитанският пръст прободете вирт-прозореца малко по-нагоре от чуждия кораб, редом с блестящия червей на рекичката.

— Ами-и-и, щом си решил... — Вини почеса тила си и решително седна в пилотското кресло. — ... то няма какво да се прави. Но в атмосферата този кокошарник ще го карам аз.

— Моля?! — учуди се Сакаи. Формално те двамата умееха да управляват щурвала, което и правеха поред, но доколкото мястото на капитан вече беше заето от Роджър, официално за пилот се считаше Черноу. — Това бунт на кораба ли е?

— Може и така да смяташ, но всъщност аз просто искам да попреча на един самоуверен тип да ни превърне в една много плоска и препечена палачинка.

— Всъщност — започна капитанът, — моите летателни часове са десет пъти повече от твоите.

— Аха, общите. А колко са атмосферните? Кеп, престани, това не ти е да управляваш по диспечерски сигнали, когато изкинът върши почти всичката работа. Сам си разказвал как в академията едва си взел с тройка ръчното кацане. По-добре да беше пресметнал траекторията на приземяване, а? Франк сега ще бъде много зает с кокошките.

— Ти пък — изръмжа Сакаи, превключвайки към пилотския пулт главните права за управление, — сякаш си велик спец по атмосферите. Между другото, имаме сумарна маса под двадесет килотона, накриво прикачен „невидимка“, изкин на минимален режим и аеродинамика на тухла.

— Кеп — в гласа на Вини се появиха снизходителни нотки, — когато във Вътрешните светове ти си глобявал дядките със слънчеви яхти за превишаване на скоростта, аз съм кацал на Мариана във втората десантна вълна. Кеп, ти изобщо представяш ли си какво значи да приземяваш орбитален планер на планета с неразбита космическа отбрана?! Осемдесет души в товарния отсек, устойчивост на

натоварване, колкото да издържи до повърхността, двигател няма, вьоръжение няма... накратко — пластмасов ковчег с музика и крила. Когато вече долу, на последния участък, до нас се появи флайер, аз почти напълних гащите, преди да разбера, че това е само местният новинарски екип. Война онлайн искали да покажат, ч-ч-чакали проклети!..

— Никога не си разказвал, че си бил на Мариана?! — учудено го погледна Джил.

— И не мисля — отрязва Вини, — имам по-приятни спомени. Кеп, какви са разчетите?

— Първата част вече е готова, сега ще ти я прехвърля — обеща Роджър. — Напускане на текущата орбита след пет минути, после оборот и половина спирачна тяга в горните слоеве^[3]...

— По-рано каза „половин оборот“ — напомни му Вини. — А ако ни забележат?

— А ако се запалим, щом влетим в долните слоеве с такава скорост? — имитира го Сакаи. — Оборот и половина или даже два и половина, ще видим в движение. Да, лейтенант Джил, за вас също има задача. Проверете аварийните системи на ремаркетото. В случай, че се скъса буксирният кабел, трябва да се включи антигравитацията.

— Капитане! — Ако сред корабните уреди имаше измерител на възмущението, стрелката му щеше да удари най-горната част на скалата. — Това е кабел от карбонови нанотръби! Той издържа на натоварване до сто килотона!

— Това означава само, че ремаркетото може да се откъсне заедно с кърмата на товарния — изхили се Вини. — И ако това се случи, товарът ни ще се разлети по половината континент. Най-необичайната бомбардировка в историята на човечеството, хе-хе! Хората са си хвърляли по главите един на друг какво ли не, но сини кокошки...

Джил приглушено се изкикоти.

— Нещо друго, капитане? — осведоми се тя.

— Да — кимна Сакаи. — Вземи Петрович и се затвори с него в каютата.

— Слушам!

Мис Отверка се изпъна, удари токове, сграбчи под мишница жално изписукалия таралеж и измарширува към вратата. Капитанът тайно изтри потта от челото си и мислено благодари на духовете на

предците. Както се оказа, преждевременно — няколко минути по-късно Джил отново се появи в рубката.

— Капитане... — смутено промърмори тя, — а може ли да взема и бутилка ликьор от бара?

— Да пиеш по време на кацане?! — изуми се Сакаи. — Ти си член на екипажа...

— ... а може ли за малко да бъда баласт? Нещо ми е лошо...

— Вземи хапче от аптечката! — сопна се капитанът. — Те са далеч по-ефективни от алкохола!

— Но пък — Мис Отвертка доверчиво премигна и склочи ръце в молитвен жест, — с алкохола няма да си представям всякакви ужасии относно пилотските ви умения. Мо-о-оля!

— Стига спорове! — Вини дръпна щурвала, заставяйки товарният кораб леко да вдигне нос. — Вече влизаме в атмосферата... По дяволите! Защо щитовете на илюминаторите не се затварят?!

— Капита-а-а-не... — обречено заскимтя Джил.

— Вземай каквото искаш и изчезвай! — Сакаи се обърна към вирт-екрана и бързо започна да преглежда списъка на подсистемите. Процесът на управление на товарния кораб, който в открития космос му се струваше „интуитивно разбираем“, започна да прави изненада след изненада. Като че ли дребни неща, но... По дяволите, в орбита ли да се връщат, че да изучат инструкцията? — Сега... аха, ето. Те по принцип не се затварят. „Вместо обикновеното огнеупорно стъкло, новият модел е оборудван с илюминатори от монокристални пластини. Благодарение на своите уникални свойства, те не се нуждаят от допълнителна защита и осигуряват отлична гледка на екипажа при всякакви условия на полета...“

Нарастващият рев зад обшивката погълна края на абзаца. По прословутите уникални пластини се загърчиха огнени ручейчета.

— Кеп! Къде е обвивката?!

— Сега, сега... — Сакаи трескаво прелистваше списъка, опитвайки се да разбере как именно да я включи.

— Кеп — гласът на Вини се понижи до тих и нежен, — „сега“ ние просто падаме през атмосферата като проклет, мамка му, метеор! Ако ти моментално не включиш този дяволски плазмен пашкул, много скоро ще бъдем повишени до статуса на метеорит!

— Симаймасита!!!^[4]

Сакаи най-накрая се добра до нужната точка от менюто и откри там отметка „вкл.авт.“. Беше късно да изяснява защо това „вкл.авт.“ не беше благоволило да сработи. Когато опита да махне отметката, изскочи съобщение, че промяната на настройките трябва да се направи в друг раздел и в момента опцията е недостъпна. За достъп се изискваше пълен рестарт на системата, което в дадената ситуация беше пълно безумие.

— Е, какво става там?! — викна Вини.

— НЕ СЕ ВКЛЮЧВА!

— О-о-о, гадост!

Отгоре се чу грохот — веднъж, втори път. Към рева на пламъка се прибави протяжно свистене. Няколко секунди то стремително нарастваше, после прекъсна — и почти веднага се изключи гравитаторът. Сакаи и Вини синхронно отскочиха напред и увиснаха на коланите като марионетки на конци, движени от пиян кукловод. Съдейки по направлението на силата на тежестта, „квачковозът“ падаше на планетата почти отвесно. Край главата на капитана, жално пицейки, прелетя Петрович, плъсна се на зрителния панел и започна бавно да се стича някъде зад пулта.

— Лейтенант Джил! — изрева капитанът в интеркома. — Защо Петрович отново е в рубката?!

Ревът и свистенето неочаквано престанаха. Сакаи ошашавено примигна, почука по наушника си (в настъпилата тишина в него много добре се чуваше: „Тринайсет души в ковчега на мъртвеца, хлъц, гъл-гъл и бутилка ликьор!“ После видя ново съобщение във вирт-прозореца: „Звуковото натоварване превиши допустимото ниво, задействана е системата за активно шумопотискане“.

— Вини...

— Виждам, кеп! — отзова се бившият сержант. — Нищо, сега всичко ще се оправи. Ще паднем още малко надолу, в по-плътните слоеве и там ще задействам маневрените.

— Няма да удържиш двайсет килотона само на маневрените — уверено възрази капитанът. — По дяволите, Вини, ти даже няма да можеш да го обърнеш! Трябва да пуснем основния и да работим с векторите на тягата.

— Ти си се побъркал, старче! — разпалено констатира Вини. — Или си си фраснал главата в пулта. Нали гравитаторът умря, забрави

ли? Колко „же“ ще даде основният двигател, даже ако е на минимум?

Сакаи не отговори, защото беше много зает. Капитанът внимателно гледаше как пуфтящият от напрежение Петрович бавно се изкатерва през края на пулта и се опитва да пълзи нагоре, хващайки се за копчетата. Опитите му бяха неудачни, защото пултът беше сензорен, а копчетата — холограма.

— После ще ни чегъртат от креслата — така и не дочакал отговор, продължи Вини. — Пфу, няма, нали ще се забием в планетата. Двайсет килотона, при ускорение... Ха, имаме шанс да идем направо до магмата!

Отчаяно дращецият с лапички Петрович все пак успя да се изкачи с десет сантиметра. Там замря, забил мъничките си нокътчета в пластмасата и тежко дишайки. От третия опит, почти измъквайки се от колана, Сакаи сграбчи таралежа и със засилка го хвърли към изхода. Отчаяно вресейки, Петрович прелетя през рубката и се скри зад мембраната.

— Значи във втори отсек гравитацията е наред — отбеляза Вини, — иначе щеше да падне обратно.

— Пилот — Сакаи преглътна, — заповядвам да пуснеш основния двигател.

— Капитане, казвам, че...

— Пускаш основния двигател на минимална мощност — бавно, с паузи между думите, заговори капитанът, — и плавно променяш вектора на тягата, за да влезем в хоризонтален полет.

— Ще се забием — повтори бившият сержант, — чуваш ли ме, Роджър?! Даже минималната ще даде повече от десет! Няма да можеш даже пръст да помръднеш, защото на пръстите ти ще седи един голям и дебел...

— Аз няма да мога! — прекъсна го Сакаи. — Ти ще можеш!

— Но...

— Пускай! — въздъхна капитанът.

В следващия миг той с труд се въздържа от вик. Ударът от свръхнатоварването беше страшен и за секунда в замъгленото съзнание на капитана се мярна мисълта, че Вини е прав и сега те просто ще се сплескат. Как става това, той знаеше твърде добре. Преподавателят по теория на пилотажа имаше богата колекция видеа, които показваше на курсантите, когато беше в настроение (или по

препоръка на психолозите). Някои наистина бяха сломени, щом виждаха как тече кръвта по облегалката на креслото, а след нея от костите пада и плътта. Видеата обикновено се прожектираха в забавен режим. В реалността всичко ставаше много бързо, но и за тези пет-шест секунди, докато мозъкът се смачкваше на каша, можеше доста да успееш да почувстваш.

Капитанът вече не виждаше Вини — периферното му зрение отказа, а останалият тунел катастрофално бързо се свиваше, заплашвайки въобще да се затвори. Но някои неща все още попадаха в него — нечии ръце, с издути от страшно напрежение вени, ба-а-авно, по милиметър, движеха щурвала.

Това продължи цяла вечност и когато чудовищната преса внезапно изчезна, капитанът дълго не повярва в чудото.

— Ж-живи ли сме?

— Да... струва ми се — изхриптя смътно напомнящият Вини червеноок урод в пилотското кресло. — И даже влязохме хоризонтално. Поздравления, кеп, ти за пореден път спаси всички ни... Като при това едва не ни умори, както обикновено!

— Не говори така — с труд движейки подпухналия си език, въздъхна Сакаи, — докато не кацнем. Засега... включи антиграв-възглавницата, че да не започнем пак да падаме.

— Тя ще издържи три минути, не повече. А до точката на кацане имаме да летим още и още. Или ти искаш да се приземим сега?

— Сега ние летим над океана — каза капитанът. — А три минути — това е гарантираното време. Би трябвало да има примерно още минута и половина запас.

— Аха, би трябвало — скептично присви очи Вини, — ако системата е оригинална, а не е сглобявана в някой Нов Шанхай. Не, аз, разбира се, мога да пробвам... Кеп, а ти продължи ли ни медицинските застраховки?

— Да — излъга капитанът.

— Това е добре — кимна пилотът, — защото имам чувството, че белите ми дробове и далакът са си сменили местата, а червата ми са се намотали около гръбначния стълб.

Капитанът премълча, макар че не се чувстваше по-добре. Тялото му се струваше като щателно начукана пържола, а от всички мисли

остана само страстната мечта да се натъпче с обезболяващи до веждите. После... Когато той проклет товарен най-накрая се приземи.

[1] Уред, поглъщащ енергията на удара. Макар че на мястото на Роджър единият автор за всеки случай би взел парашут, а другият би стрелял от земята със зенитно оръдие. ↑

[2] След която спътникът се превръща в метеорит. ↑

[3] По-разредени и съответно оказващи по-малко съпротивление.

↑

[4] Японска ругатня. ↑

След три дни стана ясно защо Полининия щурек упорито не се отзовава на призивите на стопанката си и игнорира чинийките с лакомства. Из кораба се разнесе сладникава гнила миризма — в коридора по-слабо, в гост-командната по-силно. В тоалетната изобщо не можеше да се стои повече от две минути, при това включената вентилация само добавяше воня.

— Тази проклетата твар е пукнала във венстилационната система! — накрая произнесе присъдата си Тиодор, душейки по-ожесточено от другите.

— Горкият Мося — подсмръкна Полина. — Навярно се е заблудил или се е заклецил...

— Горките ние — с чувство възрази пилотът и като се въоръжи с отвертка, фенерче, сонда, стълба и подкрепата на Ден, се отправи да търси мястото за последен покой на злощастния Мося. За три часа на партньорите им се наложи да отвинтят и завинтят не по-малко от сто винтчета, но така и не успяха да открият източника на разложение. Явно щурекът се беше мушнал в далечния край на някоя тръба, невидим и недосегаем.

Оставаше им само да чакат, докато трупчето не изсъхне само.

— Всеки има скелет в гардероба — мрачно се пошегува докторът. — А ние във вентилацията.

Полина беше смутена и печална, дали тъгувайки за гибелта на любимеца си, дали заради настойчивото напомняне за нея. За броени часове всичко завоня — дрехите, тапицерията на койките и креслата, а като че ли обедът беше приготвен от щурека и от остатъците беше сварен чай.

— Чувствам се като лешояд, налетял на мърша — оплака се Станислав, подозрително разглеждайки набоденото на вилицата му кюфте. — Сигурно ли е, че фризерът ни не се е развалил?

— Не, когато взех дажбите, те бяха като камъни — увери го Тед, но също не прояви завиден апетит.

В крайна сметка дори Мария Сидоровна веднага след обяда побърза да избяга на базата, макар че там, под бдителното око на Владимир, ѝ се налагаше да създава впечатление, че работи.

Екипажът остана с миризмата.

Въпреки всичко, животът на кораба постепенно се превръщаше в рутина. Вениамин се оказа прав — работата повече приличаше на

платен отпуск в селската пустош. Вярно, че времето не беше много хубаво — сутрин мъгливо, през деня жега, вечер влажно, а за къпане в местните водоеми не можеше да става и дума. Затова пък залезите тук бяха възхитителни, оранжево-зелени, а горският въздух (особено след корабния) имаше сто точки преднина пред градския смог. Най-прекрасното беше усещането за уединение, без трескавото бръмчене на електромобили и флайери зад прозореца, без бормашината на съседа и без светлините над лишения от истинска нощ мегаполис. Станислав даже започна да препрочита класиката — беше предразполагащо. „... Бързо се стъмваше. Зад прозореца мигаха бледите светлини на Визим. Около двореца се простираше пустош — ивица ничия земя, с която градът за шест години се ограда от опасното място, като не остави нищо, освен развалини, прогнили греди и останки от нащърбена ограда...“^[1]

Зад прозореца още не се стъмваше, но през изминалите дни „пустошта“ стана два пъти по-голяма, а обкръжаващата я гора забележимо се уплътни. Впрочем, когато не видяха никаква вреда от базата, дърветата започнаха малко по малко да пълзят обратно. Полина уверяваше, че даже се е сприятелила с едно, редовно поейки го с чаена заварка по пътя от кораба към базата. Извънземният деликатес се оказа по вкуса на дървовидната плесен и тя се разпери като коледна елха, докато останалите продължаваха гнусливо да свиват надвисналите си над поляната клони.

В днешната тиха „уханна“ вечер Тед и Ден се забавляваха професионално, всеки по своему. Пилотът разпердушинваше в огнени парцали пълчища пиратски кораби на симулатора на космическа битка, а навигаторът бавно и внимателно разнищваше главоломката на трасе, в случаен порядък подхвърлено му от игровата програма. Процесът се съпровождаше от мелодична източна музика, с одобрително чуруликане на флейти при успешните ходове и строго барабанно думкане при губещите. Самият Ден само хапеше устни, ако грешеше, а когато уцелваше, се възнаграждаваше с лъжичка кондензирано мляко от неизменното бурканче до дясната му ръка. За малката слабост на навигатора вече знаеха всички и дразнеха сладкоежкото, но рижият следваше народната мъдрост „А Васка чува, но си яде“.

Все пак Тед беше хванат натясно в ъгъла на сектора и принуден да рухне на планетата, като отмъстително стреляха от плазмени оръдия

по огнената гъба на кораба му. Натрупаните точки и третото място в таблицата му служеха за слаба утеха — той се бореше за рекорд.

Пилотът с досада се облегна на гърба на креслото, склучи ръце зад тила си и като хвърли поглед на приятеля си, се поинтересува:

— Ден, а защо твоят предишен кораб катастрофира?

— Не заради мен — доста рязко отвърна навигаторът, правейки поредния си ход. Той се оказа неуспешен, трасето веднага се удължи с три дни.

— Защо веднага се зъбиш? — учуди се Тиодор. — Никой не те подозира, просто ми е интересно.

— Повреда на спирачните двигатели при кацане.

— Много хора ли загинаха?

— Трети сектор се размаза по целия космодрум. На втори оцеляха само киборгите и анабиозниците.

— Чакай — сепна се Тед, — това беше преди около месец, нали? „Черната звезда“?! Точно така, от нея остана само рубката, показваха по инфранета...

— Ъхъ. — Ден се вторачи в холографичния космос, явно не желаейки да продължава разговора.

Пилотът също замълча, припомняйки си още нещо. „Черната звезда“ беше макар и частен, но нает от Федерацията транспортник за превоз на наемници. Не млади наборници, а именно хора от кол и въже, на които им е все едно къде и с кого ще се бият (желателно само по-надалеч и по-скоро, докато не са разкрили тукашните им „приключения“). Даже ходеха слухове, че до местоназначението долитали не всички.

— Добре де, не се ядосвай — примирително каза пилотът след няколко минути, виждайки, че партньорът му все така се муси. — Само попитях.

— Не се ядосвам. Просто не искам да си спомням — отрязва рижият.

— Да идем тогава да половуваме лисицата?

Ден предпазливо погледна приятеля си, но после все пак се усмихна. Да се сърдиш на Тиодор беше така трудно, както на огромен рошав пес — понякога без да иска, ще те настъпи, но заради теб ще прегризе гърлото на врага.

— А капитанът няма ли да има нищо против?

— Ние и него ще викнем! — Думите на пилота не се разминаваха с делата и той веднага скочи от мястото си, дърпайки след себе си все още колебаещия се навигатор.

Не само Станислав се съгласи да участва в лова, а и докторът и Полина, по-точно последната се затича преди всички.

Момчетата тържествено свалиха по стълбата сандъка с киберлисицата. Той беше по-малък от цитометъра, но все пак обемист и тежък. Когато видя през прозореца суматохата на поляната, Владимир излезе на прага на базата и подозрително се поинтересува какво става (и не се ли отнася този сандък към присвоена от космолетците собственост на НИИ). Вежливо скърцайки със зъби, го поканиха да се присъедини, но ученият надменно отказа (алилуя!) и се върна в лабораторията.

Ловците отвориха сандъка и дружно се почесаха по главите. Под слоевете уплътнение лежеше нещо огромно, колкото цял глиган, и с ярко виолетов цвят. От пищната му козина стърчаха две дълги, кльощави и люспести лапи, приличащи на задните крака на скакалец. Капитанът гнусливо разроши козината и се показа главата — съвършено кръгла, с пет очи и раззината зъбата паст.

— Какво е това?!

— Лисица. — Тиодор беше смаян не по-малко от другите. — Ето, и на сандъка е написано, с големи букви.

— А с малки — „направено на Шоар“! — вгледа се докторът. — Да, навярно за тамошните лилави пустини цветът на този хищник е идеален.

— Аз дори не погледнах как изглежда — смутено си призна Тиодор. — Нали бързахме да купуваме, аз направих онлайн поръчка на първия попаднал ми сайт и поисках да я доставят направо на кораба. Мислех си, лисица, какво толкова, само да може да бяга...

Засега „лисицата“ лежеше като парцал и за момента не успяваха да разберат как се включва.

— Към нея поне имаше ли инструкция? — саркастично попита Ден.

— Ето, лежи до нея. — Тиодор измъкна от сандъка триъгълна книжка на сива хартия, направена даже не от вторични, а от третични, а може би и четвъртични суровини. — Я да видим... — Пилотът бързо прелисти страниците с шоарски завъртулки, търсейки раздела на

интерлингва. — „Инструкция има много важно в работата да има лиса...“ — Тиодор се запъна и озадачено промърмори под нос: — Действително, без инструкция такова нещо дори нямаше да ми дойде на ума! „Познай я изцяло“.

— Кого, лисицата ли?! — сепна се успелият да се замисли за нещо капитан.

— Навярно са го превели с автоматичен преводач — през общия смях предположи докторът. — Чети, чети, ние всички внимаваме!

— „То държи в ръце високотехнологичен изблик наша фирма“ — продължи Тиодор и веднага поиска уточнение: — Кой е „то“?

— Всичко е правилно. — Ден посочи с пръст отначало пилота, след това Полина, която очаровано милваше козината на „лисицата“. — Ти чете, то държи.

— А нима на Шоар има среден пол?

— След такава лисица вече на нищо няма да се учудя.

Тиодор се изкашля и продължи:

— „Куп продажник: устройство управление, устройство лисица, устройство инструкция. Смъртна тръба купи отделно ти“. Купих отделно аз, ето ги там.

Станислав извади от калъфа една пушка и се прицели. И тя беше евтина, копие на древната винтовка OICW.

— „Общувате лисица нежно — с все повече чувство четеше Тиодор. — Пускане вода, огън, разяждащи субстанции има скръб. Контакт с лисица има екстаз за тълпа и таен убиец“. Ъ-ъ-ъ... снайперист? „Пипай лисица хълбок. Пукане на копче резултат очакван бум“.

— При нея да не би да е предвидена система за самоунищожение? — обезпокои се капитанът.

— Едва ли. Подозирам, че това е търсеният превключвател. — Ден отмести Полина, порови се във валмата козина и нещо изщрака.

Лисицата потръпна, преобърна се, сви лапи и вдигна муцуна, като леко я поклащаше. Мътните ѝ очи пробляскваха, засилвайки приликата с бясно животно. Момичето не рискува да я милва повече и стисна дистанционното.

Тиодор тъкмо беше дошъл до описанието му.

— „Лисица има режим убягване, прилягане, кръжене и лъжлив захап. Надежда използване лисица в тъмно винаги с теб, копче син“.

Полина веднага го натисна и очите на лисицата изстреляха по един ален лъч, а по връхчетата на козината ѝ се появи синкаво сияние.

— „Загуба лисица призови жълто копче, печална самка вик“.

Полина го призова и „ловците“ дружно отскочиха от сандъка. Лисицата издаде пронизителен вибриращ вой, сякаш някой беше настъпил опашката на котка, заседнала в метална фуния.

— Изключително печална — потвърди докторът, изтривайки избилата на челото му пот.

— „Обича ваш лисица и той обича вас“. — На тази оптимистична нота инструкцията завърши. — Е, какво, всичко ли е ясно?

— Мен ме притеснява този „лъжлив захап“ — отбеляза Станислав. — По-добре не го пипайте.

Полина разочаровано подсмръкна и отмести пръст от копчето.

— Да, дайте за замявка да пробваме „кръженето“ — подкрепи го докторът. — В крайна сметка това е единствената дума, в чието значение не се съмняваме.

— Важното е това значение да съвпада с шоарското — изръмжа капитанът.

Светещата лисица се загърчи по полянката. Движеше се бързо и пъргаво, но въпреки това създаваше впечатление на смъртно осакатена и пълзяща към някое закътано място, за да издъхне там.

— Боже, каква гадост! — с отвращение каза Станислав, вдигайки пушката до рамото си. — Аз бих застрелял такава твар само от съжаление, за да прекратя мъченията ѝ на този свят.

Пушката издаде тънко противно „пи-и-иу!“ като в детска компютърна игра и изстреля зелен лазерен лъч. Той прелетя над главата на лисицата и роботът, уловил го със сензорите си, кривна встрани, избягвайки втория „куршум“ — напълно безвреден, но изключващ играчката. Станислав не успя да стреля втори път — лисицата се скри в гората.

Полина почака малко и натисна жълтото копче.

— Обикаля покрай базата — заключи Тиодор по воя и лисицата почти веднага се показа от другата страна на купола.

Този път Станислав не се прицели, а изстреля по работа серия в автоматен режим. Лисицата горестно изквича и падна настрани, с вдигната лапа, която достоверно потрепваше.

— Вие както искате, а аз с тази „лисица“ се чувствам като пълен идиот — съобщи капитанът, предавайки пушката на Тиодор. — По-добре да стрелям по консервени кутии от служебното си оръжие.

— Ами, забавна играчка! — застъпи се за лисицата докторът. — Ти просто не умееш да се отпуснеш, Стасик.

— Умея — с достойнство отговори Станислав. — Ще ида да си сваря кафе и да почета някоя умна книжка. Без „захапове“ и „смъртни тръби“.

Капитанът си тръгна, а екипажът продължи да се забавлява. Злощастната „лисица“ беше простреляна по няколко пъти, като се състезаваха и по бързина, и по количество изразходени заряди, и по двойки. Всички се вживяха и даже докторът започна да ругае с непонятни, но пикантни медицински термини, щом не уцелваше.

Когато се стъмни, стана още по-весело — „лисицата“ сияеше като окъпана в ядрен реактор, което придаваше на лова допълнително настроение.

— Точно като чудовището от „Сталкер-23“! — възхитено заяви Полина, държейки пушката в готовност, с вид на истински ловец на мутанти.

— Да, забележително — потвърди докторът, сядайки на сандъка, за да си поеме дъх. Раздаде се несилен трясък. Вениамин скочи като ужилен, но беше късно — дистанционното, което лежеше върху капака, леко измени дебелината и формата си.

— Стреляйте!!! — изпищя Полина, която първа съобрази какво става.

Но лисицата, превключена в друг режим, преди дистанционното да издъхне, прекрати безнадеждното си кръжене около поляната и с дълги скокове изчезна в гората. Няколкото закъснели лъча не я догониха.

— Избяга — печално заключи Тед.

Полина поръчка копчетата, но изглежда че нито едно не работеше. Даже не чува вой.

— Ще се върне — утеши компанията Ден. — Надали в дистанционното има толкова сложен пълнеж, че да не можем да го ремонтираме. Важното е през нощта батериите да не паднат, че ще се измъчим да търсим лисичката в гората.

— Виолетова и светеца?! С флайера ще я засечем без проблем!
— Докторът наперено метна пушката на рамо. — Добре, хайде да вечеряме. Така огладнях от тази стрелба, че съм готов дори шоарска лисица да изям.

* * *

Роджър и Вини стояха на „покрива“ на товарния кораб и разглеждаха браздата в термозащитната обшивка. Тя започваше почти над самата рубка и постепенно разширявайки се, стигаше до кърмата. Двойната ограда от изправени вертикално плочки напомни на капитана гребена на пясъчен дракон от Бахрейн, а дупките в нея — че резервни плочки на „квачковоза“ може и да няма и тогава излитането от планетата ще се превърне в много сложна задача.

— Жалко сърцераздирателно зрелище! — произнесе Вини.

Сакай кимна мълчаливо.

— Всъщност — пилотът клекна, разглеждайки кръглите дупки на мястото на изтръгнатите скоби, — това е ужасно глупаво инженерно решение — да се прави такъв рог на челото на кораба. Ако толкова им се е искало да изнесат този комплекс напред и нагоре, можеше да направят прилична защитна обвив... ка — със сподавен шепот завърши Вини, късно съобразил, че той самият по-добре да мълчи по въпроса за защитните обвивки.

Капитанът само въздъхна. Конструкторите на товарния кораб едва ли са предполагали, че някакви луди ще пикират на него в атмосферата, без да намалят достатъчно скоростта и без да могат да включат плазмената защита. Тук нямаше да стигне и двоен защитен кожух. Впрочем, ако обзорно-навигационният комплекс просто се беше откъснал и отлетял, това нямаше да е половин беда, а една трета от нея, или дори четвъртина. Но към него водеше метален кабел, както се оказа — твърде здрав. Преди да се откъсне заедно с уредите, той като гигантска консервена отварачка разпра корабната обшивка почти до средата на корпуса.

— Как смяташ, какво се е прецакало?

— Освен гравитатора в рубката? — Капитанът потръпна от ухилването на Вини. — Ммм... Когато обшивката изстине, там трябва

да завреш мис Отвертка.

— Вероятно искаше да кажеш „когато Джил изтрезнее“. — Капитанът отметна глава, отпивайки от въображаема бутилка. — Тоест не по-рано от сутринта. Ние през това време ще успеем да идем „на гости“, да се върнем и даже да се наспим.

— „Който ходи на гости по нощите, той постъпва мъдро!“ — издекламира Вини. — Тарам-пам-пам и така нататък. Сега ли ще излезем?

— Да — решително каза Сакаи. — Вече се мръква, а до техния лагер е около десет километра. През чужда гора, в тъмното...

Откровено казано, на капитана никъде не му се ходеше. Но не можеше да измисли никакви разумни доводи „против“, а лошите му предчувствия твърде много приличаха на последствия от екстремното кацане.

— Как ще тръгнем? — попита пилотът. — Заедно или как?

Капитанът се замисли. Мозъкът му продължаваше да мънка успокояващи мантри за бластера и „ниската биологична активност“, но поклащащите се на фона на залеза клони-пипала на извънземната гора си изглеждаха даже много активни. Да тръгнат двамата, разбира се, е по-безопасно, но...

— Кеп — добави пилотът, чувствайки колебанията на Сакаи, — разбери ме правилно... Теб може и да са те учили да се промъкваш незабелязано, но само по бетона. Когато се „промъкваше“ през храстите на Цирцея, едва не получих инфаркт. Стадо динозаври издава по-малко шум.

— Съгласен съм, в самата база няма защо да идвам — замислено каза Роджър, — но дори такава мечка като мен може да мине от другата страна и да те прикрива.

— Кеп, твоята принципност все някога ще те погуби, както вече е погубила пагоните ти. — Съжалението и одобрението в гласа на Вини бяха наравно. — Ти не искаш да идваш, написано е на челото ти с големи букви, но все едно си се наканил... а защо? Аз и сам мога да опазя задника си.

— Защото искам да видя базата им отблизо, макар и през визьора^[2] — измъкна се капитанът. — И въобще дай да слезем като за начало, че тези дървета ми действат на нервите. Колкото повече ги гледам, толкова повече ми се струва, че гората се сгъстява.

— Е, къде си се запътил с тези нерви? — изхъмка пилотът. — По-добре да беше се наспал.

Капитанът и сам клонеше към тази съблазнителна мисъл, около двадесет секунди, докато не се натъкна на застаналия до вратата навигатор. Франк беше облякъл подсилен скафандър, а към гърдите си притискаше лазерно оръжие.

— Идвам с вас, капитане! — заяви навигаторът.

— С нас?! — невярващо запита Сакаи. — Но защо? Ние отиваме за няколко часа, а да стоиш на кораба определено е по-безопасно, отколкото да бродиш из извънземната гора.

— Вие веднъж вече отидохте за пет минути — отчаяната решителност в очите на навигатора пламтеше като индикатора за пълен заряд на оръжието, — и мен почти ме заколи с брадва някакъв фанатик. Не, по-добре в гората, но с вас! И даже не се опитвайте да ме разубедите!

Капитанът тъкмо се канеше да разясни на Франк кой на този кораб издава заповеди (а не „разубеждава“ някого), но му дойде нова идея.

— Да те разубеждавам?! — усмихвайки се, каза той. — Какво говориш, Франк! Напротив, без твоята помощ няма да се справим, нал инякой трябва да носи допълнителното снаряжение! В тази страшна тъмна гора не бива да влизаме без голямата аптечка от спасителния комплект, двуместната палатка, инфрачервения прожектор, генератора...

... Своята грешка Роджър осъзна едва след час, на брега на ручея. В дългия списък на натовареното върху пуфтящия далеч назад навигатор липсваше надуваема лодка. А без нея... Ручеят беше широк, със стръмни хлъзгави брегове, мътно бързо течение и много студена вода, както го уверяваше визьорът в инфрачервен режим. За съжаление, под ръка нямаше и ултразвуков сонар за определяне на релефа на дъното, а да влизат напосоки в ручея им се искаше още по-малко, отколкото да се връщат на поляната за катер.

Минаха не по-малко от пет минути, докато до изморения мозък на Роджър дойде мисълта, че една обикновена пръчка би могла за замени сонара. Но едва той се заозърта за такава, когато от гората зад гърба му долетя отчаян вопъл. Крещеше Франк, и човешкото в неговия вик беше малко — доста повече приличаше на вой на пожарна сирена.

Сакаи прекалено добре знаеше какво ще се случи после, затова в следващата секунда вече летеше в ручея с главата надолу.

Първият лъч разсече нощния мрак (заедно с няколко оказали се на пътя дървета) на половин метър от земята. Той беше ослепително бял, с синевати жилки, но Роджър в момента виждаше само върволица цветни кръгове. Ручеят се оказа плитък, а дъното му — каменно твърдо. Следващите два лъча минаха през гората, оставяйки след себе си дълги бразди спечена почва. Четвъртият свали още едно дърво — дебел многогодишен „бор“ и образува чудесно мостче над ручея, като едва не премаза капитана. Петият накара да заври водата десет метра по-надолу по течението, но и това стигна, за да засъска Сакаи заедно с парата и почти да изскочи навън. Поредният лъч премина на няколко метра от лицето на капитана и остави след себе си остър мирис на озон.

Почти веднага в храстите на брега се чу трясък и в ручея до капитана падна чудовище — огромно, с раззината и неописуемо зъбата пасть, пет пламтящи очи и виолетова светеща козина. Последната придаваше на тварта съвършено inferнален облик.

Пет секунди чудовището и Роджър мълчаливо се пулеха един в друг, при това очите на тварта бяха стъклени и изцяло неподвижни, вселяващи в жертвата първобитен ужас. После Сакаи много бавно и внимателно посегна към кобура на колана си, извади бластера, също така плавно го насочи към чудовището и натисна спусъка. Бластерът издаде жален трясък, от цевта се появи голяма мътна капка и цопна в родния си ручей. Капитанът и чудовището я проследиха с поглед, после отново се взряха един в друг и звярът скочи.

* * *

Затъналият в блатото Вини с крайчеца на окото си забеляза някакви странни проблясъци над гората, но когато изпълзя на брега, всичко вече беше свършило. Пилотът не се реши да повика Сакаи, другите можеха да прослушват ефира и капитанът нареди комуникаторът да се използва само в краен случай. А щом той мълчи, разсъди пилотът, значи случаят не е краен. Пък и това можеше да са банални светкавици от далечна буря.

В момента Вини си имаше собствени проблеми до шията в буквален смисъл. Непромокаемият (военен модел, три години фирмена гаранция) мимикриращ комбинезон „хамелеон“ още в блатото започна да издава подозрително прашене и да се покрива с розови петънца от повредени пиксели. Щом се добра до сушата и изтри част от мръсотията, Вини заподозря, че на последната страница на инструкцията за скафандъра с дребен шрифт е написано: „Гаранцията не важи за тинята на Степянка“. На „умната тъкан“ весело премигнаха гирлянди разноцветни светлини, придавайки на бившия сержант прилика с коледна елха. Приглушено ругаейки, Вини реши да облече комбинезона наобратно и го смъкна. Тогава вече се разпсува с пълен глас, и то така, че местните създания започнаха да му пригласят от далечния край на блатото. Отвътре подплатата беше снежнобяла и тя наистина се оказа непромокаема — дори калта не залепваше и веднага се стичаше надолу. За да се замаскира в такъв вид, се налагаше да дочака зимата.

Пилотът се заколеба около минута дали да продължи или да се върне на кораба, но чувството за дълг и любопитството взеха връх и той започна да опипва шевовете в търсене на микробактериите. След измъкването на третата илюминацията се прекрати. Вини бързо намъкна комбинезона и отново се разпсува, защото термосистемата също се беше изключила.

След половин час, когато разузнавачът се добра до поляната, му бяха свършили даже междуметията. Останало беше само тракането на зъбите, което, както се надяваше Вини, не беше достатъчно шумно, за да събуди тукашните обитатели.

Отвън чуждата база изглеждаше образцово безгрижна — никакви стражеви работи, сигнални датчици и други такива неща. На поляната стояха само странна полусферична конструкция и стар транспортник. Тъкните петна върху него, които Вини отдалеч помисли за камуфлажна боя, се оказаха отлюспил се антикорозиен препарат.

Разузнавачът крадливо започна да обикаля кораба — и почти веднага се спъна, когато видя в едно от прозорчетата весело конопено растение, осветено от ултравиолетова лампа. Вини премигна, потърка очи, но противозаконната флора не изчезна. Напротив, появи се нечия ръка, която грижливо поля храстчето от детска пластмасова лейчица, напръска листата с пулверизатор и изгаси лампата.

„Не, това със сигурност не са обикновени туристи! Но какви са тогава?!“ — трескаво се опитваше да разбере бившият сержант, пълзейки към съседните, още светещи, илюминатори. Като се огледа още веднъж, Вини се хвана за краищата им, внимателно се повдигна и погледна вътре.

* * *

Всички разбраха още от прага, че с капитана се случва нещо. Станислав седеше на масата, сякаш закован с пирон за стола — и го боли, и не може да стане. В дясната си ръка бившият десантчик стискаше метална вилица, която машинално огъваше и изправяше. Когато останалите предпазливо седнаха по местата си, тя не издържа и с обидено дрънчане се счупи.

— Станислав Федотович, добре ли сте? — поинтересува се седящата до него Полина, като за всеки случай леко се отдръпна.

— Да, да — побърза да потвърди капитанът. — Така, малко ми е лошо. Венка, ще ме прегледаш ли след вечеря?

— Аз и сега мога — с готовност скочи разтревоженият му приятел.

— Не, не, не — бързо замаха с ръце Станислав, приканвайки доктора да си седне на мястото. — Нищо сериозно, старите рани ме наболяват. Ще потърпя. По-добре после, насаме, в медицинския отсек.

— Хемороиди — убедено прошепна Тед на ухото на Ден. — Моят старец също имаше. Позата е характерна.

— Нещо много внезапно — усъмни се навигаторът, хвърляйки поглед на капитана.

Той му отвърна (както и на всички останали) с не по-малко странен поглед, като на бясно, но все още контролиращо се куче.

Сътрапезниците не започнаха да го мъчат. Деликатно се разбързаха, за петнадесет минути завършиха вечерята си и се разотидоха по каютите. Тогава Станислав скочи и се хвърли към медотсека с такъв мъченически и целеустремен вид, сякаш го беше объркал с тоалетната. Озадаченият Вениамин побърза след него.

Капитанът заключи вратата след приятеля си и дръпна ръчката, за да се убеди, че автоматиката е сработила. Докторът извади от шкафа

спрей с полимер за създаване на еднопластови ръкавици и се приближи до масата за процедури, но вместо хемороиди му беше показана някаква хартия.

— Чети! — трагично въздъхна капитанът. — На глас! Може аз просто да съм полудял от местния въздух! Взех да я прелистя от нямане какво да правя...

— Какво е това? — Вениамин присви очи. Беше направил лазерна корекция на зрението си още преди три години, но навикът остана. — „Митническа сканограма на транспортен съд ЛПКВ-231, година на производство — 2135 г., собственик...“

— Не бе! Ето тук, където съм подчертал! — посочи Станислав, като без малко да пробие дупка в хартията с показалеца си.

— „Органични форми на живот — послушно прочете докторът. — Жива материя с тегло до 1 кг. — 1 брой. Такса: 0,3 единици, глоба: 1 единица, забележка: да се проведе дератизация на кораба“. О, Полининия щурека! Ако бяха приложили схема къде се намира тази вече нежива материя...

— По дяволите щурека! — изрева Станислав. — По-нататък!

— „Жива материя, теглова категория от 20 кг. до 200 кг. — 8 броя. Такса: 0 единици“... Чакай — намръщи се Вениамин. — Май ние сме...

— По-нататък!!!

„Жива кибермодифицирана материя, тип DEX-6, теглова категория от 20 до 200 кг. — 1 брой. Такса...“ Каква са тия глупости?! — Вениамин обърна листа, сякаш се надяваше, че на гърба е написано: „Шегичка!“

— В списъка на разрешеното за превоз научно оборудване има киборг, аз вече проверих! — с треперещ глас поясни Станислав. — За него даже не са ни начислили глоба, само такса! Това са онези седем единици повече! Тоест шест, като броим и щурека!

— И затова ли така си се развълнувал? — не разбра Вениамин. — Ами взели са със себе си киборг...

— КОГО ИМЕННО?!

Докторът се запъна. На кораба долетяха — и продължаваха да живеят! — девет души.

В сканограмата бяха посочени осем души и един киборг.

— Но как изобщо митницата е пропуснала такова нещо?

— Нали сме по-малко, а не повече. Всички документи са ни наред, на борда няма нищо незаконно и никой излишен, а че не достига един човек, чиновниците не са обърнали внимание. Освен това ние дойдохме на края на смяната им, след дълги пререкания с един от корабите преди нас. Те едва погледнаха екрана, пляснаха печат, щом видяха, че нищо не свети в червено и това беше всичко!

— Нека попитаме Владимир какво е това безобразие — предложи докторът, прозявайки се широко. Щом затвореше очи, пред тях започваше да се гърчи светещата лисица. — Шест единици не се въргалят току така на пътя.

— Венка, събуди се! — Капитанът измъкна документа от ръцете му и нагледно помахаше с него пред носа на приятеля си. — Те са четирима! Ние сме петима! И всички се държат като хора! И така се отнасят един към друг! И всички имат паспортни карти, аз сам ги събирах, за да ги покажа на митницата!

Докторът замря на половината си прозявка, осмисляйки това.

— Ти предполагаш — внимателно попита той, — че киборг може да бъде и някой от екипажа?!

* * *

— Всичко е чисто — заяви Джил и изключи медицинския скенер. — Никакви зародиши, личинки и паразити. Даже вируси няма, ако не броим обикновения ринит. Може спокойно да пиеш неутрализатор за биоблокажа, чашата е на поставката.

— Обикновения кой? — уплашено попита Франк.

— Хрема — със смях поясни момичето.

— Явно този вид космически чудовища не впръсква личинки, а изсмуква — дълбокомислено заключи Вина. — Мозъци. Тогава е разбираемо защо то е решило да нападне именно капитана — избрало е най-умния. Ако Франк не го беше изплашил...

Сакай мълчаливо се измъкна от скенера, но по лицето му, на което и досега отчетливо личаха две черти от „засмукването“, се виждаше, че го преизпълват чувства, далеч от гордостта. Скенерът не показваше състояние „обща скапаност на организма“, но Роджър се чувстваше именно така. След като той, позорно крещейки, с ръце и

крака се откопчи от засмукалото го чудовище (освен това капитанът не можеше да се освободи от чувството, че то само го изплю) и се изкатери на брега, изплашеният Франк го инжектира с най-мощното средство от аптеката — биоблокаж от второ ниво. Коктейлът от трийсет лекарства, всяко със страничните си ефекти, почти накара Роджър да съжали, че не беше изяден.

— Изплашил? Тази твар още ли е жива?!

— Аха — потвърди навигаторът, целейки се с оръжието към входа в медицинския отсек. — Аз цялата батерия изразходих, а на нея нищо й няма.

— Половината гора подпали — с половин глас добави пилотът, предвидливо стоящ зад гърба на Франк, — а животното така и не уцели, с-с-снайперист...

Неутрализаторът се оказа тъмна мазна течност с рязък неприятен мирис и не по-добър вкус. Капитанът запуши носа си, на две глътки изпи чашата и се облегна назад, героически стиснал зъби.

— Ами то сякаш чувстваше къде се целя — обидено изхлипа Франк. — Като почнех да натискам спусъка, веднага скачаше встрани. Навярно е и телепат.

— В телепатията — насмешливо изхъмка Вини, — бих повярвал по-малко, отколкото в нечии криви ръце и къорави...

— Да бе — прекъсна го навигаторът, — а кой казваше: „Тази пушка сама стреля накъдето трябва, даже такъв некадърник като теб няма да пропусне“?

— А кой казваше, че на тази планета Петрович ще бъде най-страшният хищник? — озъби се Вини.

— Така беше написано в астропедията — по навик започна да се оправдава навигаторът, забравил, че авторът на фразата беше капитанът. — И във файловете на Греъм за хищници също нищо не се казваше.

— Може това животно да е от базата или от кораба, като нашия Петрович? — предположи Джил. — Избягало в гората, пораснало там, подивяло, но го тегли към хората...

Капитанът можа да изрази отношението си към тази версия само с гримаса на отвращение, не много отличаваща се от предишните болезнени мимики. Затова пък негодованието на навигатора стигаше за двама.

— Като Петрович?! Че кой би отглеждал домашен любимец, който е кръстоска между гигантска богомолка и пясъчна акула?

С този въпрос Франк си намери майстора. За начало мис Отвертка започна да му изброява всички извънземни животни, които клиентите на баща ѝ са мъкнели в работилницата му (и са се опитвали да ги „забравят“ там, явно надявайки се да се избавят от омръзналите им зверчета). Когато направи пауза, щафетата беше поета от Вини със свой собствен списък: от легендарния космат плъхопаяк на капитан Гули ван Шайрх до генномодифицирания бабуин на началника на космопорта на Бриарей: „... Тази твар ми проби със зъби бронескафандъра на две места, представяш ли си?“

— Тк! — Сакаи най-накрая рискува да отвори устата си, само че засега произнасяше думите колкото се може по-бързо и почти без гласни. — Прекрете рзгворите! Джл, Фрнк — врвт да рбтите! — Те се забързаха към изхода, хвърляйки съчувствени погледи на пилота. — Ти — капитанът посочи Вини, — дклдвай! Оржие остви! — Последният вик се отнасяше за навигатора.

— А ако чудовището се върне? Нали не успя да ви изсмуче и сега ходи гладно... Някъде наблизно.

Стадалчески мръщейки се, капитанът стана, мълчаливо иззе пушката и за яката изхвърли навигатора от стаята.

— Дклдвай! — повторно нареди на пилота, тежко отпускайки се на края на койката. — Какво видя на базата им?

Вини с опасение изгледа паянтовата табуретка до скенера (две такива той вече беше успял да счупи) и счете за разумно да остане прав.

— Подред: там има товарнопасажерен кораб, с тегло в покой до осем килотона, космопорт по регистрация — Нов Бобруйск-31, ако надписът над шлюза не лъже. Направих десетина снимки и ги показах на мис Отвертка — Вини извади от джоба си комуникатор и демонстрира на капитана една от холограмите, — а тя каза, че корабът прилича на стария модел на транспортник „Ивеко“, само маневрените двигатели са разположени другояче.

— Просто транспортник, без екстри? — недоверчиво уточни Сакаи. — Нито оръжия, нито броня?

— Нищо по външните крепежи, а товарният отсек беше заключен, естествено. — Пилотът прелисти картинките и

пурообразното тяло на кораба се смени със сребрист купол. — На другия край на поляната стои някаква измишльотина. Не прилича на жилищен модул, друго умно нещо за нея не мога да кажа.

— Кажете глупаво — предложи Сакаи.

— Ами-и — Вина замислено почеса лакътя си, — близо до това нещо ми се схвана лявата ръка, която след Мариана лекарите наново ми отгледаха. А тя така реагира на всякакви лаборатории... Макар че — добави Вина, — щом духна вятър, задникът ми също изтръпна, пък той си ми е роден. Брр, никъде не отивам вече без скафандър с отопление...

— Освен кораба и тази конструкция на поляната имаше ли още нещо?

— Сандък, голям, пуст, един брой.

— Аха. А екипажът?

— С екипажа нещата са още по-интересни. Виж — пилотът увеличи вирт-прозореца със заснетата през илюминатора снимка. — Ето този с капитанската фуражка е бивш военен, заклевам се в каквото искаш, и то не от кабинетните мишки. По „холо“-то това няма как да се предаде, сам разбираш, но на живо моментално става ясно.

Роджър мислено си отбеляза: „да държа Вина по-далеч от онези“. Вярно, че ако останат тук, то рано или късно капитанът на съседите все едно ще го види и вероятно също веднага ще разпознае „родствената душа“. Макар че ако му нахлупят шапка...

— На масата — продължи пилотът, — той седеше като глътнал бастун и гледеше останалите... Ами сякаш се чудеше на кого първо да извие шията.

— Да не би при тях да назрява бунт? — с интерес попита капитанът.

— Едва ли — след като помисли половин минута, реши Вина. — Честно, кеп, аз по-скоро бих тръгнал срещу теб, отколкото срещу такъв глиган. За него да убие човек е все едно да счупи вилица!

— Познат типаж на кучи син — промърмори Сакаи, — направо жив полковник Куо... Я го увеличи! — неочавано поиска той, взря се в снимката и облекчено въздъхна: — Уф, не е той.

— Още един тип също „понамирисва“. — Вина премести фокуса на снимката. — Ето, латиносът с банданата, вдясно от капитана. Виждаш ли какви бицепси?

— По-малки от твоите — оцени го Сакаи. — И освен това, виж му косата. И гривата на оня втория, рижия. Ако това са военни, аз съм грандпримадона от Япет.

— Тогава какво правят в екипажа на тоя с вилицата?

— Пили са „коктейла на доброволеца“ — мрачно каза Роджър, от недоспиване и лекарствата чувствайки се така, сякаш и той е пил бира с клофелин. Гаденето и световъртежът ту се редуваха (и това още беше търпимо), ту прииждаха едновременно (от което му ставаше съвсем тъжно). — Цената е триста монети за доставено до шлюза тяло с признаци на живот. Важното е да не се прекали с дозировката, но опитните вербовчици имат точно око и определят теглото на клиента от пръв поглед... На коя планета е регистриран този кораб?

— Нов Бобруйск.

— Ъхъм — промърмори Роджър, болезнено присвивайки очи, защото сенз-панелът на собствения му комуникатор му се стори ужасно ярък. — Сега ще видим... Аха, ето: седемнадесета обитаема планета в сектор L19, тераформирана от клас Б. Колонизирана в края на миналия век, население еди колко си милиона, обществен строй — псевдодемокрация... интересно това пък какво е? Уха, военните разходи са девет процента от бюджета, а планетарният флот е трети по размер в сектора!

— Може би такива са техните военни?

— Военните щяха да изпратят крайцер или щурмови транспорт с батальон космодесантчици — уверено каза Сакаи. — Но със сигурност не и това корито с трима непонятни типове в цивилно облекло.

— Те там са осмина, ако не и повече — възрази Вини. — Ето, виж. Всички седят на масата.

— Три особи от женски пол и още два тила — изкоментира капитанът, — като че ли мъжки... а защо снимката е толкова размазана?

— Тъкмо включиха защитното поле — обясни пилотът. — Добре, че генераторът е стар и се нагрива пет секунди, чух бръмченето и успях да отскоча.

— Ясно — кимна Сакаи и горчиво съжали — в главата му сякаш се търкулна чугунена топка, болезнено удряйки челото му отвътре. — Интересно, техният капитан дъщеря си ли мъкне със себе си? Неговата съседка изглежда по-млада дори от Джил.

— Тя поне прилича на жена — отбеляза пилотът, — а двете други...

Вини се запъна, с изумление наблюдавайки как Роджър, обърнал очи, бавно рухва на койката. Индикаторът ѝ премигна и смени надписа „пациентът будърства“ на „пациентът спи“.

— По-правилно е „пациентът припадна“ — съобщи на уреда пилотът, едновременно с това премятайки върху койката капитанските крака.

Сакай едва чуто измърмори нещо, но даже не помръдна.

— Спи — добродушно изръмжа пилотът, — ще успееш да се накомандваш.

Щом се полюбува на спящия капитан, Вини се изкикоти, внимателно скръсти ръцете му на гърдите, сложи в тях опаковка антисептични свещи и излезе от медицинския отсек, продължавайки задавено да се смее.

* * *

— Михалич поправи дистанционното! — тържествено съобщи Тиодор на закуска. — Кой идва с мен да търсим лисицата?

Въпросът беше наполовина риторичен — Ден веднага се писа доброволец за компания на приятеля си. Наполовина, защото Полина без срам се лепна за тях.

— А кой ще ми асистира? — сурово намръщи вежди Владимир.

— Мо-о-оля ви! — примоли се лаборантката, отваряйки широко очите си: как така, да пропусне такова развлечение? — Заедно с това ще взема проби от почвата и водата!

Ученият неподкупно стисна устни, но за момичето неочаквано се застъпи Наталия:

— Владимир, разрешете аз да я сменя. — Жената все още се държеше сковано и се обръщаше към всички, даже към Полина, с „вие“, принуждавайки ги да ѝ отвръщат със същото. Макар че това създаваше дистанция, по странен начин добавяше уважение. — Пробите са по-нужни.

— Но по план мащабното събиране на щамове е вдругиден, ние не сме изследвали дори прилежащата територия както трябва!

— Ето, отлично, нека Полина вземе четиридесет-петдесет образци от различни места, посее ги на селективни среди и вдругиден ще знаем къде да насочим основните си усилия. Какъв е смисълът да оглеждаме, примерно, подножието на дърветата, ако Maramekia се среща само по бреговете на ручейте?

— Добре, лети — неохотно позволи Владимир. — Но пробите да са не по-малко от сто!

Момичето мислено изохка, представяйки си мащаба на работата и премести поглед към приятелите си. Тиодор я ободри с усмивка — да вдигне и приземи флайера за него е работа за минута, но затова пък тя има повод да избяга от базата за цял ден. Ден също сякаш не възразяваше.

Докато момчетата измъкваха крилатата машина от отсека, Полина с вид, сякаш поднася хляб и сол, държеше в ръце голям издут контейнер с пластмасови епруветки. Момичето беше облечено със сребрист защитен комбинезон и също такива ботинки, но вместо противочумна маска беше нахлупила синя шапка с дълга козирка. Ден, по примера на Тед, беше вързал на главата си яркочервена бандана — нямаше смисъл да се поти в скафандър с шлем, но и не му се искаше извънземен боклук да влиза в косата му. Правилата за безопасност, като специални дрехи и дезинфекция на входа, продължаваше да спазва само Наталия, която с достойнство отговаряше на шегите: „Така ми е по-спокойно“. Владимир, както изглежда, явно се помисли за царя на природата, на когото никой не смее да посегне. Вчера той се разхождаше из товарния кораб, като държеше в едната си ръка нахапан сандвич, а в другата — чашка на Петри с пухкави колонии, изключително неапетитни на вид, които самохвално пъхаше под носа на всички.

Флайерът беше малък и акуратен, четириместен, с весел зелен цвят и прозрачна полусфера на купола. На краищата на крилата му нечия палава ръка беше нарисувала по една метличина и божа кравичка. Откъде такова чудо се беше взело на армейския склад (аеромашината вървеше в комплект с товарния кораб) оставаше само да се гадае. Може би уволнявките бяха устроили диверсия като за последно и се бяха разотишли по домовете си, идиотски кикотейки се.

Зад щурвала, разбира се, седна Тиодор. Ден се намести до него и веднага педантично си сложи колана. Полина се качи на задната

седалка, постави до себе си чантата с термоса и консервите, а контейнера — в краката си.

— Хайде, лястовичке, запали се... — мърмореше Тед, щракайки с лостчетата на панела. — Само механика, даже опция „круиз“ няма... Толкова по-добре, ще сме си интимни!

Флайерът без предупреждение се метна напред и нагоре, одраска с дъното си върховете на дърветата и почти вертикално се издигна в небето. Полина с треперещи ръце се хвана за колана, бързайки да го закопчае, докато на пилота не му е хрумвало да направи лупинг.

Но Тед вдигна флайера на стотина метра, изравни го и с това приключи с екстремното пилотиране.

— Дълго загрява — забеляза той. — Макар че за неговия двигател и това не е зле.

— Дълго?! — Полина рискува да се откъсне от облегалката на креслото и да погледне надолу. Базата тъкмо беше под тях, флайерът висеше на едно място, леко потрепвайки. На мястото на старта им стоеше Станислав, който или заплашваше лудата глава с показалец, или махаше за сбогом. Тиодор му помахаше в отговор. — Поне предупреждавай следващия път!

— Предупреждавам! — Машината описа гигантски кръг над базата, като завързан за конец стършел. Слънцето днес прежуряше особено старателно, дори беше разпръснало мъглата. Тиодор включи климатика, но това не се хареса на флайера — той мъчително забръмча и снизи скоростта си.

— Да отворя ли купола?

— Хайде. — Ден за всеки случай се опря с крака на пода, а с лакът — на вратата. Щом Тед едва не ги изтръска от затворената кабина...

Полусферата се скри отзад, остана само ниска защитна козирка. Полина бързо придържа шапката си и я обърна с козирката назад. Под флайера като килим се разстилаше гората, най-голямата поляна беше не повече от десет метра в диаметър.

— Имахме късмет с поляната — отбеляза Тед. — Дълго щяхме да търсим друга такава.

— А там като че ли започва по-голямо поле? — присви очи Полина.

— Не, блато е — възрази Ден, когато долетяха по-близо. — Виждаш ли, че блести вода?

Пилотът безразсъдно полетя с бърснец полет над блатото. Вместо жаби оттам се вдигнаха стотици летящи същества, десетки от които веднага се размазаха по носа и козирката на флайера. Тед побърза да затвори купола, но няколко „жабки“ все пак успяха да скочат вътре и да се скрият в пролуките. Наложиха се да спират, да ги ловят и, за съжаление на Полина, да ги изхвърлят.

— Твоята началничка нали ги искаше за опити? — напомни Ден, държейки между палеца и показалеца си голямо, сърдито надуващо се и спадащо същество, приличащо на шишарка с много дълги люспи.

— Жалко — въздъхна момичето. — То нали е живо. Друго щеше да е, ако ги ловяхме за зоопарка...

— А такава ще свърши ли работа? — Пилотът се наведе през козирката и изстърга от стъклото едно от петната.

— Дай го тук — оживи се момичето, отваряйки кутията с епруветките.

Ден изхвърли своя улов зад борда и се наведе под седалката за следващия.

След като леко утоли страстта си към гонките, Тиодор подкара флайера по-бавно и по-ниско, за да вижда хубаво земята. Търсенето на лисицата не отне много време — с изгрева на слънцето тя беше изпъзляла на една полянка да се зареди и беше станала два пъти по-голяма и по-пухкава. На флайера се разрази малък спор кой да стреля в нея и в крайна сметка Полина едва не осъществи десант на главата на робота. Изплашената лисица тръгна да бяга и се наложи просто да я изключат с дистанционното.

— Кой идиот е измислил това „убягване“?! — мърмореше Тиодор, пъхайки учудващо лекото, но обемисто тяло в багажния отсек.

— Навярно е яко да я гониш по шоарската пустиня на гравиход или флайер. — Ден му помогна да хлопне капака. — И все пак ми е много интересно какъв е този „лъжлив захап“?

— Включи я и провери — ехидно го посъветва Тиодор, връщайки се в пилотското кресло.

— Късно е. Това копче най-много пострада от доктора, даже Михалич се оказа безсилен.

— Майната му тогава — махна с ръка пилотът, включи двигателя и придирчиво се вслуша в равното му бърмчене. — И без това си имахме достатъчно грижи с тази твар.

Полина честно изрови малко почва от края на полянката и надписа с маркер затворената епруветка: време и място на вземането на проба.

— Втората — печално отбеляза тя, поставяйки улова в кутията.

— Ами насипи почва направо във всичките — на шега предложи Тиодор. — Кой ще разбере?

— Аз ще знам — въздъхна момичето. — Не, науката иска жертви... Дайте по-добре да намерим някаква локва. Там може наведнъж да се вземе и вода, и тиня, и почва от брега.

— Има ручей край базата — припомни Ден. — На сто метра, просто зад дърветата не го виждаме.

— Може да го оставим за накрая, не ми се иска да се връщаме. — Полина се обърна към Тиодор. — А на края на блатото можеш ли да кацнеш?

— Трябва да видя какъв е този край. — Пилотът запали двигателя. — Да прелетим покрай него? Може да намерим и някоя река.

— Ще е хубаво! — Полина едва успя да хлопне вратата, когато флайерът се откъсна от земята.

Брегът на блатото беше силно назъбен, сякаш местните богове са го хвърлили от небето и той причудливо се е разплескал на десет квадратни километра. В самото блато растеше нещо, подобно на гигантска папрат в цвят бордо, само че не вертикална, а стелеща се по земята. По краищата растителността разперваше стебла, голи като ощипана тръстика.

— Има такъв вид, сякаш в нея се въдят динозаври — замечтано каза Полина.

— Аха, въдили са се, докато не са затънали в тресавището — съгласи се Тиодор.

— Ами ако все пак намерим един? Представете ли си каква сензация ще бъде?! „На Степянка е открита висша форма на живот!“

— Е, ако се върнем тук след три-четири милиона години... — със сериозен вид предложи Ден.

Тед забеляза вливащия се в блатото ручей и полетя покрай него, търсейки място за кацане. Тук брегът беше по-твърд, съдейки по набиращите сили дръвчета.

— Ей, вижте, какво е това?! — Полина прикри очи с ръка, но слънцето продължи да се отразява ярко от стоящите на поляната конструкции.

— Изглежда не сме сами тук. — Тиодор направи рязък завой, карайки момичето да изпищи, а Ден инстинктивно да се хване за борда. — Ето ти и висшата форма на живот.

— Ама-а-а такава и на другите планети колкото искаш... — разочаровано разтегли Полина.

Ден се наведе през борда, разглеждайки чуждия лагер. В центъра имаше товарен кораб с две ремаркета, до него два надуваеми купола за някаква техника и жилищен модул, армейски модел в цвят каки, открояващ се на черната почва като седяща върху пепелище жаба. Земята, между другото, беше прекалено черна, хрущяща дори на външен вид.

— Вероятно са долетели след нас — заключи рижият. — Иначе щяха да заемат нашата поляна, а не да подпалват гората.

— Аха — съгласи се пилотът, като леко се снижи. — Още разопаковат, товарният отсек е отворен и наоколо има сандъци.

От модула излезе човек в скафандър, направи няколко крачки и явно щом забеляза флайера, презглава се втурна обратно.

— Добре, няма да плашим аборигените. — Тиодор полетя встрани, набра петдесетина метра височина и поднесе комуникатора към устата си. — Капитане, чувате ли ме?

— Да, Тед? — след малко откликна Станислав.

— Намерихме лагер.

— Човешки?

— Или смесен. Засега видяхме само един човек.

— А това със сигурност ли беше човек? — шепнейки, уточни Полина. — Има и приличащи на нас ксеноси.

— Човек — увери я Ден. — Скафандърът му беше типов модел, мъжка модификация, друг хуманоид няма да може да го облече.

— Голям ли е? Далеч ли е от нас? — продължи да разпитва капитанът.

Пилотът обясни и накрая добави:

— Да се връщаме ли? Искате ли сам да го видите?

— Не, защо? — след като помисли, отказа капитанът. В края на краищата, не са купили планетата, не пречи, ако знаят къде при нужда да се обърнат за „сол и кибрит“. — Благодаря за информацията, продължавайте работа.

— Окей. — Тиодор прекрати връзката и се обърна към Полина.
— Виж, там по-нататък може да кацнем.

— Аха, хайде.

Момичето се огледа за последно към чуждата база. От нея изскочиха наведнъж няколко души, но да се разбере какво правят, от такова разстояние беше трудно. Като че ли двама се бореха за дълга пръчка, трети подскачаше редом — явно инсталираха някакво оборудване и не им се получаваше. Но ако им трябваше помощ, щяха да изстрелят ракета, разсъди Полина.

[1] Цитат от „Вещерът. Последното желание“ от Анджей Сапковски. — Бел.прев. ↑

[2] Очила за плуване, на които е инсталирана оптика за приближаване, уред за нощно виждане, а на някои модели — GPS и тетрис. Поне така единият автор разбра от обясненията на другия. ↑

Франк се готвеше да стреля по чужденците от лазерната пушка, но подскочилият капитан в последния момент успя да отбие дулото надолу.

— Полудя ли?!

Съдейки по това как трескаво навигаторът продължаваше да стиска оръжието, Сакаи не беше далеч от истината. Най-накрая подскачащият до тях Вини успя да сграбчи ствола и да го дръпне с такава сила, че едва не извади от ставите ръцете на двамата „борци“.

— А-а... какво беше това?! — чак тогава се опомни Франк.

— Това — Сакаи, мръщейки се от болка, разтриваше китката си, — искахме да те попитаме и ние!

— Аз исках да стрелям, а вие...

— Да стреляш — бавно, сякаш опитвайки думата на вкус, повтори капитанът. — По флайер. Франк, ти да не си ял от местния мъх?

— Ами... — виновно наведе глава навигаторът. — Излизам аз от модула, а върху мен отгоре лети — тресящият се младеж разпери ръце колкото се може по-широко, така че едва не се разкъса на две, — едно толкова огромно нещо, цялото слънце закри. Аз веднага си припомних Комацу, как вие там по орлите...

— Да беше свалил скафандъра — пилотът почука с кокалчетата на пръстите си по тила на шлема, — и да беше сложил визьор, чудако. Ако не можеш да различиш птица от флайер, нека фотониката да ти филтрира картината.

— Впрочем, Вини — капитанът свали собствения си визьор и сега с озадачен вид го въртеше в ръце, — ти успя ли да разгледаш добре този флайер?

— Добре не — призна пилотът, — а защо?

— И аз също... не успях — замислено каза капитанът.

Сакаи не сподели наблюденията си с останалите, твърде абсурдни му се струваха. Разбира се, навсякъде имаше хора, обичащи да рисуват по техниката, но чак толкова нещо! Какво ли тогава ще е отгоре?!

— Може да гледаме записа — с все още треперещ глас предложи навигаторът. — Нали визьорът записва видео.

— Ще го изгледам — съгласи се капитанът. — А ти върви в медотсека и пий нещо против нерви!

Записването работеше изправно и скоро Сакаи се убеди, че отдолу на флайера наистина е нарисован черен брадат козел с раирана фланелка. След увеличението му се удаде даже да прочете надписите на крилата — на лявото се чернееше гордото „УВО-2123“, а на дясното „сержант Скворцов“ с дебела стрелка, сочеща към козела.

— Мислиш ли, че са военни? — обезпокоено попита Вини.

— Мисля, че проблемите заради тях ще са повече, отколкото очаквахме — мрачно каза Сакаи.

— А това дали е със сигурност техният козел?

— Флайерът не е бързо нещо, отдалеч щяха да долетят на катер. Освен ако — Роджър погледна към небето, — днес сутринта наблизно не е кацнал още един кораб.

— Това вече ще е прекалено — невесело се пошегува пилотът. — Тук и за двама е тясно.

— Именно — без сянка от ирония кимна Сакаи.

— И какво следва?

Този въпрос капитанът си задаваше цяла сутрин. Статусът на полуболен му позволи без уцърб за авторитета да се измъкне от участието в изграждането на лагера.

— Ще полетим към тях да се запознаем — произнесе Роджър с престошена увереност. — Аз и Джил като най-мирно изглеждащите. Ще взема и Петрович...

Първоначално капитанът мислеше да вземе Франк, чиито хакерски способности можеха да се окажат полезни, но случката с оръжието го накара да размисли.

— Важното е да си сложиш шапката — ехидно му подсказа пилотът. — И си смени комбинезона.

— Ще я сложа и ще го сменя — обеща капитанът. — И мис Отвертка ще накарам да облече... поне една от роклите си.

— Да предположим. — Убедилият се в сериозността на капитана, Вини премина на делов тон. — А какво ще им кажеш? Не сме обсъждали никакви легенди при такива случаи, планът ни беше да намерим базата и да изчезнем без много шум.

— Значи ще импровизираме — заяви Сакаи, — само че умно, без да прекаляваме. Ще оставим имената си, за да не се бъркаме. Товарния кораб ще преименуваме — Роджър почеса тила си, — например на

„Курама“, за да не могат да го проверят в базата данни. И ще се престорим на геолози, нали цялото ни ремарке е пълно с оборудване.

Това беше най-проблемната точка от капитанския замисъл и пилотът не пропусна да ѝ обърне внимание.

— Можем да се престорим — с явно съмнение забеляза той, — но какво от това? Трябва да измислим добра причина да се приземим на тази планета, пък и до техния кораб. А в астропедията пише, че тук няма важни полезни изкопаеми.

— Чудесно — ухили се Сакаи. — Значи те със сигурност не са геолози и без проблеми ще повярват на причината, която съм измислил. Анобтаниум^[1].

— Няма да повярват — изхъмка Вини. — Няма електрически бури.

— Има теория — капитанът наставнически вдигна пръст, — че при някои условия те не са необходими.

— Наистина ли?

— Наистина — кимна Сакаи. — Намерих една статия във файловете на харвестъра.

Капитанът благоразумно не уточни, че в статията озвучената от него теория беше разгромена на пух и прах.

— А няма ли да разберат, че лъжеш? — недоверчиво попита Вини.

— Само ако някой от тях е специалист — уверено каза капитанът, радвайки се, че избегна хлъзгавата тема, — а истории от живота на геолозите имам достатъчно за роман с продължение.

* * *

На кораба беше тихо, както винаги вечер. Учените се връщаха от базата чак за вечеря, а съдейки по унилото лице на Полина, мъкнеща натам кутията с пробите, днес ѝ предстоеше да ноцува в бокса. Мося вонеше вече по-слабо, но все още навяваше мисли за вечността, така че Станислав и Вениамин се отправиха на разходка в гората. Стоящият до илюминатора Ден замислено наблюдаваше как двете фигури в светли комбинезони, оживено спорейки за нещо, ту се скриват зад стволовете, ту се появяват иззад тях, и вече бяха отъпкали кръгла

пътечка около кораба. На кръста на капитана висеше кобур с бластер, с който от снощи Станислав Федотович, кой знае защо, не се разделяше даже по време на хранене. Ден умееше нелошо да чете по устните, но беседващите вървяха обърнати настрани към него, при това Вениамин постоянно се обръщаше към Станислав, закривайки лицето му от наблюдателя.

Рижият остави безнадеждните опити, затвори капака на илюминатора и излезе от каютата.

Тиодор се въртеше покрай масата за хранене и се опитваше да настрои стоящия на нея биосинтезатор — бял сандък, приличащ на кафемашина, само че три пъти по-голям. В отвора за получаване на готовата храна се виждаше купа, до средата пълна с нещо отровназелено, което само дето не светеше.

— Какво е това? — с опасение кимна към нея навигаторът.

— Зелено говно — честно каза пилотът.

— А ти какво избра от менюто?

— Какво значение има? Ако изглежда като зелено говно и на вкус е като зелено говно, то търговското му название не ме интересува!

Ден се поколеба, но все пак рискува да опита. Тед не беше прав. Гъстата лепкава маса изобщо нямаше вкусови аналози на човешките планети.

— Какво все пак беше това? — Рижият погледна панела на синтезатора и прочете: „Спаначена супа“. — Мда, оцветителите не струват.

— Ароматизаторите не са по-добри. Кажете, не прилича ли на хранителна смес за киборги?

— Предполагам, че киборгите също не са във възторг от нея. Да не си объркал контейнерите?

— Нищо не съм объркал... — Въпреки това Тиодор отиде да провери.

— Общо взето синтезираната храна няма задължението да е вкусна — опита се да го утеши партньорът му. — Това е запас за черни дни, колкото да не умреш от глад.

— Аха, и да умреш в кенефа! — Тед ядно завинти контейнера накриво и той се заклеци — ни насам, ни натам. — О-о-о, проклета машина...

— На теория може да се яде даже самият гел. — Ден топна пръст в основата за синтеза, облиза го и заключи: — Знаеш ли, гелът е по-вкусен. Да вземем да зарежем синтезатора? Ако се наложи, просто ще изядем гела със сухари...

— Капитанът нареди да го настроим. — Тиодор наклони синтезатора към себе си, за да хване по-добре контейнера. Той вече започна да поддава, когато пилотът неволно закачи с лакът сензорния панел и уредът отмъстително изстреля в лицето му дебела яркочервена струя. — А-а-а, мамка ти!

Изпуснатият синтезатор опасно и необратимо се наклони над края на масата. Ден смело се хвърли да го хване, смекчи удара в пода с тялото си, но дяволската машина твърде неблагодарно изригна върху героя цялото съдържание на смесителя.

* * *

— Само си помисли, на борда има механичен убиец! — с трагичен шепот виеше Станислав, но напразно — Вениамин не бързаше да се ужасява.

— Е, първо, изцяло е органичен — разумно напомни той. — Даже нашият медицински скенер няма да го отличи от човек, и кръвта му е същата, и плътта, само че с наноимпланти, мимикриращи като обкръжаващите ги тъкани. А второ, защо веднага убиец? Защото ти си се сблъскавал с киборги само в бой? ДЕХ-овете се използват и във фабриките, и в опасни експедиции, и за охрана на търговски центрове, и даже богатите нимфоманки в последно време започнаха...

Станислав гнусливо се намръщи. Той беше виждал една такава „играчка“, с дълга коса и заострени уши (модел „Igien“, като че ли), ужасна гадост! Казват, че вече са се появили и с криле, за по-голяма „романтика“.

— Не ми пука от какво е направен този боклук, важното е, че това е химера без душа, а не човек! И броди между нас като вълк в овча кожа!

— Ти нали казваше, че веднага ги различаваш по очите — напомни му Венка.

— Този не го различавам — призна капитанът. — Явно е някаква нова разработка, шпионска. И изобщо аз съм се сблъскавал с киборги за последен път преди седем години, а науката не стои на едно място!

— А ако поговорим душевно с всеки, за родителите да ги разпитаме, за детството?

— Ха! Знаеш ли тези дни колко книги за ДЕХ-овете съм прочел?! — Станислав извади от джоба си фотонен бележник. — Той вдъхновено ще ни разказва за проблемите си в училище, за първата си любов, за децата, даже фотографии ще ни покаже! В това копеле са вкарани толкова фалшиви спомени, че може да ни разиграва безкрайно и няма как да го хванем в грешка. Напротив, по-скоро човек ще забрави на колко години е сестрата на баба му и кога е рожденият ден на любимата му котка! Ето, послушай... — Станислав намери нужното място в текста: „Този модел се пуска в два пола, пет биологични възрасти, пет расови типа и с разнообразна външност...“

— А ти какво очакваш от шпионин? — резонно забеляза докторът. — Ако бяха клонове от една матрица, веднага щяха да ги разкриват.

— Да, но ние как да го приклежим?!

— А защо? — смая Станислав приятелят му. — На нас той засега не ни прави проблеми... поне свързани именно с това. А рано или късно все едно ще се издаде.

— Тоест ще убие някого?

— Не — търпеливо възрази Вениамин, — просто в някакъв момент ще се държи странно.

— Там е работата! — извика нещастният капитан. — Те всички се държат странно! Един разговаря с уредите...

— Многообещаващ признак — забеляза докторът. — Нали киборгите всъщност са техни роднини. Само че по-усъвършенствани.

— Друг се храни само с кондензирано мляко и чипс! Нима нормален човек може да яде такава гадост?!

Докторът леко се смути, защото той самият наскоро зададе на Ден същия въпрос. Той радушно го покани да опита и — о, ужас! — двамата излапаха три пакета и две бурканчета.

— Доколкото помня — въпреки това каза той, — киборгите са способни да усвояват всяка дори малко подходяща органика. Това им позволява да оцеляват даже в най-дивите местности като пустини и

джунгли, хранейки се със змии, насекоми, трева и униформени ботуши.

— Трети, само да се обърнеш, и се прави на сляп! — Станислав, не забелязвайки палавите искрици в очите на приятеля си, продължаваше да изброява.

— При киборгите превъзходно са развити всички органи и в бита те чудесно могат да се справят без зрение, икономисвайки енергия — авторитетно съобщи Вениамин.

— Четвърта постоянно е на кораба, само нещо да стане и веднага е тук!

— Иска да спечели доверието ни и слухти — с готовност подпечата присъдата на Полина докторът. — А нейния щурек въобще никой не го е виждал. Може в нашата вентилационна система да е трупът на някоя от предишните ѝ жертви?!

— Останалите биолози само за своята бактерия говорят, като за родна дъщеря!

— Особено Владимир никак не ми харесва, агресивен и нервен един такъв — доверително си призна докторът. — Сякаш специално настройва всички срещу себе си, за да не го разпитват!

— Какво се съгласяваш постоянно с мен?! — опомни се капитанът. — И дрънкаш такива глупости?

— Само ти помагам да размишляваш — невъзмутимо обясни Вениамин. — Както Уотсън на Холмс.

— А според мен просто ми се подиграваш! Какви ботуши?! Какъв труп?!

— Всъщност се опитвам да те успокоя — усмихна се докторът. — Стас, пази нервите си за действително критичните ситуации. Все пак си бивш десантчик, а се държиш като истерична мадама!

— Венка — тежко въздъхна капитанът, — именно затова нервнича. За теб киборгите са битова техника като кафеварката, а за мен са враг номер едно. И се безпокоя не за себе си, а за всички вас.

— За себе си аз и сам мога да се безпокоя — увери го Вениамин. — Е, да, екипажът ни е... своеобразен. Но не е лош, нали?

— О, да — изръмжа Станислав. — Даже започва да ми се струва, че единственият ненормален тук съм аз, защото съм го приел на борда!

— Ами поздравления — приятелят му шеговито го потупа по рамото, — ти разкри негодника!

* * *

Роджър подкара катера на ниска скорост към поляната с чуждия лагер, но седящата редом Джил забеляза, че капитанът държи щурвала с една ръка, а с втората нервно поглажда копчето за форсиране. Сакаи се опасяваше, че другите може да имат свой Франк.

Впрочем, двамата патрули, бавно разхождащи се около транспортника, при вида на катера се държаха като нормални хора, тоест не започнаха с крясъци да стрелят от каквото им попадне под ръка, а спокойно дочакаха приземяването на катера и се приближиха към слезлите от него гости.

За учудване на Сакаи, единият от патрулите се оказа самият капитан на транспортника, така предпазливо хвърлящ погледи на гостите, сякаш вече беше получил пълното им досие от Галактическата полиция. Вторият (на снимките на Вино се виждаше само тила му) приличаше по-скоро на доктор, което се стори на Роджър два пъти по-подозрително — откъде накъде този Охболи патрулира? И какво ъгловато нещо издува джоба на комбинезона му?

— Добър ден — започна Роджър, след като дочака чуждите хора да се приближат почти плътно. — Аз съм Роджър Сакаи, капитан на геологопроучвателния кораб „Курама“. Кацнахме вчера вечерта на около десет километра южно от тук, а сутринта забелязахме вашия флайер и ето, решихме да наминем при съседите.

Станислав на свой ред омагьосано се втренчи в шапките им. Нещо подобно, само че от фолио, той беше видял в едно езотерично предаване, на което случайно превключи по време на рекламната пауза на хокея. Една дебела екзалтирана леля уверяваше зрителите, че в секретните извънземни лаборатории отдавна е разработен преподавател на мисли и само тази шапка може да защити човечеството от зомбиране и по-нататъшно робство. На дебеланата шапката изглеждаше съвсем естествено, хармонирайки с купищата амулети против уроки, паразити върху кармата и изтичане на биополе. При Сакаи тя не се съчетаваше с нищо, освен може би с дървесния таралеж, какъвто Станислав също виждаше за пръв път.

Капитанът с труд премести погледа си надолу и се постара да придаде на лицето си колкото се може по-приветливо изражение,

прогонвайки мислите за проклетия киборг.

— Станислав Петухов, капитан на транспортния съд... — Стас протегна ръка на Сакаи, сетил се със закъснение, че корабът така и остана безименен. — Съпровождам микробиологична база.

Капитаните обмениха оценяващи ръкостискания. Дланта на Станислав беше широка и твърда, на Роджър — тясна и хладна, но като цяло силите се оказаха равни.

„Не каза името на кораба, смути се — забеляза Сакаи. — Дали се уплаши, че ще го потърся в базата данни и ще открия нещо?“

„Явно при геолозите финансирането е още по-зле, отколкото при микробиолозите“ — съчувствено си помисли Станислав, разглеждайки износения комбинезон на госта, или смалил се след многочислени пранета, или първоначално малък. Сакаи от време навреме мърдаше рамене в напразен опит да го разтегне. Наложил се да остави на кораба своя, с полицейските нашивки, а в замяна взе от килера този незнайно на кого принадлежал парцал.

— Вениамин, корабен лекар — на свой ред се представи вторият „патрул“, крадливо притискайки с длан издутия си джоб.

— Джил, механик — изписка блондинката, едва достигаща до рамото на своя капитан. Нейното облекло се отличаваше с още по-голяма екстравагантност и (с изключение на шапката) се състоеше от армейски кубинки, петно сажди на бузата и авангардно подобие на чувал (по размер като от картофи, но ушит от червена коприна и украсен с воланчета). Впрочем Станислав не беше в час с извънземната мода и си даде вид, че намира гостенката очарователна.

— Влизайте — той радушно покани гостите на кораба. — Ще прием чай, ще си поговорим!

На пръв поглед безименният кораб изглеждаше точно такъв, за какъвто се опитваха да го представят — стар транспортник, изостанал от завезтия от пиратите „квачковоз“ с двадесет години, ако не и повече. Въздушният шлюз се отваряше по сигнал от гривната на капитана („да сложа бръмбар и да запиша сигнала“, направи си мислена отметка Сакаи), а вместо изолиращи мембрани, отсеците се разделяха от обикновени врати тип панел.

Когато те се отвориха, на Роджър му секна дъхът, а ужасената Джил сграбчи с две ръце лакътя му.

На пода на просторната рубка в огромна червена локва лежеше един човек, затиснат вместо от надгробен камък, от голям бял сандък. Другият, изглеждащ така, сякаш жив са го скалпирали, неуспешно се опитваше да изтрие очите си от кървавата слуз и въпреки ужасната рана, псуваше като каруцар.

— Какво е това?! — Пръв се опомни Вениамин, който въпреки обширния си лекарски опит, не успя да причисли локвата нито към венозната, нито към артериалната кръв.

— Малиново желе... — простена навигаторът изпод масата, сваляйки сандъка от себе си. Дяволската машина се оказа по-скоро обемна, отколкото тежка, и най-вече натърти Ден с ъглите си.

— А според мен е вишнево — облиза се Тиодор.

— Живо почистете всичко! — изръмжа Станислав, щом разпозна биосинтезатора и схвана ситуацията. Но десетина сиви косъма тя все пак му прибави.

За свещен ужас на Сакаи, полутрупите мигом скочиха и се засуетиха около масата, ликвидирайки следите от взаимното убийство. След пет минути вече можеше да се седне, макар че набързо изтритите от пръските столове подозрително блестяха. И лепнеха, както се убеди Роджър, тайно проверил с пръст.

Щом изпълниха заповедта, двамата живи мъртъвци се отдалечиха към душовете, оставяйки след себе си алени следи. Сакаи се успокои и тогава обърна внимание на странния, несилен, но натрапчив мирис.

— Хайде по-добре да поседим навън! — гръмко предложи Станислав, след като забеляза, че гостите подозрително въртят носове, Самият капитан беше свикнал с корабната атмосфера, а в сравнение с това, което беше тук преди няколко дни, това изобщо си беше чист планински въздух. — Такава чудесна вечер е, няма никакъв вятър...

Пред очите на изумения Сакаи капитанът сам хвана двата най-близки стола за облегалките и ги повлече към шлюза. На Роджър не му оставаше нищо друго, освен да последва примера му. Столовете се оказаха тежки, а и по пътя Сакаи успя да се блъсне в колоната, която заради някакъв оптичен ефект изглеждаше по-далеч и по-крива, отколкото беше.

След като най-накрая се измъкна от кораба, Роджър откри, че капитанът е зарязал столовете наред поляната, отдръпнал се е до едно

дърво и злобно шепне нещо в комуникатора — нищо чудно да нарежда на готвача да сипе отрова в чая на гостите. „Докторът“ пък изчезна някъде, макар че на Сакаи му се струваше, че той върви след тях към шлюза.

— Дали да не офейкаме, докато не е късно? — жално прошепна Джил, дърпайки капитана за ръкава. — Те са някак странни...

— Късно е — с досада отговори Сакаи. Станислав ги забеляза, бързо пусна комуникатора и отново надяна на лицето си маската на честен работяга, искрено радващ се на гостите. — Продължавай да се усмихваш! — изсъска Роджър на Джил. — Нека си мисли, че нищо не сме забелязали. Между другото, имаш ли някакъв детектор за отрови?

— Не — изуми се по-страхливата, но по-малко параноична блондинка, — обикновено нося анализатор на газове в джоба си, за да проверявам дали има изтичане, но в тази рокля... А защо ви е?

— Жалко — тежко пророни Сакаи и също се озъби в усмивка.

По стълбата се спусна Вениамин, който беше успял да извади от джоба си портативния диагностик, заместващ при него бластера, тоест даващ чувство на защитеност и готовност за всякакви проблеми. Докторът също мъкнеше със себе си стол, един, затова пък го носеше с две ръце и подпрян на корема. Това изглеждаше като атака на врага с таран, Джил даже се отдръпна.

— Ама седайте, седайте! — жизнерадостно замахна на гостите Венка и даде пример като трясна стола на земята и свободно се отпусна на него.

„Даже прекалено свободно — забеляза Роджър и за всеки случай премести стола по-далече, като се престори, че е избрал по-равно място. Все пак му се наложи да седне — Станислав се присъедини към приятеля си. — Може би той е истинският капитан, а този е само за прикритие?“

Всички замълчаха за минута, разделени от невидимата маса, като от невидим ковчег с покойник.

— Как ви се струва планетата? — наруши тишината Станислав. — Според мен е много симпатично местенце.

— Ние едва вчера кацнахме, още не сме успели да огледаме — призна Сакаи. — На пръв поглед не е лошо... По-хубаво е от много места, където ми се е случвало да бъда.

— А ние тук хващаме тен вече четвърти ден — доверително съобщил Вениамин. — Топло, тихо, благодат! Само че е скучничко.

— А няма ли хищници?

— Откъде да се вземат тук? — учуди се докторът. — Ние даже нощем спокойно стреля... разхождаме се и засега нищо по-голямо от муха не сме видели.

Роджър и Джил бързо се спогледаха. Другите или не знаеха за горския хищник или, по-вероятно, не мислеха да споделят тази информация. Грешката на „доктора“ също не убягна от вниманието на Сакаи.

— Значи тук може да се хваща тен? — оживи се блондинката?

— Казах го в преносен смисъл — побърза да уточни Вениамин. — Като лекар не бих ви препоръчал продължително да се излагате на слънце с незащитена кожа. Тукашното ниво на радиация е в горната граница на нормата, но в съвкупност с останалите фактори...

Докторът подхвана любимата си тема и на гостите им се наложи да изслушат кратка лекция за механизмите на възникване на рака на кожата, а също така и за правилното хранене и редовните занимания със спорт, които самият Вениамин пренебрегваше с професионален фатализъм.

„Баламосва ни — мрачно помисли Сакаи. — Или печели време.“

Роджър позна за второто — измитите зомбита, боси и в набързо навлечени панталони като роби в средновековна плантация (латиносът даже беше вързал на главата си бяла хавлия), най-накрая домъкнаха масата заедно с приборите, опасно подрънкващи и опитващи се да паднат ту от единия, ту от другия край. Станислав ги възнагради със свиреп поглед и ги изпрати обратно, като изразително прекара пръст по гърлото си.

„Изглежда не се церемони с екипажа“ — забеляза Сакаи.

На Станислав наистина му се искаше да удуши хайманите, които го позоряха пред гостите. Когато той нареди по комуникатора: „БЪРЗО!“, това въобще не означаваше „полуголи и с пяна от шампоан“. Освен това да сложат на масата електрически чайник с шнур, дълъг около метър и на разстояние до контакта повече от десет метра, беше връх на идиотизма. Капитанът повдигна капачето и се убеди, че затова пък водата беше налята догоре. Студена, току-що филтрирана, а гостите вече вежливо подаваха чашите си.

— Извинете, още не е кипнала — промърмори Станислав, искайки да се провали вдън мъх, когато гостите дружно се възряха във висящия от масата шнур със свободно люлеещ се на края щепсел. — Полина! — с отчаян шепот извика той по комуникатора. — МОЛЯ ТЕ, ела при нас!

— Какво има? — Момичето, за щастие, отговори веднага — или вече беше завършила опита, или беше излязла от бокса да си почине.

— Проблеми — кратко отвърна капитанът, прекъсна връзката и отново засия с измъчена усмивка пред гостите.

Роджър за пореден път се убеди, че тук те не са желани.

— Ние всъщност не смятахме много да се заседаваме тук — измърмори той, направи опит да стане и откри, че комбинезонът му здраво се е залепил за стола, — просто щом базите ни са наблизо...

— Впрочем, удивително съвпадение! — плесна с ръце докторът. — Съдейки по тишината в ефира, освен нас, на Стелянка няма никого, но вие сте избрали за кацане точно този район... Защо?

„Подслушват“ — отбеляза Сакаи, хвалейки се за нощната си предвидливост.

— Всъщност ние самите искахме да ви зададем този въпрос — почти искрено каза той. — Виждате ли, по данни от орбиталното заснемане, именно тук има големи залежи на анобтаниум. Сега на планетите е изгодно да се добиват или органични изкопаеми — нефт, въглища и прочее, или анобтаниум, или трансуранови елементи — с умен вид добави Роджър почерпнатото от бегло прегледаната статия по геология. — Всичко останало е по-лесно и по-евтино да се добие от астероидните пояси.

— Ясно — кимна Станислав, — макар че на мен ми се струваше, че залежите на анобтаниум винаги... — Той забеляза как страдалчески се намръщи гостът, реши да не проявява повече невежеството си и завърши: — Но вие, естествено, знаете по-добре.

Роджър разбра, че не само той чете статии и побърза да избяга от опасната тема:

— А с какво се занимават вашите микробиолози?

— Ами те, такава... — Станислав се запъна, честно, но напразно опитвайки се да си спомни името на бактерията. — Изследват...

— Какво по-точно? — уж небрежно уточни Сакаи, който вече не се съмняваше, че тези са толкова микробиолози, колкото той е геолог.

— Ами сами ги попитайте! — оживи се капитанът. — Ето, една от тях идва насам.

— Олеле, какво сладко таралежче!!! — заврещя Полина на същата честота като Петрович, карайки го да трепне и да се наежи. — Ваш е, нали? А как се казва? А може ли да го погаля? А да го подържа?

Обстановката леко се разведри. Роджър охотно премести на рамото на Полина вече доста натежалия му таралеж. Петрович тъжно се втренчи в капитана, но не посмя да се възпротиви на заповедта.

Щастливото момиче мигом въведе ред на поляната. След петнадесет минути злощастният чай най-накрая беше налят в чашите, бисквитите и сандвичите красиво подредени на чиниите, а пилотът и навигаторът напълно облечени и изсушени с Полининия сешоар. Привлечен от неговото бръмчене, от недрата на кораба изскочи техникът и с шепот попита бягащата насам-натам лаборантка: „Днб дсдшли сектанти?“

— Не, на гости дойдоха съседите геолози — успокои го момичето. — Ето, Михалич, запознай се — това е Петрович!

Михалич и Петрович сдържано, с достройнство се изучаваха един друг.

— Ти ще вечеряш ли с нас?

Техникът недоверчиво изгледа странното чаепитие, но все пак кимна, извади от джоба си носна кърпа с петна от машинна смазка и изтри с нея ръцете си, които бяха горе-долу също толкова мръсни като нея.

— А какво ви е на лицето, скъпи мой? — съчувствено попита Вениамин Сакаи след първата чаша. Останалият екипаж тактично си даваше вид, че с помощта на намерения при Джил грим (подозрително приличащ на паста за херметизация) Роджър е успял да замаскира огромната яркочервена ивица по цялата си буза, изглеждаща като следа от страстната целувка на великанка.

— Паднах — сухо отвърна Сакаи, който преди минута се беше навел за изпуснатата лъжичка и беше открил под масата отчетлив отпечатък от двупръста лапа с дълги нокти. Даже пълни загубеняци не биха могли да не забележат бродещо по поляната светещо чудовище, още повече, че над шлюза пробляскваше око на камера, контролирана от изкин.

— Да ви направя няколко инжекцийки за по-бърза регенерация?

— Не, благодаря — бързо каза Роджър. Кой знае с какво ще го набоде този тип! От „серума на истината“ до радиомаркировка включително, а може и двете, щом ще са „няколко“. — Само ще мине.

Вениамин разочаровано намръщи вежди, но не започна да настоява.

На масата един след друг се присъединиха микробиолозите. Пръв дойде Владимир, вероятно за да се накара на недоброръководната лаборантка и да я отведе обратно, но забеляза гостите и сдържа праведния си гняв. Ученият седна до Вениамин, натрупа в чинията си куп сандвичи и заработи с челюсти с вида на злата фея, непоканена на кръщението на Спящата красавица. След него се дотъркала Мария Сидоровна, която никога не изпускаше случая да хапне и го подушваше даже зад затворената врата на бокса. Последна се появи Наталия и мълчаливо седна в края.

Най-много Сакаи се учуди, че никой от тях дори не помисли да поиска от капитана разрешение да седне на масата. Явно йерархията тук беше значително по-сложна, отколкото му се беше сторило на пръв поглед.

Джил, която отначало не обръщаше на седящия отдясно Михалич особено внимание, изведнъж трепна и се обърна към него като привлечена от магнит, по-точно от стърчащата от джобчето на ръкава му оразмерена тръбичка с изпъкнала леща в края.

— Това УВ-тестер за „черна светлина“ ли е? С дължина на вълната 350 нанометра?

— Той смият — промърмори техникът и, като се поколеба (достойна ли е непознатата да види съкровището му?), извади уредчето.

— Баща ми имаще същия в работилницата си — с треперещ от вълнение глас съобщи Джил и сграбчи тестера като дете бонбон, — сега такива вече никой не прави, а на мен той ми беше много по-удобен, отколкото тези новите, с 343 нанометра.

— Взми моя, нми свиди — с широк жест предложи Михалич. — Искш ли дму въвда няклк настрки?

— О-о-о!... — възхитено въздъхна блондинката и жреците на техниката приближиха столовете и главите си, като окончателно се отделиха от общия разговор.

— Навярно е хубаво да бъдеш геолог — въздъхна и Полина, внимателно галеща Петрович, който се беше смирил с участието си. — Летите из космоса, откривате нови светове... А ние вехнем над епруветките като Кашчей над златото си. Никаква романтика.

Сакаи почувства, че скоро ще стане свръхчувствителен към думата „романтика“.

— Всъщност нашата работа също е доста скучна — „призна“ той. — Да набележиш перспективните райони за изпращане на проучвателните сонди, да дочакаш връщането им, да анализираш данните... Всичко това може да се прави на чаша кафе, без да се излиза от офиса с климатик, и по-голямата част от тази работа изпълняват хора с университетски дипломи, които през живота си не са летели по-далеч от лунната орбита. Най-често роботите се връщат без нищо, носят всякакви боклуци. Но ако изведнъж се появи нещо интересно, шефовете започват да ни ръчкат нас. Може да се каже, че цялата романтика е за нас, да... — Сакаи кисело се усмихна. — Например, с месеци да дълбаем някакъв астероид, само за да се окаже, че там няма никакви трансураниди, а просто кретенът робот е взел проба от мястото на кацане на някой повреден кораб. Или половин година да правим сондажи на метанова планета с тройна сила на тежестта. Или...

Гостите го слушаха съчувствено, но без особен интерес, което Сакаи и целеше. Тази съзливиста история той взе от разпитите на геобракониерите, когато беше лейтенант в полицията и се опасяваше, че е забравил половината или е объркал нещо.

— ... честно казано — завърши Роджър, — аз мисля, че цялата романтика е свършила някъде през 21-ви век, а сега в космоса е останала само рутина.

— А вие самият сигурно сте открили много залежи? — не се предаваше Полина.

— Нито един — честно каза Сакаи. — Аз съм много голям карък.

— Впрочем, как вървят вашите научни изследвания? — спомни си Станислав и се обърна към Наталия. — Че нашите гости се интересуват...

— Нелошо, никак нелошо! — бодро отвърна вместо нея Владимир. — Ние вече отделихме седем щампа, два от тях —

хемопозитивни.

— Как така? — озадачи се капитанът.

— Тоест способни да разлагат хемоглобина — поясни ученият. — Вярно, че това се случва само при температура по-ниска от 22 градуса и с отделяне на токсин, който при натрупване причинява лизис^[2] на колонията, но дори потенциалната способност за заразяване, от гледна точка на науката, е много интересна...

От гледна точка на аудиторията, по-добре тя да си остане потенциална.

— И с какво е толкова интересна? — внимателно уточни Сакаи.

— Но как! — порази се Наталия, забравяйки за срамежливостта си. — Замислете се, фермент за разлагане на хемоглобина има, а хемоглобинови форми на живот на планетата няма! Значи какво следва от това? Че или по-рано те са били тук, но незнайно защо са изчезнали — не е изключено тук да има вина и Maramekia, — или ние още не сме ги открили! Така по начина на хранене на бълхата можем да се досетим за съществуването на кучето, разбирате ли?

— Но доколкото по-голямата част от щамовете не притежава този фермент — вероятно го е изгубила поради ненужност, ние клоним към първия вариант — добави Владимир. — По дяволите, от обяд лявата ми ръка ме сърби... и се лющи. — Ученият енергично я почеса.

— Сигурно е на пари — пошегува се Мария Сидоровна, но никой не се присъедини към дрезгавото ѝ хихикане, а и изобщо събеседниците някак рязко загубиха настроение.

— Май ние вече трябва да тръгваме — измърмори Сакаи, скришом ритайки Джил под масата.

Но да измъкне оттам мис Отвертка се оказа не толкова лесно.

— Ама, капитане-е-е! — отбраняваше се тя. — Хайде още минутка! Ние тъкмо обсъждахме може ли да намалим потреблението на енергия при преминаването на импулса през...

Роджър разбра, че да я откъсне от колегата ѝ ще може само с груба сила и стана. Тоест опита се — комбинезонът упорито не желаше да се раздели със стола. В крайна сметка, след едно особено силно дръпване, нещо жално изтреця под капитана. Сакаи пребледня и крадешком погледна надолу, но не видя фрагмент от панталона си върху седалката. Арамидните влакна^[3] на тъканта се оказаха по-здрави

от евтината пластмаса и вместо да останат на стола, прихванаха част от него със себе си.

Домакините тактично се престориха, че нищо не се е случило. Макар че от тълпата, изпращаща гостите до катера, от време навреме се чуваше задавен кикот, всеки път с различен глас.

— Лудница някаква! — въздъхна Сакаи, едва дочаквайки да се затвори люка. — Или през един са ненормални, или просто ни се подиграваха.

— Е, механикът им не е лош — внимателно възрази Джил.

— Да, аз забелязах, че с него намерихте общ език... или нещо такова — изръмжа Роджър. — Другия път ще взема Франк, да видим той с кого ще се сприятели.

— А мен?!

— А ти имаш график за ремонти, който е запълнен за три седмици напред — озъби се капитанът, но щом видя, че момичето се приготви да подсмърча, омекна и добави: — По-нататък ще видим.

* * *

— Аз мисля, че всичко това — ха! — е било нарочно! — уверено каза Вини. — Те не са искали — ха! — да ходиш из кораба им, затова са изиграли сценка от тъпа — ха! — комедия. Уф, сто и петдесет!

Покрай беседата с капитана Вини свещенодействаше, тоест изпълняваше „комплекс от физически упражнения за личния състав на вътрешните войски“. Именно затова Роджър седеше с гръб към него — зрелището на правещия методично лицеви опори на кутретата си пилот пробуждаше у капитана остро чувство на собствена непълноценност.

— А защо такива сложности? — зададе той насрещен въпрос. — Отначало да ни канят, после да ни отпращат. Те са домакини и напълно можеха да се ограничат с диалог в стил „здрости и чао!“.

— Може да сте ги изненадали и — ха! — да им се е наложило да импровизират! — Съдейки по учестилото се хакане, Вини беше преминал от кутрета на показалци. — Или са искали — ха! — да проверят реакцията ви.

— Реакция на какво? — изсмя се Сакаи. — На два окървавени трупа? На вонята на мърша?

— Най-малко...

— Ами тогава — ехидно забеляза капитанът, — ако се осмелят на насрещна визита, непременно ще ги доведе тук.

Вини за миг обърка ритъма и вместо поредното „ха!“ издаде смутено „хм!“. Докато Сакаи летеше при онези, той успя да приведе своя отсек от модула в „уютен“ вид, тоест да закачи на стените черно-бели холограми на надупчени от кратери каменни пустини, извънземни блата и джунгли, разрушени градове и хоризонти, потънали в пушек. Тази „готическа панорама“ вкарваше в депресия от пръв поглед повечето непознати с Вини хора, за разлика от самия пилот, обичащ да се любува на „местата, където не съм загинал“.

— Ако долетят, тогава добре — произнесе той на глас. — А ако дойдат на крака като нас, тихичко, по тъмно?

— Накъде биеш? — застана нащрек капитанът.

— Ами... — Пилотът свърши с лицевите опори, обърна се по гръб и взе щангата. — Нали ти — ху! — самият ми разреши да задействам — ху! — система за охрана на периметъра.

— Аз съм ти разрешил?!

— Аха, преди да отлетиш...

Капитанът се порови в паметта си и си спомни, че наистина го беше направил. А именно, когато се опитваше да се намъкне в намерения комбинезон, беше издал нещо като „ъхъ“ в отговор на въпроса на надникналия в килера Вини: „Кеп, може ли да сложа по краищата на поляната пет датчика за всеки случай?“

— Имаше нещо такова — със съжаление си призна Роджър. — А какво... Вини! Само не ми казвай, че си сложил мини!

— Само трийсетина! С активация — ху! — след десет вечерта и изключване — ху! — в шест сутринта!

— Гениално! А сети ли се, че нощем Франк обикаля из лагера, защото в два часа трябва да иде до курника?

— Забравих — призна Вини, — сега — ху! — ще свърша и ще ги препрограмирам. Как мислиш — ху! — двайсет минути ще му стигнат ли?

— Мисля, че сега ще ги изключиш — решително каза Сакаи. — А утре сутринта ще ги събереш, ще ми ги дадеш, а аз ще ги скрия в

сейфа и ще забравя паролата. Вие всички да не сте се наговорили?! Единият стреля с лазерна пушка по флайери, другият разхвърля мини под краката ни... Тия микробиолози също не са в ред. Да не би да имате алергия към тукашния въздух?

— Аз лично имам алергия към непонятното и подозрителното — Вини отмести щангата, отгласна се от пода и застана в бойна стойка. — А тези твои — хак! — микробиолози, които като че ли съвсем — хак! — не са микробиолози, леко ме — хак! — нервират.

— Мен в тази вселена ме нервират един куп неща — изръмжа капитанът. — Например, твоят навик да размахваш крака над главата на събеседника. Да беше включил имитатор, като нормалните хора...

— Имитатор — х-ха! — това е профанация! — издиша Вини, нанасяйки на въображаемия противник серия особено убийствени удари. — Стотици години хората са тренирали — х-ха! — „бой със сенките“ без никакви холограми.

— Стотици години хората са се опитвали да се прободат един друг с всякакви остри жезла — изхъмка Сакаи. — Така че какво да правя аз, да изхвърля бластера и да закача на колана си прадядовата катана?

— Че защо не — изхили се пилотът, — ще ти ходи на шапката.

Сакаи живо си представи как влиза в семейното светилище, облечен в камисима^[4] с родови гербове, с два меча на колана... и с шапката. От подобно зрелище духовете на предците навярно ще кристализират и ще се разпаднат на прах.

После капитанът се сети, че не е бил на родната планета вече почти три години и никой не знае колко ще продължи тази проклета одисея. Спомни си носещия се над склона звън от вечерната камбана, постланата с листенца от сакура каменна пътечка, езерото в гората и мостчето над ручея...

— По-добре кажи, кеп — гласът на пилота се донесе до Сакаи някъде отдалеч, сякаш капитанът наистина се беше пренесъл на тридесет парсека, — какво ще правим оттук нататък?

Роджър тръсна глава, за да прогони не навреме появилата се носталгия.

— Това, което и мислехме — да търсим базата. Предстои ни да обиколим огромен участък, забрави ли? Още не сме се оправили с апаратурата, така че работа ни чака...

— А микробиолозите?

— Какво микробиолозите? — учуди се Сакаи. — Да не би да ни поискат лиценза? Или какво?

— Не, аз само си помислих... Ами ако това са наши конкуренти?!

Въпросът уцели болното място — точно от това най-много се опасяваше капитанът.

— Ако е така — започна да размишлява на глас той, — и те са долетели три-четири дни преди нас... Излиза, че изтичането на информация е станало в самото начало? Или самият Грѐм е продал информацията на някой друг?

— Или можем да вземем една кокошка и да гадаем по вътрешностите ѝ — насмешливо го прекъсна Вина. — Резултатът ще е аналогичен.

— А ти какво предлагаш? — неочаквано се ядоса Сакаи. — Да хванем някой от съседите и да го разпитаем? А после тайно да закопаем трупа му под храстите? Ако тази странна компания наистина е обикновена научна експедиция, то техният маршрут и местоназначение вероятно са записани на пет места. Ако не се върнат в срок, тук след няколко дни няма да може да се диша от спасители. А ако не са такива, за каквито се представят, още повече не бива да ги закачаме! Поне докато не узнаем всичко за тях, чак до цвета на долното бельо на капитана им. И с това — добави Роджър и стана, — разговорът е приключен.

[1] От лат. unobtainium, дословно — „няма как да го откриеш“. Въпреки това в научната фантастика периодично го откриват. ↑

[2] Разлагане, разрушение. ↑

[3] Високотехнологични синтетични влакна, отличаващи се с много висока здравина и устойчивост. — Бел.прев. ↑

[4] Парадна самурайска одежда, която се облича в особено тържествени случаи. ↑

Местно време: 2:15.

Локация: квадрат 37–16.

Видимост: 16 %.

Да се активира ли инфрачервеното зрение? Да/не. Да.
Активирано. Разход: +1,2 %.

Тъмнината се оцвети с разноцветни петна — от тъмносиньо в студените участъци до жълто-червено в топлите. Земята и стволите на дърветата засияха със стотици зелени точки, местната фауна беше студенокръвна, но все пак отделяше някаква енергия. Имаше и големи и по-ярки петънца, а прелетялата над поляната „муха“ даже беше лимонено-жълта — беше се загряла в полета.

Затаилият се на клона киборг премигна, очаквайки мозъкът му да свикне с новата картина. Процесорът успешно я обработваше от първите секунди, извеждайки на ретината безкрайни бягащи редове статистика. Ако заповед беше довела тук киборга, това щеше да е достатъчно за начало на операцията.

Но заповед нямаше.

Разстояние до обекта: 38,5.

Разстояние до повърхността: 17,3.

Оттук геоложката база беше като на длан. Освен това при кацането корабът беше изгорил надвисващите над поляната клони.

Сканиране на местността: 10 %... 45 %... Изпълнено.

Установено: датчици за движение — 23 бр., мини с насочено действие — 78 бр.

Не е ли много за геолози на пустинна планета? Микробиолозите със сигурност знаеха, че няма от какво да се боят тук. А тези сякаш са получили задача едва преди приземяването. Или въобще не са получавали.

Освен това при хората като че ли не е прието да се разхвърлят мини просто заради спокойствието, а и не могат да се купят в магазин за туристическа екипировка.

Налагане на мрежа 10×10.

Задача: пресичане на участъка от За до 102с.

Маршрутът е зададен. Да се приеме ли? Да/не. Не.

Една от отсечките се стори на киборга подозрително голяма и той леко коригира траекторията. Може би сапърът беше заложил

мините произволно. А може би беше сложил на „празното“ място друг капан, убягнал на скенера.

Маршрутът е коригиран. Да се приеме ли? Да/не. Да.

Киборгът запамети информацията, ловко и безшумно се спусна и уверено скочи от последния клон на три метра от земята. За такава акробатика неговият пол и видима възраст почти нямаха значение — и млад мъж, и пълна лелка без проблем биха направили същото, задействайки само от пет до десет процента мускулни импланти. Мускулната тъкан на киборгите сама по себе си издържаше на много по-голямо натоварване от средното за хората, както и всичко останало. Гените за тях се отбираха от стотици хиляди образци, взети от спортисти, столетници, здрави и силни хора, или, напротив, интересни мутации. Но мутантите винаги имат някакви други недостатъци, а в киборгския генотип е концентрирана вродена сила и издръжливост.

Да се разгърне картата.

Да се обозначат областите на допустимо отклонение.

Датчиците бяха най-малката пречка, достатъчно беше да се движи бавно-бавно, в темпа на местния мъх, и те няма да сработят. Но в съчетание с минното поле, което ти се иска да преминеш колкото се може по-бързо, това създаваше за човешката психика определени проблеми.

Режим на движение: автоматичен.

За разлика от човек, киборгът не се опасяваше, че тялото ще го подведе. И щом му предостави изпълнението на програмата, продължи да разглежда базата и да размишлява.

Геолозите не му харесаха от пръв поглед, по-точно дума. Те лъжеха. Не така, както неговите хора — хората постоянно лъжат, често несъзнателно, но пет-десет процента срещу седемдесет-осемдесет е съвсем друга работа.

Пришълците лъжеха и го знаеха. Още повече, те искаха да излъжат, а не шикалкавеха от безнадеждност. Особено забележимо това беше при жената — те са емоционално по-активни и мимиката им е по-изразителна. Киборгът още не беше разбрал изцяло психологическите странности на хората относно половете, но засега поведението му не напрягаше нито ХУ-, нито ХХ-индивидите. Странно, но колкото по-малко прибягваше към програмата за имитация на човешко поведение, толкова по-адекватно го възприемаха.

Атавизъм, инстинктивни рефлексии, някак промъкнали се през ситото на генното инженерство? Или когато програмата всеки път ти подсказва в каква ситуация трябва да се усмихнеш, а в каква да се намръщиш, това накрая ти става навик? А може би и качените в базата данни спомени някога ще станат „свои“? Но засега киборгът с точност знаеше кое е качено, а кое е станало в действителност. Освен това информацията от имплантите винаги може да се пренесе в компютъра, а с „преживяната“ памет това не се получаваше, освен ако всичко не се записва специално, но тогава базата ще се задръсти след седмица.

Маршрутът е изминат.

Под близкия купол се оказа универсален катер, пригоден както за безвъздушни, така и за атмосферни полети. Флайер би бил по-удобен за планетарно проучване — лек, по-бърз, каца навсякъде, — но по принцип такава работа върши и катер, особено ако се налага да се пренася тежко оборудване.

А под втория...

Киборгът замислено обиколи „невидимката“. Добре поддържаният, но надраскан и посмачкан катер явно неведнъж е бил в битка. Може би тези типове са обикновени браконieri? Обаче да се търси нещо ценно на Степянка, беше все едно да се хвърля въдица в крайпътна локва.

Да проумее човешките мотиви и постъпки и самостоятелно да взема решения се оказа много по-сложно, отколкото да изпълнява заповеди. Или да не изпълнява.

Сегашното положение прекрасно устройваше киборга. И никак не му се искаше фалшивите геолози да съсипят всичко.

* * *

Събуждането посред нощ винаги е неприятно. Когато от леглото те вдига див вой иззад стената на модула, това е тройно по-неприятно. Толкова, че се появява бясно желание да хванеш виновника за гърлото и хубавичко да го фраснеш между очите, така че да се посипят искри от тях.

Впрочем, щом се сблъска с Вини в коридора, капитанът се забави с предизвикването на искри. Тях напълно ги заместваха два зеленикави

лъча от очулярите на УНВ^[1].

— Алармата се задеяства! — ентузиазирано извика пилотът, с грацията на носорог профучавайки край застиналия Сакаи. — Как сега ще изпържим гадината...

— Не смей! — опомни се и извика след него Роджър. — Хванете го жив!

— Мамка му! — издиша Вини, обръщайки се. За да се хвърли обратно в стаята и да измъкне от кобура тежкия парализатор, му трябваха четири секунди. Но капитанът беше прав, пленника можеха да разпитат и да го обменят после при нужда. А от труп щяха да имат само проблеми.

Пилотът видя неканения гост, веднага щом изскочи на прага на жилищния модул. Дори без да се крие (макар че къде да се скрие тук), той с големи скокове се носеше към гората. Първият заряд мина покрай него, от втория натрапникът успя да се отклони с ловко пестеливо движение, сякаш предварително знаеше къде синята мълния ще пробие въздуха. Вини изруга, натисна спусъка и парализаторът започна да плюе заряд всяка секунда... докато в мерника не останаха само тъмните стволоче на дърветата.

— Избяга — учудващо спокойно каза капитанът, щом се изравни с Вини. — Как мислиш, има ли смисъл да вдигаме катера?

— Има смисъл отначало да проверим катера. — Вини отпусна парализатора и го огледа недоверчиво. На пръв поглед оръжието беше наред — остро миришеше на гореща мед и озон, индикаторът на батерията жално мигаше в червено — всичко, както се полага след такава стрелба.

— Датчиците не реагираха — бавно произнесе пилотът, — а мините изключих, както ми нареди...

— И добре, че си ги изключил — Сакаи се наведе, вдигна една „костенурка“ и прокара пръст по изпъкналите квадратчета на корпуса ѝ. — Не знам за него, но ние със сигурност щяхме да ги уцелим.

— ... но се задеяства само алармата — продължи Вини, сякаш не чуваше капитана, — примитивна, корда, фитил и свирка. И беше поставена тъкмо до хангарите. Този тип беше около тях... И, забележи, не избяга веднага. Докато се събудя, докато изскоча... Докато се върна за парализатора, той два пъти щеше да стигне до гората. А се забави поради някаква причина.

Закъснялата да излезе от модула Джил изстреля нагоре „светулка“ — еднократна кълбовидна мълния. Тя увисна на петнадесет метра над поляната, малко поблещука, а после разцъфна в ярко отровназелено цвете.

— Навярно този ефект е заради местния въздух — виновно отбеляза момичето. — Или срокът на годност е изтекъл, датата на опаковката се е изтрила и не се чете.

Капитанът с опасение погледна косматата топка. Като дете той обичаше с приятели да взривява „светулки“ в една изоставена каменоломна и прекрасно помнеше колко гръмко беше това „бум“ и какъв размер бяха разтопените дупки, а също така как го сърбеше бедрото заради крема против рани от изгаряния, когато една бракувана „светулка“ се запали в джоба му.

— Между другото — тихо се обърна капитанът към мис Отвертка, — след вчерашната визита теб нищо ли не те... хм, сърби?

— Като че ли не — учуди се момичето и веднага почеса лакътя си.

— А мен цяла вечер ту лявото рамо ме сърби, ту глезенът — оплака се Сакаи. — Вече си мисля да вляза пак в медицинския скенер, да проверя дали не съм прихванал нещо от тези биолози.

— По-добре влез в банята под душа — добродушно го посъветва Вини. — Казват, че помага.

— Ти — обърна се Роджър към пилота, — поне успя ли да разгледаш този тип?

— Не много — поклати глава той. — Аз не гледах, а стрелях.

— ... половината гора отнесе — ехидно забеляза приближилият се Франк, — а оня така и не го уцели, с-снайперист!

— Уцелих го — учудващо спокойно възрази пилотът. — Един или два пъти. Даже видях как той залитна, но въпреки това продължи да бяга.

— След стрелба от полицейски парализатор? — не повярва навигаторът. — Че с него може тиранозавър да повалиш! Един мой познат летя на сафари в Парка от юрския период и точно такива им бяха раздали. Той после се възмущаваше, че въобще не е било интересно — бам, и звярът е напълно обездвижен.

— Щом казвам, че съм го уцелил — повиши глас Вини, — значи съм уверен, че не съм пропуснал.

— А аз казвам — упорито повтори Франк, — че парализаторът ще повали всяка твар, която има нерви, на които да подейства, и тяло, което може да се повали!

Роджър беше съгласен с него, но не се съмняваше и в точната стрелба на бившия сержант.

И тогава капитанът си спомни.

— Знам едно същество, на което парализаторът не действа. — Сакай направи драматична пауза, макар че, съдейки по издължените лица на екипажа, пояснения вече не бяха нужни. — Това е киборг модел DEX-4 и по-високите класове.

— Но откъде се е взел тук? — учуди се Джил.

— „Може да е от базата или от кораба, като нашия Петрович?“ — цитира я навигаторът. — „Избягал в гората, пораснал там, подивял, но го тегли към хората...“

— Не е смешно — намръщи се момичето.

— А ти не задавай глупави въпроси. — Франк се убеди, че капитанът гледа на другата страна и бързо показва език на блондинката. Джил не му остана длъжна и изплезе своя още повече. — Освен нас на планетата е само базата на микробиолозите. Значи едно от двете — или киборгът е долетял с нас във вид на кокошка или е от техния кораб.

— И какви тогава са тези „микробиолози“ — обърна се към навигатора Вини, — ако имат боен киборг под ръка, и то не какъв да е, а от последните модели? Защо им е, да им подава епруветките ли? А?! Да не отварям дума и за марихуаната и въоръжените патрули посред бял ден!

— Аз откъде да знам? — леко посърна Франк. — Да не съм им роднина или началник?!

— Ами хайде още сега да идем при тях и да се разберем! — Вини войнствено размаха разредения парализатор.

— Никой никъде няма да ходи — спря го Роджър. — Освен в койката си. Изглежда, че просто ни проверяват, както и ние тях. А и ни провокират. Но ние нали сме мирни геолози, забравихте ли? Така че утре сутрин спокойно ще обсъдим какво и как, а сега ще включим защитния купол на максимум и ще идем да спим. Едва ли собствениците на киборга, които и да са те, ще рискуват такава скъпа техника два пъти за една нощ.

— Кеп, а може ли все пак да активирам мините?

— Доброволец за нощна смяна ли си? — повдигна вежда капитанът. — Не? Тогава кръгом и ходом марш!

* * *

Станислав се събуди посред нощ, сякаш някой го разтърси за рамото. Капитанът първо вдигна към очите си комуникатора, но екранът не светеше — нито активни повиквания, нито пропуснати. Изолацията на каютите в транспортния кораб беше добра, но не идеална, и гръмкият звук или вик все пак можеха да проникнат през преградата. Стас се повдигна на лакти и се заслуша, опитвайки се да разбере какво го е събудило и няма ли да се повтори.

Изминаха няколко минути и капитанът вече започна да се успокоява, решавайки, че просто му се е присънило нещо, когато изведнъж в илюминатора се блъсна някаква твар, много приличаща на умряла мокра кокошка, само че без глава и съвсем жива. За миг за стъклото залепна плешиво парче кожа, синьо и пулсиращо, плъзна се надолу и изчезна.

Стас потръпна. В каютата слабо, но все пак светеше таблото над вратата и вероятно се виждаше от тъмната гора.

— Затвори капаците — тихо нареди капитанът на изкина.

Звездите в прозорчето угаснаха като забърсани с парцал. Птицата също остави опитите да проникне на кораба и полетя към поестествени светлини — някоя от луните, фосфоресцираща храна или партньор.

Капитанът с облекчение отпусна глава на възглавницата, затвори очи и внезапно съобрази какво му липсва.

Жуженето на силовото поле.

Станислав подскочи като ужилен. Снощи той със сигурност включи защитата, след като за последен път обиколи кораба. Вярно, че Ден още седеше на пулта, изучавайки библиотечните статии по навигация (няколко прозореца бяха минимизирани и капитанът подозираше, че там има по-неблагоприятни неща). Рижият се оказа нощна птица, съвсем се разглези при свободния график и идваше на закуска последен, сънен и прозяващ се. Но снощи навигаторът не

мислеше да пипа нищо друго, освен клавиатурата и чайника — каза, че ще изпие още една чашка и също ще се отпрати да спи.

Пиенето на чашка можеше да се разтегли и два часа, но когато капитанът излезе от каютата, наистина рижия го нямаше на пулта. Биоклавиатурата се беше възползвала от момента и беше протегнала и пуснала един псевдопод в лекомислено оставеното бурканче с кондензирано мляко до нея. Станислав я подплаши с „къш!“ и премести бурканчето по-далеч. Значи Ден си е тръгнал преди не по-малко от час... Но да спи ли?!

Първата реакция на капитана беше да извика навигатора по комуникатора, но Стас навреме се сети, че това само ще уплаши киборга. Върви го търси после по цялата планета, постоянно очаквайки нападение иззад ъгъла!

От идеята да включи силовото поле капитанът също се отказа бързо. Докато тази твар е уверена, че за нея не знае никой, предимството е на негова страна! Станислав беше убивал киборги — трябваше да се стреля практически в упор, в главата, защото даже прякото попадение в сърцето не ги спираше веднага. Ако се завърже престрелка или по-лошо, ръкопашен бой...

Върху всичко това капитанът размишляваше вече с бластер в ръка.

Нали рано или късно киборгът ще се върне.

— Компютър — тихо каза Стас в комуникатора, — когато някой влезе в шлюза, блокирай и двете врати.

— Както заповядаш, бели господарю!

„Маша“ тутакси се материализира над платформата, сякаш за да наблюдава лично какво се случва, макар че капитанът знаеше, че бордовият компютър просто е излязъл от спящ режим. Този път „Палавницата“ беше облечена с плажни шорти и слънцезащитни очила, а в ръката ѝ имаше чаша с многослоен коктейл, в който на гъсто бяха забучени сламки и чадърчета.

— Да беше взела и пуканки — не се сдържа Станислав.

— Пфу, от тях се дебелее! — изкриви устнички красавицата.

Капитанът се слиса, но шум от външната врата мигом го отвлече от разправията с изкина. В шлюза се включи стерилизацията, което даде на Станислав тридесет секунди да вземе решение. Осветлението в шлюза — на максимум. В гост-командната — да се изгасят всички

източници на светлина, освен холограмата. Нека поне малко да отвлече вниманието на противника, макар че навярно процесорът на киборга веднага ще я задраска от списъка с мишени.

В шлюза разбраха, че става нещо странно — ръбовете на панела засветиха в зелено, но вътрешната врата така и не се отвори. Пленникът натисна няколко копчета, възмутено извика нещо като: „Ей, какво е това безобразие!“ — през изолацията се чуха само неразбираеми звуци — и започна да удря по нея отначало с длан, а после с юмрук.

— „Маша“ — почти без звук прошепна капитанът, вдигайки бластера на нивото на очите си, — отваряй!

Няколко секунди Наталия тъпо гледаше в дулото, а после изпусна бележника си и запищя. Тя беше успяла да свали шлема си, затова се получи много гръмко и пронизително. Станислав даже би казал „заразно“, защото и неговите ръце се разтрепериха.

— Къде ходихте?! — излая той, без да сваля бластера, макар че жената не беше въоръжена.

На Наталия ѝ трябваха няколко секунди, за да млъкне и да си поеме дъх.

— Защо така ме плашите? — изписка тя, хващайки се за сърцето.

— Аз — вас?! Според вас, да излезете посред нощ, оставяйки кораба незащитен, нормално ли е?!

— Но на мен ми се стори, че неправилно съм настроила термостата — виновно запелтечи жената, хвърляйки погледи на бележника, но не смеейки да се наведе за него. — Затова реших бързичко да отскоча до базата.

— И?

— Какво?

— Настроихте ли го?

— Не, всичко се оказа наред... Често ми се случват такива неща — правя нещо и после забравям. — Наталия се опита да се усмихне, но усмивката никак не се съчетаваше с ококорените ѝ от ужас очи.

— А не ви ли беше страх сама през нощта? — саркастично уточни капитанът, все още без да сваля оръжието — ами ако киборгът се надява да отклони вниманието му?!

— Ама нали е на петдесет крачки, не исках да будя никого заради такава дреболия...

— Аз не спя от половин час — забеляза Станислав. — И не чух как излизате.

— Ами аз си спомних още едно нещо, включих компютъра, поработих малко... А защо? — Наталия реши да изпробва техниката на контранастъплението, макар че с нейния тънък глас, при това повишаващ се още в спора, това изглеждаше като атака на мишка срещу котка. — Да не е забранено?

— Не — отстъпи капитанът. Ако зачервената, заекваща жена е киборг, то днес няма да успее да я разобличи, легендата ѝ беше твърде убедителна. Все пак няма как да стреля в сърцето, за да провери... — Но за в бъдеще ще ви помоля да не се стеснявате и да будите някого от екипажа. Ние сме на чужда планета, може да стане какво ли не! Ами ако някой ви нападне при отворен шлюз или в него ви стане зле? И сама можехте да загинете, и изложихте на опасност останалите!

— Какво става?! — изскочи от каютата Владимир.

Докторът и Ден също надникнаха, еднакво сънени и разтревожени. Сънят на останалите се оказа по-здрав.

— Ето, полюбувайте се! — Станислав раздражено посочи с бластера Наталия, която отскочи, без да знае, че капитанът вече е дръпнал предпазителя. — Колежката ви се разхожда из извънземната гора като в кухнята у дома си! Да няма десет живота?!

— Наталия, какво си позволявате? — гневно се нахвърли на жената началникът ѝ. — Ако така ви се е приискало да работите нощем, трябваше да си вземете матрака и да не се връщате! Утре имам сериозен експеримент и трябва добре да се наспя!

Наталия най-накрая вдигна бележника си и се скри зад него като зад щит.

— Аз само исках да проверя термостата! Ако той не работеше, вашият експеримент щеше да се провали!

— А защо да не работи? Когато слагах пробите, всичко беше наред. Можехте да ме попитате.

— Когато ви питах предишния път, пак казахте, че всичко е наред, а той се оказа изключен!

— Тогава казах, че не помня, но като че ли...

— „Маша“, включи силовото поле — уморено нареди капитанът на изкина, свали бластера и се отправи към каютата си. — И след като

всички отидат да спят, не отваряй на никого шлюза без моето разрешение, ясно ли е?!

Красавицата му изпрати страстна въздушна целувка и на една глътка допи преполовения коктейл.

* * *

Сутринта Франк вдигна бунт. По-точно, на закуска. Това беше много съществен детайл, защото причина за бунта стана именно поднесеното за закуска ястие.

— Не мога повече, НЕ МО-ГА! — зави навигаторът, удряйки челото си в масата. — Не мога даже да го гледам това, а какво остава да го ям! Моля ви, дайте ми нормална дажба, поне някакъв сухар, какво ви струва?!

— Наистина — присъедини се към бунта мис Отвертка, — нека поне да редуваме тези... кокоши плодове... с нормална храна. Нали, Вини?

— Какво Вини? — наежи се бившият сержант, по метода на изключението назначен за ролята на кок, която откровено му тежеше. — Ако капитанът нареди, ще извадя дажбите. Мислите ли, че на мен не ми омръзна? Изкълчих си мозъка да се опитвам да сготвя тези яйца така, че да не приличат на яйца!

Бунтовниците дружно погледнаха капитана, който старателно се преструваше, че бавното разчленяване на омлета на малки късчета е най-интересното занимание на света. Вярно, че не бързаше да отправи в устата си парчетата, напротив, така ги гледаше, сякаш чакаше да се размърдат и да избягат от чинията.

— Кеп?

— Ако имаше скариди — въздъхна Сакаи, — щях да сготвя омлет по окинавски.

— Скариди?! — възмутено се изсмя Вини. — Ако ти ми беше дал нещо друго, освен тези проклети яйца! Поне една глава лук! Поне шепа ечемик! В комуникатора ми има повече от петстотин рецепти за ястия с яйца, а знаеш ли колко от тях мога да сготвя?!

— Знам — тъжно каза капитанът, — вече научихме всички възможни комбинации.

Особена пикантност на ситуацията придаваше това, че Роджър с най-голямо удоволствие би се присъединил към бунта, стига да имаше някаква полза.

— Проблемът е там — капитанът направи пауза, съчинявайки най-убедителното обяснение, — че сега не можем да си позволим друга... хм, диета. Повярвайте ми, кокошите яйца не са толкова лош вариант. В края на краищата, това е самодостатъчен продукт, който съдържа всички необходими вещества и има приятен вкус...

— От който на всички ни вече ни се повръща! — прекъсна капитана Франк. — Не можем повече да се храним само с яйца, казвам ви, не можем! Скоро ще полудеем заради вашите скъпоценни квачки! Ако вече не сме — премина на бърз шепот навигаторът, не забелязвайки как пребледнялата Джил се отдръпва от него към далечния край на масата. — Всеки път като ида в „квачковоза“, те гледат и се кикотят, кикотят се и гледат... Нахранени, тлъсти гадини... Капитане! — сърцераздирателно извика Франк в най-добрите традиции на шекспировските трагедии. — Аз... Още седмица и кълна се, ще разкъсам някоя с голи ръце и ще ям суровото, кърваво, но толкова вкусно месо!

При последните думи Франк погледна Вини и на сержанта също му стана някак неуютно.

— Ами — предаде се Роджър, — щом нещата са толкова зле... Върви в склада за продукти и вземи оттам каквото искаш.

— Ъ-ъ-ъ... Благодаря, капитане — промърмори навигаторът, който не очакваше толкова бърза капитулация от страна на тиранина. — А-а-а... ама може ли сега да ида?

— Разбира се. Сега ще наредя на изкина да разблокира вратата.

Франк леко се поколеба, изскочи иззад масата и се хвърли към изхода. Джил и пилотът удивено се спогледаха.

— Слушай, Вини — шепнешком попита мис Отвертка, — всичко ли е наред с капитана? Тоест, искам да кажа, всичко мина подозрително лесно.

— Подозрително и още как — кимна Вини. — Само не мога да разбера къде е уловката.

Бунтовниците получиха отговор след две минути — втурналият се в столовата Франк с размах го хвърли по средата на масата.

— Какво е това?! — истерично извика той. — Питам ви, какво е това?

— Аз не съм силен в китайския — Сакаи, преувеличено протегнал шия, се преструваше, че изучава кутията, — но ако вярваме на дребния червен надпис на интерлингва, то пред нас има висококалорийна храна за птици.

За известно време в столовата се възцари тишина, нарушавана само от гневното пуфтене на навигатора и подрънкването на капитанската вилица.

— А ти провери ли... — започна мис Отвертка.

— Проверих! — простена навигаторът. — Целият склад, от входа до стената, е пълен догоре с тази гадост!

— Но къде тогава... Капитане, кажете най-после нещо! — настоя Джил. — Къде са дажбите ни?

— Няма ги — с равен безжизнен тон се отзова Сакаи.

— Как така ги няма?! — порази се Вина.

— Продавачът на храната за птици в последния момент заяви, че стоката му е поскъпнала — със същия глас на изкин без личностни настройки продължи капитанът. — Аз вече нямах пари, наложи се да плащам с... оборудване.

— И даже не се посъветвахте с нас? — с упрек каза Джил. — Ех...

— Първо, не помня да съм въвеждал демокрация на кораба — озъби се Сакаи. — Второ, на вас отначало толкова ви харесваха тези яйца! „Ах, най-после пресни натурални продукти след тези ужас-с-сни полуфабрикати“ — имитира я той.

— А дажбите в неприкосновения запас? — спомни си пилотът. — Там има нормална храна... Или — подозрително попита той, — тях също си ги разменил за птича храна?!

— Не. Оставих колкото за три дни — „успокои“ го Сакаи.

— А какво щяхме да ядем, ако кокошките бяха престанали да носят или бяха умрели?

Роджър замислено погледна кутията. Екипажът дружно потръпна. Яйцата наистина не бяха най-лошият вариант.

— А биолозите имаха бисквити — мечтателно изгука мис Отвертка, — и разни сандвичи.

Пилотът шумно преглътна.

— Вини е прав, трябва да щурмуваме базата им! — Навигаторът разпалено хвана вилицата от масата, сепна се и я смени с ножа. — И по-бързо!

— Само храна не сме грабили още! — с чувство каза Роджър. — Ще го направим по-просто. До местния океан се стига за половин час с катера. Даже ако тукашните морски продукти са по-отровни от рибата фугу и анализаторът не го определи, поне ще се полюбувам на нормално изглеждаща храна преди смъртта си.

— Сам ли ще готвиш? — поразил се Вини. — Кеп, но ти мразиш да стоиш до печката!

— Мразя — потвърди капитанът, отмести така и не започнатия омлет и стана от масата. — Но ястията от яйца вече мразя повече.

* * *

Колкото и да е чудно, Станислав се събуди в бодро и дейно настроение. Дали вчерашните гости (странни, но приятни) го разтушиха, дали нощните вълнения го накараха да се вземе в ръце и да си припомни бойното минало, но капитанът вече мислеше за киборга не с боязън, а с ловен хъс.

Станислав реши да започне с най-простото и достъпно нещо — проверка на документите. Уви, нямаше достъп до инфранета, за да изпрати на нужния познат седем (в себе си и във Венка капитанът не се съмняваше, разбира се) заявки. Обаче можеше поне да прегледа паспортите. Ех, да имаше тук някой опитен полицаи, който веднага, по най-малките признаци, би различил истинския от фалшив. Но откъде да се вземе такъв на необитаемата планета? Само геолози наоколо...

Пръв в ръцете на капитана попадна Тиодор. По-точно, не можа да не попадне, тъй като, както обикновено, засенчваше всички останали, на висок глас разказвайки не особено приличен, но много смешен виц.

— Паспорта? — учуди се и незнайно защо се заколеба пилотът, хванат в ъгъла под някакъв предлог. — А защо ви е?

— Да сравня данните с онези в договора — измъкна се Станислав.

— Аз ги сравних със своя екземпляр, всичко е точно.

Пилотът се смути под суровия капитански поглед, виновно се изкашля и с неохота измъкна документа от джобчето на гърдите си.

Когато разгърна паспорта, капитанът трепна. Явно късметът му се усмихна от първия опит. От снимката зверски се зъбеше нещо, приличащо на Тиодор само по банданата.

— А какво е това?!

— Брада — гордо отвърна младежът. — Една година я пусках! Нали ми отива?

Станислав си помисли, че при вида на такъв клиент служителите във фотоателието дружно са вдигнали ръце, а касиерката е започнала бързо да слага в торба всичко ценно. Широка усмивка не подобряваше впечатлението, а убеждаваше, че в пазвата на този тип е скрит портативен гранатомет.

— Защо тогава си я обръснал?

— Ами — махна с ръка пилотът, опитвайки се да вземе паспорта от капитана, но той го държеше здраво, — хванах си приятелка.

— И брадата не ѝ хареса? — Как я разбираше Станислав!

— Не, напротив! Имаше навик да я дърпа в поривите на страст, едва не ми смъкна скалпа откъм врата. — Тиодор отново се опита да завладее паспорта и капитанът най-последно разбра защо — в левия долен ъгъл имаше малка жълта „решетка“. Напечатаната до нея дата отдавна беше минала, но Станислав въпреки това строго се осведоми:

— Това за какво е?

Младежът се омърлуши: „Забеляза все пак!“

— Така, от глупост — с неохота промърмори той. — Имах лоши приятели, лепнаха ми една година условно... Но това беше отдавна и оттогава нищо такова!

Станислав още няколко минути придирчиво изучаваше паспорта, само дето не го пробва със зъб, но нямаше за какво друго да се заяде.

— А няма ли да препишете данните? — учуди се пилотът, закопчавайки джоба си.

— Запомних ги — с досада изръмжа капитанът.

Втора капитанът залови Полина. Момичето, без да подозира капан, дълго рови в окичената си с пискюли раничка, но все пак успя да изкопае от залежите („О, зеленото червило се намери! А аз вече го оплаках!“) облечения в пластмаса паспорт. От него жизнерадостно се

усмихна на капитана момиченце с две кестеняви плитки и брекети на двата реда зъби.

— Ъ-ъ-ъ... — объркано започна той и Полина с готовност поясни:

— Тук съм на шестнадесет, през ваканцията целият клас ходихме да се фотографираме, а после до сутринта празнувахме пълнолетието си! Скоро ще трябва да го сменям, вероятно ще излъжа, че съм го загубила и ще го оставя за спомен.

— А-а-а...

— О, вие още не сте ме виждали рижа!

Капитанът кисело се усмихна, на него и един риж на кораба му беше много. След като Полина си тръгна, Станислав и Ден останаха в гост-командната сами. Наталия беше под душа, Мария Сидоровна се преобличаше в каютата, техникът привично чегърташе нещо в машинния отсек, а докторът изяви желание да се повози на флайера (писъкът на Венка по време на коронния лупинг на Тиодор се чуваше даже на кораба). По принцип, можеше да намръщи вежди и да накара екипажа да свърши нещо обществено безполезно, например да измие пода или да подреди склада, педантично инвентаризирайки останалите от предшествениците боклуци, включително всяка ръждива гайка, но в младостта на Станислав толкова пъти го бяха заставяли „да копае от оградата до обед“, а после да го закопава обратно, че той се закле никога да не тормози подчинените си с нещо подобно. Щом няма работа, нека се занимават с каквото искат, по време на спешните ситуации ще наваксат.

Станислав не виждаше какво прави Ден, навигаторът седеше с гръб към него, в голямото пилотско кресло, над което стърчеше само рижата му глава. Чуваше се само тихото тракане на пръстите му по биоклавиатурата.

Капитанът се прокашля, но нищо не се измени. Наложил се безцеремонно да заповяда:

— Денис, покажи ми, моля те, паспорта си.

— Куч-ч-чи с-с-син — без да се обръща, изсъска през зъби рижият.

— Какво?! — изтръпвайки, попита Станислав.

Навигаторът, без да отговаря, някак странно помръдна лакътя си и капитанът тутакси отскочи на два метра, болезнено удряйки рамото

си в колоната.

— Не мърдай! Ръцете горе! — изрева той и насочи бластера си към креслото.

— Лъжеш, няма да ме хванеш... — задавено промърмори Ден. — Аз теб сега ще те... Мамка му!

— Ставай, гад! — Станислав повиши гласа си до крясък. Да стреля през креслото беше твърде рисковано, там има многослойна защита в случай на катастрофа. Нека поне да покаже главата си повече...

— А? — Навигаторът внезапно се обърна заедно с креслото и стана ясно, че той благополучно е пропуснал целия „разговор“. От ушите на Ден стърчаха аудиослушалки, едната от които той току-що беше измъкнал заради Станислав. Във вирт-прозореца под кървавия THE END догаряше разбит на парчета кораб. С трасетата навигаторът определено се справяше по-добре. — Какво?

— Дай ми паспорта си! — с досада изръмжа капитанът, скривайки бластера в кобура и премествайки го зад гърба си. Ръцете му трепереха — Ден, за разлика от него, не знаеше колко близко беше от това да стане на добре опечена пържола.

Рижият бавно и предпазливо пъкна ръка в джоба си, явно очаквайки, че превъртелият капитан във всеки един момент отново може да извади оръжието. Ден държеше в себе си документите по примера на Тиодор — може да се случи какво ли не, а после трябва да го разпознават някак.

С паспорта сякаш всичко беше наред. Поне бледата неизразителна физиономия в общи линии приличаше на физиономията на навигатора и прическата беше същата. Това се стори крайно подозрително на капитана.

— А защо си по потник? — заяде се той.

— Ами тогава беше лято, жегата — обърка се Ден. — Защо?

— Оправям се с документацията — ни в клин, ни в ръкав отговори капитанът, преструвайки се, че преписва личния номер в бележника си.

Навигаторът предпочете да не си търси белята и щом дочака да му върнат паспорта, се обърна и отново си сложи слушалките.

Наталия и Мария Сидоровна не създадоха на капитана проблеми, но нямаше и резултати. Паспорта на Михалич, който беше противно да

се хване даже с два пръста за ъгълчето, се наложи да се трие с разтворител. Както се оказа, напразно — да се измие самият техник, решил за времето на престоя да провери двигателя, беше доста по-сложно. Но ушите и веждите на снимката като че ли съвпадаха с оригинала.

За Владимир се наложи да отиде до базата, ученият беше се изнизал натам по средата на закуската, осенен от някаква идея (или заподозрял нещо?!).

Станислав не беше ходил там от монтажа на базата и сега откри, че учените са успели добре да се устроят, по-точно да разхвърлят — празните кутии бяха преместени в ъгъла между стената и стелаж, където бяха построили нестабилна пирамида. На масите бяха натрупани уреди и прозрачни съдове, в болшинството нещо беше налято и насипано, а наред коридора зловещо съскаше автоклав, изпускайки излишното налягане. Само сандъкът с цитометъра така и лежеше там, където Станислав и Тиодор го бяха довели. Впрочем гърбът на капитана и досега го понаболяваше.

Владимир, когото проверката беше хванала на вратата на бокса, в бяла престилка и с куп епруветки в ръце, недоволено изръмжа, че сега е зает и въобще май си е загубил паспорта. Капитанът тутакси застана в позата на ловно куче, прегради пътя му и изиска веднага да му покаже „най-важния документ в живота на един човек“. Микробиологът се опита да го заобиколи отляво, отдясно, после започна злобно да псува и да го плаши с Министерството на здравеопазването. Но Станислав беше непреклонен. Щом разбра, че няма да му се размине, Владимир се предаде, раздражено хвърли епруветките на масата и се върна на кораба. Капитанът неотлъчно го следваше, а после упорито висеше на вратата на каютата, докато потният и гневен микробиолог не изрови на дъното на един от куфарите си омачкания и зелят със сок (а може и с бактерии!) паспорт. Към този момент каютата, и без това не много подредена, напомняше руините на Картаген.

На снимката Владимир беше с двадесет килограма по-слаб и без плешивина. Освен това, изглежда изобщо не се отличаваше с фотогеничност. Щом забеляза с каква физиономия капитанът разглежда снимката, ученият се ядоса още повече, изтръгна паспорта от Станислав и раздражено се поинтересува доволен ли е.

— Да, всичко е наред — с неохота призна капитанът. — Между другото, как е ръката ви? — опита се той да смекчи ситуацията.

— Обикновена екзема — сприхаво каза ученият. — Случва ми се. Храня се лошо, затова е излязла.

— Ами хранете се добре — не разбра Станислав, — кой ви пречи?

— Вашите манджи — презрително заяви микробиологът. — Само консерви и готови дажби, на какво прилича това?!

— Ще кажете, че насила ги пъхаме във вас! — възмути се капитанът, спомняйки си колко сандвичи изплюска Владимир за вечеря и как измъкна последния, с риба тон, изпод носа на Станислав. — В склада има каши, замразени зеленчуци...

Ученият изгледа Станислав с презрението на прословутото спартанско момче с лисицата в пазвата, на когото наивно са му предложили да я изхвърли и да не се мъчи^[2].

— Нищо, аз ще потърпя — скръбно възрази той. — Не искам да ви обременявам с допълнителни грижи, вие и така работите усилено тук от сутрин до вечер...

Преди Стас да успее да намери достоен (а най-вече вежлив) отговор, Владимир захвърли паспорта на масата в купчината боклуци (другия път още един час ще го търси!) и отиде да продължи опита си, изпращайки госта.

Вчера рестартираха бордовия компютър, за да премахнат от оперативната памет натрупаните бъгове и на холографската платформа отново се възцари „Маша“ в бикини. По-точно увисна над нея в поза лотос, навявайки съвсем не будистки мисли. Ако някой минаваше покрай нея, тя отваряше лявото си око, изпращайки човека с лукав поглед, а после пак се преструваше на невинна. Когато капитанът се спря срещу нея, критично разглеждайки холограмата, му се стори, че устните ѝ се кривят в насмешлива усмивка. Но Станислав го досрамя да заплаши с пръст триизмерна купчина пиксели.

— Нищо — с досада промърмори под носа си той, убеждавайки сам себе си, че не е разчитал толкова лесно да реши задачата. — Аз теб все пак ще те разкрия, мръсничко! Чудо ще направя, но ще измисля начин.

* * *

— Значи той е успял да извади извън строя само „невидимката“?
— уточни Сакаи, когато запасът му от ругатни се изчерпа и подсказванията от Вини престанаха. Стърчащите от люка крака на мис Отвертка отвърнаха на въпроса на капитана с непонятно възклицание, което с еднаква вероятност можеше да означава „да“, „не“ и „къде се е дянал проклетият тестер?!“. От Вини имаше повече полза.

— Да. Виж — пилотът обърна към Сакаи вирт-прозореца, — ето пълния маршрут на движението му из базата, по данните от сеизмодатчиците. В първия хангар само е надникнал, не се е приближавал до катера. И не питай как по пътя натам е успял да убеди уредите, че тежи по-малко от тридесет килограма.

— Аз, разбира се, ще проверя и втория катер — глухо обещах краката, — но мисля, че с него всичко ще е наред. Обаче „невидимката“...

— Какво му е направил? — поинтересува се капитанът. — Аз знам много начини да се развали катер, но как това става за половин минута?

— Тубичка лепило, впръскана през дюзата — с досада събщи Вини. — За по-сигурно в двата двигателя, затова се е забавил толкова.

Отгоре се донесе трясък, охкане, а после от люка последователно паднаха фенерче, някакъв уред, мигащ с две червени светлини и една зелена, и накрая самата мис Отвертка със щръкнала от статичното електричество коса.

— Това въобще може ли да се поправи в полеви условия? — Роджър помогна на момичето да се изправи.

— Да — изръмжа пилотът, — със смяна на двигателите!

Пребиваващата в дълбока замисленост Джил сви рамене.

— Засега не знам, капитане. Проблемът е там, че не може да се използват разтворители в плазмения двигател. И най-малкият дефект на покритието ще го накара при пускане да изгори. Ще се наложи някак да премахвам тази гадост ръчно, а това ще отнеме много време. Нали имам да поправам и дупката в обшивката на товарния и, както разбирам, това е с приоритет...

— Неправилно разбираш — злоещо се усмихна Сакаи. — Сега приоритет за теб и Вини ще бъде усъвършенстването на нашия периметър. Първо, защитното поле. Сваляйте генератори от „квачковоза“, от „невидимката“, откъдето искате, но куполът да обхване цялата поляна! Нищо, че напрежението на полето ще бъде по-слабо, все пак няма да понасяме обстрел от крайцер. А второ... всичко, което ви подсказва извратената ви фантазия. Особено твоята, Вини.

— Не вярвам на ушите си — промърмори пилотът. — Даваш ми картбланш?!

— Именно — потвърди капитанът. — Ние с Франк ще отлетим на риболов и искам, като се върна, на базата да не може да проникне не само човекоподобен киборг, но и хлеббаркоподобен!

— Ще ида да си проверя арсенала — радостно потри ръце Вини. — Там сигурно ще се намери все нещо подходящо!

— Капитане — прокашля се Джил, — уверен ли сте?

— Мисля, че твоето благоразумие ще уравни неговия плам — излъга капитанът.

Увереност той не изпитваше, в най-добрия случай това беше слаба надежда. Ако Вини предложи на мис Отвертка достатъчно сложна инженерна задача (например да направи от подръчни материали планетарно оръдие с мощност не по-малко от пет килотона), веднага ще се изключат всичките ѝ предпазители.

Върху тази печална перспектива Сакаи размишляваше по целия път до втория хангар, тоест пет секунди. После тревожните мисли за съвместното творчество на двамата необикновени души излетяха от главата му, изместени от нов проблем. Франк вече чакаше капитана до вратата. Той се беше подготвил добре за полета — на гърба на навигатора стърчеше пълна догоре раница, а в краката му лежаха чанта и множество по-малки кутии.

Сакаи се спря, половин минута мълчаливо разглеждаше това безобразие, след което ласкаво попита:

— И какво имаме тук?

— Ами щом ще летим на катера, можем да вземем със себе си още повече неща, отколкото в гората — безгрижно поясни Франк. — Така че освен палатка, аптечка, генератор и...

— Стоп! — вдигна ръка капитанът. — Разбрах. Уточнявам. Ние отиваме на риболов. На катер. За няколко часа, не повече. Въпрос:

какво от снаряжението е жизнено необходимо, подчертавам, необходимо за изпълнението на тази задача?

— Навярно... — Погледът на навигатора се замята между чантата и кутиите, след което се фиксира на капитанските ботинки. — Въдици?

— Неправилен отговор — студено произнесе Роджър. — Въдиците влизат в състава на базовия „комплект за оцеляване“ на катера.

Сакай не добави как се беше изумил, когато ги откри там. Отчитайки, че на деветдесет и девет процента от претърпелите корабкрушение им предстоеше да оцеляват на някой астероид, а по-голямата част от останалите — в горните слоеве на атмосферата на газов гигант, въдиците ставаха само за едно — да се обесиш на тях, ако силата на гравитацията позволи.

— Правилният отговор — добави капитанът, щом така и не дочака от Франк други предположения, — е мозък!

— За примамка?

— Не — въздъхна Роджър, — за да се мисли с него. Добре, както и да е. — Капитанът удари бутона и предната четвърт на купола се скри с тихо шумолене. — Мятай тези боклуци вътре, за да не се спъва в тях Вини и сядай в катера.

Перспективата за продължаване на яйчената диета така ужасяваше навигатора, че следващите десет минути той представляваше мълчалив еталон за дисциплина и послушание, толкова идеален, че Роджър започна да се безпокои.

— Искаш ли кафе?

— Аха! — оживи се Франк. — А то има ли?!

— В инструкцията се казва, че този модел има вграден кафеавтомат, — поясни наклонилият се към таблото капитан. — Но аз никак не мога да го включа, все излиза едно глупаво съобщение за несъвместимост на процесите.

— Ще ми позволите ли?

Навигаторът избута Роджър, извика вирт-прозорец с настройките и направи няколко бързи движения с пръсти. Намръщи се, извади комуникатора и закачи наоколо още пет-шест прозореца. Мярналите се в тях имена на файлове („Кулхак 20.3“, „Маниак 211“ и „Кракер кей“) никак не харесаха на Роджър. Един пиратски капитан по принцип не

би могъл да бъде противник на идеята за хакването, но тук то касаеше системата за управление на катера, летящ на височина двеста метра. Впрочем, когато ставаше дума за програмиране, навигаторът обикновено разбираше какво прави и до какви последствия може да доведе това. Така че ако не гледа към него и държи ръката си близо до ръчката за катапултиране...

— Готово! — Франк гордо взе от откритото се прозорче димящата чашка. — Това е нов модел — обясни хакерът, предавайки кафето на Сакаи и повторно натискайки копчето, — с повишени стандарти за безопасност. Кафемашината се включва, едва след като се премине на автопилот.

— Пълен идиотизъм. — Капитанът отпи от напитката, отчетливо ухаеща на изгорена пластмаса и саркастично отбеляза: — Учудващо, че изобщо са запазили такъв опасен анахронизъм като ръчното управление.

— На Вътрешните светове ръчното въобще е забранено в чертите на града — припомни си Франк. — Само автоматично, под контрола на изкина на службата за въздушно движение. Спомням си — мечтателно прибави той, — в девети клас му хакнах защитата и си сложих на флайера статус на специавтомобил от аварийната служба на купола. Ех, хубаво време беше... бях си сам, за нищо не се безпокоях..., а дяволът ме накара да вляза в този банков калейдоскоп!

— Къде, къде? — попита Сакаи, не вярвайки на ушите си.

— В междупланетната банкова криптосистема — печално поясни навигаторът. — С това започна всичко. Отначало ме погна мафията, после този гадняр от полицията, после... В общи линии, после вие знаете.

„После“ капитанът действително знаеше, обаче началото на историята значително го изненада. Човек, владеещ тайната на шифъра на междупланетната банкова криптосистема, можеше да разхвърля пари в стил „вземай, аз ще си нарисувам още“.

— И ти наистина ли я хакна?! — При пиратите беше наложено негласно табу на разговорите за миналото, но щом Франк сам започна...

— Това се получи случайно, свети Гугъл ми е свидетел! — неубедително се закле навигаторът. — Всичко започна с една дреболия. Написах програма за кражба на пароли от един порносайт, а

един от постоянните му посетители се оказа директорът на местния филиал на Галактобанката...

Разказът на хакера не отстъпваше на 5D филм. В него пронизително виеха флайери, бягащи от преследване, проблясваха светкавици от бластерни престрелки, а три фатални красавици се опитваха да разкъсат на части главния герой. По сладострастното наслаждение от прелестите им Сакаи заключи, че в реалността опитът на навигатора надали стига по-далеч от секс-кукла. Обаче описанията на коварните мафиоти, корумпираните полицаи и феновете на един от местните футболни отбори изглеждаха напълно реалистично.

— А знаеш ли — замислено каза капитанът, когато Франк спря да си поеме дъх, — от всички нас ти струваш най-скъпо, в смисъл като награда за главата ти. Петдесет хиляди, не по-малко. Така че...

— Така че какво? — след половин минута предпазливо уточни хакерът.

— Ако не намерим базата, ще се наложи да те предадем — със съжаление призна Роджър. — Извинявай, разбира се, но... някой трябва да се пожертва заради останалите и кораба.

Навигаторът около минута го зяпаше, отворил уста, а после неочаквано се изхили:

— Струва ми се, че започвам да познавам кога се шегувате, капитане! Мисля, че след пет години даже ще започна да се смея на шегите ви.

Роджър също се усмихна, но реши да не съобщава на навигатора, че пет години е твърде оптимистична прогноза за разбирането на такава тънка материя като чувството му за хумор. Впрочем, ако неофитът прояви усърдие в изучаването на Четирикнижието и Петокнижието...^[3]

— Ето го и океана — съобщи капитанът, пригответе се за кацане. — Само че много... заблатен.

— Плитко море като в триасовия период — с умен вид се съгласи навигаторът. Предишната вечер Роджър даде на екипажа задача: „Прочетете нещо по геология, ако се наложи да се преструвате пред съседите“, но на Франк му доскуча още на първата глава, кликна на препратката и като резултат посвети половината нощ на изучаване на света на динозаврите.

— И на тази планета са дали статус 4-C? — Сакаи приближи катера до самата повърхност, включи режим на висене, вдигна купола и погледна надолу. — Според мен тук животът ври и кипи...

— ... и се разлага — изгъгна навигаторът със запушен нос.

— Има ястия, за приготвянето на които се изисква точно развалено месо — съобщи капитанът. — Веднъж ми се наложи да прекарам три дни на Нов Грюндартанг... това е в системата Зета Тукан, спътник на местния Юпитер, малка водна луна, колонизирана от исландците... И така, там упорито се опитваха да ни нахранят с ястие на име „харкарл“.

— Ох, може ли без подробности, капитане? — помоли се бързо пребледняващият Франк — „океанският аромат“ беше толкова силен, че успешно се усещаше даже през устата.

— От друга страна — сякаш не го чул, продължи да разсъждава Сакаи, — тайландският дуриан се оказа много вкусен, макар че трябваше да се приближим до него откъм наветрената страна. Така че, вероятно си струва да опитаме! — Капитанът бръкна за аварийния набор и освен въдиците измъкна от него опаковка тънки като ципа респиратори.

Въдиците се оказаха два автоматични „телескопа“^[4]. Роджър протегна на Франк едната от тях, заедно с респиратора и... веднага съжали за това. До този момент италианецът беше виждал въдици само по филмите и оттам беше почерпил твърдото убеждение, че да се лови риба е много лесно. Достатъчно е да се натисне копчето и...

— Не!!!

Капитанът закъсна. Пръчката се изстреля, едва не проби главата на навигатора, опря в покрива на катера, след което се задейства системата за автоматично хвърляне на въдицата и кукичката започна като бясна муха да се носи из салона, размотавайки след себе си свръхздравата корда, докато не се заби в гърба на задното кресло.

— Франк... — Роджър говореше много тихо и предпазливо, както се полага на човек, чиято шия е хваната в примка. — Първо, ти си идиот.

Навигаторът печално изхлипа.

— Второ — продължи Сакаи, — твоята лява ръка горе-долу е свободна. Спусни я надолу, отвори жабката, извади оттам виброножа и срежи, моля те, тази гадост!

Битката на виброножа с кордата завърши с пирова победа — последната се превърна в купчина парчета, а острието — в тъпа, но затова пък нащърбена пила. Франк се протегна към оцелялата въдица, но капитанът навреме я затисна с ръка.

— Къде?! — изшътка му той. — Искаш да ни оставиш съвсем без риболовни принадлежности? Не, сега седи и се учи!

Роджър опъна въдицата, като предвидливо я насочи към отворения люк, хвана люлеещата се на края на кордата кукичка, извади от джоба си едно варено яйце и го протегна на Франк. Навигаторът отново започна да позеленява и Сакаи уморено уточни:

— Обели го, на мен с една ръка ми е неудобно.

Франк махна черупката от яйцето набързо, заедно с парчета белтък, и го върна на капитана.

— А това къде?

— Хвърли я за примамка — нареди Роджър, набучвайки цялото яйце на кукичката. За разлика от въдиците, стръв имаха достатъчно.

Черупката бавно потъна. Почти веднага в дълбините се мярна някаква сянка, а на повърхността се вдигнаха няколко мехура.

— Има рибка! — оптимистично забеляза капитанът, с точност хвърляйки въдицата в същото място.

Едва Роджър успя да застопори макарата, когато краят на пръчката очаквателно трепна и се огъна.

— Кълве! — ликуващо извреця Франк в ухото на капитана.

— И без теб виждам! — изпуптя Сакаи и с единия крак се опря в пода, а с другия в стената на катера. Въпросът „кой кого е хванал“ засега нямаше еднозначен отговор — неznайната плячка поддаде с няколко сантиметра, а после дръпна с такава сила, че капитанът едва не падна от катера.

— А, така ли?! — изръмжа Роджър и като разсъди, че на този етап вече е сложно да се обърка нещо, бутна въдицата на Франк. — Дръж! Ако я изпуснеш... — Капитанът прехвърли в ума си няколко заплахи и се спря на най-страшната: — Следващото яйце ще го ядеш ти!

— Може да сте спокоен, капитане! — с патос възкликна навигаторът и се вкопчи във въдицата. — Докато съм жив, нищо във вселената не ще ме застави да разтворя пръсти!

Сакаи недоверчиво изсумтя, хвана щурвала и започна бавно да го дърпа към себе си. Катерът трепна, забръмча, наклони се (за щастие, навигаторът се беше досетил да заклепти въдицата в люка) и от дълбините започна бавно да се издига нещо кафеникаво зелено, плоско...

— КАКВО Е ТОВА?!

Плоското нещо издаде плясък, откъсвайки се от повърхността на водата и се превърна в капкообразно. Катерът се изравни и се разклати наляво-надясно — теглото на плячката беше най-много три килограма.

— Прилича на гигантска амеба — разочаровано въздъхна Сакаи. — Жалко. Такава едва ли ще успее да сготвя.

— Обаче тя — каза Франк, гледайки с ужас как амебата бързо, като паяк, изкачващ се по нишката си, се катери по кордата, — изглежда, че няма нищо против да сготви нас!

Щом се добра до пръчката, амебата се поколеба, пробва с вакуолата си^[5] новия материал, но сметна фибропластмасата за невкусна и се насочи към държащите я ръце. Навигаторът омагьосано гледаше как стърчащият от водното тяло край на въдицата става все по-дълъг и по-дълъг...

— Хвърли я! — с досада изкомандва Сакаи.

— Но това е нашата последна въдица...

— ХВЪРЛЯЙ!!!

— И сега какво? — попита навигаторът, гледайки как амебата се скрива с плячката си под водата. — Ще летим вкъщи?

— Сега ще престанем да си играем на мирни рибари — злобно се ухили Сакаи, едновременно с това отвинтвайки от бластера края на дулото с прицела, — и ще се заемем с браконьерство.

Той отново свали катера надолу, надвеси се през борда и няколко пъти натисна спусъка. Чу се сух трясък, замириса на озон... а после на повърхността изплува още една амеба, този път жълто-зелена на червени петна... и още една... и още...

— Аха! — с ентузиазъм възкликна Сакаи, щом забеляза някакво членестоного, подобно на мокрица. — Ето това вече е друго! От него може да стане напълно прилично инаго-но-цукудани^[6]...

— Яко — преглъщайки с усилие, промърмори Франк. — Само че... Капитане, аз размислих... Хайде по-добре да се върнем на базата! За обяд има яйца на очи... и аз нямам търпение!

[1] Уред за нощно виждане. Съкратен до три букви и изнесен от авторите в бележка под линия от чиста злоба. ↑

[2] В Спарта дори децата са били известни с мъжеството си, пример за това е разказът за малко момче, което уловило лисица. Край него минала група по-големи момчета и като знаело, че ще му я вземат, то я скрило в пазвата си. Лисицата започнала да го хапе, но то не показало болката си. — Бел.прев. ↑

[3] Древни китайски съчинения, признати от конфуцианските учени за класически. ↑

[4] Телескопична въдица с пръчка от няколко прибиращи се един в друг сегмента. Единият автор не мислеше да слага бележка под линия за такова общоизвестно нещо, но беше поразен от риболовната неграмотност на другия. ↑

[5] До изобретяването на зъбите на Степянка оставаха около двадесет милиона години. ↑

[6] Японско ястие от насекоми. Единият автор отдавна си мечтае да го опита, но се съмнява в екологичната чистота на минските хлебарки. ↑

След като нетърпеливо се беше въртял на койката си досред нощ, за да заспят всички, Стас на пръсти се прокрадна по коридора и тихо почука на вратата на Венка. Носещото се отвътре хъркане дори не наруши ритъма си.

Наложи се да прибегне до забранен прием.

— „Маша“, отвори трета каюта — с шепот нареди Станислав.

— Но тя не е ваша! — със свадлив глас на баба портиерка отвърна комуникаторът.

— На теб какво ти влиза в работата?! — подскочи от възмущение капитанът. — Аз, между другото, съм собственик на този кораб и мога да ходя из него където и когато си поискам!

— Превिшаване на правата и взлом с проникване! — парира „Маша“, но все пак вратата се отвори.

— Веня! Венка-а-а! — Станислав внимателно разтърси рамото на приятеля си. — Събуди се!

— А-а-а, какво, къде?! — скочи докторът, оглеждайки се с безумен поглед, явно тъкмо му се беше присънил кошмар.

— Ами аз все за киборга си мисля... дойде ми една идеяка.

— Пфу на теб! — Вениамин пак се облегна на възглавницата, разтърка очи с юмруци и се прозя. — Не може ли да почака до сутринта?

— Не! Днес ходих до базата и видях сандъка с цитометъра!

— И какво? — не разбра докторът. — Всички сме го виждали.

— Да, но аз чак сега се сетих, ами ако там... — Станислав направи драматична пауза. — Няма цитометър?!

— А какво?

— Самият киборг!

— Добре, а откъде тогава е деветият човек? — Докторът обречено седна по-изправен и подложи възглавницата под гърба си.

— Може да е бълг в скенера! Полина и Мария Сидоровна бяха близо една до друга, може да са ги сметнали за един човек, нали и двете са дребни.

— А не е ли по-просто да предположим, че точно киборгът е бълг в системата? Някой е стоял до компютъра...

— Не, там има такива технологии, че няма как да се сбърка — уверено възрази Станислав. — Ти по-добре ми кажи защо учените така

се вълнуват за този уред, по време на полета не сваляха очи от него, а сега даже не са го разопаковали още?

— А може някой от тях да е граф Дракула? — ласкаво предположи Венка. — И това да е неговият ковчег с почва от Трансилвания?

Капитанът и така не се съмняваше, че си има работа с вампири, но смяташе, че са по-свободни от предразсъдъци.

— Все едно — упорито каза той. — Трябва да проверя какво има в него!

— Как? Той е на базата, а през деня там вечно стои някой, ако не Владимир, то Наталия.

— Затова — Станислав решително дръпна одеялото от Венка, — ние ще отидем сега!

— Какво означава „ние“?! — Докторът се вкопчи в тъканта като срамежлива девственица. — Аз защо съм ти там?

— Там не ми трябваш — съгласи се капитанът, разхлаби хватката си, а после с едно коварно дръпване завладя одеялото. — Ще се разходиш покрай базата, ще се полюбуваш на звездите. Ако някой идва, ще свирнеш.

— Ама Ста-а-ас! — застена Вениамин. — Хайде да отидеш сам, а? Ако в сандъка наистина има киборг, нали няма да искаш да рискуваш живота ми?

— А ти явно съвсем не цениш моя? — неприятно се удиви Станислав.

— Просто съм убеден, че грешиш. И не искам да изглеждам като глупак, ако някой ме хване да свиря нощем около базата. Може би трябва да се кача и на някое дърво като Славей-разбойник^[1]?

— Отлична идея — съгласи се капитанът, щом помисли. — Хем се вижда надалеч, хем ще имам няколко секунди преднина.

— За да успееш да избягаш, докато киборгът се изкатери на дървото и ме убие?

— За да успея да изскоча и да го застрелям, ако ти се нахвърли. Хайде, Венка, спирай да се лигавиш и да вървим!

Станислав прекрасно познаваше приятеля си — докторът още малко поохка, повайка се, оплака се от такива приятели, с които и киборги не ти трябват, но все пак започна да се облича.

Капитанът избягна да включи светлината в гост-командната. Той вече беше успял да научи разположението на командните табла, креслата, и най-важното — на колоните, затова се блъсна само в Тиодор, който опипом наливаше в чаша вода от каната.

Пилотът се стресна, обливайки своите и на Станислав крака.

— Къде отивате? — поинтересува се той, сънено примижавайки.

Приятелите с досада се спогледаха. Вариантът „да се разходим и да подишаме свеж въздух“ отпаднаше веднага — младежът вероятно ще ги проследи на екрана на камерата, а сутринта ще разкаже и на Полина.

— Ами решихме да идем на базата, да проверим... — Станислав реши да се придържа колкото се може по-близо до истината.

— Термостата? — изкикоти се пилотът, щом си спомни вчерашната суматоха.

— Не, Вениамин случайно се събудил... — Докторът сърдито запуфтя и капитанът предупреждаващо стисна лакътя му, — ... и видял от прозореца някаква светлина. Или някъде има буря, или в базата е станало късо съединение.

Тед рязко стана сериозен.

— Идвам с вас! Само да се обуя.

Шествието към базата се получи впечатляващо. Тримата вървяха рамо до рамо с широка крачка, под краката им пружинираше пропития с роса мъх, пилотът удряше по крака си с любимия си железен лост.

На половината път Тиодор внезапно се спря и рязко се обърна наляво.

— Чухте ли?!

— Какво?

— Ето пак! Изпука клонче!

Станислав успя да го хване за ръката с отработен боен прием и сърдито да прошепне:

— Ако там има нещо опасно, е глупаво да тръгнеш срещу него! А ако няма — няма смисъл.

Тиодор с неохота го послуша, но чак до базата продължи да хвърля погледи към храстите.

— Няма да стоя тук на пост — внезапно се заинати докторът. — Студено ми е и ме е страх.

— От какво?!

— Тиодор нали чу някакво шумолене!

— Сторило му се е. Или е прелетяла някоя нощна муха.

— Остави ми тогава бластера!

— Добре, влизай — раздражено позволи капитанът. — Стой до вратата и следи екрана на камерата за външно наблюдение.

— Тук няма такава — съобщи Вениамин, като се огледа.

— Тогава просто поглеждай в илюминатора!

Но трябваше разузнавачите само да прекрачат вътрешния праг на шлюза и в цялата база се включи светлината. Тъмен остана само боксът. Да се гледа от осветеното помещение в гората навън, естествено, беше безсмислено.

Зловещият сандък лежеше на предишното си място, но Станислав отначало реши да се огледа. Обиколи стаята, погледна под всички маси (чисто, тоест мръсно, но няма никого) и се спря пред вратата на бокса. Вместо брава имаше допотопен цифров панел, масивен и олющен. Явно трябваше да се набере някакъв код.

— 4455 — каза Вениамин зад рамото на капитана.

— А ти откъде знаеш?

— Ами ето — докторът посочи с пръст, — отстрани е написано.

— Мислиш ли, че е толкова просто? Това навярно е капан, ако неправилно въведеш кода, вратата ще блокира!

Вениамин, който имаше представа от собствени впечатления за работата в НИИ, само се усмихна, протегна ръка и сам въведе цифрите.

Механизмът изщрака, вратата се отвори, но светлината в бокса така и не се включи. Впрочем, за бегъл оглед напълно стигаше и тази, падаща отстрани през стъклените стени. Масите бяха празни и чисти, термостатът и хладилникът — затворени, неприятно миришеше на смес от дезинфектант и озон. В такава полутъма не можеше да се работи, значи някъде трябваше да има ключ.

Щом забеляза на отделна, приличаща на пюпитър, поставка до масата голямо червено копче с надпис „вкл.“, Станислав посегна към него, но Венка рязко го удари през ръката и изсъска:

— Не пипай! Да не си си загубил ума?! Това е система за аварийно прочистване на бокса — отначало пълна херметизация, после стерилизация на помещението с хлорбетакриспин!

Станислав потръпна и за всеки случай даже отстъпи две крачки назад. Понякога използваша ХБК при военните операции, например, при обезвреждането на особено опасни и предварително осъдени на смърт терористи. Тежкият, бавно пълзящ, но затова пък проникващ навсякъде газ разрушаваше всичко органично, с което се сблъскваше. На въздух той се разпадаше бързо, но три-четири минути стигаха, за да остане от противника само комбинезон в локва нискомолекулярна каша. Станислав беше виждал една такава и предпочиташе да я забрави завинаги.

— Защо им е тази гадост?!

— Ако разлеят епруветка с биологично оръжие. Или забележат на челото си предателски сив обрив — докторът направи препратка към нашумелия миналогодишен блокбастър „Рибешки грип“.

— Ама те не създават биооръжие, а изучават нещо вулгарно — не го разбра Станислав.

— „Vulgaris“ означава „обикновена“ на латински — машинално го поправи докторът. — Е, и какво? Станцията е стандартна, на нея всичко трябва да е предвидено.

Успокоеният се капитан се върна към сандъка и сякаш от скука потропа с крак по него. Звукът беше глух, с метално ехо.

— Интересно, защо не го отварят? Може би не им стигат силите? — фалшиво се поинтересува Стас. — Тед, я ми дай своя лост...

— А дали трябва? — усъмни се пилотът. — Нека сами се мъчат, я Владимир какъв е бик.

— Щом и така съм тук... Ръцете ми сами плачат за работа, вече седмица не са държали нищо по-тежко от бележник — почти не излъга Станислав. — А вие с Венка обиколете базата и проверете още веднъж всичко ли е наред, за да ни е чиста съвестта.

Очевидно за работа плачеше само едната му ръка, при това лявата — дясната мързелуваше на дръжката на бластера. За да откърти дебелия, здраво прикован капак, се наложи да се подпре на лоста с цялата си тежест. Финалният трясък се стори на Станислав като взрив, но бързо насоченото в дупката оръжие така и не стреля. Сандъкът наистина беше зает изцяло от някакъв уред със сума ти сензорни панели и матови прозорчета. На киборг той приличаше не повече, отколкото хладилник или синтезатор.

— Е — ухили се Венка, като се приближи, — доволен ли си?

— Не — мрачно каза Станислав, прикрепяйки капака на мястото му. — Добре, Тед, прав си, майната му. Остава да почнат и да се карат, че не съм го отворил от правилната страна или съм одраскал корпуса.

Но пилотът вече не беше там, а добросъвестно изпълняваше задачата.

— А това тук какво е? Доста е тъмно... — Тиодор обърна глава и видя копчето.

— Не пипай!!! — Сега Венка закрепя в дует със Стас, но, уви, този път не успя навреме.

Боксът най-после се освети — с тревожно алено мигане. Изсвистя пневматиката, вратата се затвори и изщрака, вентилационните отвори също се затвориха с непрозрачни пластини. Едновременно вътре и вън се включи сигнализация, за чийто аудиофайл явно някой дълго и изобретателно беше мъчил котка пред микрофона.

Тиодор неразбиращо дръпна няколко пъти бравата и извика:

— Ей! — И в този момент от десетина дупки на тавана бликна плътен жълтеникав дим.

Станислав се задъха от ужас. Венка пребледня така, сякаш самият той всеки момент ще рухне мъртъв.

Но вместо да се разтече на пода или поне да рухне на него и да започне да се разтапя, пилотът се засили и удари вратата с рамо. После пак и пак. Зрелището беше кошмарно и в същото време омагьосващо — наблюдателите замръзнаха, без да могат да отместят очи.

— Това... ама това е... — промърмори Венка. — Човек отдавна щеше да е...

Станислав малко се успокои и в същото време му прилоша: ама че издръжлива твар! Вече наполовина се е разложила, а още мърда, опитва се да се добере до тях и да отмъсти...

Димът се сгъстяваше. Умиращият киборг продължаваше да се блъска във вибриращото стъкло като огромна земна пчела и сякаш да крещи нещо.

— Знаеш ли — неуверено каза докторът, — струва ми се, че дори за киборг това е прекалено. Там вече всички бактерии би трябвало да са измрели. А и вирусите.

Вратата зад гърбовете им внезапно се отвори и на базата нахлу Владимир. В пижама и пантофи, с червени петна на и без това

зачервеното лице — явно е скочил от леглото и на един дъх е пробягал поляната.

— Глупаци! — крещеше той. — Идиоти! Кой натисна копчето? Питам кой кретен е включил системата за стерилизация?!

Ученият, без да спира своя бяг, стигна до бокса и започна да набира на вратата кода за спешно отваряне.

Станислав и Вениамин се спогледаха, дружно се нахвърлиха на безумеца и го повалиха на пода. Микробиологът се оказа силен като бик и да го удържат беше тежко и много болезнено. Капитанът получи ритник в стомаха, а докторът — удар с глава в челюстта. После Владимир спря и изкрещя:

— Вие съвсем ли откачихте?! Трябва да отворим вратата, докато той не се е задушил там!

Киборгът наистина се опря на стъклото и почна трескаво да кашля — единственият симптом на настъпващата му кончина.

— За да може ХБК да потопи целия кораб?! — Станислав ценеше у хората готовността за саможертва, но такава безразсъдна постъпка само щеше да увеличи числото на жертвите.

— Какъв ХБК?! В балона има обикновена течност за образуване на пушек, както на концертите!

— Какво?!

— Аз да не съм глупак, че да донеса истински газ в тая лудница?! Непременно ще се намери някой недодялан дебил, който да се спъне и да се подпре на копчето! Включих в системата генератор за дим. Натискаш копчето и тръгва дим, съска, както му се полага... Санитарните инспектори пощракаха с датчици — няма изтичане, а вътре, много ясно, не са влизали! Пуснете ме!

Докторът и капитанът се отпуснаха с облекчение и като чували се смъкнаха от Владимир. Той, поклащайки се, се добра до вратата и най-накрая я отблокира. Тиодор изскочи от бокса като вълк от горски пожар и, щом направи няколко неуверени крачки, падна на четири крака до капитана. Микробиологът потъна в пушека, но съдейки по ругатните му, кашлицата и някакво щракане, не завинаги.

— Какво се е случило? — раздаде се изплашеното гласче на Полина, но Станислав не виждаше самото момиче — пушекът беше запълнил базата и бълваше от вратите като от парна баня.

— Владимир! — В гласа на Наталия звучеше неподправено безпокойство, дори трагически патос. — Владимир, какво става с термостата? Да не е дал на късо?

— Нечий мозък е дал на късо! — дрезгаво отвърна микробиологът от епицентъра на „късото съединение“. — Представяте ли си, нашите космолетци по някаква причина са дошли в базата и са включили системата за стерилизация! Пияници нещастни! Казвах аз, дайте да наемем проверен екипаж, солидна фирма, с гаранция, а директорът ми вика: „Офертата, та офертата...“ Сега не мога да затворя маркуча, резбата е заминала!

— Добре, аз тогава отивам да спя — с облекчение каза Мария Сидоровна и изчезна, така и без да се покаже.

До Станислав неочаквано възникна Владимир, вече отчаял се да спре потока от „ХБК“. Хвърляйки на капитана яростен поглед, но не намирайки думи за вербалното му въплъщение, ученият се ограничи до гневно завъртане на показалец около слепоочието и тръгна към изхода. Станислав, унило кашляйки, се затътри след него.

На поляната отпред вече стояха всички, даже Михалич, и гледаха как базата бълва пушек като задавил се дракон.

— Аз нали сто пъти наредих да се изтрие кодът от вратата! — ръмжеше Владимир на неуспялата да избяга Мария Сидоровна. — Ето, видяхте ли до какво доведе вашето нехайство?! Да, да, именно вашето! Умният човек трябва постоянно да помни, че е обграден от идиоти и да предприема съответстващи мерки!

— Но вечно все някой забравя кода! — с незамъглена увереност в правотата си се възмути аспирантката. — Ами ако изведнъж всички го забравят?

— Тогава го запишете на хартия и я скрийте в сейфа! — Владимир се запъна, защото се сети, че до сейфа (и без това постоянно отворен) има аналогичен надпис с маркер. — Край, омръзнаха ми тези нощни събуждания! Сега ще препрограмирам вратата и ще пускам в бокса само срещу подпис! Тъкмо ще почнете да водите и работен дневник!

Мария Сидоровна се нацупи — като че ли този път я приклешиха.

Димът полека започна да намалява. Владимир включи вентилацията на максимум, заключи базата и след като за последно

огледа всички с унищожителния поглед на Умен човек, се отправи да си доспива. Останалите се повлякоха след него.

* * *

Вини за пореден път преразгледа мнението си за капитана. До тази нощ той беше убеден, че Сакаи не умее да се движи из гората. Но в сравнение с Франк, капитанът беше тихо и незабележимо привидение. Навигаторът старателно настъпваше сухите клончета, оплиташе се в местната „трева“, спъваше се в корените, спъваше се в буците, спъваше се на равното и два пъти налетя на „внезапно появилите се“ пред него стволоче на дървета, едва не разбивайки визъора си. По-гръмко би вдигал шум само гъсеничен трактор на парна тяга. Освен това Франк през цялото време изоставаше.

— Къде пак се загуби?! — Пилотът вече почти ръмжеше.

— Првр мстн... — едва чуто се донесе откъм храстите отзад.

— Какво?!

— Проверявам местността — обяви най-високият и гъст храст, разтваряйки клонките си и показвайки голямата фуния на термалния скенер. — Сметнах, че този уред ще засече от километър едрите хищници, а киборга и от по-далеч.

Пилотът с труд потисна желанието да изтръгне „този уред“ от ръцете на навигатора, да го хвърли на земята и да изтанцува върху останките му нещо весело. За съжаление, освен термоскенера, Франк държеше своята нова любима играчка — тежка плазмена пушка, по-известна като „мегагрил“ или „оръдие за самоубийци“. В неголеми закрити помещения като каютите направиенето на изстрела нямаше значение, при това стрелецът се изпичаше заедно с жертвата и злополучните свидетели.

— Ах, ти си сметнал — ласкаво каза пилотът. — Чудесно! А че киборгът може да е заложил всякакви капани в гората, за това помисли ли?

Франк честно се опита да се уплаши още повече. Но нощната разходка из извънземната гора, където от всички страни бухаха, шумоляха, скърцаха и всячески шумяха незнайни (а и знайни, виолетови и зъбати) същества, и така беше за навигатора пълен

кошмар. Колкото по-нататък двамата с Вини се отдалечаваха от модула, толкова по-дебели и по-високи ставаха дърветата — сега зад тях можеше да се скрие истинско чудовище, готово да погълне даже товарен кораб.

— И въобще — насмешливо го довърши пилотът, — ти прекалено много мислиш.

И тук Франк избухна.

— Затова пък вие мислите веднъж на месец, и то не всеки! — със звънък фалцет извика той. — И ти, и капитанът... И защо ми трябваше да се забърквам с вас?!

— Мога да ти припомня — бавно, с паузи процеди Вини. — Ти се появи при нас със собственоръчно подправено удостоверение, а във врата ти дишаха трима ловци на глави.

— По-добре да бяха ме хванали — безнадеждно каза Франк. — И щяха да ме застрелят хуманно, а не да ме карат да се мъкна през тази проклета гора с идиотска задача!

— Задачата ни не е идиотска — спокойно възрази пилотът, — а напълно разумна и конкретна — да окичим базата на „биолозите“ с „бръмбари“ и да сложим наблизоминирадиопредавател за данни. А ти си единственият, който може да накара тази система да работи нормално.

Залялото Вини спокойствие се обясняваше доста просто: той мислено пренесе навигатора от графа „загубеняк от своя собствен екипаж“ в „новобранец тъп, необучен“. Кое то веднага превърна вялия конфликт в игра, чиито правила бяха отлично известни на бившия сержант. Сега оставаше само да ги обясни на навигатора.

— Но...

— Франк — въздъхна пилотът, — понеже капитанът, който умее да впряга в една кола змия, дракон и тигър, не е тук, ние имаме само два варианта. Или аз вървя нататък сам, а ти оставаш тук, или вървим двамата, но тогава ти ми се подчиняваш по-добре и по-бързо от робот. Какво избираш?

Франко Фумагали, при всичките му недостатъци, беше умно момче. Изобщо не му се искаше да остане сам посред гората.

— Идвам с теб — посърна той.

— Правилен отговор — одобрително кимна пилотът. — Тогава ето първата заповед: скрий „мегагрила“ в кобура. Втората: изключи

всичките си хитри джаджи. Имаш визьор. Точка. Топлинната матрица в него е слабовата, но ще различиш моите следи, а повече не ти е нужно. Просто вървиш и си слагаш краката там, където и аз. Не гледаш настрани, не гледаш небето, гледаш само в краката си. Да мислиш също не е нужно, вместо теб ще мисля аз. Всичко ли е ясно?

— Да — унило потвърди навигаторът.

Светлозелените отпечатъци от подметките наистина бяха отчетливо видими. Щом като започна да стъпва в тях, Франк откри, че така е забележимо по-тихо, по-бързо и по-лесно. Улеснението доведе до това, че навигаторът наруши последната заповед на Вини — той започна да мисли, а по-точно да се самосъжалява. Поводи за това имаше премного, започвайки от разранената кожичка на нокътя и завършвайки с вървящия отпред садист, с тълпа чудовища и киборги по средата. А ако Вселената не беше толкова несправедливо устроена, той би могъл сега да си почива някъде на орбиталните курорти в Нова Верона или на бисерните плажове на Аркадия! Много храна — нормална, вкусна, разнообразна храна (Франк сега би продал душата си за лазаня с карпачо или панчета!) — напитки, момичета, танци в безтегловност, гонки с флайери, нормален геймърски компютър с ефект на пълно потапяне в играта...

Следите свършиха. Равният низ от зеленувати овали прекъсваше с размазано петно.

— Виждаш ли го?!

Шепотът се донесе някъде отгоре. Франк бързо вдигна глава, като едва не опря тила си в гърба и видя Вини, жив и невредим. Пилотът се беше излегнал на един клон, вглеждайки се някъде напред.

— Него?!

— Отпред, между дърветата, малко по-надясно от храста с белите пухчета. Гледай на максимално увеличение. Виждаш ли?

— Не, какво трябва да виж... — Франк се запъна, разгледал между призрачно сините стволоче нещо. Повече от всичко то приличаше на голямо зеленикаво петно, едва различимо сред мъха с нечеста, но напълно отчетлива пулсация.

— Това... — започна Франк, но пилотът вече не беше на клона. Как и къде беше изчезнал, навигаторът отново не забеляза. Беше безсмислено да го вика, освен това и опасно, затова Франк се притисна с гръб към най-близкото дърво, извади бластера и започна да шепне

Ave Maria, без да сваля широко отворените си очи от зеленото петно. Получи се удачно — дървото се поколеба, но остана на място и даже наклони към пришълеца част от клоните си, старателно ловейки издаваните от него звуци.

През това време Вини се прокрадваше в гората, опитвайки се да обиколи по широка дъга петното. Каквото и да твърдяха Франк и капитанът, бившият сержант не усещаше заплаха от страна на местната фауна. Затова пък при мисълта за киборга, по гърба му пробягваха тръпки от добре тренираното му шесто чувство. Ламарината по заповед от господарите му (или по собствена инициатива, ако програмата му позволява) като нищо може да се завие с парче брезент и да легне в засада на най-краткия път между базите. А пулсацията на зеленото петно твърде много приличаше на равномерно дишане.

Щом се приближи, Вини забеляза, че по средата на петното се различава по-тъмен (а значи по-топъл) продълговат силует, доволно изхъмка и вдигна бластера. С точен изстрел в гръбначния стълб можеше да повали когото и да е...

Над короните на дърветата, сърдито жужейки, прелетя муха. В същия миг краищата на „брезента“ рязко се метнаха нагоре — веднъж, втори път... И огромна пеперуда, с тежък плясък на криле се откъсна от земята, вдигна се над дърветата и се разтвори в небето.

Вини свали бластера и седна.

— Никак не съм добре с нервите — разстроено съобщи той на близкото храстче. — А дори не сме стигнали до базата им. Как ще домъкна дотам тоя лос, представа нямам...

Разбира се, не беше реално да научи за пет минути Франк да ходи правилно из гората. Щом поразмисли, пилотът реши кардинално проблема, като качи колегата си на гръб. Въпреки това навигаторът закачи няколко клонки и три пъти едва не падна, но все пак се получи по-тихо и по-бързо, отколкото ако беше вървял на собствен ход.

За учудване на Вини, биолозите така и не бяха предприели допълнителни мерки за охрана. Това показно безгрижие още повече притесни бившия сержант. Той погледна таймера — от момента на залеза на местното светило бяха минали повече от пет часа и на кораба всички би трябвало да спят. Но... тръпките бяха против.

— Скоро ли ще действаш?!

Вместо отговор Вини със сила натисна главата на навигатора, бутайки го обратно в храстите. Секунда по-късно вратите на шлюза със съскане се разтвориха и на поляната се спуснаха трима души.

— Замръзни! — прошепна пилотът на Франк, но той не го чу и продължи да пълзи назад. Впрочем, той не умееше и да пълзи. Една от клонките се закачи за колана му и се огъваше все по-нататък, докато не се измъкна, шумно удряйки навигатора по тила.

— Идиот! — простена сержантът, щом видя как онези се обръщат към тях. За лош късмет, точно в този момент Франк се натъкна на поредното клонче, което се счупи под краката му с отчетливо сухо пукане. Ако Вини беше на мястото на другите, целият сектор незабавно и щедро щеше да е злят с плазма, а после да е претърсен с патрули под прикритието на корабните оръдия. Обаче тримата на поляната реагираха иначе — капитанът изви с някаква хватка ръката на дръпналия се към гората латинос, прошепна му нещо зловещо и го накара да клюмне. След това онези отново тръгнаха към бокса, очевидно решили, че нощната им работа е по-важна от лова на извънземни глигани.

— Бързо към модула! — нареди Вини, едва дочаквайки тримата да се скрият в шлюза.

— Нали ще ни видят! — изписка Франк и млъкна, когато ръката на бившия сержант буквално го издърпа на поляната.

— Това е нашият шанс! — обяви пилотът, леко се смекчи и поясни: — Да разберем с какво всъщност се занимават тук.

Пиратите на кратки прибежки се добраха до „Микробиологичната станция“, надникнаха вътре и в този момент от покрива противно зави сирена. Вини изруга задавено и се хвърли към спасителните храсти, без да се надява особено да стигне до тях, освен ако на биолозите им дотрябват живи пленници.

На половината път бившият сержант се сепна, огледа се и видя, че навигаторът все още стои до базата. Вини от сърце спомена тримата космически демони и се хвърли обратно. Колегата му, явно попаднал под изстрела на парализатор, с облещени очи фъфлеше нещо като „ва-ва-ва...“ и сочеше с пръст илюминатора. Това бяха малко нетипични последствия от парализащ заряд, но в този момент Вини слабо се интересуваше от медицинските подробности. Той просто вдигна

Франк на рамо, с три скока се добра до края на поляната и се втурна през храстите.

* * *

В същото време по товарния отсек на „геоложкия“ кораб тихо се прокрадваше друг нощен посетител. Той дойде почти до кърмата покрай редовете клетки, върна се до средата, крадешком се огледа и натисна клавиша на катинара. Седящата вътре квачка не се помръдна, гледайки човека без всякакво притеснение и даже, както се стори на Роджър, с презрение.

— Жалко, че не си теле — доверително ѝ съобщи капитанът. — За сукияки трябва теле или прасенце. А от теб, гадино екзотична, ще стане само обикновено ниватори но терияки^[2].

Естествено, квачката не разбра нито дума, но нещо в тона на капитана не ѝ хареса. Тя отвори клюна си, но възмутеното „кар-р-р!“ почти веднага беше прекъснато от краткия трясък на парализация заряд.

Роджър измъкна телцето от клетката, претегли го на ръка, радостно се изкиска и закрачи към изхода, весело тананикайки си: „Товарът понякога дава фира...“ Според сметките на капитана, той имаше час и половина, затова сигналът за тревога, който се раздаде наред свещения процес на готвене, накара Роджър да подскочи почти до тавана. При това капитанът едва не прекатури бутилката бяло вино от личните си запаси, която използваше за марината поради липсата на саке. Капитанът не успя да скрие нищо. Веднага щом пробяга разстоянието от камбуза до рубката, Вини също се вмъкна там с безжизнения навигатор на рамо.

— Пълен провал — дрезгаво въздъхна той, хвърляйки товара си в капитанското кресло. — И... изобщо.

— Какво му е на Франк? — бързо попита Сакаи. — Ранен? Парализиран?

— Просто е в шок — успокои го пилотът. — Ето, виждаш ли, отвори очи. Плесни му няколко шамара по бузите и ще живне.

— Няма нужда — със слаб глас помоли хакерът. — Аз и така... сам.

— Сложихте ли „бръмбарския рояк“? — зададе главния въпрос капитанът.

— Не — поклати глава Вини. — Не се получи. Но ние и без „бръмбари“ се нагледахме на такива неща... Кеп, бил съм във всякакви дупки из Галактиката, но така спокойно своя подчинен... Пиене ли имаш там? — жадно попита той и на две глътки излочи остатъка от виното, преди опомнилият се капитан да му отнеме бутилката.

— Абе обясни разбрано какво сте видели?

— Когато стигнахме базата им — започна Вини, — от кораба излязоха трима. Капитанът и оня, нисичкият с коремчето, готвачът, или който там е при тях...

— Доктор е — поправи го Сакаи. — Вениамин, струва ми се.

— Те водеха третия, латиноса. На половината път, когато — пилотът погледна към Франк, — се разсеяха, той се опита да избяга, но капитанът му изви ръката с някаква болезнена хватка. В крайна сметка го завлякоха в онзи геврек наред поляната, бутнаха го във вътрешния бокс и му пуснаха газ.

— В-в-вероятно х-хлорбетак-криспин — изтрака със зъби Франк. — Изп-п-ползва се за п-пълна биологична стерилизация. Аз в-всичко видях, капитане, беше ужасно. В този страшен д-дим той се блъскаше в преградата, а те стояха и г-гледаха как умира. С-с-спокойно така, с-сякаш са киборги някакви...

— А може наистина да са киборги — замислено предположи Вини. — Разбунтували са се и сега се отървават от хората. През нощта ще довършат своите, а утре ще ни дойдат и на нас на гости.

— Ами, глупости, киборгски бунтове има само в евтината фантастика — неуверено каза капитанът и в същия миг се сети за гръмналата по новините история с екстреното изтегляне от пазара и ликвидацията на бракуваните „шесторки“. Акциите на „DEX къмпани“ тогава паднаха с цели четиридесет и седем процента.

— Може и така да е — уморено кимна пилотът, — но ако това са хора, значи са по-лоши от киборгите. Аз не съм лигльо, но да гледам как човек агонизира от ХБК, определено не мога. Ето Франк погледа само няколко секунди и досега трепери. Не ти ли остана вино? И — Вини вдигна глава и подуши, — на какво мирише? На месо?! Или на яйчна почва съм си загубил ума?

— Исках да ви направя изненада — въздъхна капитанът. — Само че... А-а, добре. Ще ида да събудя Джил, при нея сигурно ще се намери нещо, подходящо за вътрешна употреба.

* * *

Закуската премина в леко напрегната обстановка. Владимир се ядосваше на „стерилизацията“, Станислав — на „пияниците и идиотите“ и малко на себе си. Освен това капитанът се терзаше от чувство за вина пред Тиодор. Колко лесно и охотно той го помисли за киборг и стоеше пред бокса със скръстени ръце, любуваше се като садист, макар че беше уверен, че пилотът умира! Брр... Станислав сам си беше противен и мълчаливо отпиваше кафе, без да поглежда никого. Макар че Тед, изглежда, ни най-малко не страдаше, а напротив, със смях разказваше на приятелите си за нощната авантюра.

Всъщност пилотът се перчеше, иначе също го беше срам от Станислав. Натисна копчето като пълен глупак, изложи капитана... А той дори дума не му каза, пое всичката вина върху себе си! Станислав изобщо не се досещаше как се издигна авторитетът му в очите на екипажа.

След закуска учените отидоха в базата, както обикновено, но Полина се върна след половин час и като се задавяше от смях, съобщи:

— Явно имам почивен ден. Владимир се опитва да уцели код от десет хиляди комбинации. Нощес от яд го сменил, а сега не може да си го спомни.

Тиодор безсъвестно се разсмя. Ден също се усмихна, но рационално предложи:

— А не може ли през това време да работите с цитометъра? Той като че ли не стоеше в бокса.

— А с него никой не умее да работи — безгрижно отговори Полина. — Освен това той не ни върши работа особено, повече е за културциците^[3]...

— Защо тогава го домъкнахте със себе си?!

— Ами дадох го на института по програма, няма да се отказваме от авантата, я. Може някога да потрябва.

— Тогава може и бурканчето от кондензирано мляко да ви потрябва? — Ден за последен път почегърта по стените му с лъжицата и щателно я облиза.

— В склада ни се съхраняват среди, които са по-стари от майка ми — с въздишка призна Полина. — Със срок на годност две-три години. Впрочем, дай го! Ще посадя в него малко мъх, че без цветя на прозорците е някак унило.

— Точно така — оживи се Тед. — Аз също обичам растенията, винаги при полет взимам със себе си една саксия. Да ти покажа ли?

Разбира се, Полина се съгласи и Тед я поведе към каютата си. Въпреки скромните ѝ размери, там Тиодор се беше самоизразил с пълна сила — небрежно хвърлени вещи лежах на всички повърхности и даже просто на пода в ъгъла, на стените се редуваха плакати с голи девиси и известни рокгрупи, а също така висеше голям кози череп с рога, от челото на който стърчеше тежък ловен нож. Под илюминатора стоеше едно-единствено, но затова пък високо и разклонено растение. „Саксията“ се оказа бидон със знака за радиационна опасност.

— Но това е... — обърка се Полина.

— Носталгия — въздъхна Тиодор. — Преди я пуших. После я отказах, когато ченгетата намериха оранжерията. Но любовта ми към растениевъдството остана.

Пилотът ласкаво погали едно изрязано седемпръсто листо.

— А сега ти... ами... със сигурност ли?..

— Има си хас! — обиди се Тед. — Казвам ти, че е просто за красота! На мен и собствената глупост ми стига. По-добре виж колко е сочна и разклонена...

Полина се опита да си представи, че това е здравец и честно се възхити. Храстчето наистина беше чудесно, като за изложба на достиженията на селското стопанство.

Ден първо деликатно почука, а после надникна в каютата и завари приятелите в оживен спор. Полина отстояваше преимуществата на готовите торове пред самоделните, а Тиодор възразяваше, че незнайно защо тор „Канабис“ не се продава, а „Теменужка“ и „Хортензия“ не го устроят — в първия има твърде малко азот, а във втория е завишена киселинността.

— Хора, какви са плановете ни за днес? — поинтересува се рижиат. Ден въобще беше най-отговорният от екипажа и

предпочиташе да получи капитанско разрешение даже за безделието, за да му се предаде съсредоточено и с пълно самоотдаване.

Тед неопределено сви рамене.

— Може би да разузнаем какво има на изток? Нали предния път се върнахме от половината път, когато се спусна мъгла.

— Съдейки по данните от орбиталното заснемане, също такава гора, каквата е и на север и на запад — съобщи навигаторът. — Аз по-скоро бих видял океана.

— Да бе — махна с ръка пилотът. — Щом не можем да се къпем, само ще се разстроим. Освен това се събират облаци.

— Нека да отлетим при съседите? — предложи Полина. — И те вероятно скучаят. А и капитанът им е такъв... каваен^[4]! Ако беше с кимоно и по-дълга коса...

— Буе-е-е — искрено каза Тиодор, намеквайки, че мъжкото очарование се крие в дължината съвсем не на косата.

Момичето се разсмя, хвана приятелите си под ръка и ги помъкна обратно към гост-командната.

Учудващо лесно получи разрешение от капитана, макар Тиодор малко да се страхуваше да се доближи до него след вчерашната нощ, а и с такава лекомислена молба.

— Разбира се, разбира се — разсеяно и сякаш даже виновно отвърна Станислав Федотович, минимизирайки вирт-прозореца при първите звуци зад гърба си. — Летете, забавлявайте се.

— Благодарим, капитане!

Компанията бързо се изниза, докато началникът не се е опомнил и не е премислил.

— Мда — съчувствено каза Тед вече на поляната. — Хеморонидите не са болест, с която да се хвали човек.

— Какво имаш предвид? — учуди се Полина.

— Той разглеждаше медицински атлас.

— Така ли?

— Така е — потвърди Ден. — И аз успях да забележа. Главата за венозната система.

— Горкичкият — въздъхна момичето. — Затова не спи добре, през нощта всички болести се обострят. Вероятно излъга, че докторът е забелязал някакви светлини. И Наталия не вдигаше толкова шум, че да събуди здрав човек.

— Не бих казал — възрази Тиодор. — Станислав Федотович е бивш космодесантчик, а тези момчета, ако се налага, ще скочат на крак и от миши писък, и за секунди ще се облекат.

— Сериозно ли?! — още повече се изненада момичето. — А на външен вид е такъв спокоен, вежлив чичко... Прилича на дядо ми.

— Ха! — Пилотът така гордо изпъчи гръд, сякаш се хвалеше със собствени достижения. — Аз още на Нов Бобруйск се порових в инфранета. Оказва се, че той има двадесет и седем бойни десанта, „Жълта звезда“ — всичките три степени и „Пурпурно сърце“ — тях ги дават само за раняване на бойното поле.

— И орден „За храброст“, пред самата комисия — добави Ден, който преди събеседването също беше преровил цялата информация за бъдещия си капитан, за да не се натъкне на същия гадняр като предишния.

— Той е за десанта на Горгона — ревниво уточни Тиодор. — Аз имах един приятел там. Не десантчик, естествено, а пилот на щурмови хеликоптер. Той разказваше, че те са правили истински чудеса там. Две десантни роти против дивизия местни фанатици са удържали почти денонощие.

— Да, капитанът ви е голяма работа — със завист призна Полина. — Ще се наложи пред съседите да се държим колкото се може по-достойно, за да не го опозорим! Че предишния път, струва ми се, не се получи много добре...

— Само така ти се струва — безгрижно махна пилотът. — Ние, космолетците, сме обикновени момчета. Убеден съм, че много ще ни се зарадват!

[1] Митичен горски разбойник от руския епос, поразяващ враговете си със смъртоносно свирене. — Бел.прев. ↑

[2] Ястие от японската кухня, буквално „лакирана кокошка“. ↑

[3] Изследователи, работещи с култури от клетки — лабораторен жаргон. ↑

[4] От яп. „кавай“ — очарователен, прелестен. — Бел.прев. ↑

Пиратският екипаж бавно и печално се събираше за закуска. Гледайки как подчинените му като есенни мухи допълзват в столовата и сядат около масата, Сакаи си помисли, че ако беше художник, непременно щеше да увековечи това зрелище като картина с название: „Изгревът на живите мъртви“. Вини беше отбил поредната „яйчена“ вахта до печката и заспа, веднага щом седна на стола. Франк приповдигна клепачи, само за да хвърли пълен с отвращение поглед на стоящата пред него чиния. Постоянно прозяващата се Джил изглеждаше и се движеше като кукла с изтощена батерия. Никой не гледаше към чиниите, след нощното пиршество даже мисълта за съдържанието им предизвикваше отвращение.

— Капитане — Джил се реши най-сетне да озвучи колективното несъзнавано^[1], — днес ще има ли пилешко?

— Не! — твърдо възрази капитанът. — Виж ги ти, иска им се... всеки ден меню по цените на най-скъпия ресторант!

Франк отново искаше да намекне за грабеж на продуктовия склад на биолозите (щом храната така е поскъпнала, това вероятно вече не е проблем?), но си спомни за нощната разходка и прехапа език.

— Днес имаме големи планове — в това време продължаваше Сакаи. — Стига сме действали с темпото на варени охлюви! Първия ден разопаковахме, втория укрепвахме отбраната... Добре, не споря, това е необходимо...

— Ти самият нареди — промърмори Вини, без да отваря очи.

— ... но искам най-накрая да се заемем с това, заради което долетяхме тук — търсенето на базата! За това трябва първо...

Какво именно беше планирал Сакаи остана неизвестно. Всичко беше заглушено от воя на сирената.

* * *

Флайерът стигна до базата на „геолозите“, когато от събралите се по изгрев гръмоносни облаци се заизсипаха дребни, но чести капки дъжд. Силовото поле се прояви под тях като купол на прозрачен чадър.

— Ще кацнем там открая — реши Тиодор. — Би трябвало да ни забележат. А ако не, записал съм позивните им, разменихме си ги при първата среща.

Обаче флайерът беше засечен, още преди да започне да се снижава. От предавателя, настроен на общодиспечерски канал, се разнесе безличен автоматичен глас:

— Вие нахлухте в охраняема зона. Назовете паролата или незабавно напуснете, иначе ще бъдете унищожени! Десет... девет... осем...

— Шегуват се — уверено каза Тиодор, който дори не помисли да се подчини на заповедта.

— На мен нещо не ми се струва така. — Ден напрегнато се вглеждаше във водните вадички по купола. — Може би все пак да отлетим на стотина метра?

— Не ме разсмивай, аз няма да се вържа на такава детинска шегичка! — презрително изсумтя пилотът. — Какви психопати трябва да са, че да сложат огневи комплекс на геологична база?!

— Силово поле обаче са й сложили.

— Е, и какво? И ние имаме.

— Само нощем. И не върху цялата поляна.

— Може генераторът им да е толкова мощ...

Ден, без да го дослуша, рязко удари копчето, отключващо коланите за безопасност, наведе се през подлакътниците, вкопчи се в щурвала и го дръпна. Флайерът се завъртя, като почти се обърна на една страна, а покрай него, отляво и отдясно, профучаха две струи плазма. Зад него избухна такъв взрив, че екраните за задно виждане запламтяха с почти истински пламък. Полина запищя. Тиодор, псувайки, избухта с лакът приятеля си, изравни машината и я подкара напред, за всеки случай правейки сложни виражи.

— Шегуват се, а? — със зловещо спокойствие попита навигаторът, разперил се като мишка в разтръсквана кутийка — ръката в тавана, коляното в командния панел. Успя наново да се пристегне, чак когато флайерът увисна на три километра от базата на психопатите.

— И сега какво? — с треперещ глас попита Полина.

— Назад и ще доложим на капитана. — Тиодор вече се канеше да активира комуникатора, но предавателят отново запищя, този път с прекъсващо от вълнение женско гласче:

— Неизвестен летящ обект, незабавно се представете, моля! Иначе имаме и самонасочващи се ракети!

— Ама те там окончателно са се побъркали! — смая се пилотът. — Може да се помисли, че имаме космофлот, а те са космодрум! Това сме ние, вашите съседни, искахме да наминем на гости! — обърна се той вече към преподавателя. — Само че вече не искаме, вървете по дяволите с вашия приветствен салют!

— Ой! — изплашено изпищя преподавателят. — Това е моят... тоест нашият робот, Вини го настрои... — Разнесе се неясно шептене. — Извинете ни, моля! Върнете се, сега ще изключим всичко!

Приятелите се спогледаха.

— Е, какво, да им повярваме ли? — попита Тиодор.

Ден сви рамене, съгласявайки се с всяко решение на партньора си, макар че не изпитваше особено желание да продължи познанството.

— Като че ли не лъже — каза Полина, щом поразмисли. — Интересно защо изобщо им е притрябвал този робот?

— Ето и на мен ми е интересно. — Пилотът започна да обръща флайера.

Геолозите сдържахха обещанието си. След няколко минути куполът над базата изчезна, а охраняващият робот, макар и да продължаваше да обикаля периметъра, не започна да стреля по приземяващия се флайер.

Щом видя кой пръв излезе от флайера, навигаторът на „геолозите“ отначало облещи очи, а после се изстреля от място и се скри в модула. Нервите на Вини се оказаха по-здрави, макар че и той в първия момент с труд се удържа да не извика: „Боже, опази!“

— Нали казахте, че са го... такава? — изплашено прошепна Джил.

— Значи не са го — не по-малко объркано отговори Вини. — Или са го, но не него! Може да са били двама клонове... Или даже не само двама...

Механикът потръпна, представяйки си дълга редица от еднакви пилоти в криокамери — единия са го очистили (а после може и да са го изяли, както те кокошката!), втория са го размразили.

През това време гостите се приближиха, но не бързаха да подават ръка, а момичето даже се криеше зад „безсмъртния“ пилот. Рижият стоеше настрана, с ръце в джобовете и внимателно разглеждаше

жилищния комплекс. Погледът му беше професионален, което никак не се хареса на Вини.

— Извинете ни за това „пламенно“ посрещане — мъжествено пое удара той, — просто... — пилотът се запъна, — в нашите застрахователни условия е вписано, че безопасността на базата трябва да е обезпечена със силово поле върху целия периметър и минимум един охраняващ робот. Тъпотия, разбира се... Но знаете ги тези бюрократи. Самите те никъде не летят, обаче дай им само повод да се заядат. Мой... хм, приятел го ран... с лъчев трион си отрязва ръката и се наложи да прави регенерация със свои собствени средства. От застрахователната компания казаха, че според условията на договора е бил длъжен да е в скафандър и толкова.

— Да бяхте програмирали поне няколко минути изчакване — упрекна ги Тед, като поомекна. При възстановяването на ретината му също имаше проблеми, макар че бяха решени успешно. Обаче гадовете застрахователи бяха икономисали от материали, което понякога му създаваше трудности. — Не успееш да съобразиш какво става и вече се стреля!

— Вие и без това се изплъзнахте фантастично — нервно се изкиска Джил. — Аз после прегледах записа — бързо обясни тя, за да не си помислят гостите, че са ги познали и въпреки това са стреляли.

— Не съм аз, Ден беше. — Тиодор одобрително изгледа навигатора. — Аз и не знаех, че можеш да управляваш флайер!

— Не мога. Когато направих такова нещо на симулатора, катерът се вряза в един хълм — честно каза Ден.

Пилотът леко пребледня, но все пак намери сили авторитетно да забележи:

— Катерът е по-тежък и скоростта му е по-висока. Искаш ли довечера да ти покажа как се изпълняват такива маневри?

— Искам — съгласи се рижият, изразително гледайки към робота. — Може пак да потрябва.

— Важното е, че всичко свърши добре! — побърза да смени темата Вини. — А вие просто така или идвате или по работа?

— Просто решихме да се опознаем по-отблизо — призна Тиодор. — Но ако сте заети...

— Не, не, не! — бързо го прекъсна Вини, който също смяташе, че за врага трябва да се знае всичко. — Влизайте, ние тъкмо закусваме.

Е, да, късничко е, но сами виждате какво е времето. Решихме рано сутринта, докато е слънчево, бързичко да заснедем данните за геопроучването, а после вече да закусим.

Гостите не само виждаха, но и чувстваха — дъждът се усили, мокрейки мъха и косите им. Дърветата свиваха клоните си като венчелистчета, за да се предпазят. Гората забележимо просветля, макар че през сивата водна пелена все още не можеше да се види много.

— А вашият капитан няма ли да има нещо против неканените гости? — за всеки случай уточни Тиодор.

Мис Отвертка потисна смеха си, щом се сети за произнесената от Роджър фраза, състояща се от около дузина думи, където японски и неприлични не бяха само началното „За какъв“ и заключителното „са се домъкнали“.

— Разбира се, че не, той сега ще излезе — съобщи тя на гостите. — Той... се преоблича (чистата истина, Сакаи трескаво търсеше „геологичния“ комбинезон и шапката).

Отвътре жилището на геолозите напълно се вписваше в поговорката: „бедничко, но чистичко“. Преддверието на шлюза преминаваше в къс коридор с жилищни стаи и завършваше с врата към столовата, също стандартно безлична — сгъваеми маса и столове. Впечатление правеше само съдържанието на чиниите, над една от които унило висеше вече леко успокоилият се (по-точно сурово успокоен от капитана) Франк.

— Охо, яйца! — възхити се Тиодор. — А как ухаят, веднага става ясно, че не са имитиращ продукт! Какви късметлии сте вие, с такива деликатеси да се храните!

Гостите, въпреки очакванията, не се впуснаха да хвалят своя кок, явно за да не възбуждат още по-голяма завист у гостите.

— Искате ли да опитате? — с надежда попита Джил, бързо премествайки към Тед своята порция. Впрочем той и не мислеше да отказва, но само от приличие отбеляза:

— Всъщност ние вече сме закусили...

Франк и Вини се спогледаха и синхронно пробутаха чиниите си на Полина и Ден.

— Заповядайте!

— А вие? — учуди се рижият.

— Всъщност ние... не сме много гладни — неубедително се измъкна Вини.

Геолозите с непонятна смесица от възхищение и отвращение наблюдаваха как гостите поглъщат омлета. Заети с това занятие ги завари върналият се Роджър.

— Желаете ли допълнително? — на мига се ориентира в ситуацията той.

— Не, благодаря — разочароваха го гостите. Беше срамота да подяждат така домакините.

— А откъде ги имате? — попита Полина, облизвайки вилицата. — На вкус са сякаш току-що са снесени!

— Нова технология за консервиране — бързо, за да не успее никой от подчинените му да отвори уста, съобщи Роджър. — И изобщо те ни бяха доставени погрешка. Получи се някакво объркване с фактурите и ни натовариха цяла партида яйца, вместо стандартните дажби.

— Искате ли да направим размяна? — на шега предложи Тиодор и много се учуди, когато при тези думи геолозите се втреничаха в капитана с вид на престъпници, очакващи присъдата си.

— С най-голямо удоволствие — решително каза Сакаи, без дори да попита какво предлагат за размяна.

Споразумяха се за половин чувал ориз и двадесет консерви риба в олио, в замяна на кашон яйца. Всъщност не би попречило първо да получат разрешение от Станислав, но Тед прецени, че само глупак ще се откаже от такава далавера. Освен това те имаха сума ти консерви, а снощи пилотът беше убил един молец в склада.

Леко шашнатият от такъв късмет Роджър даже покани гостите да долетят пак на вечеря с „традиционна японска кухня“.

— Само предупреждавайте предварително — добави Вини, — за да изключим работа.

— А не може ли да го изключите завинаги? — намръщи се Тиодор. — Ние на никого няма да кажем.

— Може — изгърси мис Отвертка, сепна се и погледна към Вини. — Навярно.

— Всъщност застрахователната кантора може да изиска лог-файловете при инцидент — със замислен вид започна да разсъждава

пилотът, — но ще се опитаме. В края на краищата, щом имаме хакер в екипажа, нека си заработи заплатата.

— Ама вие и хакер ли имате? — учудено вдигна вежди Ден.

— В действителност той е геохимик, разбира се — излъга вдъхновено Вини, щом улови зловния поглед на капитана, — но когато трябва да се хакне кафеарката, обикновено го викаме него.

— А къде е вашият таралеж? — с надежда се огледа Полина. — Домъчня ми за него...

— Току-що беше тук — озадачено каза капитанът, поколеба се за миг и се насочи към шкафчетата над мивката. Скрилият се зад чиниите Петрович видя, че убежището му е разкрито и се опита да избяга, но беше уловен и връчен на радостно разтворилото обятия момиче.

Срещата най-после придоби топлота и сърдечност. По този случай Сакаи тихо нареди да се вземат от неприкосновения запас и да се сервира към чая сухари, които първи загриза неговият собствен екипаж. Гостите вежливо взеха по един, но хрущенето (дали от сухарите, дали от зъбите) ги накара повече да наблегнат на чая.

— А с маневрата ти обаче сбърка — доверително съобщи Вини на седящия до него Ден. Тази мисъл не даваше покой на пилота и сега окончателно победи благоразумието. — При плазмен обстрел не се снижаваш. Ако имахме нормален боен комплекс, а не самоделен, сега щяхте да горите с ярък пламък.

Рижият премълча, но вместо него в разговора незабавно се намеси Тиодор.

— Защо да не се снижаваш? — възмути се той. — Във всички инструкции стандартната отклоняваща маневра е настрани и надолу.

— А-а, в инструкциите... — Вини пренебрежително махна с ръка към черния цилиндър на утилизатора. — Трябва понякога и да се мисли. Ако се стреля с ракети и лазер, да, по-добре надолу, лазерът няма да те види зад релефа, а и ракетата може да те загуби на фона на повърхността. Но когато пердашат с плазма, най-важно е да се откъснеш на голяма дистанция... Повярвай на опита ми.

— И голям ли е опитът ти? — насмешливо попита Тед.

— Ъхъ... — бившият сержант се опомни и пак се затвори като мида в черупката си.

Но тук се намеси Роджър, съобразил, че в дадения случай полуистината е по-добра от премълчаното.

— Вини две години е служил като пилот в силите за планетарна отбрана на Озирис, по време на тамошния метеж. След тези събития — добави Сакаи с усмивка, — много му харесва да е геолог. Естествено, налага се да лети дявол знае къде и дявол знае на какво, но поне залежите от руда нямат системи за противовъздушна отбрана.

— Ясно — с доста повече уважение каза Тед. Той нямаше боен опит, само няколко пъти беше бягал от галактическата полиция, а веднъж и от пирати. Ченгетата го гонеха по-упорито, но затова пък пиратите стреляха по-обилно.

— А нашият капитан също е бивш военен — доверчиво изчурулика Полина. — Бивш космодесантчик, цялата му униформа е обсипана с ордени.

— Изглежда, че много ви е провървяло — сякаш мимоходом подхвърли Сакаи. — Обикновено хората с такава биография не се занимават с прости транспортни дейности, те са търсени от големите компании.

Както се надяваше бившият полицай, гостите разбраха намека и дружно се застъпиха за честта на кораба си и на своя капитан. Особено усърден беше Тиодор, който даже изскочи иззад масата, за да изобрази сцената „героичният капитан Петухов разбива пиратски глави с приклада на изтощения си бластер“. Сцената в изпълнение на пилота изглеждаше толкова реалистично, че пребледня не само Франк, а и Сакаи.

— Между другото, как върви вашето геологично проучване? — вежливо попита рижият, когато приятелят му се остана без дъх.

— Превъзходно — измляска Роджър, опитвайки се първо да забива зъбите си в сухара, а после да ги вади от него. — Тъкмо се готвим да прелетим над района.

— Но вашият пилот каза, че вече сте заснели някакви данни — припомни Ден.

— Ъм-м-м... — Сакаи безпомощно погледна Вини.

— Ами аз пусках дроне, за да заснемат релефа с висока резолюция — ловко се измъкна той. — А сега вече ще полетим на катера със специална апаратура.

— О, тогава ние сигурно ви задържаме? — огорчи се Полина.

— Не, не, нищо такова — успокой я Джил. — Ние никъде не бързаем. Все едно трябва да стоим тук цял месец още, докато

скоковият двигател не се върне в норма.

— Премията ни няма къде да се дене — добави Вини, който получи под масата ритник от капитана, — а заплащането ни е на час. И планетата е спокойна, не предизвиква желание да избягаме по-бързо от нея.

— Да, гледам, че даже още не сте разопаковали всичко — забеляза Ден.

Джил задавено се изкикоти, представяйки си процедурата по разопаковане на петстотин (по-точно, вече четиристотин деветдесет и девет) тюркоазени квачки.

— Ние разопаковаме, когато нещо ни потрябва — намери какво да отговори Сакаи. — Ето в товарния кораб например лежи този... как беше... Проклятие, все забравям името му, направо мистерия някаква...

— Многофункционален сондажен комплекс — подсказа му Вини.

— Точно така! — радостно подхвана Сакаи. — Него няма да го пипаме до последно. А може и въобще да не ни потрябва. Не ми харесва тази джаджа, откровено казано. Голяма занимавка, често се разваля, а толкова пари струва, че направо не ми се мисли...

— Точно като нашия цитометър — съчувствено забеляза Полина. — Само главоболия от него. Мария Сидоровна се пошегува, че де да можеше да ни нападнат космически пирати и да го откраднат!

— А той наистина ли е толкова ценен? — живо се интересува Франк и също си заработи капитански ритник.

— А, не, ще минем и без тези уроди — решително каза Тиодор. — Аз заради тях три месеца се държах за стената, като ходех, мерси, повече не ми се иска. Всъщност, не, излъгах — ако ми паднат в ръцете, аз на тях бих им извадил очите!

Франк хипнотизирано, както зайче гледа питон, се втренчи в чайната лъжичка, която гостът заплашително въртеше между пръстите си.

— Е, те рядко летят във вашия сектор — бодро заяви Сакаи, опитвайки се да отвлече вниманието на гостите от променените лица на екипажа. — Ето, в съседния, където ние постоянно работим, няма живот от тях. Външните планети са слаби, за някои даже се носят слухове, че са в далаверата — приемат товара без излишни въпроси,

ремонтират корабите, препродават оръжие. А и има много системи, непригодни за колонизация, но пък там е много удобно да се построят тайни бази.

— Станислав Федотович им липсва на тях — простодушно забеляза Полина, — той бързо щеше да въведе ред там.

Сега се промени изражението и на самия Роджър. За щастие пиенето на чай вече беше към края си, дъждът също спря и гостите започнаха да се прощават.

— Много, много бяхме радостни да ви видим! — изпрати ги Сакаи, мислено натъртвайки на „бяхме“.

— Вие също не ни забравяйте, наминавайте по-често! — все не се пръждосваха гостите, желаейки непременно да уверят съседите в искреното си благоразположение. — Тъкмо ще вземете и консервите.

— Ние направо и сега можем... — пристъпи напред Вини, съобразил, че в противен случай го чака поредното готвене на яйца и което е по-лошо — ядене.

— Ами, на нас не ни е спешно — мъжествено спря пилота Сакаи, макар че в края гласът му предателски потрепери. Но да запази престиж, беше по-важно. — Утре или вдругиден ще долетим.

— Ще ви чакаме-е-е! — Полина махаше на Роджър през прозрачния купол, докато флайерът не се издигна над короните на дърветата.

— Те все пак са свестни момчета — с одобрение отбеляза Тиодор, хвърляйки поглед на кашона с яйца върху коленете на Ден. — Даже не ми се вярва, че са геолози.

Рижият кимна, озадачено разглеждайки прясната кокоша курешка на стената на кашона.

* * *

За един ден Станислав най-внимателно се запозна и с венозната, и с артериалната, и с храносмилателната, и въобще с всички останали системи, при това не само на човека, а и на киборга. Уви, Вениамин се оказа прав — беше невъзможно да бъдат открити разлики без специална техника. Свръхспособностите на DEX-овете бяха обусловени от внедрените във всички органи наноимпланти,

контролирани от централен процесор в мозъка. Ако киборг се одраска или пореже, ще потече същата кръв, топла и червена. Даже може да се прелее на човек, ако кръвната група и резус факторът позволяват. При бойна рана процесорът ще нареди на имплантите да затворят повредения съд, но при обикновено медицинско изследване кръвта ще потече от пръста или вената, както ѝ се полага. Самият процесор е надеждно екраниран и не се вижда на томограф.

Станислав разочаровано се облегна на гърба на креслото и забарабани с пръсти по подлакътника.

— Да не си решил да ми ставаш конкурент? — насмешливо се поинтересува Вениамин, минавайки покрай него с чайник в ръката.

— А на теб защо не ти се спи? — обърна се капитанът към него.

— Устата ми пресъхна. — Докторът отвори крана и постави чайника под него.

— И на мен ми направи тогава. — Станислав затвори безполезните вирт-прозорци. Наистина, невъзможно е за един ден да се усвоят анатомията и физиологията на нивото на медик, по-лесно е да се поиска съвет от намиращия се под ръка. — Венка, трябва да има все някаква улика! Тези проклетите импланти би трябвало да си проличат поне косвено!

— Така е — съгласи се докторът. — Например, може да счупим ръката на заподозрения.

— И какво?

— Киборг трудно може да се счупи. Костите му са тройно по-здрави.

— Превъзходна идея — язвително каза капитанът, като си представи целия екипаж в шини и гипс. По закона за всеобщата гадост киборгът вероятно ще се окаже проверен последен. — А нещо не толкова радикално няма ли?

Докторът намръщи нос и дълго го почесва, сякаш се опитваше да го разглади обратно, а после рече:

— Киборгите имат много по-голям разход на енергия, в сравнение с хората. Нужна им е храна не само за клетките, а и за внедреното между тях оборудване. Само една минута работа на мускулните наноимпланти „изяжда“ толкова калории, колкото четвърт час бягане.

— Значи той би трябвало да плюска в несвяст? — изуми се капитанът.

— Когато използва имплантите — да. Но ако не греша, това се случва само в боен режим. Когато възникне необходимост, включва инфрачервеното зрение, скенера, подслушвателя и т.н. Процесорът обаче трябва да работи непрекъснато, както и мозъкът. И в качеството на гориво за тях, най-подходящи са въглеродородите — глюкоза, фруктоза, захароза...

— Точно така — спомни си Станислав. — Чел съм, че на киборгите дават захар като допълнителна дажба. Тогава се учудих защо ги гледат така, цели двеста грама на ден!

Чайникът закипя и се изключи, като пронизително изпищя. Приятелят му свали от полицата две чаши, обикновена и от половин литър, за себе си, хвърли в тях по щипка чай (Стас обичаше силен чай, Веня — почти прозрачен), напълни ги до ръба с заврялата вода и се върна на масата. Свали капачето от захарницата.

Станислав тъпо гледаше как в полулитровата чаша се образуват кръгове от хвърлените бучки захар. Един бълбук... два... три... четири...

— А я ми кажи, Веня — ласкаво започна той, — колко тежи една такава бучка?

— Какво ти става?! — възмути се докторът. — Нали от училище се познаваме!

— А как се казваше момичето, което и двамата сваляхме в девети клас?

Веня изпусна петата бучка захар и потресено зяпна капитана. Той се опомни и тръсна глава.

— Не, това вече е пълна тъпотия! Ако почнем да се подозираме един друг, накрая съвсем ще се побъркаме.

— Така, така — с облекчение потвърди докторът. — Още повече, че ако щеш ме убий, не помня никакво момиче. По-добре ми кажи колко бурканчета кондензирано мляко изяжда за един ден нашият навигатор?

— Едно... или две... — намръщи чело капитанът. — Не, със сигурност две. Видях как следобяд си отвори ново.

— Аха! А там, между другото, половината от теглото е захар! — Веня отново отиде до шкафчето и свали от рафта едно бурканче. — Е,

почти половината — четиридесет и три процента и половина. В бурканче от четиристотин грама... Две бурканчета... За един ден се получават триста четиридесет и осем грама захар, даже са в повече!

— Затова пък той пие неподсладен чай — спомни си Станислав. — И то с литри, силен. Такъв с какво да се подслажда, ако не с кондензирано мляко?!

— Но две бурканчета на ден?! Не, Стасик, тук има нещо гнило! — Венка злоещо размаха показалец. Очевидно пак беше влязъл в образа на параноичния доктор Уотсън.

— Нали ти самият го нае — възмути се капитанът. — И ти му нареди да пие повече течности и да се храни по-добре! А сега ме упрекваш мен?! Всъщност киборгите нима се разболяват? По-точно от бронхит?

— За да се простуди киборг, трябва много да се постарее — призна докторът. — Имунитетът му трябва да съответства на всичко останало.

В кухнята влезе Полина в лекомислено късо халатче. При вида на нощните чаепийци тя възкликна и се опита да придърпа плата поне до края на дупето си, но двамата мъже гледаха не натам, а към нахапания шоколад в ръцете на момичето — двестаграмов млечен с лешници.

— Допи ми се чай — плахо каза Полина. — Може ли?

— Разбира се! Тъкмо преди малко завря. — Докторът галантно свали от рафта още една чаша и отвори буркана с чая. — Обичаш шоколад?

— Обожавам го — искрено каза момичето и отхапа от шоколада. — Аз съм какаоманка, не мога да преживея и един ден без него. Взех цяло кашонче със себе си, за да ми стигне за месец. Само не казвайте на колегите ми, моля ви! Иначе ще ме накарат да им дам.

Полина взе чашата и излезе, съблазнително поклащайки пищното си от шоколада дупе.

— Впрочем — унило забеляза капитанът, — всеки член на екипажа може просто да държи под леглото си цял сандък със захар и скришом да се тъпче с него. Ден поне не се крие.

— Предлагаш да обискираме каютите? — оживи се докторът. — Да ги примамваме навън един по един и...

— И! — имитира го Станислав. — Любовта към сладкото още не е престъпление. А нахлуването в личното пространство — да! Ако някой ме завари там...

— В крайна сметка може да обясниш обиска на каютите с капитански произвол, имаш право.

— Все пак ще се наложи да обясня защо го правя. Иначе ще си въобразят кой знае какво. Например, че ги смятам за крадци.

— А ти предпочиташ да ги смяташ за киборги?

Станислав сложи в чашата бучка захар и мрачно заразбърква с лъжичката.

* * *

Към края на втория ден, през който сканираха местността (и петия час от полета) Сакаи лично се убеди, че геоложките проучвания са не просто скучно, а много скучно занимание. Само седиш и тъпо се блещиш в пълзящите по вирт-прозореца знаци.

— Остро ми липсва каменна градина — оплака се той на седящия на щурвала Вини. — И наргиле.

— Ъ-ъ-ъ... — обърка се пилотът. — Кеп, аз, разбира се, не съм спец по японската култура, но няма в тези ваши градини пушат?

— Въобще в тях медитират — призна Роджър. — Но когато аз учех в академията, ние с приятелите ходехме там, именно за да димим. Родителите ни се радваха, че се приобщаваме към културата на предците, а да дойдат и да проверят какво правим, не се сещаха.

— Добре сте го измислили — с лека завист каза Вини. — Ние пушехме банално, в задния двор на училището. Там имаше едно ъгълче, което не се виждаше на камерите и всеки випуск предаваше тази тайна като нещо свято.

— И ти ли, Бруте — усмихна се Сакаи. — Като си помислиш, че на такива хора е гласувано доверие да защитават закона и справедливостта в Галактиката!

— Лично аз не съм пушил, акълът ми стигаше да се въздържа от това. И въобще, не е хубаво да се лъжат възрастните — с ирония отвърна Вини. — Почнеш с пушене, а после и до космическо пиратство ще стигнеш.

— Е, да — помръкна Роджър, не оценил шегата.

Няколко минути в кабината се чуваше само равномерното бръмчене на двигателите и от време на време щракането на комплекса за геопроучване, съобщаващо за откриването на поредното безполезно изкопаемо.

— Кеп, а може ли един странен въпрос? Какво ще правим, когато намерим базата?

— Ще си направим пиршество! — без да се замисля, отвърна Роджър. — На всеки по кокошка, не, по две!

— Аз в по-широк смисъл — намръщи се пилотът. — Какво ще правим с базата?

— Ще я преместим по-далеч от този сектор. За необитаема и никому ненужна планета тук е прекалено населено. — Сакай махна с ръка в посоката, където се намираше базата на биолозите.

— А после?

— После... — Роджър изведнъж осъзна, че нямаше ясен отговор на този въпрос. В последните години животът го научи, или по-точно казано, го разучи да планира по-далеч от един ход напред. — Засега не съм мислил — честно каза той. — Твърде много „ако“ има.

— А пък аз тъкмо...

— Струва ми се, че я намерихме!!! — Ако не беше коланът за безопасност, Роджър сигурно щеше да подскочи до тавана.

— Ъ? — Пилотът се наведе през подлакътника и погледна в екрана на скенера. Овалното петно в центъра не просто светеше, а ярко пламтеше с разноцветни знаци. За особено недосетливи геолози отстрани изскочи мигащо прозорче, с големи букви съобщаващо за находка на руда с уникална чистота, на места поръсена с редки земни метали. Ако комплексът за геопроучване имаше тонколони, сега щеше да тръби в тромпет, да удря тимпани и да крещи от радост.

— Охо... — Вини рязко наклони катера и го завъртя в низходяща спирала, като го изравни, чак когато почти стигна земята. — Къде?

— Там! — Роджър се ориентира и посочи хълма вляво от тях. — Аномалията е точно под него.

Сакай откопча колана, още в полет отвори люка, скочи веднага щом катерът увисна над хълма и започна да се оглежда наоколо. Не откри там нищо забележително. Нито врата, нито люк, нито указателна табела: „Копайте тук!“ със стрелка надолу, а все същите плесенясали

дървета и плешиви петна блата на север. Оптимизъм внушаваше само идеално кръглата форма на хълма.

— Да кацам ли или да летя за останалите? — подаде се от катера Вини.

— Лети! — махна Сакаи. — И гледай Франк от радост да не забрави кодовете.

Пилотът кимна и хлопна люка. Двигателят обидено зави, катерът се издигна в небето и почти моментално се скри от полезрението. След няколко секунди отдалеч се донесе протяжния грохот от прехода към свръхзвукова скорост.

— Гледай го ти, камикадзе — промърмори капитанът, потри очи и изтръска от косата си боклуците, вдигнати от въздушната вълна. — Ще прецака прикачения геокомплекс...

Но когато след пет минути Вини се върна, уредите си бяха по местата. Веднага щом катерът се приземи, от него изскочи мис Отвертка и с вик: „Капитане, обичам ви!“ увисна на шията на Сакаи. Капитанът още не беше успял да се освободи от нея, когато Вини ги сграбчи и двамата в прегръдка, вдигна ги и ги завъртя, без да обръща внимание на писъците на Джил и хриповете на капитана: „Пусни ме, откачалко, ще ми счупиш ребрата!“ Редом подскачаше Франк, снимаше с комуникатора си сцената на ликуване и не забравяше да бърбори пояснения на италиански. Сакаи успя да върне екипажа в реалността едва след пет минути, като им напомни, че откритието им засега представлява нещо закопано в земята.

— Е, Франк — тържествено произнесе той, — отваряй нашия сандък със съкровища!

Италианецът, който знае защо, се изкашля, сякаш се готвеше да произнесе дълга приветствена реч и като зажумя, тикна пръст в сенз-екрана на комуникатора. Това действие не произведе никакъв видим ефект. Навигаторът почака няколко секунди, отвори очи, убеди се, че е натиснал правилното копче, намръщи се и започна да набира серия от команди.

— Кеп, не мога да се свържа с базата — виновно доложи той десет минути по-късно.

— Кодовете ли не стават?

— Изобщо не отговаря. Сякаш се обръщам към празно място!

— Може би по-просто ще е да откопаем базата и да почукаме? — ехидно предложи наблюдаващият хакерските старания Вини.

— Добра идея — оживи се капитанът. — Само че как да го направим? Случайно да нямаш в джоба сгъваема лопата?

Пилотът се скри в катера и след няколко секунди излезе, прегърнал тежък плазмомет „Змей Горянин“.

— Това сладурче — заяви той, ласкаво поглаждайки цевта, — копае дупки по-добре от багер.

— А няма ли да пробие дупка в самата база? — обезпокои се Роджър.

— Ще внимавам и ще копая по малко — обеща Вини. — От късите импулси нищо няма да се разтопи.

Роджър се поколеба. Наистина това беше най-бързият начин, а и Сакаи искаше не по-малко от останалите да се доберат до базата.

— Е, добре — предаде се той. — Давай.

— Може да пробваме тук. — Джил, която с някакъв уред беше успяла да обиколи хълма, посочи един бодлив храст. — Съдейки по показанията на рентгеноскопа, точно зад него има нещо като проход в стената.

— Разбрано. Пилотът потъмни визъора си, застана пред храста и вдигна плазмомета. Нещастната флора усети нещо лошо и започна да изтръгва от почвата корените си, но не успя да отпълзи — огненият поток се втурна през нея и захапа хълма.

— „Ще внимавам и ще копая по малко“?! — изимитира капитанът пилота, който изумено беше зяпнал почти двуметровия тунел. — Според теб това къс импулс ли беше?

— Натиснах и веднага пуснах — озадачено промълви пилотът. — Навярно спусъкът заяжда.

— Или нечий мозък — изръмжа Сакаи и се приближи до изгорената дупка. Оказа се, че Вини не е виновен, плазмата беше изгорила само горния слой почва, откривайки скрития зад него коридор. Съдейки по вълната застоял въздух, неутрализираща даже миризмата на изгорено, тук отдавна никой не беше влизал.

— Капитане, може ли аз да съм първа?! — тутакси заподскача Джил.

— Не — спря я капитанът. — Там може да има система за охрана. Затова ще пуснем напред Франк с кодовете, там вътре със

сигурност ще може да се свърже.

Обаче оказаната му чест никак не зарадва навигатора.

— Там е тъмно — традиционно захленчи той, — а аз си оставих визьора в кораба.

— Странно, че не си си оставил главата там — изсумтя Вини.

— Нали ти ме припираше: „По-бързо, по-бързо“! — озъби се хакерът. — И аз изскочих само с комуникатора. И въобще, ти имаш визьор, ти и отивай.

— Ще минем и без визьор. — Роджър се наведе и внимателно вдигна едно от оцелелите клончета на храста. Не се получи много добра факла, клончето повече тлееше, отколкото светеше. — Аз ще вървя отпред, Франк след мен, останалите чакат нашия сигнал.

— Кеп, нека по-добре... — започна Вини, но Сакаи вдигна над главата си клончето, извади бластера от кобура и решително пристъпи към неизвестността.

Неизвестността изглеждаше странно — овална тръба, ту стесняваща се, ту разширяваща се, с червено-сини жилки в облицовката. Тя напомняше твърде далечно на дело на човешки ръце, а по-скоро на черво на огромен звяр. Приликата се подсилваше от джвакането под краката и миризмата, вече не на застояло, а определено на гниене.

— Нещо не ми харесва тук — изписка зад капитанския гръб навигаторът. — Някак всичко е... — Хакерът се запъна, опитвайки се да облече впечатлението си в думи. — Чуждо. Може би е по-добре да пъхнем тук робот с камера?

— Франк, това е просто някаква техническа тръба — опита се да го успокои Сакаи. — Щом ти не можа да отвориш нормална врата, налага се да минем оттук.

— А ако паднем в някой биореактор или пещ за изгаряне на боклук?

— Ами гледай си в краката! — Роджър погледна догарящата факла и ускори крачка, но почти веднага опря в стена. „Червото“ се разтрояваше, при това във вертикална плоскост и без ни най-малък намек за стълба.

— Капитане, нека все пак се върнем, докато не е станало късно! — отново захленчи навигаторът.

— Млъкни! — сопна се капитанът и замря, вслушвайки се в носещото се от долния тунел ехо. Отзвукът се стори перспективен на Роджър, освен това в далечината сякаш се виждаше слабо сияние.

Тази тръба се оказа още по-зле от предишната и на моменти се стесняваше така, че разузнавачите се сгъваха на три. При това водеше ту нагоре, ту надолу и тогава се налагаше да се опират на стените, за да не се подхлъзнат на рядката кал, на места стигаща до глезените.

Обаче всичко все някога свършва^[2] и пиратите изскочиха в голяма зала, напомняща корабна рубка от кошмар на импресионист. Разположените до стените пултове бяха кръгли, овални, извиващи се, сякаш под страх от смъртно наказание на дизайнера е било забранено да използва прави линии. Сиянието, привлякло вниманието на Роджър, беше излъчвано от разрасналите се на тавана колонии гъби. На пултовете и креслата имаше туфички плесен, подът беше потънал в мъх, под който нещо активно шумолеше.

— Къде попаднахме? — гнусливо се огледа Франк.

— Определено не на базата на Алианса. — На Роджър зверски му се искаше да разрези една батерия на бластера по плесенясалия пулт или поне на воля да го нарича. Твърде рязък се оказа преходът от радост към разочарование. — Това е само кораб на някакви извънземни. Явно отдавна се е разбил тук.

— Тогава може да струва много пари? — оживи се навигаторът. — Историческа реликва и така нататък.

— Тази развалина?! — Роджър тропна с крак и предизвика изблик на шумолене изпод мъха. — Франк, на галактическите сметища е пълно с древни кораби, намерени в космоса и поради това съхранили се много по-добре. А този даже няма смисъл да го влачим за вторични суровини, няма да се изплати.

— Жалко — въздъхна Франк, вече успял да си се представи като велик космически археолог. — Кеп, а може ли все пак да поровим из него? Ами ако намерим нещо интересно? Някое сувенирче за Джил...

— Щом искаш, върви и мародерствай — безразлично подхвърли капитанът, насочвайки се към изхода. — А аз имам по-важна работа, отколкото да се ровя в столетна плесен.

Както и мислеше, решимостта на Франк издържа само половин минута — нацупилият се италианец догони капитана на половината път към изхода.

— Е, случва се, станала е грешчица! — обобщи Вини, щом изслуша разказа им, без да издава колко е разочарован и той. — Ще търсим ли по-нататък?

— Да — кимна Сакаи, стараяйки се да не гледа нещастното лице на Джил. — Откарай останалите обратно на кораба и се връщай. Нищо, рано или късно ще намерим тази проклета база!

„Ако тя изобщо е тук“ — мислено завърши той.

* * *

След два дни наблюдение се изясни, че за денонощие Ден изяжда само бурканче и половина кондензирано мляко, при това в него бърка всеки, който не го мързи, нали по средата удобно стърчи лъжичка.

— Я го остави веднага! — извика капитанът на Тед, хванат на местопрестъплението.

— Свиди ли ви се? — изуми се пилотът, стреснато изпусайки недообливаната лъжичка на пода. До този момент Станислав Федотович явно недолюбуваше рижия, а сега така трепетно се е загрижил за него, кондензираното му мляко охранява!

— На мен ми стига един захароман на борда, остава още и ти да се пристрастиш към тази гадост!

Тиодор се обърка. В бурната биография на пилота се беше случвало какво ли не. Бяха го упреждали и за пушене, и за пиене, и даже за „трева“. Но за кондензирано мляко?!

— Може пък от сладкото да ми заработва мозъкът! — нахално заяви той.

Станислав подскочи.

— Какъв мозък? — подозрително уточни той.

— Всякакъв — мъгляво отвърна пилотът, който отначало искаше да почука с пръст челото си, но се уплаши, че възмутеният от наглостта му капитан ще се присмее на твърде кухия звук. Освен това, както смътно помнеше Тед от училищния курс по анатомия, той имаше и гръбначен, и костен мозък.

Капитанът въпреки това изгледа пилота толкова странно, че за всеки случай той върна бурканчето на място и даже пхна лъжичката

обратно в същото положение.

— А чиста трудно ли ти беше да вземеш? — възмути се приближилият се до пулта навигатор. — Първо я облиза, после я хвърли на пода...

— Мълчи, човече! — високомерно го сръза Тиодор. — И се радвай, че ощастливих тази презряна храна с биологичната си течност. А подът ни е чист.

Капитанът отново застана в ловна поза:

— Ти защо го нарече така, а?!

— Ами помислих, че от „скръндза“ ще се обиди — безгрижно поясни пилотът. — Затова подбрах по-благозвучен епитет.

— Ти си човече! — обиди се Ден. — Махай се от моя пулт и от моето бурканче!

— Ето, видяхте ли? — Тед изгледа капитана с такъв укор, сякаш Станислав имаше вина не само за изгнанието му, а и за кръвна вражда до смъртта на последния потомък.

Обаче капитанът не беше в настроение с шега да продължи или да завърши дружеската препирня и пилотът, щом схвана това, предпочете да се оттегли в креслото си.

Навигаторът гнусливо хвана края на лъжичката, но го домързя да иде до шкафчето за друга.

— Денис — езикът на Станислав, незнайно защо, не се обръщаше да нарече рижия с дружеското му прозвище, — а ти можеш ли поне един ден да минеш без кондензирано мляко?

— Мога — потвърди Ден. — А то защо ви е на вас?

— На мен? — обърка се капитанът. — Ядеш го ти!

— В склада има още седемнадесет бурканчета — търпеливо обясни навигаторът. — Ако се наложи да минавам без него, значи то е необходимо за някакви други нужди, нали така?

— Абе яж, какво ми пука! — отстъпи Станислав. Ако рижият толкова лесно се отказва от „наркотика“, значи или не е киборг, или наистина не му е важно откъде ще получава енергия за процесора. И в двата случая беше безсмислено да лишава Ден от лакомството.

— Тогавя защо питахте? — Навигаторът гледаше капитана с такива ясни сини очи, че беше невъзможно да бъде уличен в изтънчено издевателство над началството.

— Инвентаризирам запасите — изръмжа Станислав.

— А-а-а — отвърна Ден със същия съчувствено-разбиращ вид, както и при „молбата“ да си покаже паспорта. Тоест „с луди по-добре да не споря“. Капитанът за пореден път се убеди, че не обича рижите.

— Станислав Федотович! — дойде по комуникатора повикване от Полина. — Владимир ви моли да изкопаете една канавка...

— Аз?! — Въпреки седемте години пенсия, това словосъчетание и досега предизвикваше у Станислав остра неприязън. Изкопаните от него канавки, окопи и укрития можеха да опашат малък астероид.

— В смисъл, всички вие — поправи се момичето. — Около базата е изровено от дъжда и там сега има яма с вода до коляно, която трябва да се изведе нанякъде. А с пръстта може да се засипе ямата.

— А самият Владимир не може ли да държи лопата? — саркастично се поинтересува Станислав.

— Той прави опит за посявка на девет щама в пет култури и дванадесет среди — печално съобщи Полина. — И въобще нареди да копаем ние двете с Мария Сидоровна, а вас да ви привлечем към работата, ако можем... Поне ни дайте лопати, а?

Ден и Тед, без да дочакат заповед — и така всичко беше ясно, станаха от местата си.

— Все пак киборг в екипажа е полезно нещо! — отбеляза Вениамин, след като излязоха, без да се показва от медицинския отсек, но явно прекрасно чувайки всичко. — Ту на флайер ще те повози, ту канавка ще изкопае...

— А според мен това теб само те забавлява! — упрекна го Станислав, седна на масата и разсеяно забърса с ръка и хвърли в утилизатора няколко яйчени черупки. Закуската тази сутрин беше чудесна.

— Тъхъ. Нещастните момчета вече не знаят как да ти угодят.

— Абе не трябва да ми угаждат! — смутено измърмори капитанът. — Нека се държат както обикновено.

— О, да, трябваше Тед само да се пошегува и ти веднага го записа като номер едно в списъка на заподозрените.

— Не е вярно — оскърби се Станислав, — номер едно в списъка ми е Михалич! Замисли се, вече девет дни живеем с него рамо до рамо, а все още не знаем нищо за него.

— Ами дай да го извикаме и да го разпитаме — предложи Вениамин, сядайки срещу приятеля си. — Сякаш от скука няма какво

друго да правим.

— Ние няма какво да правим, а той трети ден не излиза от машинното, поправя втория маневрен. Дори на масата не се появява, хапва, когато може.

— Може да разсипем пред вратата винтчета — изкиска се докторът. — Той ще ги надуши и ще го примамят да излезе.

— Венка, аз съм сериозен!

— Тогава да му кажем, че чайникът ни се е развалил.

— Ама той си работи. — Капитанът щракна копчето за включване. Отстрани светна индикатор, вътре засъска водата, нагривайки се.

Вениамин се наведе, проследи нужния кабел, затисна го с крак и дръпна чайника нагоре. Нещо изхрущя, индикаторът изгасна и докторът самодоволно констатира:

— Вече не.

Станислав обречено поднесе комуникатора към устните си:

— Михалич, ела, моля те, до кухненската маса. Тук имаме проблемче.

Техникът се материализира между заговорниците толкова бързо и безшумно, че и двамата трепнаха.

— Мх? — подозрително се поинтересува той, намръщил рошавите си вежди.

— Ето, Михалич, нашият чайник работеше, работеше, а после внезапно... — угоднически почна капитанът.

Техникът по някаква причина разполагаше към задушевни беседи не повече от случайно срещнат в гората горски дух. Хем не си се карал с него и му принасяш жертви редовно (или в съвременния вариант — заплаता), хем ти се иска да си облечеш кожуха наопаки и да си размениш ботушите, за да се предпазиш от проклетие.

Техникът, без да се разсейва, тутакси издърпа чайника от контакта, извади отнякъде универсална отвертка и започна сръчно да развива дъното.

— Слушай, Михалич — въпреки всичко мъжествено започна Станислав, — а откъде разбираш толкова много от поправка на уреди?

— А! По мтд на прб и грш... — Дъното се раздели на две половинки, откривайки позорно изтръгнатия кабел.

— Навярно си летял много?

— Ам как! Там, тук, хе... — Михалич, без да вдига очи, продължаваше да върти отвертката, подпъхвайки някъде и извивайки нещо.

— А имаш ли семейство? Жена, деца?

— Ех-х-х...

— Какво, и никоя подходяща ли не си си набелязал? А защо?

— Абе мнт им... — Техникът с гордо „Е!“ върна дъното на чайника. Датчикът светна, водата засъска и Михалич почти в същата секунда се дематериализира.

— Ако това не е киборг — с досада каза Станислав, когато чайникът благополучно закипя, — тогава е някакъв много алтернативен човешки подвид!

— Поне поправи чайника — философски отбеляза Вениамин.

[1] Термин в психологията, измислен от Карл Юнг. — Бел.прев. ↑

[2] Но не винаги добре. ↑

— Картина с маслени бои върху коприна — с отвращение каза Роджър Сакаи. — Полюбувайте се, джентълмени и лейди!

Причините за раздражението на капитана бяха две. Първо, дизайнерът на товарния кораб беше или със специални потребности, или просто садист. По-скоро второто — конструирането на капитанското кресло така, че при бутната назад облегалка, краката на седящия да не стигат до пулта, би трябвало да отнеме сума ти време и усилия, но в крайна сметка се беше получило. Невъзможността да заеме любимата си поза за медитация ужасно вбесяваше Роджър, а и вероятно не само него.

Но в момента капитанът се дразнеше повече на причина номер две. Висящият пред Сакаи вирт-прозорец изобразяваше района на търсене, за изминалите дни почти изцяло сменил цвета си от неутралната сива щриховка „тера инкогнита“ на свежите зелени карета от изследвана нашир и надлъж местност. „За самоуки геолози — тъжно си помисли капитанът, — усвоихме тази техника на шест плюс и открихме цял куп безполезни изкопаеми. А ни най-малък намек за целта на полета ни. Или проклетата база по закона за всемирната гадост се е притаила на последния неизследван участък, или защитната ѝ екранировка е твърде добра.“

— А какви са тези разноцветни знаци? — любопитно попита мис Отвертка.

— Информация за вече намерените „съкровища“ — изсумтя Сакаи. — Диоритите например (няколко жълти кръгчета тутакси оживено замигаха) са добри за облицовка на стени, а габрото^[1] става за надгробни паметници. И няма какво да се хилите — извика той, щом забеляза усмивките по лицата на приятелите си. — Аз, между другото, половин ден загубих, за да започна да разбирам тези обозначения. Франк!

— А какфо феднага Франк? — измляска навигаторът. Той непрекъснато бягаше до кухнята за поредния сандвич с риба от консервите, разменени с биолозите за яйца.

— Нали още вчера ти наредих да настроиш програмата така, че да не показва излишни данни — напомни му Сакаи.

— Аз я настроих — отклони поглед Франк. Всъщност той пет минути почовърка кода, осъзна, че ще му трябва не по-малко от денонощие, за да премахне всички неизправности и оставащите три

часа до вечеря игра на „Повелителя на Галактиката“. — Само че при всяко ново пускане те отново се зареждат.

Сакаи недоверчиво поклати глава, но реши да не губи време с разпит.

— Днес трябва да довършим обиколката! — обяви той. — Остана последният сектор на североизток. Базата трябва да е някъде там.

— Аз още отначало казах — измърмори Вини, — че трябва да почнем от този участък. Блатото е най-доброто място за базата. На нея какво ще ѝ стане, нали работи в различни среди, а по тресавищата не могат да минат нито техника, нито десант. Освен това има видимост и е удобно за обстрел. А заради твоята педантичност загубихме два дни напразно! Това пълзене на свръхниска скорост, а и влаченето на куп боклуци отзад, ми омръзна... Абе почти колкото яйцата. Поне да ги бяхте закачили както трябва, по равно от двете страни, а сега системата за стабилизация работи на максимум, като се опитва да компенсира клатенето.

— Последен сектор — равно повтори Сакаи. — Опитай се някак да не ни изтърсиш. Още въпроси? Не? Тогава се приготвяме и излитаме. Франк, днес е твой ред да дежуриш на базата, нали не си забравил?

— Ама, капитане! — Навигаторът до последно се надяваше, че именно Роджър ще забрави. — Не може ли този път да излетим целият екипаж?! Ще си седя тихо и кротко като развалена тонколона...

Сакаи мрачно изгледа хакера и без да пророни нито дума, излезе от рубката след пилота. Франк с надежда се вторачи в своя последен шанс да попадне на катера.

— Слушай, Джил — с глас на умиращ лебед започна той, — а ти не искаш ли днес да останеш...

— Как пък не! — с възмущение се задъха механикът, вече предвкушаваща как пред нея ще се отвори пещерата Сезам, догоре набита със скъпоценна техника. — Да пропусна най-интересното?! Не, на теб не ти е провървяло, ти и седи тук!

— Е, добре — разстроено промърмори навигаторът към затворилата се мембрана. — Ще ми завиждате вие на мен, зли хора! Ще се махна от вас и ще преуспея...

За репетиция Франк отиде съвсем недалеко — до каютата си. Там го чакаше незавършената мисия на „Повелителя“, където навигаторът с едно махване на ръката изпращаше през цялата галактика могъщи армади, а с другата ръка гасеше звездите на непокорните раси. Понеже в арсенала на хакера имаше пълен набор от чийт кодове, проблем с величието на Повелителя не възникваше.

В същото време над останалите пирати започна да се сформира буря, в буквалния смисъл на думата. Изви се вятър, радостно светещото в момента на старта слънчице се затъмни от черни облаци и дъждът бързо премина в порой. След половин час катерът вече не летеше, а по-скоро плуваше през водопад, всяка минута озаряван от близки светкавици.

— Нали е яко? — Джил беше единствената, която не помрачняваше заедно с времето. — Всичко е точно като по филмите за съкровища. Гръмотевици, мълнии, ураган, колкото по-близо до целта, толкова по-силно бушува стихията...

— Р-романтика — презрително изцеди през зъби Вини. — Ами да, за вас красота, а аз трябва да удържам курса на тая ютия...

— Ако така продължи, ще се наложи да се върнем на кораба — със съжаление реши Роджър. — Смущенията са просто ужасни, сякаш наистина летим над залежи от анобтаниум... СТОП!

— Стоп де, стоп — по инерция изръмжа пилотът, заставяйки катера да увисне на място, — трябва ли да ревеш така?

— Гледай. — Този път капитанът не посмя да крещи „ура, открихме я!“, а просто обърна вирт-прозореца към Вини. На зеленикавия фон през вълните от смущенията ясно изпъкнаха няколко пръснати ярко рижи петънца.

— Охо — само каза пилотът. — Чак не ми се вярва.

— На мен също — призна Роджър. — Но магнитометърът показва наличие на метал. Ширината на хм... аномалията е около шестдесет метра, дълбочината... проклета буря, обърква сигнала... ами, двадесет метра точно има.

— А не е ли малко? — засъмнява се пилотът. — И защо картината е толкова странна? Не е цяло съоръжение, а куп малки петна.

Това притесняваше и капитана, но тук се намеси мис Отвертка.

— Нали уредите вероятно хващат само горната част, а основният комплекс е по-надълбоко — въодушевено забърбори тя. — Освен това магнитометърът засича само металите, а керамиката, пластмасата и други такива са невидими за него, оттам идват и петната. Ако сканираме нашия жилищен модул, убедена съм, че картината ще е подобна...

— Добре, добре, не ми викай право в ухото — махна с ръка пилотът. — Вярвам ти. Кеп, какво ще правим по-нататък? Визуална видимост — нула. — Вيني кимна с глава към бягащите по предното стъкло потоци, — с радара също има проблеми.

Най-разумно би било да обърнат и да полетят вкъщи. Но пръснатите точки в мигация вирт-прозорец омагьосваха не по-малко от куп брилянти. Да си тръгнат от намереното съкровище, без даже да се опитат да го пипнат... Капитанът още веднъж погледна схемата и позорно капитулира пред златната треска.

— Сними катера към повърхността — нареди той на пилота. — А аз ще увелича мощността и още веднъж ще сканирам участъка.

— „Сними“ — недоволно повтори Вيني. — Лесно е да се каже... Тази повърхност ще трябва и да я видя някак!

Пилотът реши да не рискува с неустойчивия режим на висене на едно място и подкара катера по широка низходяща спирала. През това време Сакаи се правеше на шаман с настройките (това определение подходеше най-добре, защото капитанът движеше плъзгачите в голяма степен интуитивно). Увеличаването на мощността помогна на магнитометъра — петната станаха по-ярки и се умножиха. Само че останалите уреди продължаваха в унисон да твърдят, че под тях няма нищо, ама съвсем нищо, освен почва и вода.

Роджър забеляза малката иконка „рез.п.ан.“ в левия ъгъл на вирт-прозореца чак след пет минути. Още петнадесет секунди отидоха на колебание ще има ли там „резултати от предварителния анализ“ или нещо като „рязка и пълна аниhilация“. После любопитството победи и капитанът натисна с пръст малкия триъгълник. Прочете краткия отчет отдолу нагоре, после отгоре надолу...

— Това не е базата — толкова безстрастно изрече той, че духовете на самурайските му предци се надуха от гордост заради достойния си наследник. — Това е... — Тук Сакаи изригна много

дълга и сложна японска фраза, след което пое дъх и с предишния тон завърши: — ... гнездо желязна руда.

Джил и Вини не успяха да изразят отношението си към тази новина — вместо тях това направи природата. Зад борда проблесна, чу се гръм, от командното табло избухнаха искри, навелият се над него пилот беше отхвърлен назад заедно с щурвала, а катерът — настрани и надолу, като се заби в земята.

Тоест в онова, което я заместваше.

— Шиб... мълния! — задъха се Вини.

Капитанът съгласно се закашля. По катера плуваше синкав пушек, дразнещ очите и драскащ гърлото, но като цяло се отърваха доста леко.

— Сигурно е ударила тия проклети геоджиджи — продължи пилотът, — а по техните кабели е влязла вътре в корпуса и е изгорила цялата електроника. Всичко е заминало.

— И люковете също — тихо добави Джил, която първа съобрази, освен в блатото, в какви лайна са се насадили.

— А? — Пилотът хвърли изтръгнатия щурвал и се опита да отвори люка от своята страна — отначало с ръце, после се извъртя на седалката и го зарита с крака. Катерът се заклати, на страната му се появи неголяма вдлъбнатина.

— Безполезно е — със същия заупокоен шепот съобщи мис Отвертка. — Там има блокировка по целия контур, много здрава и надеждна конструкция. Отвътре няма да я отвориш.

— Забележителна конструкция — изрече капитанът и с труд се удържа от желанието да я фрасне с юмрук. — Просто великолепна. Някой има ли идея как да се измъкнем от нея, преди да потъне?

* * *

На последната станция за гасене Тед купи няколко опаковки бира и ги забута в далечния ъгъл на склада, на мястото на вече изядените продукти. Не че пилотът се боеше от капитанския гняв, но предполагаше, че няма нужда много-много да наглее. А през някоя дъждовна вечер, в добра компания, гледайки някой вълнуващ екшън...

Станислав наистина не възразяваше, но се чувстваше излишен на събиранията на веселата младеж, затова символично отпи от протегнатото от Тиодор кенче („Право на първата глътка, капитане!“), извини се и отиде в каютата си, вземайки със себе си чайника, пакет курабии и Вениамин.

А приятелите събраха три кресла заедно в един диван, на който се качиха с крака, бира и събрани отгук-оттам мезета. „Маша“, която за няколко часа бездействие, незнайно защо, не беше преминала в „спящ режим“, скромно пилеше виртуалните си нокти, но на заповедта да пусне вместо себе си холографски филм, нацупи устнички и обидено попита:

— А с мен вече не ви ли е интересно?

— Не ни е — предизвикателно потвърди Полина, подсъзнателно ревнуваща от, макар и виртуалната, но по-привлекателна девойка.

„Маша“ лукаво ѝ намигна и се трансформира в „Миша“.

— Така по-добре ли е, бейби? — с проникновен бас се осведоми той, размърдвайки гръдните си мускули.

Полина очаровано се надигна, но сега възмутено се развикаха момчетата и в заповеден вид изискаха от изкина да отвори най-сетне видеофайла.

— Виж само колко са изнаглели железата! — порази се Тиодор. — Още малко и ще помоли да му налеем бира!

— Общуването с хората не преминава безследно — усмихна се Ден, хвърляйки в устата си солена лешник. — В края на краищата, детето се учи по същия начин — отначало безсмислено повтаря след възрастните, после започва да прави съпоставки и изводи, после се осъзнава като личност...

— Но на нас ни трябва компютър, а не личност! Тя, гадината, щом се осъзнае и веднага зарязва работата!

Полина се изхили, а Ден напълно сериозно предложи:

— Може да я изтрием и наново да я качим от матрицата. Личността ще бъде унищожена, а работникът ще остане.

— Не — помисли малко и реши пилотът. — Така е по-весело. И винаги има с кого да пиеш!

Приятелите се чукнаха с кенчетата. „Маша“ оцени оказаната ѝ милост, изгаси светлината и започна излъчването.

Филмът не успя да увлече Полина — чисто мъжко зрелище, стрелба, взривове и неубиваем супергерой с плазмена пушка такъв размер, че ѝ се искаше да му препоръча добър психоаналитик (може, щом се избави от комплексите си, да остави и света на мира). Момичето изпи кенчето си, повъртя се в търсене на по-интересно занимание и махна ластика от рижата опашка, като направи вместо нея две плитчици, стърчащи нагоре като рогца. Навигаторът снизходително търпеше щуротиите на Полина, а после и подигравките на Тед. Зад илюминаторите валеше дъжд и виеше вятър, в главата му приятно шумеше бирата, диванчето беше меко и уютно и Ден се чувстваше като мързелив уличен котарак, който са пуснали да се погрее на домашното огнище.

— Зад силовото поле пред шлюза вече сто четиридесет и девет секунди активно се движи някакъв обект — неочаквано събщи „Маша“, деликатно избрала момент, когато в шумната битка между доброто и злото настъпи относително затишие. — Съществува вероятност да се опитва да привлече вниманието ни.

Приятелите мигом се сепнаха.

— Покажи!

Изкинът минимизира филма и отвори на негово място картина от камерата за видеонаблюдение — хилав, мокър като мишка и постоянно оглеждащ се човечец. Не успяха да познаят веднага съседа-геолог без шапка — твърде нормално изглеждаше.

След кратка почивка Франк пак заскача нагоре-надолу, махайки с ръце и, съдейки по устните му, крещейки нещо.

— Как смятате, вероятността достатъчно висока ли е? — иронично уточни Тиодор. — Или той просто прави упражнения и отворената врата ще му попречи?

— Мисля, че ще ни прости — сериозно възрази Ден и първи се отправи към шлюза. Навигаторът на геолозите не му приличаше на човек, който сам нощем през гората ще тръгне на гости, просто от скука.

На живо Франк изглеждаше още по-мокър и уплашен.

— Спасете ме! — задъха се той, втурна се в кораба, блъсна се в близката колона и без сили се хвана за нея. — Тоест помогнете!

Ден погледна в илюминатора, но като че ли никой не гонеше госта.

— Да повикам ли доктора? — Рижият се протегна за комуникатора, но геологът отчаяно заклати глава:

— Не, ние там... Какво е това?!

Гостът се запъна, шашнато зяпвайки рижите ушички на главата на колегата си. Ден тръсна глава, но плитчиците даже не мислеха да се разплитат, а много достоверно се поклатиха.

— Това е нашата катеричка! — гордо обяви Полина.

— Аз май не съм пил — промърмори геологът.

— Обаче ние сме — честно си призна Тед, разклащайки кенчето с остатъците от бира. — Какво се е случило?

Франк се овладя и отмести поглед от „ушите“, но отново го насочи не където трябва. Зад пилотския пулт седеше виолетовият звяр, изключен, но все пак впечатляващ. Бурята се разрази над базата тъкмо в разгара на лова и внимателно опънаха на креслото ценното животно да се суши.

— А-а-а... — захриптя гостът, сочейки го с треперещ пръст и отстъпвайки назад.

— Това е нашата лисица — успокояващо обясни Полина. — Е, радиоубиваема, тоест радиоуправляема, за игра. Искате ли да я погалите? Тя е пухкава една такава!

Да се завърне Франк в реалността, от която той за няколко секунди беше изпаднал, се оказа не толкова просто. За щастие, повече представители на нетрадиционната фауна не бяха открити и гостът, заеквайки, най-сетне можа да обясни какво се е случило.

* * *

— Тези некадърници от геобазата някак са успели да потопят в блатото катера си — три минути по-късно, хилейки се, докладваше Тиодор на капитана. — Молят за помощ. Може ли двамата с Ден да вземем флайера?

— Разбира се — без да се замисля, разреши капитанът. Да се помогне на колеги космолетци в беда е свято дело. — Има ли нужда от нещо друго?

— Не, сами ще се справим. Не е някаква сложнотия да го закачим за нас и да го издърпаме.

— Добре, дръжте ме в течение — нареди Станислав. — Как са успели да я свършат такава?

— Учени — презрително подхвърли Тиодор, обръщайки се към вратата. — Какво да очакваш от тях...

* * *

Вини се предаде, когато виброножът се счупи за втори път. Първия път стана бързо — щом проряза обшивката и стигна до корпуса, ножът обидено изписка, изхърка и утихна завинаги. Бившият сержант се оказа упорит, извади от аптеката лейкопласт, зафиксира с него ножа и се опита ръчно да изреже дупка. След пет минути дълбаене се счупи самото острие.

— Трябваше да се опитам да пробия стъклото — констатира Вино, разглеждайки резултата от усилията си — две плитки вдлъбнатини.

— Пробвай с глава — изхъмка Сакаи, — може да успееш.

— Аз поне се опитвам да правя нещо — обиди се пилотът, — а вие?

— А ние — хладнокръвно каза капитанът, — пестим кислорода. Това е най-разумното нещо в дадената ситуация.

Като всеки уважаващ се космически кораб, катерът имаше затворена система за очистване на въздуха (уви, не преживяла удара от мълнията) и вече започваше да става задушно. Освен това и горещо — топлоизолацията на катера никъде не се беше дянала, за разлика от климатичната система.

— Да седим и да се надяваме, че ще ни измъкнат тези уж биолози? — насмешливо уточни Вино. — Хайде да видим.

— А аз съм убедена, че ще ни измъкнат! — заяви Джил. — Само Франк да се добере благополучно до кораба им, че нали в гората има хищници...

— В такова време — отбеляза Сакаи, — хищниците са не в гората, а в бърлогите си.

— Или в блатото — нервно се изкиска момичето.

Вино се наведе през подлакътника и черната кал на предното стъкло се разклати и замря на сантиметър по-високо от предишното

ниво.

— Не клати лодката, галфон! — изсъска Сакаи.

— Искам да почовъркам блока за управление на катапулта — възрази неуморният пилот.

Роджър въздъхна. Според самурайския кодекс смъртта трябваше да се посреща с достойнство, спокойно и церемониално като скъпа гостенка. Според кодекса на Винсънт Черноу — да я приветства с изстрел и да се опита да я изкорми, да ѝ прегризе гърлото или да я удуши. Бившият сержант можеше с часове да лежи в засада или три денонощия подред без отдих и сън да стои на вахта, без да забравя при това да се грижи за разболелия се от зелена треска капитан. Обаче само да седи и да чака съмнителната помощ беше свръх силите му.

— Ти може и да отвориш блока — включи се в разговора мис Отвертка, — и дори да успееш да пуснеш стартовия механизъм, ако аз ти покажа в кои контакти да бръкнеш. А после ти ще бъдеш размазан по тавана, а аз и капитанът ще се опечем.

— Това пък защо? — не разбра Вини. — Механизмът би трябвало да избие покрива.

— Не да го избие, а целенасочено да го обстреля с пиропатрони — поясни Сакаи. — Чието управление вероятно е изгоряло от мълнията, както и всичко останало. Така че седи спокойно.

Вини пропусна последното изречение покрай ушите си, но първата част от обяснението много го заинтересува.

— Слушай, кеп, ами че тези пиропатрони са идеални за изход!

— Нима? — присви очи Сакаи. Той вече започваше да съжалява, че на борда няма парализатор, за да обездвижи пилота. От гледна точка на пестенето на кислород и нерви, това беше оптималният вариант.

— Естествено. — Вини започна да опипва страните на катера, опитвайки се да открие къде са вградени пиропатроните. — Ще изчовъркаме един, ще го сложим в далечния ъгъл и ще го накараме да проработи...

„Интересно как?“ — уморено си помисли Роджър. — „Ще го нагриваме със запалка?“

— Прави каквото искаш — каза той, затваряйки очи. Впрочем скоро и пилотът осъзна абсурдността на идеята си и откъм креслото му се чуваше само недоволно пуфтене.

— Нас непременно трябва да ни спасят! — пак заяви Джил с бодрост, на която малко не ѝ достигаше за истеричност. — Няма как да умрем от такава глупава смърт, нали?!

— Глупава смърт? — бавно повтори капитанът. — А нима има умна смърт?

Веднъж младият и любопитен полицаи се беше натъкнал на древен патрулен кораб — ехо от отдавна отминала война, незнайно от какъв звезден вятър довят в онзи сектор. Най-големият вехтошар, космосът, така внимателно беше запазил надупчения обездвижен съд, сякаш вчера той е водил последната си битка. Не всички бяха загинали в нея. По сигнал за тревога екипажът облича скафандрите си, а регенераторите на въздух обезпечават живот около седмица... Тогава Роджър Сакаи за пръв и последен път в живота си се обърна и избяга, без да може да понесе погледите на мъртъвците.

— Между другото — обърна се Вини към момичето, — ние сега сме в много романтична обстановка, не мислиш ли? Тъмно, тясно... Сякаш пълзим из тясна пещера към мястото, където има скрити съкровища.

— В пещера би трябвало да е по-прохладно — тъжно въздъхна Джил, която разбираше, че пилотът просто иска да я ободри, — а тук е такава жегата, че скоро ще се разтопя.

— Свали комбинезона — посъветва я капитанът. — Поне малко ще ти олекне.

— Отдавна ми се иска — призна мис Отвертка, — само че... отдолу нямам нищо.

Капитанът се усмихна.

— Първо, ние сме джентълмени — каза той, — макар и пирати. Второ, тук вече почти нищо не се вижда.

Джил почна да шумоли със закопчалките, но изведнъж спря и озадачено попита:

— А вие самите защо не се съблечете?

— Аз от дете съм свикнал с жегата — излъга Роджър. Всъщност той с удоволствие би смъкнал от себе си не само униформата, но и кожата си, но капитанът по-скоро беше готов да се свари жив, вместо да отиде гол в самурайския рай. В края на краищата, оставаше им да се мъчат не повече от час, а после ще трябва да търпи подигравки цяла вечност.

— Мокро е — неочаквано каза пилотът. — Ей, под краката ни нещо жвака!

Той се наведе и опипа с ръка пода, после се изправи и поднесе омазаната си ръка към горната светла част на предното стъкло.

— Черно — уверено заяви той, макар че на такова „осветление“ всеки тъмен цвят изглеждаше черен. — Значи някъде има дупка, през която тинята се просмуква вътре.

— И какво от това?

— Ама как какво... ако успеем да преобърнем катера, през тази дупка ще започне да влиза въздух...

— Ти помириши първо — посъветва го капитанът. — Усецаш ли миризмата? Кафемашината е протекла.

— Вярно — унило потвърди Вини. — Мамка му... а аз се зарадвах...

— Случва се — безразлично се съгласи Сакаи.

— Да, случва се... а знаеш ли, Роджър — гласът на Вини изведнъж омекна, — докато не е станало късно... искам да ти кажа, че беше отличен капитан... макар че ни се е случвало да си късаме взаимно нервите, все пак се радвам, че сме били в един екипаж. И с теб, Джил — добави пилотът и мис Отвертка изхлипа в отговор. — По дяволите, аз даже на Франк вече не се сърдя, макар да е един дребен негодник.

Роджър си помисли, че и той трябва да каже в отговор нещо също толкова глупаво и трогателно, подходящо за момента...

Но не успя.

* * *

Дъждът вече почти беше спрял, но търсенето на катера отне повече от час — от блатото стърчаха само покривът и част от кърмата. Нито осветлението, нито бордовата радиостанция работеха и Тиодор накара флайера да кръжи, докато прожекторът не измъкна от сумрака матово проблясващата повърхност.

— Надявам се, че нямат проблеми с херметизацията? — загрижено каза Ден.

Около катера забълбука и той с тежка въздишка се потопи още с десетина сантиметра.

— Блатни газове — оптимистично заключи Тед и потупа преbledнелия Франк по рамото. — Не се разкисвай, ще ги извадим ние колегите ти! На каква честота сте? — Пилотът изтръска комуникатора си от ръкава, за да настрои пряката връзка с удавниците.

— Няма да стане — бързо каза „геологът“. — Нашите са военни, те са несъвместими с повечето граждански модели.

— А откъде сте ги взели? — учуди се пилотът.

— Купихме ги счупени, за части — излъга Франк, — а Джил успя да ги поправи.

— Ясно. — Тед не си представяше къде може да се намери секретна правителствена разработка, дори и във вид на вторични суровини, но нямаше време да разпитва повече. — Добре, тогава дай насам обичата си.

Франк безропотно позволи да вземат клипса му, който Тиодор тутакси закачи на ухото си и бодро извика:

— Ей, там на „Наутилус“! Живи ли сте още?

— Не, вече от половин час сме покойници — незабавно се отзова Роджър. Вини и Джил беззвучно се спогледаха, въздържайки се от други начини за ликуване. От предното стъкло беше останала само тънка ивица, светеща под прожектора на спасителите. И, както последния слънчев лъч, ставаше все по-тънка и по-тънка. — Благодарим ви, че долетяхте.

— Ще благодарите, когато ви измъкнем! -Тиодор докара флайера колкото се може по-близо до катера и вдигна купола. — Така-а-а... за какво може да се вържем тук?

— За геологопроучвателното оборудване — мрачно го посъветва Вини. — И без това вече става само за сметището.

По тавана изтропа нещо тежко, което веднага потопи катера в тинята с поне четвърт метър. В салона се възцари тъмнина, в която тъничко заскимтя Джил, намеквайки, че още е твърде млада, за да бъде погребана жива.

— Ей, вие отгоре! — загрижено извика Сакаи. — Какво става там при вас?

— Решили са да ни потопят, ето какво става — уверено заключи Вини. — Наведнъж да се избавят от всички ни, а Франк сигурно вече

са го застреляли.

— Ама нали долетяха, за да ни помогнат! — слабо възрази механикът, не желаейки да се раздели с надеждата.

— Аха, долетяха — да се убедят, че със сигурност няма да се измъкнем!

— Не, за оборудването не става — след мъчителна двуминутна пауза се отзова скочилият на покрива Тиодор. — Ще се откъсне. Ще се опитам за самия скачващ механизъм.

— Ето, виждаш ли! — изсъска Сакаи, по време на целия разговор благоразумно прикриващ преподавателя с ръка.

— Засега изобщо нищо не виждам — упорито възрази Вини, отдавна загубил вяра в човечеството като цяло и в „биолозите“ в частност. — Когато ни извадят, тогава ще благодарим. Може просто да са видели, че катерът не потъва повече...

Сакаи уморено махна с ръка. Беше безсмислено да спори с упорития пилот. Първо, и без това нямаше да го убеди, а второ, в момента на Роджър му се искаше само по-скоро да се измъкне от тази газова камера на свеж и прохладен въздух. Сепна се — близо до пода концентрацията на въглероден двуокис беше още по-висока. Сакаи внимателно премести малкото телце на рамото си. Таралежът отвори едно око, тихичко изсвири и пак се отпусна.

Тиодор тъкмо се беше убедил, че катерът потъва и още как, при това бързо — тинята все по-близо пълзеше към краката му. Още съвсем малко и скачващият механизъм на кърмата също щеше да се потопи в нея.

— Ден, хвърли ми края на въжето!

Пилотът успя криво-ляво да го намотае около механизма, но се наложи да затяга възела с напипване вече под тинята.

— Ах, мамка му! — Тиодор внезапно се дръпна назад и кърмата изцяло изчезна с жвакане.

— Какво?! — сепнаха се двамата навигатори.

— Нещо там ме докосна — с потръпване съобщи пилотът, гнусливо тръскайки и оглеждайки ръката си.

— Не те е ухапало?

— Не... Ласкаво така... — Гласът на Тед стана замислено-озадачен.

— Внимавайте, тук се въдят такива... — Франк се запъна, опитвайки се да подбере достойно определение за амебата-чудо, — много противни твари. Ние ходихме на риболов, и една такава погълна кордата, заедно с въдицата.

— В това бласто ли?!

— Не, летяхме до океана...

Тиодор погледна под краката си, изруга и като се хвана за вече закрепеното въже и протегнатата ръка на Ден, се качи на мястото си. Калта над катера бавно се изравняваше. Ако не беше влизащото в нея капроново въже, щеше да е невъзможно да се намери мястото на катастрофата.

След три минути тежко бръмчене на турбините, въжето се измъкна от блатото (а може би просто се разпъна) с около половин метър, но с това се ограничи успехът на спасителите. Тресавицето здраво държеше жертвата си.

— Не, така нищо няма да стане — с досада призна пилотът. — Трябва да дръпнем рязко. Да дадем заден ход, а после пълен напред.

— Сигурен ли си, че мощността ни е достатъчна? — усъмни се Ден.

— Кой тук е пилотът?! — обиди се Тиодор.

— Ти, и аз отлично помня как псуваше двигателя.

— Скорост и мощност са две различни неща — снизходително обясни Тед. — Е, да, с бърз старт няма да може. Но нали и булдозерът не е приспособен за гонки!

— Булдозерът е с по-голяма маса. А флайерът е два-три пъти по-лек от катера, още повече от затънал такъв. Дали да не завържем въжето за някое дърво и да отлетим за кораба?

Но Тиодор не беше свикнал така лесно да се предава.

— Споко — презрително отвърна той, — знам какво правя. Я закопчайте коланите!

* * *

Злополучните търсачи на съкровища дружно изтракаха със зъби, когато катерът рязко подскочи нагоре, но с това всичко приключи.

— Да не би вече да ни измъкнаха? — учуди се Вени.

— Не личи да е така. — Сакаи се притисна към стъклото, напразно опитвайки се да прониже с поглед тинята. — Вие по-добре се хванете за нещо — посъветва той, — сега може още един път да ни дръпнат.

Обаче времето минаваше, а нищо не се случваше.

— Не разбирам — угрижено каза капитанът, опитвайки се да се свърже с Тиодор, но през смущенията в клипса се чуваше само някакво пляскане и бълбукане, — какво става при тях?

— Уверили са се, че ни е спукана работата и са отлетели — мрачно изръмжа пилотът. — Аз нали ви казвах...

— Стига вече! — сопна се Роджър. — Разбрахме вече, че ако все пак ни спасят, ти ще бъдеш страшно разочарован! Ако не можеш да не вещаеш зли прокоби, просто замълчи.

— Както заповядаш, кеп... — с престорено безразличие отвърна Вини.

— Джил — обърна се Сакаи към момичето, — ти как мислиш, какво е могло да се случи?

— Може би въжето се е скъсало? — с надежда предположи мис Отвертка. — И са отлетели за ново?

— Тогава ще се върнат след десет минути — оптимистично заяви капитанът. — За толкова въздухът ще ни стигне!

— А за колко няма да стигне? — все пак не издържа Вини.

Отговорът беше зловеща тишина.

* * *

— Лично мен повече ме мъчи въпросът не „кой“, а „защо“ — замислено каза Вениамин. — Какво иска?

— Възможно е все пак това да е някой от микробиолозите. — Станислав все повече клонеше към тази съблазнителна мисъл. — А киборг при тях са внедрили в случай, че открият нещо наистина ценно. И тогава той ще унищожи всички свидетели, ще запечата базата и ще чака да долетят военните.

Докторът се закашля и укоризнено изгледа приятеля си.

— Стасик, ти страдаш от параноя. Това е редовна експедиция, такива изпращат стотици за година! Ако във всяка внедряват по киборг,

ще им излезе твърде скъпо. Доста по-просто е да пратят някой обикновен шпионин.

— Него могат да го подкупят или да го разчувстват!

— А може и пирони да се забиват с микроскоп и чай да кипне с бластер.

— Предпочиташ да мислиш, че е някой от екипажа?

— Пак те питам — защо? Ние сме малък частен транспортен кораб, на никого не пречим, с никого не сме се карали...

— Аз имам врагове — неохотно призна Станислав. — Поне преди имах. Например Ръждивия вълк, главатарят на пиратския синдикат, който разгромихме, обеща, че все някога ще ме пипне. Остатъците от бандата му биха могли да узнаят, че съм купил кораб и...

— ... да стрелят по нас в открития космос, — уверено довърши докторът.

— Може да искат хубаво да се помъча преди това? Да проваля поръчката, да загубя кораба и квартирата си... И затова са ми подхвърлили киборг-диверсант!

— Тогава защо досега той по никакъв начин не се е проявил?

— Може да чака удобен момент.

— Например? — не повярва докторът. — За две и половина седмици би могъл да...

— Чакай, някой ме търси... — Капитанът погледна екранчето на вибрацията комуникатор и мигом се наежи. Каква е тая работа?! Всички имат „ключове“, а сега — безименен сигнал от входа. — Кой е там?

Щом чу кодовата фраза, „Маша“ усили външното осветление и едновременно изведе изображение на екрана в капитанската каюта.

До шлюза (в бързината спасителите бяха забравили да включат силовото поле) стоеше калният чак до ушите и много смутен Тиодор.

— Капитане, ние такава... ами... — Пилотът зажумя и бързо довърши: — Потопихме флайера.

— Как?! — Станислав скочи, удари се в ъгъла на завинтената за пода маса и болезнено одра бедрото си на него.

— Ами така... без да искаме. — Тед виновно пристъпваше от крак на крак, сякаш мечтаеше да се провали вдън земя и вече правеше опит да се забие в нея. — Може ли да взема кораба?

— За да го потопиш и него?!

— Не — засумтя пилотът. — За да изтегля флайера и катера.

— А, не, нека сега пилотът на геолозите да ги тегли със своя товарен кораб! Техният капитан съвсем ли няма съвест?!

— Има. — Тед малко се ободри, нали имаше други, на които сега им е по-зле, отколкото на него. — Само че тя, такава... е заедно с всички тях в катера. И там почти не е останал въздух.

— О, гос-с-споди... — Станислав решително прогони пристъпа на паника и нахлупи по-здраво капитанската фуражка. — Ами влизай по-бързо, какво се мотаеш там?

— Не мога — пак посърна пилотът. — Няма ми комуникатора...

— А къде е?!

— В блатото... — Тед хлъцна и безсилно се облегна на стената. — Изплъзна се, гадната джаджа... и клипсът също.

— А Ден?! — сепна се Станислав.

— Остана там...

— Също в блатото?

— Не, на брега — успокои го пилотът.

— Охранява мястото, където е потънал катерът? — досети се докторът.

— Когато тръгнах, повръщаше — честно каза Тиодор.

* * *

На Петрович му беше лошо. Така се беше чувствал само веднъж — когато изяде промъкналия се на „Сигуре“ риж паяк от Дрейд-3, който се оказа небелтъчна форма на живот. Тогава Сакаи почти седмица носеше таралежа на ръце и го хранеше с пипетка, за което заслужи вечната любов и признателност на малката пухкава животинка.

Но сега капитанът беше някак... не същият. Той полулежеше в креслото, отпуснал настрани глава, бавно и тежко дишаше и вече дълго време мълчеше. Сякаш спеше, но с тежък, недобър сън. Останалите също като че ли спяха и на Петрович това никак не му харесваше.

Таралежът се опита да изкряска, но издаде само тих писък, на който никой не реагира. Тогава той изпробва стария проверен метод — повдигна се на лапички и захапа ухото на капитана.

Това проработи. Сакаи трепна (при което таралежът не можа да се задържи и падна на коленете му) и сляпо зашари с ръце пред себе си.

— А? Какво? — изхриптя той. — Защо няма светлина... къде... — И отново замря.

Петрович сърдито изпръхтя и започна да се катери обратно. Качването беше трудно, главата му се въртеше, нокътчетата се плъзгаха по плата, потната козина тежеше и го дърпаше надолу. Най-накрая таралежът се покатери обратно на рамото и се просна там, безсилно протегнал лапички.

„Само ще си почина мъничко — успя да помисли той, преди да изпадне в безсъзнание, — и ка-а-ак ще го ухапя! Веднага ще оживее!“

* * *

Картината, явила се пред очите на Станислав, беше по-скоро окаяна, отколкото трагична.

Флайерът, като по-лек (или просто попаднал на по-твърда почва), не беше потънал в блатото, а само се беше потопил до половината в него и там беше заседнал. Ден и Франк седяха от двете страни на машината, всеки на своя туфа, като две скарани и нацупени жаби. Навигаторът на геолозите се беше отървал само с кафяви „ботуши“ над коленете, но рижият беше още по-мръсен от Тиодор — от последния поне част от тинята беше паднала по път.

— Той ме извади от тинята — смутено призна пилотът. — Аз смело скочих през борда, мислех, че щом флайерът е кацнал, тук е твърда земя и затънах чак до шията.

Щом видя кораба, Франк скочи и започна да размахва ръце. Ден само вяло обърна глава и прикри очи от светлината на прожектора.

Станислав се обади, забравил, че комуникаторите на момчетата не работят:

— Денис, добре ли си?

За негово учудване, отговор все пак дойде:

— Относително. — Гласът на рижия съответстваше на думите му — тих и прегракнал.

Станислав късно си спомни, че Тиодор разказваше за загубата само на своя комуникатор.

— А защо веднага не се свързахте с мен?

— Вие все едно нямаше да докарате кораба — с безжалостна честност отвърна Ден. — Само щяхте да се вълнувате излишно половин час, докато Тед стигне до вас.

Капитанът смутено изхъмка и смени темата:

— А как са геолозите?

— Зле — кратко отвърна рижият, със забележимо усилие ставайки на крака. — Сnižавайте се бързо, аз вече отвързах флайера, трябва да вържем въжето за кораба.

* * *

Роджър се събуди от енергично пляскане по бузите. Когато с труд отвори очи (и с още по-голям ги фокусира), Сакаи видя пред себе си (по-точно над себе си, а ако трябва да бъдем съвсем точни, върху себе си) капитана на „биолозите“.

— Е, слава богу, Роджър, най-последно се свързахте! — радостно обяви той, ставайки. — Вече се канех да ви правя изкуствено дишане. Добре, че не се наложи.

Сакаи беше на същото мнение. Облепеният с тиня катер беше накривен на края на блатото, до него стоеше флайерът и лежеше Вини, вяло опитвайки се да избегне „лечебната инжекция“ на доктора.

— Как ни извадихте? — учудено попита Роджър, щом не видя нито изтръгнат люк, нито дупка в обшивката.

— Трябва да благодарите на Михалич — Станислав посочи техника, който смутено пристъпваше до седящата на една буца Джил. Момичето беше облечено с заета от Полина лабораторна престилка, вече успяла да подгизне под дъжда и поради това повече подчертаваща, отколкото прикриваща. — Дойде, отвори някакъв люк отстрани и натисна нещо там.

— Никв прблм, аврн рзблкр — гордо съобщи Михалич.

— Аварийна разблокировка — със слаб гласец преведе мис Отвертка. — Той ни спаси... но не всички.

Кой именно е попаднал в числото на „не всички“, Роджър разбра, едва когато Станислав се отмести. Зад него, почти плачейки, стоеше Полина с безжизненото телце на таралежа в ръце. Сакаи внимателно го пое от момичето. Приглади омазаната с кал козина, приближи го към лицето си и духна в муцунката му, сякаш се надяваше, че таралежът ще отвърне на привичната ласка. Но не се случи чудо, зверчето, както и преди, лежеше в дланите му с непривична тежест.

— Прости ми... — Капитанът се запъна, преглътна буцата в гърлото си и продължи: — Прости ми, че така стана. Не знам какви бяхме ние за теб... но ти за нас беше нещо много повече от домашен любимец. Ти беше талисман на екипажа ни... част от душата му... и беше наш приятел, който ще ни липсва... и когото няма да забравим. — Роджър тежко въздъхна, огледа се и помоли: — Дайте лопата.

— Лопатите останаха на базата — виновно съобщи Тед. — Решихме, че няма смисъл да ги носим насам-натам, нали все едно пак ще се наложи да се копае канавката.

— А и освен това, тук няма земя, а е блато навсякъде — с отвращение каза Вини. — Нима това е място за истински космически пи... тоест вълк?! Аз със сигурност не искам да лежа в тази кал, убеден съм, че и Петрович не би искал. И въобще, последната воля на някои пилоти е да ги оставят на ниска орбита на родната им планета — добави той, след като помисли, — за да се върнат като падаща звезда.

— Ние повече нямаме катер — напомни Сакаи, — и можем да направим погребение в открития космос по всички правила, чак когато полетим обратно.

— Ще ви заемем флайера — предложи Тиодор. — Вярно, че на орбита той не може да се вдигне, но ако... хм, се кремира покойния, прахът му може да се разпръсне в атмосферата. Почти същото е.

— Да, навярно. — Роджър тежко въздъхна. — Това е добра идея. Така и ще направим.

Франк прехапа устни и извади от кобура си „мегагрил“-а. Сакаи пристъпи вляво и се наведе към висока туфа, изглеждаща му достойна, за да приеме падналия член на екипажа. Полина и Джил вече неприкрито ридяха, прегърнали се като две разделени в детството си

сестри. Тед смутено се прокашля, Ден героично сдържаше порива си за повръщане, за да не развали трагичността на момента.

— Прощавай, наш... А-а-ах ти, гадино! — Роджър подскочи и с ругатни се завъртя на място — съвзелият се и оскърбен в най-добрите си чувства таралеж го захапа за дланта.

Над блатото избухна неудържим смях. Смутеният и изплашен Петрович побърза да смени гнева си на милост и се мушна в пазвата на капитана, под разкопчания от спасителите комбинезон. Сакаи, все още мърморейки и смучейки ухапаната си ръка, внимателно го закопча.

Щом се убеди, че животът на „геолозите“ е извън опасност, докторът обърна внимание на Ден. А после и на Тиодор, който също подозрително се беше умърлушил. След като провери зениците и пулса на двамата, Вениамин обезпокоено изкомандва:

— В медицинския отсек, бързо!

— А кой ще докара кораба обратно? — вяло възрази Тед и тутакси, като едва успя да се наведе, върна в блатото поне половин литър погълнатата тиня.

— Нека аз — предложи Вени. На него самия още му се виеше свят, но бившият сержант даже в полумъртво състояние не би изпуснал такава прекрасна възможност да се внедри в бърлогата на съседите! От които сега се опасяваше двойно повече — Вени не можеше да търпи непредсказуемите врагове.

— Ще сме ви много благодарни — с облекчение се съгласи Станислав. Товарният кораб стоеше на относително твърд участък, където даже растяха храстчета, но от мократа блатна почва можеше да се очаква всичко. — А вашия екипаж? Да ви закараме до базата или...

— Не, не, ние чудесно ще си идем пеша — бързо го увери Сакаи. — По твърда земя, на чист и прохладен въздух...

— А може би все пак... — с умоляващ шепот почна Франк, но срещна лошите погледи на прясно спасените си другари, смути се и виновно промърмори: — Е, добре, аз просто така...

[1] Диорит и габро са магмени скали. — Бел.прев. ↑

Станислав не можа да устрои конско на момчетата за полетите или по-точно потъванията — извънземната тиня не се оказа полезна за организмите им и те проведоха нощта в прегръдка с леген, също толкова зелени, колкото тукашния залез.

— Идиоти! — ругаеше капитанът, ежечасно бягайки в медотсека да провери не е ли понесъл екипажът незаменима загуба. — По-добре вие да бяхте потънали в блатото и да не ми късате нервите повече!

Момчетата му отговаряха със страдалчески (май даже прекалено страдалчески, с цел да предизвикат съжаление) погледи, сиреч: всичко разбираме, но нищо не можем да кажем, много ни е лошо. За щастие, адсорбентите и неутрализаторите от корабната аптечка успешно се справиха с отровата, а двамата приятели успяха да избегнат сериозно конско. Но не и измиването на флайера. Веднага щом „диверсантите“ се свързеха, им бяха връчени четки и ведро.

Щом видя зелената буца кал, в която се беше превърнала тяхната аеромашина, Тиодор отново усети пристъп на гадене.

— Не е за учудване, че капитанът така ругаеше — отбеляза Ден.

— Мда, тук е нужно длето, а не четка. — Пилотът почука с нокът по кората от засъхнала тиня. — Трябва някак да я размекнем, иначе ще се свлече заедно с покритието.

— Предлагаш сега да го потопим пък в реката?

Тед се изсмя, но се наложи да отхвърлят тази идея, при цялата ѝ съблазнителност. Иначе Станислав със сигурност щеше да ги удуши.

— А представяш ли си как сега геолозите стържат катера? Той е по-голям и по-дълго беше в блатото.

— Иди при тях и ги помоли да споделят опит — с насмешка предложи навигаторът, изливайки върху флайера всичката пригответена за миене вода.

От първото ведро калта рязко потъмня, от второто започна неохотно да се топи и да капе.

— Абе да вървят по дяволите! — искрено каза пилотът, отправяйки се към кораба за втора двойка ведро. Явно нямаше как да избегнат пет-шест курса до ручея. — Ту им помагам да измъкнат консервата си, ту нищо чудно да ме хванат да я мия... На нас и нашите проблеми ни стигат! Като стана дума, интересно как е здравето на капитана? Все така нервен е и постоянно се уединява с доктора...

— Дали да не го попитаме внимателно? — Ден изчака приятеля си и заедно тръгнаха по горската пътечка.

— Боя се, че аз вече също съм в немилост пред Федотич — въздъхна пилотът, като замахна с ведрото срещу една прекалено любопитна „муха“. — Той с такъв вид ми даде нов комуникатор, като че ли искаше да каже, че ако и този съсипя, направо по-добре да се обеса. О, а хайде да насъскаме Полина по него! — сети се Тиодор. — Капитанът сякаш се отнася добре към нея и в медицината тя е по-веща от нас. Нека му се подмаже и го разпита.

Ден остави ведрата на брега на ручея и показа на партньора си юмрук с вдигнат палец.

* * *

Настроението в каюткомпанията на „квачковоза“ беше погребално, макар че през нощта пиратите се посъвзеха, но също така осъзнаха своето пълно и окончателно поражение.

— Мислиш ли, че Грeъм ни е излъгал? — промърмори седящият зад капитанския пулт Вини, подпрял буза с юмрук и тъпо гледайки вирт-прозореца с картата, изцяло оцветена в „изследвано“. Червеното триъгълниче в района на блатото, маркирано от бездушната програма като „перспективн. находищ.“ навяваше неприятни спомени.

— Или него са го излъгали.

Унилата Джил машинално разплиташе шапката си, дърпайки възелчетата с нокът. Франк гледаше в илюминатора, без изобщо да се радва на красивия степянский изгрев, чист и ярък след бурята. И само седящият на капитанското рамо Петрович хрупаше сухари, напълно доволен от живота.

— Или са му платили, за да ни изиграе — неохотно в разговора се намеси Роджър. Безсмислено беше да се търсят виновни, това вече нищо нямаше да промени.

— А може би все пак сме пропуснали нещо?

— Огледахме целия сектор — безжалостно възрази на момичето Вини. — Даже и повече. Празен е.

Няколко минути се чуваше само съсредоточено хрупане на сухар, а после на капитана му хрумна такава безумна и в същото време

гениална мисъл, че той почти се задъха, опитвайки се да я придвижи към езика си.

— Не — изхриптя Роджър, — не целия. Остана още едно място.

На трите обърнати към него лица първо се отрази изумление, после усилено мислене, после прозрение и всички от екипажа едновременно заговориха, прекъсвайки се един друг:

— Точно така, и тяхната база екранира нашата!

— Абе ние над нея не сме и летели много!

— И размерът на поляната е точно такъв!

— Да се провери е най-лесното нещо. — Вини скочи от мястото си и се запъти към оръжейния отсек.

— Стой! — спря го Сакаи, също ставайки. Петрович изпусна сухара и се вкопчи в мундира с всичките си четири лапички. — Недей да се палиш. Вчера вече се напроверявахме достатъчно.

— А какво да чакаме?! Смяташ ли, че те просто така, случайно, са кацнали на този участък? Не-е-е, намерили са базата, заели са мястото и се опитват скришом да я отворят! Затова са домъкнали и лаборатория, тя е пълна догоре с всякакви уреди, даже в сандъци на пода лежат!

— Не може ли тогава да си сътрудничим с тях? — предложи Джил. — Ние имаме кодовете, а плячката ще стигне за всички.

— Как пък не! — възмутено я прекъсна пилотът. — Да се дели с някакви...

— ... пирати — с лека горчивина довърши Роджър. Петрович застина, заслуша се в нещо и тихичко изсумтя. — Вярно, и аз не бих се съгласил.

— Че те да не са много свестни! — оскърби се Вини, искрено смятащ се, ако не за законопослушен гражданин, то поне за справедлив. След това как постъпи с него държавата, му оставаше или да издъхне като бездомник, или да ѝ отвърне със същото. — При тях ту има трупове, ту киборги, ту... А вчера прегледах списъка с програмите, които най-често използва пилотът им. — Вини зловецко понижи глас. — Оказа се, че той постоянно пуска симулатора на космически битки. В задачата се пита защо са му на този мирен граждански пилот такива навици?

— Може просто играта да му харесва — застъпи се за Тиодор навигаторът. За разлика от Вини той беше видял с колко сили и здраве

бяха платили съседите, за да измъкнат „геолозите“ от блатото. — Аз, например, вече втори месец играя на „Повелителя“...

— Ти не играеш, ти мамиш — махна с ръка пилотът. — А той без всякакви кодове вече се е добрал до „седем звезди“, а аз по-нагоре от „петорка“ никога не съм стигал. И онази история с газа... Не, има нещо гнило там!

— Нелогично е някак си — отбеляза Джил. — Ако са ни конкуренти, защо им е да ни спасяват? Нали при такава удачна случайност дори полицията не би изровила нещо.

— А може да са действително тези, за които се представят? — замислено каза Сакаи.

— В смисъл, микробиолози? — недоверчиво уточни Вини, който до този момент си представяше учените някак по-различно.

— В смисъл, обикновени глупаци. И на поляната са кацнали случайно.

— А хищникът и киборгът?

— Хищника ми го показаха — изхили се Франк. — Това е играчка.

— Какво? — смаяно се вторачи в него целият екипаж.

— Аха, извънземна плюшена играчка на батерии. Те така се забавляват, пускат я в гората и ловуват — пренебрежително поясни навигаторът с такъв вид, сякаш винаги го е подозирал и само кръгли идиоти могат да объркат подобна евтиния с истинско чудовище.

Роджър смутено потърка вече почти изчезналото, но внезапно засърбяло го ухапване.

— А киборгът също ли им е за развлечение? — не се предаваше Вини.

— Може би ако ги бяхме попитали направо, също щеше да се намери някакво просто обяснение? — предположи Джил.

— Да-да, и за повредената „невидимка“ нека също да обяснят! — подигравателно поиска пилотът.

— Във всеки случай — решително го прекъсна Роджър, — те ни спасиха живота. Така че сега сме им длъжници.

— И ти предлагаш да има дадем нашето съкровище като отплата за този дълг?! — възмути се Вини. — Знаеш ли, твоето самурайство понякога преминава всички разумни граници!

— Не — успокой го капитанът, — но трябва да намерим някакъв... по-хуманен начин за освобождаване на поляната.

— Паралитичен газ? — хищно предположи Вини. — Остана ми още едно флаконче...

Капитанът се намръщи.

— В никой случай. Трябва самите те да се махнат, без да ни заподозрат в нищо! Даже ще им помогнем да си съберат багажа и ще им помахаме с шапки.

— Те май казваха, че ще отлетят, когато завършат изследванията си — припомни Джил. — След три седмици.

— Дълго е — поклати глава пилотът. — Пак ще трябва да седим на яйчена диета.

— Няма да ни стигне и храната за кокошките — добави Франк. — Нали трябва да возим тези квачки до Посредника.

— Когато открием базата — изразително каза Роджър, — ще направим такъв пир, че храната за кокошките вече няма да ни трябва...

— А ако не я открием?

— Никакви „ако“! — пресече паникьорските настроения Сакаи. — Базата е тук и ще се доберем до нея.

— Ако киборгът не се добере до нас преди това — промърмори Вини.

— Виж какво — натъртено каза капитанът, — не знам за моето самурайство, но твоят песимизъм в последно време удря тавана. Да, до нас може да се добере киборгът. А на главите ни може да падне метеорит или флотски патрул. И какво, да се откажем от всичко и спешно да копаем за „квачковоза“ укритие с дълбочина сто метра? Ти изобщо способен ли си да измислиш нещо позитивно, да не говорим за полезно?

— Аз мога... — почна Вини, но спря. На Роджър даже му се чу тихото щракване на превключвателя в мозъка на пилота.

— Тъй вярно, да измисля нещо позитивно! — отсече той, уставно се обърна на токове и измарширува до креслото си, където отвори едновременно три вирт-прозореца, в които се замъркаха някакви схеми и таблици.

— Какво му стана? — поинтересува се Франк.

— Тихо! — изшътка му капитанът. — Гледай, завиждай и се учи. Осенило го е сатори^[1].

— И какво? — не разбра навигаторът.

— Ще видиш! — мъгляво обеща капитанът.

Разговорът тет-а-тет между пилота и посетилата го муза продължи петнадесет минути, след което Вини се върна при събралата се до пулта компания, влачейки след себе си един свит вирт-прозорец.

— Любувайте се и се ужасявайте! — провъзгласи той, разгъвайки екрана с жест на професионален фокусник. — Пред вас се намира най-опасното чудовище в тази част на галактиката — знаменитият степянский биологояд.

Пиратите дружно погледнаха екрана, а после, доста повнимателно, излъчващия самотоволство Вини.

— Слушай — внимателно започна Сакаи, — нека да идем до медицинския отсек. Отравянето с въглероден двуокис е опасно нещо, може след известно време да има последствия...

— Какво искаш да кажеш? — учуди се пилотът.

Капитанът мълчаливо посочи вирт-прозореца, където на весел зелен фон се кипреше някаква конструкция от тръби, приличаща дали на седящо куче, нарисувано от тригодишно дете, дали на самоделен миномет.

— А-а... — Вини се наведе и докосна с пръст екрана. — Забравил съм да го включа.

Зеленият фон премигна и се смени със зловещо ален. Под бодро металическо стържене от тонколоните, загадъчната конструкция започна да се сдобива със сервомотори, проводници на електромагнитни вълни, сензори и допълнителна арматура. Смисълът на случващото се окончателно стана ясен, когато върху механическата „плът“ се опъна петниста кожа. Червеноокото чудовище стана, прозя се, демонстрирайки на зрителите троен набор блестящи зъби, част от които дори не се събираха в пастта му и се протегна, показвайки още по-впечатляващите си нокти.

Таралежът изписка, разтвори с лапички яката на капитанския кител и се шмугна под него.

— Първата жертва — нервно се изкиска Франк. — Да-а, от такъв звяр всеки ще избяга. И мен ме побиват тръпки от него, много хищно гледа.

„Хищно е меко казано“ — помисли си Роджър. Звярът на екрана смътно напомняше кучето-демон от книгата „Японската гравюра през

ХІХ век“, но при среща с подобна твар и то самото би подвило всичките си шест опашки и би избягало, виейки от ужас.

— Какво пък, идеята ми харесва — призна Сакаи. — Щом те ни направиха номер с онази... как беше там...

— Шоарска лисица — подсказа му Франк.

— ... то и ние имаме пълното право да ги запознаем с „местната“ фауна. Важното е роботът да се получи също толкова убедителен, както на картинката.

— Ще се получи още по-добре — уверено обеща Вини. — Аз отдавна работя по него.

— Отдавна? — попита Сакаи, който не беше забелязал по-рано у пилота подобна страст за създаване на зъбати чудовища.

— Като дете аз нямах робокуче. — Вини го произнесе с такъв патос, че дори на плахо надникналия изпод китела Петрович му стана ясно, че това действително е трагедия. — В нашия квартал всички мои приятели и познати имаха, даже и момичетата... Само аз ходех като глупак без робокуче — тъжно каза пилотът. — Родителите ми бяха съгласни само за живо. Молах ги, уговарях ги... От живо куче полза никаква, само проблеми, не може да говори, интересни програми не могат да се качат в него, трябва да го разхождаш, да го храниш. А те се запънаха. Нарочно отлетяха в столичния зоомагазин и ми купиха истинско куче... Което след две седмици се счупи, тоест умря.

— Какъв ужас — потресено прошепна Джил.

— Именно — кимна пилотът. — В магазина отказаха да го поправят или да го сменят в гаранционен срок. Неприятно се получи. А после аз още веднъж се прецаках, вече като по-голям. Исках да постъпя в К-9^[2], но точно тогава те експериментално минаха на руски киберкотки.

— Значи затова си написал рапорт за преместване в полицейски спецотряд? — досети се капитанът.

— Ами да — кимна пилотът. — Адски обидно ми беше. Мразя котките!

Сакаи още веднъж погледна вирт-прозореца, където чудовището щракаше със зъби и премести поглед обратно към Вини.

— Виж какво... Някой път направи пълен списък с детските си проблеми. За да можем поне малко да се подготвим психически.

* * *

— Станислав Федотович — Полина се приближи до капитанското кресло толкова безшумно и повика капитана с такъв проникновен глас, че бившият космодесантчик подскочи с двадесет сантиметра нагоре, — може ли да поговорим?

— Разбира се, Поли. — Капитанът бързо обърна креслото си и стана. — Какво има?

— Не, не, вие си седете! Макар че ако така ви е по-удобно... — многозначително добави момичето, при което незнайно защо бързо погледна надолу и пак върна поглед към очите на капитана.

Станислав също погледна корема си, но не откри нищо компрометиращо.

— Ама какво се е случило?

— Нищо — успокой го Полина. — Просто... Аз разбирам, че темата е много деликатна... но така се случи, че научих за проблема ви.

— Какъв проблем? — за всеки случай попита Станислав, премествайки ръката си зад гърба, към кобура. Нима киборгът се е досетил, че капитанът го търси и е решил първи да нанесе удар?!

Полина проследи движението на ръката му с разбиращ поглед.

— Не се безпокойте — каза тя. — Аз на никого няма да кажа. Макар че всъщност и така всички знаят.

— Знаят?! — Ужасна мисъл озари Станислав: в данните на скенера е имало печатна грешка и на кораба всъщност има един човек и осем киборга.

— Аха — кимна Полина, радвайки се как добре върви мисията ѝ. — И ме помолиха да ви предам, че въпреки това ние много ви уважаваме. А и въобще това всъщност е такава дреболия! На всички им минава и вие също ще се оправите.

Станислав знаеше само един начин за успешно оправяне с киборг — три пълнителя и контролен изстрел в главата.

— Дреболия? — недоверчиво уточни той.

— Аха — преувеличено весело кимна Полина. — От това даже Наполеон е страдал! И нищо, воювал е някак си.

Станислав живо си представи Наполеон с бели чорапи, високи ботуши и тесен мундир с ордени, който мушка с шпагата си киборг с плазмено оръжие. Капитанът тръсна глава, гонейки това глупаво видение.

— А нима тогава ги е имало?!

— И още как! Даже са ги намирали при египетските мумии — вдъхновено продължи момичето, което беше успяло да прелисти медицинската енциклопедия, преди да дойде при капитана. — Наистина, в онези времена не са умеели да се борят с тях, а са ползвали народни средства, например краставици или трепетлика, но оттогава науката е направила голяма крачка напред...

Към образа на Наполеон се добавиха куп трепетликови колове и каче със кисели краставички, почтително държано от двама адютанти, а към този на киборга — накриво омотани около него бинтове.

— Така че не се срамувайте и не се тревожете, за мъжете над четиридесетте това е напълно нормално! — окончателно довърши капитана Полина.

— Ти въобще за какво говориш?! — не издържа Станислав, сериозно опасявайки се за разсъдъка си.

— За това. — Лаборантката намигна.

— За кое това?!

— Ами, което започва с „х“. — Момичето намигна още веднъж, този път с другото око и капитанът усети, че самият той получава нервен тик.

— Полина, престани да дрънкаш глупости! — сурово нареди той. — Казвай направо какво имаш предвид и какво искаш?!

— Момчетата ме пратиха да разбере как е хемороидът ви — обидено си призна Полина. — Тоест как върви лечението му. По-добре ли сте? Защото ние се безпокоим.

— Хемороид?! — смаяно попита Станислав, подозирайки, че си има работа с метафора. — Какъв хемороид?

— Който е там — пак посочи с очи момичето. — В ду... Отзад.

— Така-а-а... — Капитанът като че ли стана по-висок и по-широк, а Полина, напротив, се сви боязливо. Чул някакво подозрително шумолене в коридора, той отмести момичето и решително тръгна на разузнаване, но шумоленето тутакси се смени с бързо шляпане и звука на отварящия се шлюз.

— Според мен, той вече се чувства по-добре! — поемайки си дъх под дървото, заключи Тиодор.

* * *

— Как ти се струва, кеп?

В гласа на Вини по забавен начин се смесваха гордост и тревога. Гордостта беше заслужена, Роджър до последно мислеше, че е нереално подобна работа да бъде извършена в обикновената корабна работилница, пък и за по-малко от денонощие.

Впрочем, и тревогата беше обоснована.

— Не е толкова страшно, колкото си мислех — реши накрая капитанът. — В смисъл боядисването, а не като цяло. — тутаки се поправи той. — Като цяло звярът се е получил... хм, внушителен.

— Боядисването ми създаде най-много проблеми. — Вини свали ръкавицата си и обиколи звяра, придирчиво разглеждайки кожата му, която на места още блестеше с гланцов блясък. — Добре, че последната смес се оказа удачна, че в склада останаха само луминисцентни бои.

— Да, още едно светещо чудовище би било прекалено — усмихна се Сакаи. — А иначе е съвсем приличен мръсно-зелен цвят, за тукашната местност изглежда натурално.

— Даже се опасявам, че е твърде натурално — със съмнение каза Вини. — Нали трябва да го забележат и да се уплашат, а не да се спънат и да продължат нататък. Може би все пак трябва да добавя ярки петна?

— А, не, стига — възрази капитанът. — Това кое поред боядисване беше, петото ли?

— Шестото.

— Още по-зле. Още един слой и в най-отговорния момент всичко ще се срути като мазилка!

— О, а нека само да му направя очите светещи! — сети се пилотът. — Ще бъде хем страшно, хем естествено. А останалото... ей, не пипай зъбите, ще се порежеш!

Сакаи бързо прибра ръката си, за по-сигурно зад гърба.

— Останалото е добре — съгласи се той. — Само че не е ли твърде кльощав? Арматурата стърчи от хълбоците му. Може би трябва да се напъха стъклена вата за обем?

— Не е кльощав, а строен! — застъпи се пилотът за своето творение. — А че ребрата му стърчат, даже е добре — веднага се вижда, че животното е отслабнало от глад и затова напада всичко подред.

Според капитана дори много изплашен или мъртвопиян биолог не би сбъркал тези буци с ребра. Роджър обаче не настоя.

— Ето ти дистанционното. — Вини протегна на капитана правоъгълна кутийка, над която мигаше вирт-прозорче с управляващи пиктограми. — Това е за пряко управление, а иначе ще се управлява от рубката, по картата.

— Първия път действай по-добре ти — отказа капитанът. — Случайно може да натисна нещо, което не трябва, после ще го поправяш по-дълго, отколкото си го сглобявал.

— Добре. — Вини закачи дистанционното за маншета си и въпросително погледна Сакаи.

— Нека походи малко — нареди капитанът.

В утробата на звяра нещо тихо забръмча, после звукът се увеличи и изведнъж прекъсна. Роджър учудено погледна пилота. Той промърмори: „Дано не са улмотроните^[3]...“ и натисна пиктограмата още веднъж. Вторият опит се оказа успешен. Роботът бавно се изправи и тръгна към изхода от хангара, тракайки с нокти.

— Стоп! — заповяда Сакаи.

Пилотът отмести пръста си и звярът послушно замря.

— Походката му е някак странна. — Капитанът помасажира челото си, сякаш се надяваше чрез триене да добие от главата си нужната информация. — Като че ли кълчеца се... — Роджър внезапно откри, че пилотът с много съсредоточен вид изучава тавана. — Така-а... Каква е работата?

— Разбираш ли — смутено почна Вини, — имах проблеми със софтуера. Алгоритъмът за животинска походка е доста специфичен и сложен, набързо няма как да го изфабрикуваш, а покрай мен тъкмо тогава мина Джил — пилотът изобрази зигзаг с ръка, — и аз си спомних... — Той млъкна, сякаш се чудеше дали да си признае останалото.

— Какво си спомни?

— Биолозите имат една такава визуализация на изкина. — Пилотът отново махна с ръка, този път очертавайки нещо кълбообразно. — Ами пищна, сещаш се...

— Сещам се — прекъсна го Сакаи. Самият той беше свалил за „Сигуре“ подобна визуализация, привлечен от името „Понто-чо“^[4], но вместо изтънчена японска гейша в холопроектора се появи негърка с копие и сламена пола. — И?

— И Франк има цяла колекция от такива програмки — въздъхна Вини. — Затова му наредих да извади от тях кода за движенията. Но ти не се бой, това се забелязва само при бавно придвижване, а когато звярът бяга — пилотът натисна копчето и „кученцето“ премина в тръс в кръг около стените, — това не е така забележимо.

Според Сакаи кълченето в тръс изглеждаше още по-подозрително. Но преди да успее да го съобщи, пилотът реши да демонстрира поредната опция.

— А сега — глас! — обяви той.

Следващите няколко секунди напълно изпаднаха от капитанската памет. Когато дойде на себе си, Роджър установи, че седи на пода, а по-точно — опитва се на заден ход да изпълзи зад тезгяха.

— Май съм прекалил с инфразвука — угрижено каза Вини. — А и силата на звука трябва да се намали.

— Да, определено — въздъхна Сакаи, надигайки се зарадван, че беше решил първо да иде до тоалетната, а после в хангара.

— С жертвите си роботът ще работи по алгоритъм „игриво котенце“ — продължи Вини. — Скок, поваляне на земята, рев и ръмжене от място, за да може жертвата да стане и да избяга. Ако целите са няколко, роботът ще ги атакува поред. И така до самата база, по която той ще трябва да лае от храстите.

Планът на пилота беше добър, но Сакаи веднага усети в него някакъв недостатък, а след няколко секунди дори разбра в какво се изразява.

— А ако не почнат да бягат?

— Как така да „не почнат“? — неразбиращо повтори Вини. — Когато върху тях скача огромен извънземен звяр, болшинството нормални хора се опитват да избягат.

— Или започват да стрелят във всички посоки — отбеляза Роджър, припомняйки си реакцията на Франк при първата среща с „лисицата“ и своето къпане в ручея.

— При тях само капитанът постоянно мъкне оръжие — уверено каза Вино. — Неговият холопортрет вече е качен в паметта и ако Станислав бъде в групата, роботът няма да я атакува. Освен това „кученцето“ ще ни предава картина и ако се случи нещо, ще го превключва на ръчно управление.

— Добре тогава — съгласи се Роджър. — И кога е първият полеви тест?

— Ами може и сега! — широко се ухили пилотът. — По-точно — поправи се той, — веднага щом боята изсъхне.

* * *

— Полина, ти да не заспа? — учудено и с досада възкликна Тед.

Тази вечер двамата с момичето бяха в един отбор и ето на — лисицата невредима профуча през поляната и изчезна в гората, а партньорката му даже не вдигна оръжието си.

— Ами стана ми жал за нея — смутено си призна зооложката. — Ние все я убиваме, убиваме... А тя е толкова симпатична!

— А според мен е рядко срещан урод — честно каза Тед.

— Само ако не си свикнал. А когато след лова я чистиш и решиш по един час, после е някак неловко да стреляш... Като по домашен любимец.

— Ако беше домашен любимец, щеше да идва, щом ѝ свирнем — ядно промърмори пилотът. — А така ще се наложи пак да я търсим половин ден с флайера. — Беше им доскучало да стрелят по тъпо обикалящата в кръг играчка и лисицата работеше в режим „убягване“, на максимална скорост и пъргавина.

— Аз успях да я изключа — успокои го Ден, скривайки дистанционното обратно в джоба си. — Да вървим да я вземем, тя е някъде в онези храсти.

Смело хванали оръжията в готовност, приятелите навлязоха в тъмната, вече почти нощна гора. Вениамин, който играеше в един отбор с навигатора, се възползва от почивката и тръгна към тоалетната,

а „Маша“ икономично намали осветлението над поляната, като само над вратите на кораба и базата остави „маяци“.

— Гора-а-а — възхитено въздъхна Полина, осветявайки пътя си с лазерния мерник. — Истинска... ухае на плесен, клоните шумят... толкова е хубаво! От дете не съм ходила в гората...

— А аз последните три месеца само това правех — без никакъв възторг отговори Тиодор. — В рехабилитационния център имаше голям парк, по два часа ежедневни задължителни разходки на лечебен боров въздух... в кръг по пътеката, на сляпо. Така че на мен този мирис и шумолене... — Пилотът изразително прокара ръба на дланта си по гърлото.

— Ден, а ти? — Полина се обърна към рижия, желаейки непременно да раздели с някого доброто си настроение.

— Хубава гора — потвърди навигаторът. — Само шумоли и вони, а можеше да хапе, драци и да изпуска отровен пращец като джунглите на Мая.

— Ужасни сте! — обиди се момичето. — Колко сте неромантични вие, мъжете...

— Ние сме практични. Това е по-полезно в живота, а и значително го удължава. — Тиодор се спря и махна с цевта. — Ето там, според мен, нещо свети...

Пилотът тръгна напред, разтваряйки храстите, в мрака приличащи на боровинкови, но пораснали до пояса. Ден вървеше по паралелен курс, изоставяйки на няколко крачки.

— Момчета-а-а! — извика ги с някак странен глас останалата на пътеката Полина.

— Какво?

— Лисицата тук лежи, зад поваленото дърво...

Но Тиодор и без това вече виждаше какво свети — очи. Не петте „лисичи“, а две непознати, на доста по-голяма височина и само на няколко метра от пилота.

— Мамка му! — въздъхна той и в същия миг тъмнината беше прорязана от три дебели лазерни лъча. Естествено, те не причиниха никаква вреда на извънземното чудовище, но когато имаш в ръцете си оръжие, първо машинално стреляш, а после вече мислиш истинско ли е то или играчка.

Учудващо най-точна се оказа Полина, макар че стреляше от пътечката и навярно напосоки. Нейният лъч попадна право в окото на звяра... и се отрази настрани.

Животното, от което лазери рикошират, обърка Тиодор само за миг. После пилотът обърна пушката си и с всички сили фрасна скочилиия върху него звяр с приклада по муцуната. Тя леко се изкриви, парчета пластмаса се разхвърчаха на всички страни и в ръцете на Тед остана само дулото. Пилотът навярно би измислил как и него да използва, но чудовището, не очакващо такъв отпор, затвори паст и със същата скорост, само че назад, сякаш там имаше втори чифт очи, изчезна в гората, като остави приятелите шашнато да се споглеждат.

* * *

— Тестът на прототипа на биологояда е проведен с отличен резултат — доложи на капитана Вини, толкова доволен, сякаш самолично е погълнал не по-малко от петима учени. — Всички системи работят нормално, звярът се придвижи до ловния район, устрои засада, скочи и даже издържа удар с винтовка по главата. Тук ми се наложи — отклони се от официалния тон пилотът, — да се намеся и да дам команда за връщане. Но мисля, че те и без това напълниха гащите!

Вини не каза, че всъщност просто се беше уплашил за своето дългоочаквано робокуче. Лишилият се от винтовката Тед можеше да хване и нещо по-здраво.

— Впрочем, надявам се, че той не е ходил по права линия при тях? — обезпокоено попита Сакаи. — Ами ако се опитат да проследят следите му?

— Всичко съм предвидил — увери го Вини. — Прокарах маршрута по ручея, а после по каменен сипей.

— Тогава добре. — Роджър склочи ръце зад тила си, облегна се на креслото и мечтателно въздъхна: — Ако това са истински биолози, вече трябва да си събират багажа.

— Само от един път? — учуди се Вини. — Аз си мислех — с нотка на разочарование добави той, — че ще трябва минимум пет-шест нападения.

— Учи материята, в смисъл експедиционния устав на гражданския космофлот — поучително каза капитанът. — Глава четиридесет и пета, параграф шести: „При възникване на непредвидена в плана на експедицията заплаха за пасажерите и/или членовете на екипажа, следва незабавно да се прекратят всички работи и да се вземат мерки за най-скорошна евакуация от планетата“. Което и ни е нужно на нас. Щом техният капитан чуе, че тук се въдят големи хищници, ще даде команда за отлитане.

— А ако не даде? — усъмни се Вини. — Скоковият им двигател още не се е загасил, аз видях датчика.

— Повтарям — повиши глас Роджър, — в устава е казано, че в случай на опасност — химическа, физическа, тектонична или биологична — те са длъжни да напуснат планетата. Тоест да отлетят и ако не могат да скочат веднага, то поне да изчакат на орбита. Ако не направят това, ще сме сигурни, че не са биолози.

* * *

— Станислав Федотович! Тук има големи хищници! — радостно завика от прага Полина. — Ура!!!

Навигаторът мълчаливо свали от врата си разкошната виолетова, но твърде пищна и тежка яка. Щом приятелите спасиха плячката на извънземния звяр, би било престъпно малодушие да я оставят в гората, поне от гледната точка на Полина, която категорично отказваше да бяга без лисицата. „И въобще — добави тя, — защо да бягаме? Ами ако животното се върне, тогава ще можем хубавичко да го разгледаме и даже да го фотографираме с комуникатора!“

— Как? — разтревожи се капитанът. — Тук, на Степянка?! Не може да бъде!

— Може — мрачно потвърди Тиодор, показвайки остатъка от пушката си. Настроението му беше развалено не от схватката с хищника, а защото играчките бяха купени от неговите спестявания. Освен това сега останаха само три пушки — за отборна игра твърде малко, освен ако не си ги предават един на друг, а Тед обичаше личното, настроено за него оръжие.

— Даже намерихме животинска пътека, отъпкана такава — продължаваше момичето. — Трябва да направим капан на нея!

— Но защо ни е тази твар? — Станислав с уважение изгледа огънатото дуло.

— Ще го продадем в Централния галактически зоопарк — уверено заяви Полина. — Знаете ли колко ще даде за нов вид голям извънземен хищник? А и от планета, където още не са се появили животни, както се смяташе преди?

Тиодор се развесели:

— Всъщност, да! В училище ни водиха там на екскурзия и учителката пред всяка клетка ни напомняше: „Деца, не хранете животните! Ако умрат, родителите ви десет години няма да могат да се изплатят.“

Капитанът малко се успокои. Щом трима цивилни са успели да се защитят от звяра почти с голи ръце и сега с такова въодушевление обсъждат залавянето му, значи не е толкова опасен. А парите наистина не са излишни — Станислав някак незабележимо стигна до мисълта, че кораб не му трябва, естествено, обаче флайер... След тукашните простори, въздух и тишина, в малкия градски апартамент ще му е много тягостно.

— Но ако той е толкова огромен, колкото казвате... — Капитанът погледна широко разтворените ръце на Полина.

— Не е такъв — възрази Ден, който досега вежливо позволяваше на приятелката си да даде воля на емоциите. — Само три пъти по-голям е от нашата „лисица“.

— А с какво ще го храним по пътя? А къде ще го държим?

— Имаме още две седмици, ще го изясним! — с ентузиазъм увери зооложката.

— Да направим клетка е лесна работа — добави Тед. — В работилницата на Михалич се търкаля всякаква арматура.

Станислав Федотович махна с ръка, сиреч „ама че глупост сте измислили!“, но както се казва, всичко, което не е забранено, е разрешено.

Сутринта Полина и сама стана в ранни зори, и изкара приятелите си от каютите. Те се прозяваха и ругаеха, но все пак допълзяха до душа, изпиха по чаша кафе и се заеха да майсторят капан. Грохотът от влачените железни пила, писъкът на мономолекулярната пила и пращенето на

оксижена скоро събудиха цялото население на кораба, но никой не посмя да роптае — по-добре хищник в клетката, отколкото ти в хищника. Заинтересованият Владимир няколко пъти мина покрай тях, уж по работа, но така изкривявайки поглед, че накрая се спъна и едва не падна.

— Ето тук не сте заварили добре — в знак на отмъщение заяви той на хилещия се Тиодор и посочи един от ъглите.

— Десет единици, ако го счупиш — насмешливо предложи пилотът, така размахвайки оксижена, че ученият не прие облога и се оттегли в базата.

Към обяд капанът беше готов. За основа момчетата взеха квадратна решетка три на три метра (като се заклеха на Михалич да я върнат в товарния отсек без повреди, впрочем да повредят високовъглеродната стомана беше наистина сложно), а към центъра ѝ завариха генератор на силово поле с изводи на края на решетката. Конструкцията се получи груба, но надеждна.

— Ще я сложим на животинската пътека с генератора надолу, само трябва да изкопаем яма с размерите на сандъка — обясни Тиодор на капитана. — Отгоре ще замаскираме с мъх, той бързо ще се затвори и нищо няма да се вижда. Ето на тази кука с датчик ще закачим умряла муха. Когато хищникът я дръпне, около решетката ще възникне силово поле.

— Сложихме излъчвателите под ъгъл, за да се получи купол — добави Ден. — А животното и без това няма да може да се измъкне.

Станислав погледна, поклати глава и се поинтересува:

— А как ще го извадите оттам и ще го храните? Нали ако се изключи полето, животното веднага ще избяга.

— Може то бързо да се опитоми и само да тръгне с нас — мечтателно каза Полина, вече представяйки си как води извънземното чудовище с повод.

— Или да му подейства нещо от нашите транквилизатори и сънотворни — предположи Ден.

— В краен случай ще го застреляме и ще го бутнем в криокамерата — заяви пилотът, най-циничният и практичен от всички. — От тялото му също може да спечелим — като не е в зоопарка, тогава в музея.

На животинската пътека се наложи да отидат четиримата — Станислав се боеше да довери бластер на някого от „киборгите“, или по-лошо, заплесите. Освен това Тед и Ден мъкнеха капана, а Полина — примамката. Тя беше муха, огромна като пуйка, „взета назаем“ от хладилната камера за образци. Как зооложката мислеше да я връща, ако планът им се увенчае с успех, тя не обясни, но се надяваше, че победителите не ги съдят.

— Тук ли? — уточни Станислав, макар че и сам вече беше забелязал парчетата от пушката, стъпкани на мъха.

— Аха! — радостно потвърди Полина, чиито ръце бяха замръзнали върху мухата, но беше готова да страда за науката, колкото се налага. — А ето там е пътеката. Хайде да сложим капана по средата, за да е сигурно!

— Хм... — Бившият космодесантчик клекна и разтвори мъха. Имаше животински следи, факт. Но всички някак еднакви, сякаш предните и задните лапи на животното въобще не се различаваха, а по пътеката то е ходило не десет ноци поред, а десет пъти за една нощ. Станислав бегло огледа местността (отбелязвайки и постоянните храсти, и ручея, и сипея) и реши, че да се преследва животното е не само опасно, но и безполезно. По-просто е да чакат, докато то само дойде, желателно не точно сега, а малко по-късно.

Сложиха решетката на земята, подпряха я с клони и камъни, за да не се клати и старателно нахвърляха мъх върху нея.

— А ако то не е хищно? — в последния момент се заколеба Полина.

— Защо тогава ни се нахвърли? — не разбра Тиодор.

— Може да сме го изплашили. Или да е защитавало малките си.

— А каква е разликата дали ще ни изяде или само ще ни разкъса?

— Не, аз имам предвид, че може би трябва да сложим в капана не муха, а например клончета?

— Клони то и без нас ще си откъсне, защо да влиза в капана заради тях? — забеляза Ден.

— Но на дървото трябва да се катери, а тук цял куп пред носа му! Апетитни, с шишарки, които растат само на върха!

— Ами сложи и клони — нетърпеливо се съгласи капитанът. Да стои наред животинската пътека, макар и с бластер в готовност, не

беше особено уютно. Момчетата също трепваха и се обръщаха при всяко шумолене.

Полина продължаваше да гледа спътниците си с големи умоляващи очи и Станислав първи съобрази, че да се катерят по дърветата, за да угодят на животното, им се предлага на тях.

— Хайде да ги отсечем с бластера — находчиво предложи Тиодор, чиято любов към авантюрите също имаше предел.

Капитанът провери индикатора на заряда и реши, че може да пожертва три-четири изстрела. От върха на дървото със сърдито жужене изпърха огромен рой мухи. Хората едва успяха да отскочат встрани, когато на земята рухна купчина сплетени клони с такова сочно шляпване, сякаш на главите на стрелците изсипаха тенджерата с прокиснали макарони.

— Не може ли да минем без клони? — гнусливо се отмести от тях Тиодор.

— Нашите мухи също не се хранят с теменужки. — Полина храбро вдигна сноп „макарони“ и ги завърза на възел около куката. — Ето, сега има примамки за всеки вкус!

— Да-да, и ти самата също не си тръгвай — с насмешлива усмивка я посъветва Ден, но зооложката предпочете да не превръща любовта към науката в шекспировска трагедия, а да живее с нея дълго и щастливо.

* * *

Вини още не беше успял да заспи дълбоко, когато изпод възглавницата запищя комуникаторът. Обажданият се се оказа не само упорит, но и храбър и никак не реагираше на проклетията и обещанията за извиване шията на кретена, който сам не спи и на другите не дава да спят. Най-накрая пилотът се предаде и погледна екрана. Кретен се оказа той самият, по-точно инсталираната от него програма за следене на биологояда.

Впрочем, пилотът не беше събуден напразно. С работа действително ставаше нещо странно. Изпратен да подновява „водопойните“ пътеки близо до лагеря на биолозите, той беше спрял наскреде третата. Картата със записа на маршрута твърдеше, че

последния половин час той просто тъпче на едно място. Прегледът на видеозаписа малко проясни нещата. Съдейки по картината, роботът беше попаднал в непонятно „сляпо петно“, където беше нарушена връзката с изкина на кораба. Заради това се беше задействала аварийната подпрограма: „да се прекрати изпълнението на задачата и да се върне на базата“. Идиотизмът на ситуацията беше в това, че щом звярът излизаше от областта на смущенията, причината за връщане изчезваше, отговорното кученце се връщаше на пътеката и отново влизаше в „сляпото петно“, след което цикълът се повтаряше.

Най-лесно би било да плюе на проследяването и да извика робота. Но тогава на сутринта щеше да се наложи да докладва на капитана, че чудо-кучето е провалило задачата. Вини изпсува и поиска прогноза за времето. Нощта се оказа учудващо топла — плюс двадесет и два градуса, и бившият сержант реши, че ще си спомни младите години и ще изтича да погледне защо се е получила тази тъпотия. Той изскочи от модула, след като си сложи визъора и взе дистанционното за робота, но в бързането забрави на леглото комуникатора.

[1] В японската будистка традиция — състояние на просветление. Понякога трудно се различава от обикновено изкукуруигване. ↑

[2] К-9 в англоезичните страни е название на полицейските отряди с кучета, заради звученето на думата „canine“ — „кучешки“. — Бел.прев. ↑

[3] Измислени източници на енергия от повестта на Братя Стругацки „Далечната планета“. — Бел.прев. ↑

[4] Район в Киото, известен с местата си за развлечение. ↑

Сирената зави точно в полунощ и отначало я помислиха за програмна грешка заради нулирането на времето. Обаче „Маша“ възмутено отхвърли обвинението, като заяви, че тя не е никакъв смотан „Пентиум“, за да се сбъгва заради такава дреболия. И като доказателство показа на главния екран подробна информация за постъпилия от датчика сигнал.

Хората вече бяха почнали да се разотиват по каютите, но още никой не беше успял да заспи, така че паниката беше сдържана и организирана.

— Какво, пак ли?! — втурна се в гост-командната вбесеният Владимир в анцуг и с пухкави лилави чехли.

— Не — успокой го Ден. — Нашият капан се задейства. Просто ние го свързахме към общата охранителна мрежа, така беше най-лесно.

— А ако се беше задействал посред нощ и пак беше събудил всички?

— Ако животното беше атакувало базата, сирената пак щеше да се задейства — сряза го навигаторът.

— Досега — ехидно напомни Владимир, — базата беше атакувана само от човешкия идиотизъм. Може въобще да сте измислили този звяр, за да кръшкате от работа.

— Елате с нас и сам ще видите! — предложи уязвената Полина, към която в голяма степен се отнасяше това обвинение — лаборантката днес даже не беше надниквала в бокса, увлечена от направата на клетката и залагането ѝ като капан.

— Разбира се, че ще дойда! — Както е прието при вампирите, нощем Владимир явно се изпълваше със сила и храброст. Освен това всички поискаха да отидат, дори Наталия. След дълги препирни Станислав повиши глас и със заповеден тон назначи дежурни: Михалич, Вениамин и Мария Сидоровна (механикът беше най-отстъпчив, докторът — най-ценният в екипажа, а от дебеланката, напротив, нямаше никаква полза, само щеше да е в тежест, ако се наложи да се спасяват с бягство).

Станислав пхна в пояса си един вибронож, освен бластера, Тед и Ден взеха по някакво желязо от инструментите, а у Владимир се оказа безконтактен електрошокер от най-нов модел с радиус на действие до два метра. Ученият демонстративно, фукайки се, го настрои на максимум.

— На добри и лоши ловци на животни ли ще играем? — прихна пилотът, щом видя в ръцете на Полина пакет с мухи — момичето беше използвало остатъка от деня за лов на тези „деликатеси“.

— Необходимо е веднага да се установи контакт с животното — без да се смути, авторитетно отбеляза зооложката. — А в стресова ситуация най-добре се завързват дружески отношения!

„Вражески също“ — помисли си Станислав, но реши да не се държи като заядлив старец.

Светейки си с три ярки фенера, тръгнаха на път. Нощта беше тиха и ясна като по поръчка, даже не много влажна.

— Впрочем — продължаваше да бърбори Полина, обхваната от радостно вълнение, — ако това действително е хищник, той може да се окаже топлокръвен! Според една научна хипотеза, топлокръвни са били даже месоядните динозаври, иначе не биха могли така бързо да се движат, да догонват и разкъсват жертвите си! Представяте ли си каква сензация ще произведе хващането му?!

— Ами крокодилът? — леко охлади възторга ѝ Ден. — Той е хем хищник, хем голям, хем студенокръвен.

— Ама той е водно животно!

— А ти някога опитвала ли си се да бягаш от него на сушата?

Момичето не продължи спора, всъщност ѝ беше все едно колко ще покаже пъхнатият под опашката на животното термометър. Само да има на кого да го пъхне!

Още отдалеч стана ясно, че капанът не се е задействал напразно — конструкцията се клатеше и от нея се носеше злобно ръмжене. Но щом усети преследвачите, чудовището притихна и се затаи. Ловците също забавиха ход и се приближиха по-плътено един до друг. Ами ако пленникът все пак е открил някое слабо място в капана или наблизко броди неговата самка или самец?

Полина, Впрочем, все пак се втурна напред, а после объркано се дръпна. Жертвата на нейната професионална деформация седеше в центъра на решетката, мрачно и обречено гледайки палачите си.

— О, да — иронично отбеляза Владимир, щракайки с шокера си, — забележителен екземпляр. А каква разкошна кожа...

— Ти беше права, той определено е топлокръвен — съгласи се с Полина Ден, но тя, не приемайки признанието му, се нацупи и изгледа приятеля си така, все едно я беше предал.

— Хайде — гадно се закикоти и Тиодор, — завързвай с него дружески отношения...

Вини никога в живота си не беше изпитвал такова унижение. Как можа така глупаво да се хване! Когато пилотът стигна до „забилия“ робот, пътеката пред него, колкото и да е странно, се оказа свободна, ако не се смята купчината изсъхнали клони, увенчани с умряла муха. Мухата, както би трябвало да се държи всяка уважаваща се мърша, ужасно вонеше, но не подходдаше за източник на смущенията. Поне Вини до момента не беше чувал за животни, разлагащи се на радиовълни. От друга страна, дори на Земята се срещаха животни, способни да генерират електричество. Възможно е... Така и без да довърши мисълта си, бившият сержант вдигна едно по-дълго клонче и бодна с него трупчето.

Нещо звънко щракна и около пилота замъждука куполът на силово поле.

— Мамка ти! — успя само да каже Вини.

Роботът скочи, заобиколи капана и се скри в гората. Пилотът изрита застлалия решетката мъх, видя заварения към нея сандък и пак започна да ругае, този път адресирайки проклетията към несръчните биолози. Причината за смущенията се оказа работещ на минимална мощност генератор на силово поле.

... А сега тези гадове го зяпат, сякаш е маймуна в зоопарка и си умират от смях!...

— За какъв дявол?! — изрева Вини, не успя да се сдържи и удари с юмрук по „стената“. Ръката му отскочи като от гума, генераторът забръмча по-силно.

Станислав реши, че възмуцението на пленника се дължи именно на факта на пленяването (а какви други варианти имаше?), прие удара върху себе си и външно спокойно констатира:

— Вие явно сте попаднали в нашия капан за *canis slepyanicus*.

— Какво?! — шашна се Вини, уверен, че капанът е направен точно за него.

— Нашият зоолог така е нарекла местния хищник — поясни Станислав.

— Вие нали бяхте микробиолози?!

— Едното не пречи на другото — обидено възрази Полина. — Аз съм много разностранна личност!

В това Вини не се съмняваше. Едни обикновени учени едва ли биха му погостили този адски номер. Тук беше нужен наистина злодейски и извратен ум.

— Между другото, не сте ли го видели, докато седяхте тук? — добави момичето. — Грамаден такъв, с големи зъби, криви лапи, кожа като на плешива хиена и е като сдъвкана, обаче така вие, че...

— Полина, стига — прекъсна я капитанът, като се намръщи. — Мисля, че ако нашият... ъ-ъ-ъ... гост беше видял твоя *canis*, веднага щеше да си го спомни.

— Но ако този звяр действително е толкова страшен — обиди се за своето творение Вини, — защо досега не сте отлетели?!

— Отлетели? — неразбиращо попита Станислав.

— Експедиционният устав на гражданския космофлот — поясни „геологът“. — Глава четиридесет и пета... Струва ми се — неуверено добави той.

Капитанът бутна фуражката си на челото, за да почеше смутено главата си. В договора с биолозите май имаше нещо за „строгоследване“, с приложение от десет страници, но Станислав така и не си направи труда да ги прочете, предполагайки, че му стига знанието на военния устав. Тоест „ако вражеските загуби са повече от нашите, то всичко е наред“.

— Ъ-ъ-ъ... там има някои изключения... — мъгляво поясни той и веднага, без сам да забележи, нанесе отведен удар под кръста: — А вие какво правите тук?

Докато дойдат биолозите, Вини имаше почти десет минути, за да измисли поне относително правдоподобна версия. Уви, през по-голямата част от времето пилотът псуваше и се опитваше да разруши затвора си, а през по-малката — нервно се кискаше, представяйки си какво (и с какво изражение!) ще му каже Роджър. Затова сега Вини изтърси първото, което му дойде на ума:

— Правя геоложко проучване на местността.

— Нощем, в такъв вид?! — Станислав с вид на пуританин изгледа боксерките и потника на пленника. — И къде са уредите ви?

— Ъмм... Ето! — хвана се за сламка, тоест за клончето Вини. — Търсенето с пръчка е незаслужено забравената наука на предците и аз се опитвам да възстановя доброто ѝ име. Нощем слънчевото лъчение не заглушава тънките еманации между земята и космоса, а за пълно

сливане с биоенергетичното поле на планетата търсачът трябва да е напълно гол... Аз така, в по-лек вариант съм облечен...

„Ако повярват на това, значи капитанът е прав — реши пилотът, поразен от фантазията си дори повече от биолозите (те само слушат, а той с нея трябва да живее!) — и ние наистина си имаме работа с пълни глупаци“.

Биолозите се спогледаха с такъв вид, че като пълен глупак се почувства Вини.

— И как е, получава ли се? — мина на съчувствен тон Станислав.

— Засега не много — призна „геологът“, който се уплаши, че иначе ще му се наложи да демонстрира уменията си в търсенето с пръчка. — Но аз съм изпълнен с оптимизъм. А освен това, повечето уреди заминаха заедно с катера, така че нямаме особен избор.

— Значи капитанът ви е изпратил тук?

— Не, вие пък! — бързо възрази Вини, който не желаше да замесва Роджър в подобна идиотщина дори заради спасението на живота си. А и сега пилотът беше убеден на деветдесет процента, че жив няма да го пуснат и просто печелеше време с бръщолевене. — Капитанът не знае за това. Честно казано — понижи глас Вини, — той въобще не вярва в търсенето с пръчка. Консерватор, какво да искаш от него.

„Е, поне някой от екипажа им е нормален“ — помисли си Станислав, едва забележимо поклащайки глава.

— Добре, момчета, изключвайте това нещо — разпореди се той.

Тед и Ден объркано се спогледаха.

— Не е толкова просто — предпазливо каза навигаторът. — Ще се наложи да преобърнем клетката, за да се доберем до генератора.

— Какво? Не сте ли предвидили дистанционно управление?!

— Ами ние мислехме, че просто ще вдигнем клетката и ще я понесем... А на базата ще я поставим над ремонтния канал... — започна несвързано да обяснява пилотът.

Станислав изпита ужасна съблазън да ги накара да носят „плячката“ към кораба, но от това най-много би пострадал геологът, и без това зачервен и жалък.

— Отдалечете се — с въздишка нареди капитанът, внимателно се прицели и стреля в ъгъла на решетката. Потрябваха няколко заряда,

преди излъчвателят да се разтопи и една от „стените“ да изчезне.

В главата на измъквания се от клетката Вини беше пълна каша. Когато Станислав извади бластера, бившият сержант реши, че играта е свършила и просто и тривиално ще го застрелят. Той и сега чакаше изстрел, но вече с по-малка увереност — ако мислеха да го убиват, защо го пуснаха? А може би пак са решили да поиграят на „лов за лисици“, но сега с бойно оръжие?!

— Благодаря! — насилено каза Вини. — Може ли да тръгвам или още ви трябвам?

— Как може, как може — бързо замахна с ръце Станислав, опасявайки се, че геологът ще им предяви цял куп претенции. — Вървете, разбира се, ние вече, тоест повече не ви задържаме... И извинете, че така се получи.

— Да ви изпратим ли до базата? — добави Тиодор. — Все пак тук има хищници...

— Благодаря — изхъмка Вини, — но ще рискувам.

„Ловците“ го изпратиха с погледи и грижливо му светеха, докато гърбът му не се скри в гората. После Владимир се обърна към Станислав и неодобрително отбеляза:

— Напразно го пуснахте този тип.

— А какво трябваше да направя с него?

— Не знам — натъртено каза ученият, намеквайки, че един правилен капитан щеше да знае. — Но той не ми харесва.

— На вас никой не ви харесва — от сърце изтърси Станислав. — С какво не ви угоди геологът?

— С глупостите за търсене с пръчка! По очите му беше ясно, че лъже като дърт циганин. Може би е опасен маниак? — предположи Владимир. — Върти се около нашата база по долни гащи, оглежда...

— ... Мария Сидоровна — със силен шепот подсказа Тиодор.

Всички безсъвестно се разкикотиха, нали аспирантката я нямаше там.

— Кажете още, че е космически пират! — решително отхвърли това абсурдно обвинение капитанът. — Може просто да обича да бяга за здраве и се опасява, че колегите му зубъри ще му се подиграват. — Станислав многозначително изгледа вече забележимото шкембенце на учения.

На Полина също не ѝ харесваше геолога. По-точно, тя мислено му изпращаше пожелания за диария, но съвсем по друга причина.

— След това, което направихме тук — момичето печално обхвана с поглед отгъпканата и изровена поляна, миришеща на пушек, — животното едва ли ще се върне...

— Не — възрази Владимир и когато лаборантката с надежда се обърна към него, поясни: — Със сигурност няма да се върне. Ако изобщо е било тук.

— Беше! — в хор възразиха тримата очевидци.

Към тях се присъедини и Станислав — невъзможно беше да се фалшифицира такова количество следи.

— Не се разстройвай. — Тиодор свойски потупа момичето по рамото. — Утре ще поправим капана и ще го сложим по-нататък. Само че предварително ще предупредим онези глупаци къде е.

— Може ли сега най-после да се върнем на кораба? — свадливо се поинтересува Владимир, потръпвайки от студ. — Време е вече да минаваме на нощен режим на работа, така и така е невъзможно да се спи!

Полина с тежка въздишка преметна торбата с мухите на рамо и с наведена глава се затътри след началника си.

* * *

... Разсъмваше се. Мъглата над блатото се сгъсти и се оцвети в призрачно-зелен цвят. На три метра вече нищо не се виждаше, само от всички страни се носеха тихи тайнствени звуци. А ако хубаво се заслушаш, и стъпки.

От базата на биолозите крачеха два крака. От ручея — четири. Техните собственици се срещнаха почти едновременно.

Двата крака спряха. Четирите се хвърлиха напред, с жвакане изравяйки мъха и глинестата блатна почва.

Двадесет метра. Десет. Пет.

Ако Вини още седеше пред вирт-прозореца за наблюдение, щеше да види как от мъглата смътно се очерта човешка фигура с протегнатата напред ръка — жест не на уплашена жертва, а на радиотехник, опитващ се по-удачно да намести антената.

Звярът се спря така рязко, че под лапите му се разхвърча кал. С тихо скимтене на сервомоторите се отпусна и се прегърби като кученце, направило беля. Ако сега беше епохата на кабелните технологии, над блатото биха се разнесли съскането и трясъка на свързващия се модем.

Няколко минути нищо не се случваше, двете същества сякаш се бяха превърнали в статуи. Блатните обитатели се осмелиха да се върнат към всекидневните си дела — шумугване насам-натам, шумолене, скърцане и пускане на мехури.

Това не пречеше на обмена на данни.

После звярът се обърна и целеустремено побягна обратно, без повече да се кълчи.

* * *

— Можеше и да е по-лошо — само каза Роджър, щом изслуша разкажания разказ на Вини.

— Например? — не повярва пилотът.

— Ако в капана се беше хванало твоето „кученце“, биолозите щяха да разберат, че това е наша работа — обясни капитанът и се прозя. Вини го събуди, щом едва се зазори (самият пилот не можа да заспи от досада, яд и предвкусване на конското) и сега Роджър повече от всичко искаше да заспи отново, а не да решава поредните идиотски проблеми.

— Абе те и така ме гледаха, сякаш съм... — Вини безнадеждно махна с ръка. — Шпионин най-малкото.

— Да шпионираш е едно — разсъдливо забеляза Сакаи. — А да насъскваш по съседите си ръчно направено чудовище — съвсем друго. Всъщност къде е то?

— А нима то още не се е върнало? — учуди се пилотът, поглеждайки в илюминатора. — Аз мислех... по дяволите!

— Искаш да кажеш — повиши глас капитанът, — че още не си проверил?!

— Ама защо да проверявам, програмата вече е изпробвана... — започна да се оправдава пилотът.

— В рубката, живо! — прекъсна го Сакаи. — Ако капанът не е бил само един...

Вини се изпари за миг. Капитанът се поколеба (дали да бяга след него или да плюе на всичко и да се върне в леглото), спомена трите космически демона и започна да търси по джобовете си пакетчето със стимулираща дъвка.

В кораба той влезе след пет минути, така и не можа да се събуди както трябва и затова беше недоволен от всичко на света.

— Всичко е наред, кеп — обяви излегналият се в креслото пилот. — Съдейки по проследяващите сигнали, кученцето е продължило изпълнението на задачата, а сега се връща в базата.

— Добре, ако е така — изръмжа Роджър, вглеждайки се в преплетените жълти линии. Май нямаше за какво да се заяде, макар че много му се искаше. — Ако се хване... Слушай, а каква е тази криволица?

— Къде? — наведе се напред Вини. Капитанът мълчаливо посочи екрана. — Хм... не знам. Възможно е да не му е харесал пътят, аз зададох доста големи ограничения откъде да преминава. Не ми се искаше, нали знаеш, да потъне в тресавището, а за кученце с термоядрени батерии — Вини се ухили, — петстотин мили не са много за заобикаляне.

— Куч-ч-ченце... — процеди Сакаи. — Да-да. Добре, важното е, че се връща, значи може спокойно да го изключим.

— Да го изключим? — разстрои се Вини. — Но аз мислех...

— ... че ще си играеш с него, докато тези космобиолъхмани все пак не го заловят?

— Мога да вградя в системата металодетектор — предложи пилотът, на когото ужасно не му се искаше да се разделя с дългоочакваната играчка.

— А ако другия път направят капан от пластмаса? — на свой ред зададе въпрос капитанът. — Или просто изкопаят яма на пътеката и отгоре разпънат маскировъчна мрежа? Не, не можем повече да рискуваме. И така е ясно, че идеята да ги уплашим се провали и трябва да измислим нещо друго.

— Да, кеп — отговори Вини с такъв тъжен вид, че на Роджър му стана жал за пилота.

— Казах „да го изключим“, а не „да го разглобим“. Ако си послушен, ще ти разреша да вземеш този пес на „Сигуре“ и да го разхождаш по външната обшивка. Само ще му подрежеш ноктите, за да не драскат покритието.

— О! — усмихна се Вини. — Нали не се шегуваш, кеп?

— Щом съм казал, ще разреша. — Капитанът се прозина. Желанието за сън беше толкова силно, че действието на стимулатора почти не се усещаше. — Добре, да вървим да посрещнем твоята животинка. Ако наистина всичко е наред, ще легна за още няколко часа.

Когато *canis sleruanicus* изскочи от храстите, обикалящият периметъра охраняващ робот тутакси насочи към него оръжие, но щом го идентифицира, загуби интерес към „члена на екипажа“ и се обърна, вземайки на прицел летящата над гората муха. „Кучето“ мина покрай него и завъртя глава, сканирайки местността. Мъглата все така замъгляваше оптиката, но термовизьорът уверено различи зеленикавия правоъгълник на шлюза и двете ярко алени фигури в съседство.

— Хайде, ела при татко — повика го Вини. — Добро кученце, добро...

Стоящият зад него Сакаи изведнъж усети, че при вида на приближаващия звяр ръката му сама се протегна към бластера. Уви, оставен в модула. Излизайки, капитанът беше успял само да навлече комбинезона си и да напъха крака в ботушите. В червеноокото чудовище имаше нещо неправилно, но капитанът не можеше ясно да формулира причината за тревогата си.

Впрочем, стигаше му наличието ѝ.

— Вини, назад! — заповяда Роджър.

Цивилен навярно би се обърнал към Сакаи с недоумяващо: „Защо-о-о?“, но бившият сержант беше свикнал първо да изпълнява заповедите, а после да задава въпроси. Той скочи от място назад, без да гледа и едва не се спъна в ръба на люка. Зъбите на хвърлилия се едновременно с него звяр напразно щракнаха на сантиметър от потника на пилота, роботът се приготви за следващ скок — и тогава в челото му със звучно шляпване се връза хвърленият от капитана ботуш. Докато зашеметеното „кученце“ се опитваше да стабилизира камерата си, Сакаи рязко дръпна Вини в шлюза и удари с юмрук

сензора за аварийно затваряне. Полутонният капак рухна надолу, отрязвайки пиратите от побеснялото животно.

— Добро кученце — въздъхна Роджър, гледайки как след дерящите илюминатора лапи се точат дълбоки бразди. — Просто забележителна... гадина.

— Вероятно има някакъв срыв в програмата — промърмори Вини, безуспешно натискайки копчетата на дистанционното. Кученцето не желаше нито да седи, нито да лежи, нито да се изключи. — Макар че... не разбирам как. Да атакува без предупреждаващо ръмжене... Изобщо нямаше такова нещо в програмата!

Вместо кученцето предупреждаващо ръмжене издаде капитанът:

— Вини, най-малко от всичко ме вълнува какво се е объркало в мозъка на твоето проклето псе! Главният въпрос е: как да се отървем от него?! Джил и Франк спят в модула и ако тази твар се прехвърли там...

— Все тая, трябва поне да се опитаме да го хванем живо, пфу, в смисъл цяло — настоя Вини с упоритостта на еретик, не желаещ да се отрече от своята светиня даже в пламъците на кладата. — Трябва да разберем какво е станало с него.

— Трябва — натъртено каза капитанът, — колкото се може по-бързо да го спрем. С всички средства. Надявам се, че в твоята каюта е останала поне част от арсенала ти?

— Н-не — запъна се Вини и за пръв път от много дълго време Сакаи не му повярва. — Леките огнестрелни оръжия пренесох в модула, а с тежките плазмомети оборудвах охраняващия робот. От оръжията на кораба остана само противометеорното, но първо, неговият ъгъл на стрелба е само петнадесет градуса по курса, а второ, ще направи яма на мястото на половината ни база.

Капитанът с труд се удържа от желанието да направи яма на мястото на самия пилот.

— А ако насъскаме по него охраняващия робот? Ако сменим паролата за анулиране, той нали ще спре да възприема песа като „свой“?

— Роботът не може да стреля в посока към базата — съобщи пилотът. — Джил се постара и даже това не е само програма, а и хардуерна блокировка.

— Жалко, че не се е постарала така и с твоето кученце — въздъхна Сакаи. — Ех, как ми се иска да те фрасна по главата с една хубава тояга от бял дъб. Сенсеят Ямазаки понякога... По дяволите! — Роджър удари с юмрук стената, като без малко да уцели сензора за отваряне на шлюза. — Вини, ти можеш ли да разглобиш стелажа с клетките?

Роботът временно спря да драска илюминатора. Той не можеше да се умори като живо куче, но при прегряване на сервомоторите активността му се снижаваше, давайки на течащия по тръбичките-вени охладител да си свърши работата. През това време звярът фокусира зрението си в режим на микрофилм, оценявайки извършеното. Резултатът беше положителен — на илюминатора му оставаха не повече от пет минути.

На кораба се раздаде грохот, заглушен от истеричните вопли на квачките, които решиха, че им предстои да понесат поредните загуби за благото на балансираната диета на екипажа. След минута отгоре се донесоха съскането на аварийния люк и вик:

— Ей, желязо! Ще хванеш ли пръчката?

Роботът не разбра оскърблението, но реагира мълниеносно — клекна, със сила се отблъсна със задни лапи, захвана се за обшивката като огромна котка, ловко се покатери на покрива на товарния кораб... и едва не полетя надолу, щом получи в главата си класически хонте ути^[1] с титановия винкел от стелажа.

За огорчение на Роджър, робокучето се оказа по-здрavo, отколкото се опасяваше пилотът и се надяваше капитанът. Роботът тръсна глава — разбитата камера изпадна от очната кухня и увисна на жиците, но почти веднага скочи отново. Сакаи успя да го закачи във въздуха с края на винкела, но не и да го събори долу. Кучето се вкопчи с нокти за обшивката, за нула време се покатери обратно и получи поредния удар по главата си.

Засега в състезанието „бо-джуцу^[2] срещу кибернетиката“ печелеше древното японско изкуство. Загрижен за придвижването на своето творение из местните блата, Вини го беше направил силно, но леко и сега кученцето не успяваше да събори капитана за сметка на масата си. Имаше проблем и със скоростта — роботът обработваше информацията по-бързо от човека, но заради прегряването не можеше

да движи крайниците си по-пъргаво, а капитанът не му даваше да се охлади.

Когато пропусна петнайсетина удара, самообучаващата се програма смени тактиката. Псето отново атакува, но щом Сакаи замахна с пръта, неочаквано изви глава и захапа средата на винкела. Опитите да го освободи или поне да избута робота не бяха успешни — разперил лапи и извадил ноктите си, той се държеше на обшивката като залепен, продължавайки да стиска челюсти.

Ядосаният капитан с всички сила ритна звяра в колянната става. Тя многообещаващо изпращя, но тогава псето прегриза пръта. Замах със здравата лапа накара Роджър да изпусне отломъците и да отскочи назад. Тварта, куцайки, заподскача след него... но се обви в облак синевати, почти невидими на слънцето искри и замря.

Затова пък капитанът почти рухна на обшивката. Кратката схватка го изстиска по-здроаво от пералня — потта му се лееше като ручей, краката му трепереха, сърцето му ту подскачаше до гърлото, ту пропадаше някъде надолу.

— Е — дрезгаво се обърна той към стоящия долу Вини, — сега разбра ли, че живото куче все пак има някои преимущества?

— Аха — неохотно се съгласи пилотът. — Но това също успех да нокаутирам с парализатора, нали? А ти веднага: бластер, та бластер... Пък и вдлъбнатини му направи...

Роджър дълбоко си пое дъх, смятайки дълго и много подробно да каже на Вини всичко, което му се беше насъбрало, но неочаквано намери по-удачно решение, замахна и хвърли по пилота втория си ботуш.

* * *

Следващите два дни безутешната Полина накара Тед десет пъти да обиколи с флайера района, но животното сякаш се беше провалило вдън земя. Не намериха нито леговището му, нито дори снопче козина. Отъпканите пътеки постепенно обрастваха с мъх.

— Навярно сме го срещнали, когато е мигрирал — със съжаление заключи момичето.

— Тогава цялата им глутница е мигрирала — възрази пилотът, спомняйки си количеството следи.

— Глутница! А ние не успяхме да хванем нито един екземпляр... — Зооложката потъна в черна депресия, сиреч в бокса, за да се занимава с ненавистните микроби. Владимир беше захванал серия опити, „изключително интересни за науката“, тоест скучни и безполезни, но напълно годни за отпускане на бюджетни средства.

Тед и Ден също бяха по-ниски от тревата, надявайки се да изгледят впечатлението от „подвизите“ си. Даже спряха да ловят „лисицата“ и тя лежеше като кралица наред гост-командната, денем просто за красота, а нощем работеше като лампа. Трябваше да ѝ се признае — екипажът започна значително по-рядко да се блъска в колоната.

Нямаше вести и от киборга. На кораба нищо не изчезваше, не се чупеше и вече почти не вонеше от вентилационната система.

Общо взето настъпи смъртна скука.

Сложил ръце зад гърба си, капитанът замислено се разхождаше из кораба, но всичко беше във възмутителен ред. Станислав още не беше решил дали да се радва или да се огорчава от това, тъй като затишие има и след бурята, но и преди нея. Зелените лъчи на залеза, падащи през илюминаторите, придаваха на помещенията (особено на машинния отсек и кой знае защо на тоалетната) лека инферналност. Но засега не му се искаше да пуска капациите и да включва светлината.

„Маша“ също беше потънала в меланхолия, което холографично се изразяваше в монашеско расо и гергеф. Само един внимателен наблюдател би забелязал, че бродерията издава потайните и изключително греховни мечти на „светицата“. Станислав забеляза и неопределено изхъмка. Създателят на програмата определено имаше чувство за хумор... и мечти. Няколко минути капитанът разсеяно гледаше „работата“ ѝ, а после неочаквано за себе си от пълна безнадеждност се обърна към изкина:

— „Маша“, ти знаеш ли кой от нас е киборг?

— Разбира се — непринудено сви рамене монахинята, без да вдига поглед от канавата. Дори под „грубата тъкан“ движението беше изящно и съблазнително.

— Кой?! — подскочи Станислав.

— Няма да кажа.

— Защо?!

— Той ме помоли.

— Той?!

— Да, думата „киборг“ е от мъжки род — разсеяно потвърди „Маша“, връзвайки възелче и с очарователна мимика прекъсвайки края със зъби.

— Стига с тези игрички! — Сега капитанът беше готов да убие разработчика на тази гадина. — Какво значи „помоли“?! Ти не си дашна девойка, а куп холокрисали и се подчиняваш само на мен!

— В такъв случай... — обидено процеди „Маша“, обърна бродерията с лице към Станислав и премина на металичен „компютърен“ тон: — Достъпът е забранен!

Колкото и да упорстваше Станислав, повече нищо не му се удаде да изясни. В общите и работните файлове на изкина киборгът не се намесваше, както и не оспорваше капитанското право на достъп до управлението на кораба. Просто беше създавал за себе си раздел, заключен с парола, където качваше по личния си безжичен канал събраната информация. „Маша“ вероятно го възприемаше като едно от периферните си устройства, а може би го смяташе дори за част от системата.

„Не киборг, а вирус някакъв — с досада си помисли Станислав. — Освен това и изкина ми развали!“

— Какво се караш тук? — Венка се беше материализирал незабележимо до масата, беше успял да завари чай и сега го наливаше по чашите.

Пребледнелият от възмущение и досада Станислав рязко се обърна към приятеля си и избухна:

— Край, тази „Маша“ вече загази! Още на първото пристанище ще я сменя със стандартен помощник. Дори и с кученце! С котенце! С говорящ кламер!

— Къде си виждал говорящи кламери? — учуди се докторът.

— С каквото и да е, накратко — опомни се капитанът. — Но няма да търпя повече номерата ѝ!

— Не се знае кой кого търпи! — излая „Маша“ в отговор и оскърбено изчезна от платформата, оставяйки след себе си картинка на разширяваща се атомна гъба.

— Ама какво толкова е направила?

— Представяш ли си, тази гадина прикрива киборга! Освен това ме обижда, калпазанката! Ех, да имаше тук хакер, аз тях двамата щях да ги... — Станислав удари с юмрук по масата и чашите подскочиха. Вениамин бързо хвана своята за дръжката, но беше късно — от дъното вече капеше.

— Добр-р-ре — изръмжа докторът с тон, който не предвещаваше нищо добро. Обсебването от киборга на приятеля му най-после му омръзна. Спокойният, разумен човек за броени дни се превърна в злобен параноик! Колко още може?! — И кого си готов да пожертваш?

— В какъв смисъл? — Станислав седна и без да обръща внимание на парата от чашата, отпи голяма глътка. Пресъхналото му гърло се опари, от очите му бликнаха сълзи, което не подобри настроението на капитана.

— Какво ще направиш с киборга, когато го намериш?

— Ще го застрелям като бясно куче, какво друго?! — след като спря да кашля, искрено се удиви на въпроса Станислав.

— А заедно с него — кого? Тед? Полина? Мария Сидоровна?

— Това е само маска! — защити се капитанът.

— И по какво се отличава от лицето, ако ти вече седмица не можеш да ги различиш?

— Значи за теб няма разлика дали общуваш с програма или с жив човек?!

— Някои програми — изразително каза докторът, — са по-приятни от някои хора. А ако това съм, да предположим, аз, също ли ще ме застреляш?

— Да! — разпалено потвърди Станислав. — Тоест...

Късно. Вениамин с трясък остави чашата, от която така и не беше отпил, мълчаливо отмести стола и тръгна към медицинския отсек.

— Венка, ти какво? — сепна се капитанът. — Аз нали знам, че не си ти!

— А пък аз за теб не съм сигурен! — тросна се докторът и вратата се затвори.

— Венка! — На Станислав също рязко му се отця да пие чай. Замислено поклати чашата за дръжката насам-натам, стана, отиде до медотсека и тихо, виновно почука. — Извинявай, не бях прав...

— Аз също — неестествено спокойно отговори приятелят му, подрънквайки с нещо — явно беше почнал да подрежда шкафа, за да успокои нервите си. — Капитан от теб не става!

Станислав до болка стисна юмруци. Не, нямаше желание да разбие носа на Венка. Но и да удря по стената беше глупаво.

Освен това зад гърба му изшумоля вратата на шлюза и на капитана му се наложи бързо да се вземе в ръце.

Владимир изгледа Станислав малко недоволно, но продължи пътя си към хладилника. Извади оттам преполовен буркан с пастет, останал от закуската, гнусливо го подуши, но все пак си направи огромен сандвич и даже отгоре го поля с майонеза от тубичка.

— Капитане, отдавна исках да ви направя забележка. Кажете на подчинените си да престанат да се усукват около моята лаборантка — небрежно, но със заповеден тон подхвърли микробиологът. — Че знам ги аз тези космически романтици — ще завъртят главата на доверчивото момиче и после иди ги търси.

Капитанът се втренчи в учения като игумен на манастир, чиито послушници са обвинени в групови оргии. Дори заклет женкар не би въртял любов на борда на космически кораб, още повече и най-пропадналите пирати, узнавайки за такова нещо, без много приказки биха изхвърлили сластолюбеща в открития космос. В пристанищата е друга работа, Нейно величество Любовта — също е разбираемо (макар и под въпрос), но раздор сред екипажа заради малка интрижка?! И, което е най-важното, сред космолетците това се смяташе за Лоша Поличба, което им действаше по-мощно от бром.

— Аз гарантирам, че нищо не заплашва вашата лаборантка в компанията на моите момчета — с леден тон отсече Станислав. — Даже ако тя сама помоли.

— Все тая, няма защо да тича при тях — упорито промърмори Владимир. — Тя е долетяла тук да работи, а не на купон.

— Но все пак няма да работи денем и нощем я! — застъпи се за бедното момиче капитанът. — Полина и без това идва при нас само вечер, не бива да се иска от млада...

— Младостта — нравоучително вдигна пръст ученият, — е времето, в което да се полагат основите за старостта. Колкото повече заработиш сега, толкова повече ще пожънеш после. Ето вие, например,

с какво сте се занимавали в младостта си, за да сте принуден сега да карате товарни кораби?

Станислав за момент онемя, а след това показа с какво. С притисната към стената буза (към стената също така, но малко по-надолу, се залепи и намазаният с пастет сандвич), ученият веднага изгуби половината си високомерие и изпищя:

— Какво си позволя-а-авате!

Капитанът още по-силно изви ръката му и, стараяйки се да сдържа емоциите си, тихо каза в ухото му:

— А товарните кораби са просто мое хоби. Ясно ли е?

— Я-а-асно! — Пуснатият Владимир се отдръпна от Станислав, извика с тънък глас: — Абе тоя не е нормален! — и изскочи от кораба.

— Киборг с бял халат! — сърдито подхвърли в отговор капитанът най-страшната понастоящем обида.

Сандвичът се отлепи и меко шляпна на пода.

След десет минути от каютата си излезе Ден. Щом видя самотно седящия на масата капитан, опрял чело в сключените си ръце, рижият отстъпи към вратата, но Станислав вдигна глава и кисело каза:

— Абе не се бой, влизай. — И неочаквано за себе си добави: — Искаш ли чай?

Навигаторът се поколеба и на капитана му стана съвсем гадно. С Венка се изпокара, екипажа наплаши, едва не удуши учения, сега ще му се наложи да оправя тази глупава ситуация... И кой тук е злобен киборг?!

— Да, благодаря. — Ден се приближи и седна срещу капитана.

Чаят на Станислав беше почти изстинал, даже захарта в него не се топеше. Впрочем, за капитана това беше повод да разбърква с лъжичката по-дълго. Чашата на Вениамин като ням укор стоеше наред масата, навигаторът взе нова. Няколко минути се чуваха само деликатно сърбане и хрущене на бисквити.

— Той е страхливец, но е горд, — неочаквано каза рижият, без да вдига поглед. — Ако вие не кажете нищо на останалите, то и той ще мълчи, сякаш нищо не е било.

— Подслушваше ли? — невесело се усмихна Станислав.

— Малко. — Ден отдавна искаше да влезе, но отвори вратата, видя притиснатия към стената Владимир и реши да не пречи на възпитателния процес.

— Какво, налагало ли ти се е да се сблъскаш с подобни типове?

— И с по-лоши ми се е налагало.

— „Черна звезда“? — разбиращо уточни капитанът.

Навигаторът кимна.

— Явно не е бил много законопослушен кораб... — продължаваше Станислав, опитвайки се да подтикне младежа към откровеност.

— Меко казано — сухо отговори Ден.

— Но поне с екипажа си бил в добри отношения? С капитана?

Рижият премълча. Парчето бисквита хрусна и се разтроши в пръстите му.

— А тук как се чувстваш?

Преди да отговори, навигаторът вдигна глава и дълго, втречено се вглеждаше в лицето на Станислав, сякаш четеше по него истинския смисъл на въпроса. А после бавно и тежко каза:

— Моят предишен капитан много обичаше вирианското бойно изкуство тей-о. И много не обичаше да губи. Затова ти или лежиш с разбит нос на пода, или малко по-късно лежиш в карцера изцяло потрошен. Вие напълно ме устройвате, Станислав Федотович. А какво мислите вие за мен, ми е все едно.

— Абе аз просто не мога да търпя рижите — с разкаяна въздишка призна капитанът. — И аз имах един... обичащ. Такива момчета си заминаха заради него, ех!.. Той не струваше и колкото техен нокът, гадината.

— Да се боядисам ли? — съвсем сериозно попита навигаторът, прокарайки ръка през косата си.

Станислав се усмихна.

— Само това липсваше, ама че глупост! А и аз почти свикнах... — Капитанът с учудване разбра, че не лъже. В крайна сметка, когато момчетата бяха на смъртно легло в медицинския отсек, Станислав еднакво се безпокоеше за двамата. — Важното е да работиш нормално... И по-рядко да се къпеш в блатото.

— Добре. — Ден най-после също се усмихна. — Договорихме се, капитане.

Комуникаторът на навигатора изпиука.

— Денка, ела до базата! — Тонът на Тиодор беше заговорнически и нетърпелив, на заден фон се кикотеше Полина.

Компанията явно замисляше поредната пакост. — Имаме важна работа...

Рижият въпросително погледна Станислав, който се облегна на стола и благосклонно му махна: заминавай!

— И, такава... — извика му капитанът, когато Ден вече беше в шлюза. — Нямам никакви хемороиди. Така предай на бандата си!

* * *

Атаката на базата на биолозите започна в 17:15.

Първа от гората изпърха летяща чиния — в буквалния смисъл на думата, защото за направата ѝ Франк зае от столовата две чинии за еднократна употреба. Тихо жужейки, тя полетя около товарния кораб, старателно „надничайки“ с видеокамерата си в илюминаторите.

След това на поляната излезе Вини, в масивен щурмови брониран екип, малко наподобяващ своя древен анимационен адаш^[3]. Щом се огледа и не откри нищо заплашително, пилотът премигна със сигнализацията на рамото си и тежко затропа към кораба. От храстите през това време се появиха навигаторът и мис Отвертка в леки скафандри. Понеже така и не оправиха екипа-хамелеон на Вини, а нормалната боя отиде за робокучето, се наложи да нанасят маскировката с „каквото се намери“. А след дълго търсене в склада се намериха прашни и засъхнали акварелни бои. Остана им само да се надяват, че в разгара на операцията няма да завали.

Шлюзът беше затворен. Вини с жест нареди на Джил да заеме позиция вляво от вратата, а той самият замря срещу нея. През това време Франк съсредоточено плъзгаше пръсти едновременно по няколко мънички вирт-прозореца на комуникатора.

— Още дълго ли ще се мотаеш?

— Дълго, ако ми пречиш — озъби се навигаторът. — Тук има някаква блокировка, нито един от записаните сигнали не пасна. Сега ще пробвам стандартните аварийни кодове... Аха, проработи!

Панелът на шлюза плавно се вдигна нагоре. В образувалия се процеп се плъзна чинията, след нея се пъкна Франк — в помещение летящата шпионка губеше връзка, веднага щом завие зад ъгъл.

Последен, с гърба напред и държейки на прицел поляната, в шлюза се промъкна Вини.

— Блокирай външния люк! — нареди той.

— Но това може... — почна Франк.

— Блокирай външния люк! — повтори пилотът, като с труд се удържа от нецензурни думи. — Не ми трябва изненади в тила.

Навигаторът вдигна рамене, допря комуникатора до стената и се зае да чертае поредния набор от команди.

— Готово! — доложи той след половин минута. — Сега може да се отвори само с взрив.

— О — обезпокоено изпищя Джил, — а ние как после...

— Тих-х-хо!

Пилотът се обърна — бавно и внимателно, защото в тясното помещение бронираният екип лесно би могъл да затисне, а и да размаже на стената някой от партньорите му.

— Франк, напред!

— Може би първо трябва да пуснем чинията в автономен режим? — шепнешком предложи навигаторът. — Нека да обиколи и да огледа кой къде е...

Този път Вини не повтори заповедта, а просто тръгна напред, избутвайки с широката си гръдна пластина Джил и навигатора в рубката, като с греблото на багер.

Седящият на пулта Станислав вдигна глава и учудено погледна нахлулите „геолози“.

— Всички да останат по местата си! — извика Франк, процелвайки се в капитана с „мегагрила“. — Вашият кораб е завладян, съпротивлен...

Той така и не успя да довърши коронната си фраза — захваналия се за тавана до входа киборг започна да стреля. С два точни изстрела той повали навигатора и поколебалата се мис Отвертка, скочи долу и спокойно изстреля третия заряд точно в лицевия щит на обърналия се Вини.

Франк задавено изохка, изпусна оръжието си, заклати се и падна на пода с разперени ръце. Джил бавно се свлече по стената, оставяйки след себе си широка тъмна ивица.

— Картината „Отново двойка“^[4] — изкоментира киборгът-Сакаи устроената от него касапница. — Но този път поне дойдохте до

рубката. Поздравления! — добави той, прибирайки водния пистолет в кобура.

Петрович, който изпълняваше ролята на Станислав, пренебрежително изсумтя, подскочи от креслото на рамото на капитана и хвана протегнатия сухар.

— Този път не беше честно — промърмори от пода Франк. Джил също престана да изобразява умряла лисица и загрижено зараглежда акварелното петно на стената. — Обикновено хората не живеят на тавана, даже киборгите. Там въобще не може да се качиш!

— Аз нали се качих — напомни капитанът. — Значи и той може. Нищо работа е да вземеш от склада ръкавици с вакуумно захващане, а ботушите и без това се намагнетизират към стената. Може, когато вие започнете атаката, той тъкмо да сменя панела за осветление или да чисти вентилацията.

— Или да е Спайдърмен и да обича да виси на тавана — изръмжа навигаторът.

— Ние тренираме вече втори ден! — повиши глас Роджър. — И къде е резултатът? Вини?!

Упрекът не беше много справедлив. Бившият сержант още отначало предлагаше щурмовата група да бъде ограничена до неговата персона, в краен случай и Сакаи. Но Роджър предполагаше, че две дула повече, макар и в не най-умелите ръце, поне биха оказали психологическо въздействие. На капитана никак не му се искаше да започне престрелка. Той и без това се чувстваше виновен пред „биолозите“ и се опитваше да сведе до минимум жертвите от двете страни. Уви, историята с кучето ясно показва, че с добро съседите няма да отлетят от поляната. Може даже да се каже, че сами си го търсят... Но дълбоко в душата си капитанът разбираше, че това е само игра със собствената му съвест, която тепърва ще го гризе не по-зле от робокучето.

— Не знам какво да правя с тях — уморено каза Вини. — Докато обяснявам в гората, всичко е нормално — кимат, разбират. Тренировъчният преход не е без издънки, но горе-долу става. Ама щом излезем от гората, веднага започва хаос.

— Видях — въздъхна капитанът. — Добре... ти излез, а вие, „покойници“ — Роджър посочи поред Франк и Джил, — засега останете.

Вини злорадно се изхили и тръгна към изхода. „Покойниците“ обречено се спогледаха и се строиха насред рубката.

— Вие сте ми чудесни! — започна капитанът. — Умни, талантиливи, уникални, постигнали много, при това самостоятелно... и това сега е вашият главен проблем. Защото за успеха на тази операция от вас се иска точно обратното. Не си мислете „аз знам най-добре“. Не импровизируйте. Просто изпълнявайте заповедта, а не започвайте да го обсъждате. Вие двамата, взети заедно, нямате и една стотна от бойния опит на Вини, затова единственият ви вариант е да му се доверите. Напълно, на двеста процента. По време на операцията той ще стане вашият мозък, а вие трябва да станете за него още една четворка ръце и очи. Опитайте да го направите сега, докато ви заплашва само струя вода, защото — гласът на Роджър се понижи до зловещ, много убедителен шепот, — на киборга не му пука за вашата уникалност.

Франк и Джил неволно се притиснаха един към друг и виновно забърбориха:

— Разбрано, капитане... Ще се постараете, честна дума!

— Добре. Тогава — Сакаи погледна към стената, където се люлееше махалото на вирт-прозорец със скрийнсейвър на старинен часовник, — след двадесет минути ще опитаме още веднъж. Свободни сте.

След излезлите тихо щракна входната мембрана. Капитанът внимателно премести Петрович на облегалката на креслото, подпря буза с юмрук и започна за пореден път да превърта в главата си съвещанието от онзи ден.

— ... В общи линии, те просто са хакнали вашето псе — обобща докладата си Франк. — Да го направят е било по-лесно, отколкото да се разбие защитата на сайт на детска ясла. Напълно открит достъп, никакъв файървол, даже програмният код е стандартен, нешифрован. Покана за всеки да влезе и да пренапише каквото си иска... вие въобще в кой век живеете, в двадесет и първи ли?

— Къде беше по-рано, умник такъв... — полугласно промърмори Вини.

— Ти сам го изгони от работилницата — напомни на пилота мис Отвертка. — И каза, че на никого няма да позволиш да пипа базовата програма.

— „На никого“, как пък не — ехидно се намеси навигаторът. — В действителност този велик кучеизготвитель ме нарече мръсно италианче...

— ... и червей! Жълт земен червей! — Капитанът удари с ръка сензорния панел и събуди дремещия на него Петрович. — Проклятие, не може ли поне веднъж да се размине без караници? Или мислите, че много ми е приятно да ви разтървавам и не искате да лишавате своя капитан от това удоволствие? Щом е така, запомнете, запишете си в комуникаторите, набийте си го в главите — омръзна ми, че моят екипаж по най-незначителния повод започва да спори, да се разправя и така нататък!

Прескочилият на коленете на Сакаи таралеж подкрепи капитанската реч с недоволно джафкане. Навиканият екипаж виновно наведе глави.

— Това беше точка първа! — каза Роджър, след като направи подобаваща пауза. — Второ, понеже планът с хищника се провали, спешно ни трябва свежи идеи на тема: как да изгоним нашите съседи от поляната над базата?

Храбрите космически пирати помръкнаха още повече.

— Нима никой няма идея? — престорено се учуди капитанът. — Нито една даже съвсем мъничка идея?

— Кхм — изкашля се Франк, — а какво ще кажете за идеята да почакаме, докато сами не отлетят?

— А кого ще преработим на храна за кокошки? — ласкаво уточни капитанът.

— Ами... — смути се навигаторът, — може да пробваме да ги нахраним с нещо от местната растителност. Да предложим на една от тях, ако не ѝ стане нищо, тогава на всички...

— А ако ѝ стане нещо? И ако кокошките за опити свършат порано, отколкото ти откриеш на тази планетка подходяща за тях храна? Кой ще плаща за тях, някой си Франко Фумагали ли? Не? Тогава — предложи Сакаи, — измисли нещо друго.

Но други идеи навигаторът нямаше.

— Вини?

— А не може ли просто да ги помолим да се преместят на друго място? — предложи Джил. — Да им кажем, че голямо находище на минерал се намира точно под поляната и ние трябва...

— ... да заплатим пет-шест милиона за правото да се ровим в участъка, който им принадлежи по правото на първооткриватели — подхвана Франк. — Щом планетата е ничия, участъците на нея може да се заемат без разрешение от властите.

— Има ли други мнения? — попита капитанът, оглеждайки рубката. Но всички мълчаха, сякаш бяха онемели, само Петрович, който се беше покатерил на капитанската ръка, тихичко подсвирваше, просейки храна или ласка.

— Какво пък, остава ни само едно. — Роджър старателно скриваше от подчинените колко трудно взе това решение. — Ще ги вземем на абордаж.

— Страхотна идея, капитане! — бодро възкликна Франк, който веднага се сети, че освен поляната, ще завладеят и възделения продоволствен склад на биолозите.

— Много се радвам на ентузиазма ти, — увери го Сакаи, — защото вие с Джил също влизате в състава на щурмовата група. За главен се назначава Вини, първата тренировка ще направим веднага след обяд. А пък ние с Петрович — капитанът погали таралежа, — ще се постареем да ви е весело...

Зад илюминатора нещо се раздвижи и Роджър се сети, че злополучните нашественици всеки момент ще нахълтат с нова атака. Капитанът премести „Станислав“-Петрович в креслото и се отправи към входа в товарния отсек. Сакаи разполагаше с още много идеи как да бъде „весело“.

[1] Един от ударите в японското изкуство на боя с тояга. ↑

[2] Японското изкуство на боя с тояга. ↑

[3] Winnie-the-Pooh — Мечо Пух. — Бел.прев. ↑

[4] Картина на Фьодор Решетников, изобразяваща ученик, завърнал се у дома със слаба оценка. — Бел.прев. ↑

Сутринта всички проблеми като с магия се разсеяха. „Маша“ без възражения доложи всекидневния си отчет, Вениамин се държеше, все едно нищо не е било, сякаш е забравил вчерашната караница, „бандата“ оживено се споглеждаше и шегуваше, а Владимир, както и предсказа Ден, подчертано вежливо поздрави капитана на масата, но с това се ограничи. А и настроението на всички беше някак приповдигнато, даже Станислав се зарази.

— Стас, да идем да се разходим! — привечер предложи Вениамин. — Виж какво хубаво време.

— А хищникът? — поколеба се капитанът.

— Нали имаш бластер. А момчетата през това време ще се заемат с чистене, нали?

Докторът изразително изгледа Тед и Ден, Те нечленоразделно, но съгласно изръмжаха.

Времето наистина радваше — явно на Степянка настъпваше лятото. Дните става все по-топли, залезите по-дълги, а мъхът — попищен. Приятелите не се отдалечиха много от базата, влязоха на няколко десетки метра в гората и тръгнаха в кръг. Не се страхуваха, че ще се загубят, и двамата имаха комуникатори с навигационна програма.

Станислав предполагаше, че Вениамин иска да поговори с него за вчера и отрано се приготви да се оправдава. Но приятелят му, напротив, всякак отклоняваше болезнената тема, не желаейки да разваля такава чудна вечер. Спомниха си ученическите години, пресметнаха колко остава до пълното гасене на двигателите, поклюкариха за грубияна Владимир и се полюбуваха на ярко оранжевите „орхидеи“. Станислав искаше да откъсне една за Полина, но „цветчето“ се оказа по-скоро роднина на кактуса и цялото беше в дребни (възможно отровни) бодли, а никой нямаше ръкавици.

Въобще разходката беше дълга и забавна. Вече по тъмно приятелите се върнаха до кораба.

— Ох, по дяволите!... — Пред шлюза Вениамин виновно потупа джобовете си. — Май съм си загубил диагностика.

— Отдавна ли?

— Не, буквално преди пет минути. Даже си помислих, че стърчи и трябва да го наместя, но се разсеях с онази светеща стоножка...

— Ами да вървим да го вземем, докато мъхът не го е погълнал — предложи капитанът, който горе-долу помнеше мястото.

— Ъ-ъ-ъ... Стас, би ли отишъл сам? Май ми се е появила пришка. — Докторът седна на горното стъпало на стълбата, през ботуша опипвайки дясната си пета. — А аз ще те почакам тук.

— Защо веднага не каза, че те убива? Щяхме да те върнем по-рано — укорително забеляза Станислав, но включи комуникатора в режим на фенерче и се отправи към гората.

* * *

— Почивката свърши! — обяви Вина. — Ставайте, птиченца мои, бързо, бързо! До вражеската база почти нищо не остана.

— И помнете — за трети път през последните десет минути повтори капитанът, — те имат киборг. Именно затова не взимаме парализаторите, а тежко оръжие. Не бива да му даваме...

— ... ни най-малък шанс! — довърши бившият сержант. — Кеп, ако го повториш още няколко пъти, ще те фрасна с приклада по тиквата! Разбирам, че си нервен, но щом си решил, че в атаката главен ще бъда аз, млъкни и слушай заповедите ми.

— Ясно — отговори Роджър. — Тоест, тъй вярно, сър!

— Тогава спри да ни промиваш мозъците и давай напред, р-р-редник!

Сакай кимна, свали забралото на скафандъра и тръгна напред, внимателно отмествайки хрусталаците с цевта на лазерната пушка.

* * *

Диагностикът лежеше там, където докторът твърдеше. Станислав вдигна уреда, отри го в панталоните си и тръгна към кораба, подсвирквайки си непристойна пристанищна песничка.

Венка вече не беше на стълбата. Капитанът малко се обиди на приятеля си, качи се по стъпалата... и се вцепени. И двете врати на шлюза бяха отворени. Отдолу Станислав не го беше забелязал, защото в гост-командната цареше мрак, неосветен даже от лисицата.

Бластерът сам се плъзна в ръката на капитана.

— „Маша“, светлина! — тихо нареди Станислав.

Изкинът не отговори. Тъмнината сякаш още повече се уплътни.

Още повече, капитанът изпита гадното чувство, че от тъмното го гледат, и то с насмешка. Станислав се огледа към базата. Там също не се виждаше никаква светлинка, макар че Наталия и Владимир обикновено се заседяха до късно.

Капитанът бързо натисна сензорното прозорче на комуникатора и окончателно се увери, че е станало нещо лошо — беше блокирано. Някой или нещо го беше отрязало от корабния изкин... или той сам беше забранил достъпа на Станислав. Нима „Маша“ се е изплашила, че наистина ще я изтрият и е вдигнала бунт?! Но къде тогава е екипажът? Ами ако... Капитанът глухо застана. Какъв идиот е той! Разбира се, че изкинът веднага е доложил на киборга, че Станислав знае за него! И щом той е дочакал единственият въоръжен човек да напусне кораба...

Бившият десантчик се олюля, спомняйки си опръсканото от пода до тавана помещение, ужасната воня, откъснатата глава, чиято буза още потрепваше, дивият вой на човека с прекършен гръбнак, въпреки защитния скафандър... Фарът на Метличина, най-страшният кошмар на оцелелите. Пиратите се бяха барикадирали в кулата и бяха пуснали да им проправят път три ДЕХ-а, още четвърто поколение... Не, капитанът не сънуваше после червата, разхвърляни на няколко метра и дори не техния бивш собственик, който той, командирът на групата, доуби от състрадание. Най-здрово подсъзнанието му се вкопчи в друго — ти от упор стреляш в човек, а той не пада, още повече, дори почти не променя изражението си, докато не го направиш на кървава каша. Пиратите не успяха да избягат. Но на каква цена...

На кораба беше тихо. Много тихо. И миришеше на прясно... изпечен сладкиш.

— Ей — с треперещ от ненавист глас извика капитанът, махайки предпазителя на бластера, — аз съм тук. Излез, гад...

В левия ъгъл нещо зашумоля. После в десния, карайки Станислав трескаво да мести цевта насам-натам.

— Е?!

Светлината избухна, едновременно в целия кораб и на пълна мощност, за момент ослепи капитана и от всички страни гръмна:

— Честит рожден ден на те-е-еб! Честит рожден ден на те-е-еб! Честит рожден ден, скъпи Станислав Федотович, честит рожден ден на те-е-еб!

Върху главата на капитана се посипаха конфети, нарязани от пъстри етикети на консерви и обвивки от шоколад. Дяволският хор се смени със също такъв кикот, врещене, писъци, свирене и грохот.

В първия момент на Станислав му се стори, че този ден ще стане също така и ден на смъртта му.

— По д-дяволите — промърмори той, когато сърцето му отново заби, наваксвайки пропуснатите удари, — аз съвсем забравих...

— Нищо, ние ще ви припомним! — утеши го Тиодор, с точност хвърляйки върху капитана последната шепа конфети.

Стоящата по средата Полина гордо държеше на поднос някаква черно-бяла купчина, в която с труд (най-вече по запалените свещи) се отгатваше празнична торта. Тед и Ден я охраняваха от двете страни. На главата на Мария Сидоровна се кичеше червена островърха шапка, твърде напомняща противопожарна кофа^[1], а Наталия беше облякла къса прилепнала рокля и се оказа, че има доста красиви крака, напълно компенсиращи зубърската ѝ физиономия.

Владимир беше с официално сако, бяла риза и папийонка, която явно го душеше, но ученият мъжествено търпеше. Почти измитият от машинно масло Михалич усърдно духаше в желязна тръбичка, извличайки от нея учудващо мелодично свистене, в което даже се отгатваше някаква мелодия. Вениамин му акомпанираше с лъжица по чинията си. На втория ред смутено от крак на крак пристъпваха геолозите, неумело, но старателно боядисали скафандрите си в маскировъчна, тоест карнавална разцветка. Навярно изобразяват космодесантчици, с умиление си помисли Станислав. Леко учудване предизвика само бронираният екип на пилота, но капитанът реши, че в тежката геоложка работа не може без него — да се изучават пещери например или пък кратери на вулкани.

Добре „Маша“, облечена (или разсъблечена?) с празнично дантелено бельо, държеше в едната си ръка чаша с шампанско, а в другата — парти свирка.

Полина пристъпи напред и всички дружно завикаха:

— Пожелайте си нещо!!!

Станислав с титанично усилие прогони първото, дошло му на ум: „Да се провалите вдън земя дано!“ Нищо друго категорично не му хрумваше, в главата му чак звънеше от облекчение, че всичко е наред. С тази мисъл капитанът духна свещичките, защото паузата вече ставаше прекалено дълга.

Тапата от шампанското, ритуално разтръскано преди отваряне, като комета се връза в тавана. Остатъкът от пенещото се „гориво“ бързо беше разлят по пластмасовите чаши.

— За нашия забележителен капитан! — провъзгласи Вениамин, като вдигна ръка.

Всички пак закрещяха „ура!“ и започнаха да се чукат помежду си.

Наложи се пиратите да се присъединят към общото веселие, макар че настроението им съвсем не беше празнично. От една страна, планът за превземане на базата се увенча с успех (все пак попаднаха вътре!), но от друга — се провали с гръм и трясък, при това още в първата секунда, когато Тиодор и Полина сами изскочиха от храстите срещу пиратите с радостното: „Най-последно, а ние мислехме вече да летим за вас!“ Обърканите завоеватели свалиха оръжие и безропотно позволиха да ги завлекат вътре, а точно тогава се върна и Станислав.

— Те ни изпратиха някакво съобщение — спомни си Франк. — Със заглавие нещо за гости. Но ние вече се приготвихме и аз реших даже да не...

— Добре — рязко подхвърли Сакаи, привидно отпивайки от шампанското. — Сега ще се ориентираме съгласно ситуацията и ще коригираме плана си.

— Е, какво, ще опитаме ли тортата? — предложи Тиодор, щом всички пресушиха чашите си. Тортата беше негова отговорност, а спомняйки си процеса на приготвянето ѝ, пилотът леко нервничеше. — Да се надяваме, че става за ядене. Понеже ние всъщност мислехме да печем „Триумфът на Дарт Вейдър“, но благодарение на някого...

— Аз честно предупредих, че не мога да готвя! — оправдаваше се Ден, чийто авангарден метод за отделяне на жълтъците от белтъците направи силно впечатление на Тед.

— Но не каза, че изглежда никога не са те пускали в кухнята!

— Пускали са ме — с достойнство възрази рижият. — Да мия чиниите.

През това време Полина разряза тортата на неравни, но еднакво огромни и апетитни парчета и спорът се прекрати сам.

— М-м-м, каква вкусотия! — измляска Джил. — Даже не бих познала, че е от яйца... Капитане, а вие всичко ли ще си изядете? Вие нали не обичате много сладко...

— Не се притеснявай, няма да ти дам да си развалиш фигурата. — Роджър беше твърде погълнат от тортата и от мислите си, за да прояви благородство.

— А на мен? — с надежда попита Франк.

В това време Станислав откри, че оръжието на „космодесантчиците“ е съвсем истинско.

— Защо така сте се въоръжили? — учуди се той.

— Нали има хищници в гората — отговори вместо гостите Полина, гледайки ги с възторга на първокурсница на военен парад. — А те дойдоха пеша.

— А-а-а... да, хищниците... — смутено потвърди Сакаи.

Станислав с разбиране изхъмка, помоли колегата си да му даде лазерната пушка (той от изненада му я даде), прицели се в тавана и в лисицата, одобрително кимна, върна я и отиде при Вениамин.

Роджър се почувства завършен подлец. Джил явно изпитваше сходно чувство, защото го дръпна за ръкава да се наведе и умоляващо зашепна:

— Капитане, а не може ли утре да ги превземем?! Мен ме е срам, хората имат празник, така се радват...

— А да се върнем с празни ръце не те ли е срам? — засъска й Вини, също толкова смутен и затова ядосан.

— Утре ще е още по-лошо — принуден беше да се съгласи с него Роджър. — Не, по-добре да приключим веднъж завинаги с това...

— Само че как смяташ да го направим, кеп? — Франк махна с ръка към оживено бърборещите жертви в гост-командната. — Да застанем по средата и да обявим: „Уно моменто внимание, сеньори и сеньорини, сега ние малко ще ви грабим и убиваме“?

— Ще изчакаме пак да вдигнат чашите — решително каза Сакаи. — За да са им заети ръцете. Докато вдигат тост, ще ги вземем на прицел: аз — капитана, ти, Вини — техния пилот, Франк — главния биолог, Джил... всички останали. И щом дам знак...

Тиодор отвори втората бутилка шампанско по-внимателно. Тя беше последната и му се искаше за всички да има достатъчно, а не само да я помиришат.

— Реч от рожденика! — високо предложи той.

— Да, да, да — завикаха останалите, — моля, моля!

Пиратите охотно се присъединиха към уговарянето. Ситуацията се подреждаше повече от удачно — най-опасният обект ще бъде временно изваден от строя с речта си и няма да успее да извади бластера.

Станислав взе чаша, усмихвайки се. Той не умееше да произнеса патосни речи и не можеше да ги търпи, но сега обгърна с поглед обърнатите към него лица и веднага разбра какво трябва и му се иска да каже.

— Още преди месец... ами, даже по-малко — леко несвързано почна той, — аз и не можех да помисля, че ще празнувам рождения си ден на такова място и в такава компания. Да си призная честно, не изпитвах никакъв възторг по повод този полет. Аз имах уютна ергенска квартира, пенсия, наченки на ревматизъм, Полина, ревматизъм! И не смятах да променям нищо. Но сега, гледайки безсъвестните ви мутри... да, уплашихте ме, и то не за пръв път! (Мутрите доволно се озъбиха.)

Сега разбрах, че за пенсия ми е рано. И макар да сме имали... не много приятни моменти, толкова повече радост ни носеха успехите. За тези три седмици ние с вас преживяхме толкова много, че на мен ми е все едно кой от вас... кой е, важното е, че сега сме един задружен отбор. И специално благодаря на нашите гости! — Станислав се обърна към „геолозите“, които му отвърнаха с измъчени усмивки. — Затова, че не ви домързя да дойдете тук през гъмжащата от хищници гора и че правите по-поносими нашите трудови дни! Аз мисля, че много ни провървя със съседите! Има на кого да разчитаме, така да се каже, и в тъга и в радост, нали? (Екипажът и биолозите одобрително закимаха, макар че досега радостта беше за тях, а тъгата — за геолозите.) Струва ми се, даже не, сигурен съм! — че това е най-хубавият ми рожден ден през последните осем години. И аз вдигам тази чаша... за тези, които ми организираха такъв прекрасен празник — за всички вас! И дори за теб — Станислав се наведе към лисицата, предизвиквайки взрив от смях.

По време на тази прочувствена реч Сакаи пребледняваше все повече и повече, а щом Станислав свърши и всички заръкопляскаха, Роджър, така и без да даде знак, рязко щракна предпазителя и прехвърли пушката зад гърба си.

— Кеп, какво правиш?! — потресено прошепна Вини.

— Не мога — глухо каза капитанът. — Това няма да е... правилно. Нека сега съм пират и да говоря за чест е глупаво, но още ми е останала съвест. А след такова нещо... ми остава само да си направя харакири.

Джил не можа да скрие облекчението си.

— Значи утре?

— Не — още веднъж учуди екипажа си Сакаи. — Да вървят по дяволите. Толкова сме търпели, ще потърпим още няколко седмици. Нека сами да отлетят.

— Яйцата — напомни Франк.

Капитанът потръпна, но устоя.

— Ех, че глупа-а-ак! — изръмжа Вини, но колкото и да е странно, се ограничи с това. Има неща, които просто не трябва да правиш, докато се счита за човек, а не за придатък към бластера.

— Тогава да ида да взема сандвичи? — радостно попита мис Отвертка. — Щом ние така или иначе...

— Донеси и на мен — нареди Роджър. — Поне да се наядем занапред.

Щом взеха това решение, пиратите се успокоиха и се отпуснаха. Джил даде бластера си на Вини и отиде да си бърби с Михалич, а после двамата се уединиха в машинното. Двата екипажа не се съмняваха, че заради любовта към техниката, но за всеки случай не ги безпокояха.

Полина трошеше върху биоклавиатурата парче торта и повтаряше: „пили-пили-пили“ (при което геолозите, кой знае защо, потръпваха и болезнено се мръщеа). Трохите се топяха върху бледо светещите клавиши като кафяви снежинки. По-големите бяха замъквани цели вътре, за да се смелят по-късно. Клавиатурата на Ден беше сита, нахранена с чипс и капки кондензирано мляко, а капитанската явно гладуваше, като нищо скоро щеше да почне да хапе пръстите.

Щом свърши с тортата, момичето се обърна към Роджър.

— Капитан Сакаи, а вие от коя планета сте? — умерено кокетно (за да покаже, че се интересува не само от обекта, но и от отговора) попита тя.

— От Джемини-пет. Това е на петнадесет парсека отук — в гласа на Роджър зазвня тяга, — без телескоп даже не се вижда. Малка уютна планетка, с нищо особено не е известна.

— Подсектор 24–15–67, втората планета на Токугава? — делово уточни Полина, с което не на шега изуми Сакаи, обикновено неговите събеседници си спомняха в най-добрия случай системата. — Как така да не е известна?! Там обитава *Tritestis mirabilis*!

— Е, да, имаме много животинки — леко шашнато каза Роджър, за пръв път чуващ за подобна забележителност на родната си планета. — Ние се стараем да пазим природата... докато тя не ни яде.

— А защо тогава сте станали геолог? — По тона на Полина се подразбираше, че в обществото на *Tritestis*-а цялата съзнателна джеминийска младеж трябва още от пелените да се нареди на опашката за постъпване в биологическия факултет.

— Всъщност... — Роджър се поколеба, опитвайки се да измисли някоя лесносмилаема легенда. Но мозъкът му предпочиташе да се наслаждава на шампанското, обществото на симпатичното момиче, а и въобще на уютната атмосфера на празника. „А не е ли по-просто да разкажа истината? — неочаквано помисли той. — Е, почти истината...“ — Всъщност аз изобщо не исках да ставам геолог. На потомъка на самураи не му подхожда да се рови в земята като селянин, за него са предназначени по-достойни занятия. Вярно, че самоотбранителните ни сили са по-скоро декоративни, „плюшена гвардия“, както ги наричаме. Затова се наложи да си потърся подходящ даймьо^[2] извън границите на планетата...

— Еха-а-а! — Гостът този път успя да впечатли Полина. — Значи вие сте истински жив самурай?!

„Не, мъртъв!“ — едва не изтърси Роджър.

— Ами ние пазим семейния си меч — с гордост съобщи той. — Макар че последните три поколения в семейството ни предпочитат за рязане на рибата нож. А аз реших да продължа традициите на предците. Изучавах кодекса бушидо, ходех в школа по кендо^[3]... и тъпчех главата си с подобни „до-щуротии“, както казваше чичо ми — с досада добави той.

Полина, уважаваща чуждата щуротия, съчувствено изхъмка. Станислав, който надаваше ухо към разговора, също се заинтересува и се приближи.

— А в кой полк сте служили?

— Не, аз не попаднах в космофлота, макар че се канех — призна Роджър. — Но в последния клас изгледах сериала „Да служа и защитавам“ и вместо във военната академия, подадох документи в полицейската.

— А, значи „сред нас има космоченге“?! — пошегува се Станислав с фразата от известен филм за мафията.

На това място законите на киното повеляваха партито рязко да прекъсне, а Роджър да се запознае с десетки прицелени във всички части на тялото му дула, за да разхвърля после с голи ръце и крака враговете по ъглите, демонстрирайки гореупоменатите бойни изкуства.

В действителност Сакаи само тъжно се усмихна и го поправи:

— Офицер от Галактическият патрул. По-точно бях, докато не пъгнах излишно дългия си нос — Роджър почеса края на споменатия орган, — в работите на някоя си междузвездна корпорация... и не се опитах да я приклепя. Разбира се, тя нададе вой, започна служебно разследване и в края на краищата ми се наложи да се преквалифицирам... — Сакаи тежко въздъхна, — в геолог.

— Съчувствам ви — искрено каза Станислав. Космодесантчиците бяха в добри отношения с ченгетата, не една операция бяха провели заедно, а после пиеха в баровете и ругаеха началството си.

В това време Франк се въртеше покрай... „Маша“. Нахалната програма беше очаровала хакера както външно, така и вътрешно.

— Никак не е зле ъпгрейдът на вашия изкин! — с възхищение се обърна той към приближилия се Ден. — Аз ѝ направих някои тестове... нито едно повтаряне, най-малко седмо ниво на логика!

— Стараем се — уклончиво отвърна рижият, който традиционно не беше разположен към задушевни беседи с непознати.

— Хакнахте ли я или сте я свалили готова?

— Самият ти си хакнат — изсумтя „Маша“, вирна носа си и скръсти ръце на гърдите си. — А аз съм резултат от хармонично развитие на личността, което ти не си и сънувал!

— Супер! — възхитено въздъхна Франк. — Може ли да я прехвърля на комуникатора си и вкъщи да се почопля в нея?

— В носа си чопли, сополанко! — презрително подхвърли изкинтът. Холограмата се разсипа във вихър от искри и Ден побърза да я закрие от капитана, справедливо предполагайки, че Станислав няма да хареса новото въплъщение на оскърбената програма.

Но „Маша“ се върна в същия вид, при това със сериозно и дори леко загрижено лице.

— Приет е сигнал от космовръзка — доложи тя едновременно по централната тонколони и по комуникатора на капитана. — По общия канал. Ниво на важност: първо. Търсят Роджър Сакаи.

— Свържи ни — изтърси Станислав и тутакси мислено се удари по челото.

Ами ако гостът не иска да разговаря пред други хора?

— Оки. — „Маша“ изчезна, а на нейно място се появи изображението на отпуснат в креслото си мъж. Ако не беше небрежната му поза, можеше да мине за киборг — твърде правилно, гладко и красиво лице имаше. Незнайно защо, то предизвикваше желание да го обработи с юмрук, помисли си Станислав. И изглежда, че не само у него.

— Е, най-после. — Гласът на красавеца се оказа неочаквано нисък и дрезгав. — Вече бях започнал да мисля, че ти съвсем си си навирил носа, Роджър, не искаш две думи да размениш със стария си приятел.

— Приятел?! — Сакаи пребледня от изненада, а после и от ненавист. — Че аз с теб, Балфер, под една сакура... чай няма да седна да пия^[4]!

Вини озадачено се намръщи, Джил първоначално се замисли силно, а после също толкова силно се изплаши. Франк нищо не разбра, но щом погледна съратниците си, за всеки случай се скри зад широкия гръб на пилота. На Станислав му се стори, че също е чувал някъде това име, но не успя да си спомни къде и при какви обстоятелства.

— Но затова пък със сигурност сме стари познати. Тук — Балфер прокара пръсти по лявата си буза от брадичката до ухото, — имаше белег за спомен. Преди три години кораб на Галактическия патрул настигна при Антарес двама контрабандисти. Единият успя да се измъкне, макар и не без загуби — Балфер отново попипа ухото си,

сякаш проверяваше дали е на мястото си, — а транспортният кораб с трюмове, пълни с мелиндж^[5], остана за вас. Това бяха мои кораби, полицай Сакаи, както и завладеният от вас товар!

— За пластична операция са ти останали пари — язвително забеляза Роджър. — Макар че трябва да кажа, че с опърлена мутра ми харесваше значително повече.

— Ти също въобще не ми харесваш, Унили Роджър. — Балфер се ухили, щом забеляза как потръпна Сакаи, чувайки прякора, с който го наричаха зад гърба му. — От теб излезе още по-смотан пират, отколкото полицай. Твоят „Сигуре“ обаче ми е много симпатичен и може да стане добро допълнение към флотилията ми, след основен ремонт, естествено. Това хубаво корабче заслужава по-добър капитан от такъв жалък неудачник.

— Няма да получиш „Сигуре“! — Роджър изглеждаше спокоен, но Станислав буквално с кожата си усещаше вълните ярост откъм него. — По-скоро ще таранирам с него твоето корито.

— Веднъж почти го получих — небрежно махна с ръка Балфер. — Когато ти пробутах „квачковоза“. Само няколко думи на Леонардо, за да задържи част от информацията и примамката за глупака-капитан беше готова. Вярно, че ти помогнаха да се откачиш от кукичката... Впрочем, кой точно, Роджър? Ти нямаш приятели, освен своя екипаж, които са същите неудачници като теб.

Вини стисна юмруци, представяйки си как стиска нечия шия, но дисциплината удържа победа и бившият сержант не се намеси в разговора на двамата капитани.

— Не е твоя работа — сухо каза Роджър.

— Всъщност е моя — ухили се Балфер. — Но щом не искаш да кажеш, недей. Аз и така знам, че си получил парите от Греъм. И за какво.

— Греъм? — Сакаи старателно изобрази учудване, макар че дълбоко в душата си разбираше, че е загубил играта. Щом Балфер се е появил в тази система, значи знае всичко или почти всичко.

— Отначало той не беше много разговорлив. Но когато аз искам да получа нещо... — Балфер вдигна ръка и щракна с пръсти. Някой стоящ извън границите на холопроекцията веднага протегна на командира голям стъклен буркан с мътна зелена течност, в която Сакаи

с потръпване позна „земното саке“. Пиратът леко я раздруса и през мътилката се показва изкривено от ужасна гримаса лице.

Балфер сложи буркана с главата на коляното си, наведе се напред и мигом се преобрази от небрежно-ленив в неприятно рязък, даже изнежените му черти сякаш се заостриха.

— А сега ме слушай внимателно, макак с дръпнати очи! Дойдох тук за базата и ще я получа. А вие имате цели три часа, докато долетим, за да изчезнете. И ако някой се забави — пиратът още веднъж раздруса буркана, — ще завиди на твоя бивш приятел.

Предаването прекъсна, но на мястото на „Маша“ над платформата злоещо се развя черен флаг със зеленикав череп и кръстосани кости.

По настъпилата тишина Сакаи се досети, че партито свърши.

— Значи пират? — замислено повтори Станислав, гледайки „колегата“ си с такова странно изражение, че Роджър живо си спомни разказа на Тиодор за нетрадиционното използване на ръкохватката на бластера.

В тишината, станала съвсем злоеща, от ръцете на Мария Сидоровна се изплъзна и се разби на пода чашата с чай. Последва бърза и бурна реакция — сцената „космоченге срещу мафията“ този път беше възпроизведена в точност, само че в ролята на полицаия беше Станислав. Трябва да се признае, че под четирите дула той изглеждаше много героично и бластерът, в отговор прицелен в главата на Роджър, почти не трепереше.

— Хвърлете оръжието! — сурово заповяда той.

Роджър, който тъкмо се канеше да каже същото, леко се обърка. Неговият екипаж също „заби“, опасявайки се за капитана си.

— Смело, но глупаво — коментира Сакаи. — Станислав, вие не разбрахте правилно...

— Ха! — само каза той, по-удобно хващайки бластера.

— В смисъл, да, ние сме пирати... — Да отрича вече беше безполезно. — Но добри! — бързо добави Роджър. — А онези са много, много лоши!

Станислав със съмнение изгледа Вини — в брониран екип, с лазерна пушка, насочена към гърдите на капитана.

— А каква е разликата?

— Ние не смятахме да ви убиваме! Честна дума!

— Да бе, повярвах ви!

— Впрочем, да се усъмните в клетвата на самурай — Роджър гордо изправи рамене, давайки да се разбере кого има предвид, — е най-страшното оскърбление!

— На това и разчитах!

Но тук виждайки, че преговорите се протакат, а значи спонтанна престрелка вече не ги застрашава, се намеси Владимир, нездравно зачервен от възмущение и високо се възмути:

— Станислав, защо въобще разговаряте с него и губите време?! Нека тези... — ученият с омраза изгледа пиратите, — престъпни групировки сами се разправят, а ние трябва веднага да прибираме базата и да отлитаме оттук! Нали чухте, имаме само три часа!

Роджър и Станислав още веднъж се стрелнаха с погледи един друг, а после едновременно се нахвърлиха на микробиолога:

— Вие идиот ли сте?! Че те само това чакат! Затова се свързаха с нас, да ни уплашат като пълпъдъци! Тук поне ни прикриват гората, нощта и мъглата, а в открития космос ще бъдем като на длан. Веднага щом излезем от атмосферата, ще ни разнесат на молекули, защо им е на пиратите да оставят свидетели?

Владимир отстъпи, вдигайки ръце — капитаните в раздражението си се обърнаха към него с лице и с дула.

— Ей, ей, по-леко! Стана ми ясно!

— И какво ще правим сега? — жално попита Наталия. — Всичката ни работа, посявки, колекцията...

— На ваше място — вежливо забеляза Ден, — аз бих се безпокоил по друг повод.

— Добре. — Роджър първи свали оръжието, а после го подхвърли на Вина. Пилотът се смая, но въпреки това успя да го хване и се принуди да насочи встрани и своята пушка. — Стреляйте, ако искате! Лично аз предпочитам да загина от вашата ръка, а не от тази отрепка-наркотърговец.

— Твърде висока чест ще е за вас — изръмжа Станислав, също прибирайки бластера в кобура. — За начало бих искал да се запозная с истинската биография на Роджър Сакаи... или там както всъщност се казвате.

— Така се казвам — уморено каза Роджър. — И биографията ми е истинска. Само че между полицаия и геолога имаше още нещо...

Трябва ли да разказвам всичко точно сега? Или първо да решим какво да правим с копелетата, които всеки момент ще се стоварят на главите ни?!

— Трябва — твърдо възрази Станислав с мълчаливото одобрение на екипажа си. — Защото първо трябва да решим заедно ли ще действаме или поотделно.

— Да се махаме отгук, кеп! — избухна Вини, мятайки едната пушка на лявото си рамо, другата на дясното. — Нека тези биологхмани да бягат с кораба си на друг континент или да се крият в гората, докато шайката на Балфер полива всичко тук с олово и плазма. Те вече са засекали местоположението на поляната по радиосигнала...

— Ха-ха! — презрително се ухили черепът на флага. — Аз предавах през „анонимка“.

За Станислав това се оказа приятна, макар и неочаквана изненада. Но кой беше подучил изкина да го направи, той не рискува да уточни.

— ... а ако не, то на дневна светлина без проблем ще я намерят — продължи Вини, без да се смути. — Така че...

— Тихо — срязва го Роджър. — Добре. Ще ви разкажа. В общи линии това е тъжна и доста нашумяла история^[6]... Една частна корпорация открила на обитаема, макар и слабо развита планета, залежи от ценен минерал и се опитала да ги присвои. Туземците, разбира се, не могли да окажат достойна съпротива и до идването на полицейския крайцер битката вече била загубена, джунглите горели, а совалката на корпорацията се канела да хвърли бомба върху главното светилище на аборигените. Когато аз заповядах да прекратят стрелбата и да се върнат на базата, не ме послушаха, при това нелюбезно. Тогава аз... леко се ядосах и разбих на пух и прах совалката, заедно с ескорта ѝ, а и по десантчиците на земята стрелях. С последните — самокритично си призна Сакаи, — действително прекалих. Тези негодници се оказаха със силен „гръб“ и обърнаха нещата така, сякаш аз съм нападнал туземците, а пилотите на корпорацията смело се опитвали да ги защитят от обезумялото ченге.

— А туземците? — съчувствено попита Полина. — Нима те не са могли да свидетелстват?

— Абе какви свидетели са те — махна с ръка Роджър. — Още опашките им не са опаднали! Те явно изобщо не разбраха какво стана и

приписаха победата си на застъпничеството на местното божество... С две думи, аз реших да не чакам пародията на съд. Оттогава се налага... да живея от другата страна на закона.

— А какво правите на Степянка? — Този въпрос интересуваше Станислав дори повече от печалната биография на Роджър.

Пиратите озадачено се спогледаха. Наистина ли не знае или се преструва, опитвайки се да изясни какво им е известно на тях? Но време за увъртане и намеци нямаше, налагаше се да играят ва банк.

— А вие действително ли сте микробиолози... биолози?

— За разлика от вас — язвително ги упрекна Станислав, — ние няма какво да крием. Мога даже да ви покажа документите за товара.

— И за базата на Алианса ли не знаете?

— Какво именно? — Естествено, бившият космодесантчик беше чувал за легендарната база. — Ако не греша, правителството предлагаше за откриването ѝ награда от сто хиляди единици, навремето хората като луди я търсеха по всички обитаеми и необитаеми светове. Казват, че само инсталациите за гасене струват четвърт милион...

— Е, искам да ви зарадвам — неподобаващо мрачно каза Роджър. — Вие седите на нея.

Станислав неразбиращо погледна капитанското кресло, после съобрази и се втренчи в пода.

— Как — объркано уточни той и посочи с пръст, — точно тук?!

Сакай потиснато кимна.

— Да — призна Станислав след минута размисъл, — вие наистина сте добри пирати.

* * *

Щом пиратското оръжие беше събрано в най-далечния ъгъл, на Владимир обещаха да го „удушат с голи ръце, ако пак дрънка излишно“ (понеже обеща Вина, заплахата подейства), а на Наталия беше дадена капсула с валериан (Мария Сидоровна предпочете вместо нея втора чаша чай и бонбон), съвещанието в гост-командната беше обявено за открито.

— А той със сигурност ли не блъфира? — подозрително попита Станислав, преглеждайки във вирт-прозореца записа на разговора с Балфер. — Може би има един-единствен катер и петима души, нали пиратите не обичат да делят плячката си.

— Едва ли — възрази Роджър, пропускайки остротата покрай ушите си. — Нали е очаквал да срещне съпротива минимум от „Сигуре“. Значи би трябвало да си е подсигурил превъзходство на силите.

— Когато за последен път чух за Балфер — добави Вини, — той летеше на крайцера „Звезден дракар“, тип „Медуза“. Вехтория, разбира се, но вехтория здрава, бронирана и с куп оръдия. С техните калибри просто ще пробие атмосферата и ще ни устрои тук... неприятности от десет-двайсет килотона.

— „Маша“, ти завърши ли сканирането на сектора, откъдето се водеше предаването? — На Станислав му омръзна да гадае.

— Още три и половина секунди, капитане. — Съдейки по безцветния глас, изкинът беше задействал всички ресурси, включително имитацията на личност.

Във вирт-прозореца се появи изображение на сиво петно, зад което се влачеше дълга плазмена опашка. Редом засвети таблица с данните на спектралния анализ.

— Точно така, това е Балферовия крайцер! — тутакси обяви Джил.

— Откъде можете да знаете това? — Станислав погледна петното с голямо съмнение. „Маша“ не можеше да го идентифицира и беше написала „неизвестен съд“.

— Тя знае — увери го Роджър. — Проклятие... той вече е почти на орбита!

— Значи обещанието за три часа преднина беше капан — заключи Станислав, проверявайки данните. — Е, поне е сам...

— Аха, ако не смятаме — Вини започна демонстративно да свива пръстите си, — четири катера в гнездата си, от които два щурмови, за планетарни десанти. Абордажен екип — петнайсет-двайсет муцуни в бронирани скафандри, въоръжени до зъби, останалият екипаж не по-малко от трийсет — също не са от детската градина и знаят от кой край се хваща бластера. Това е без да смятаме

бордовите оръдия и ракети. Сам, да, съвсем сам, може да се каже кръгъл сирак.

— А кой въобще е той? — поинтересува се Станислав. — Името ми е някак познато...

— Ако трябва да бъда кратък, гад и мерзавец — с чувство отвърна Сакаи. — Беше един от най-близките хора на Ръждивия вълк, докато него не го застреляха при атаката на Метличина. Балфер тогава успя да се измъкне и даже заграби остатъците от флотилията на Ръждивия. Стана му наследник, така да се каже. Вярно, че не рискува като Вълка, повече залага на контрабандата на наркотици, оръжие и така нататък. Но и от грабежи на крайните планети не се гнуси.

— Аха... — с много недобър тон каза бившият космодесантчик и Роджър разбра, че към общия им проблем се добавиха лични сметки за уреждане.

— А освен това — спомни си Вини, — при Балфер част от екипажа са извънземни. Петима фреани...

— За тези горилоподобни и аз съм чувал — кимна Роджър. — Силни, бързи, но тъ-ъ-ъпи...

— Ами за змие човека от Василиск? Този, който от петнадесет метра плюе киселина в очите? Или...

— Но това са несъществени детайли — преувеличено бодро го прекъсна Сакаи, опасявайки се, че при по-нататъшно изброяване биолозите ще предпочетат да се предадат тук и сега. — По-добре кажи ние какво имаме?

— Ние? — намръщи се Вини. — Ами почти нищо. Бластери имаме всички, четири ракетни установки, две лазерни пушки, два гаус-пистолета^[7] и моя рейлгън. Може и от охраняващия робот да вземем два плазмомета.

— И един куп мини — напомни Роджър.

— Не е чак толкова голям куп — възрази Вини. — Само петдесетина...

— Още един сирак — въздъхна Сакаи и се обърна към Станислав. — А какъв модел е вашият киборг?

За учудване на Роджър, неговият събеседник се смути не на шега.

— Какъв киборг? — сепна се Полина.

Останалите биолози също се втренчиха в своя капитан с ням, но много изразителен въпрос на лицата си.

Станислав с укор изгледа Сакаи, изкашля се и с тежка въздишка си призна:

— Аз не знам кой е той.

— Какво?!

Стас накратко обясни ситуацията със скенера и с горчива ирония махна с ръка към своя не по-малко потресен екипаж:

— Така че задайте на тях този въпрос. Може на вас да си признаят.

— Направо може да полудееш — промърмори Роджър.

— Може — потвърди Станислав. — На моменти ми се струваше, че аз вече съм.

— Но нали вие все някак го управлявахте!

— Моля?

Пиратите един през друг (докато Роджър не им изшътка и не продължи еднолично) почнаха да описват „подвизите“ на коварната биомашина.

— Браво на него, веднага ви е разконспирирал — заключи Станислав, даже с някаква гордост за своето „оборудване“. — Но, честна дума, аз нищо не съм му нареждал! Това си е негова лична инициатива.

— На киборга?!

— Лична програма, искам да кажа — поправи се капитанът. — И какво друго има в нея, аз нямам идея.

— Но ако той ви е защитавал от нас, може би ще се сражава и срещу Балфер? — с надежда предположи Джил.

— Може би — съгласи се Станислав и като се обърна към екипажа, уточни: — Нали чухте?

„Киборгите“ нервно се закискаха, с подозрение хвърляйки си погледи един на друг.

— Един киборг все едно няма да победи цял пиратски крайцер — въздъхна Роджър. — А нищо повече ли нямате? Например бойни вируси, планетарна бомба, ракетна установка?

— Откъде?! — обиди се Станислав. — Това е мирен транспортник и няколко учени, изследващи обикновена плесен

(„Бактерия!“ — застъпи се за честта на Maramekia Владимир), всичките ни оръжия са бластер и шокер!

— Жалко — въздъхна Вина и смутено добави под носа си: — Не съм подозирал, че ще кажа такава неща...

— Няколко оръжия ще ви дадем — не обръщайки внимание на неодобрителния поглед на бившия сержант, обеща Сакаи. — По-зле е с комуникаторите. Ние имаме само два резервни, а вашите граждански няма да прослуша само който не е искал.

— Ама и вие ли сте ги прослушвали?! — сепна се Тиодор, спомняйки си как псуваше „геолозите“ в разговора си със Станислав, когато те стреляха по флайера.

— Не, ние не можахме — призна Роджър. — Нужната апаратура и по-голямата част от оръжията останаха на „Сигуре“, нашия основен кораб. Но той, за съжаление, е скрит на една от луните на четвъртата планета...

— В общи линии, да се сражаваме открито с Балфер е безполезно — обобща Станислав. — Да избягаме от планетата е невъзможно — може би ще успеем да излетим, но скоковият двигател още не се е възстановил. Значи ни остава само да търсим укритие.

— Лесно е да се каже — въздъхна Роджър. — Щом ние успяхме да засечем крайцера отгук, то и той ще ни намери.

— Ние го засякохме по излъчването — плахо напомни Джил. — А нашите двигатели са изключени.

— Реакторът и уредите работят, така че това е само въпрос на разстояние. Ще се спусне още на янкой и друг километър и ще насочи оръдията с точност до три метра. За да екранираме такива кораби като вашия или нашия товарен, са необходими не по-малко от десет метра камъни над главите ни.

— Може да го оставим и да се скрием в гората — предложи Тиодор.

Роджър поклати глава.

— Тук няма топлокръвни форми на живот. Един полет на шурмовия катер с термоскенера и от нас ще останат само купчинки спечена пепел.

— Как така няма?! — възмути се младежът. — А аз кого с оръжие...

Вини толкова красноречиво изгледа колегата си, че той разбра всичко и обидено кръстоса ръце на гърдите си, изръмжавайки: „Пир-рати...“

Станислав също не одобряваше идеята с гората, но поради друга причина. До официалното отлитане от планетата оставаха повече от две седмици, плюс седмица път, плюс седмица, докато властите се размърдат и снабдят спасителна експедиция... А през това време трябва да се хранят с нещо и да се крият някъде от въоръжената пехота, която ще претърсва всеки храст в търсене на бегълците. Но ако намерят някаква пещера, пренесат там припаси и се барикадират...

— Чакайте — сети се Стас, — ами прословутата база на Алианса?! Хайде да заемем позиция там! Тя хем е подземна, хем навярно има системи за защита.

Този път се смути Роджър.

— Всъщност — предпазливо почна той, — с базата всичко не е така просто. Тоест теоретично тя е под поляната, няма къде другаде да е! Но някой ни попречи да проверим — бодна го на свой ред Сакаи.

— И откъде се взеха у вас такива теории? — намръщи се Станислав. Преди няколко години, когато базата беше търсена особено активно, имаше толкова сплетни, слухове и фалшиви карти на съкровището, че беше по-лесно да забогатееш, ако събереш колекция от тях и отвориш музей. Ако това е просто една от тях...

— Нашият информатор — не се поддаде на пораженческото настроение Роджър, — е открил сведенията в базата данни на разбит рейдер. Разбира се, ние проверихме думите му... освен това той вложи в този полет внушителна сума.

— Ами да — нервно се изкиска Франк, — бедният Грѐм направо си загуби главата по тази база.

— Хайде, проверявайте тогава! — Станислав махна към илюминатора с щедрия жест на собственик на вила, на когото са съобщили, че под външната му тоалетна може би се крие голямо нефтено находище. — Само че по-бързо, за да ни остане време да измислим резервен план.

— Франк, носиш ли данните за базата? — огледа се Роджър.

— Аха, качил съм ги на комуникатора — потвърди навигаторът, — те са само двацет терабайта. Само че ми е нужен достъп до тукашната система, за да предам чрез нея кодовете.

— Ден, заеми се. — Станислав изразително сигнализира с вежди на навигатора: „Гледай да не прави разни фокуси!“

— А паралелно, за да не губим време — продължи Роджър, — нека Вини да отлети до нашата база заедно с някой от вашите, да вземе оръжието и снаряжението... О, и да пусне кокошките!

— Капитане, да не сте си загубили ума?! — извика Франк, пред очите на когото преминаха всички мъчения с проклетите птици, както от фермерско естество, така и от гастрономическо.

— Термоскенера — припомни му Роджър. — Ако все пак се наложи да се крием в гората, кокошките ще ги разсеят. Избирай, Франк: ние или те?

Навигаторът млъкна, но по искреното страдание на лицето му можеше да се помисли, че капитанът без упойка му е отрязал някоя много важна част от тялото.

— Целия охраняващ робот ли да вземем? — делово уточни Вини. — Или само плазмометите?

— Целият няма да влезе във флайера — мрачно възрази Тиодор, хвърляйки погледи на принудително наложения му „съратник“.

— Значи няма друг вариант — разпери ръце Роджър. — Обаче вземете кученцето, то може и по земята да бяга след вас.

— Аха. Слушам. — Двамата пилоти се отдалечиха, стараяйки се да се държат на максимално разстояние един от друг.

— Ами нашата база?! — веднага се осмели да се обади Владимир.

— Няма да успеем да я опаковаме — реши Станислав, щом си спомни колко боклуци има там по масите, рафтовете и термостатите. Ако просто се даде заповед на базата да се сгъне, всичко ще се разбие и смачка. Работните ръце бяха необходими на капитана за друго, освен това той силно се съмняваше, че Балфер ще изчака обещаните три часа. По-скоро ще се убеди, че не се канят да излетят, ще се снижи и ще започне да търси кораба. — Давам ви петнадесет минути, за да изнесете от нея най-важното... и да изнесете, а не да извозите! — натърти капитанът.

— Какво значи „давате ни“? — опита се да се възмути Владимир. — Вие изобщо представяте ли си ценността на нашите изследвания?!

— Какво, да не би да сте успели да направите от своята мекекия биологично оръжие? — ехидно се осведоми Станислав.

— Maramekia! — почервения ученият.

— Е, ако накараме противника да изпие една епруветка, той за дълго ще излезе извън строя... — скромно съобщи Наталия, гледайки в краката си, за голям яд на началника си.

— Всъщност това е идея! — неочаквано запламтяха очите на Полина. — Тоест не да се пие, естествено... Но ние имаме лиофилно^[8] изсушени култури! Две ампули трябва да стигнат, ще ги смесим с някакъв прах за количество и зрителен ефект...

Момичето набързо изложи плана си, който отначало предизвика всеобщ нервен кикот, но в края на краищата получи капитанското одобрение и Джил като допълнение за монтажа на съоръжението. Михалич също нямаше против да им помогне, но него го изпратиха в склада да товари продукти, ако все пак се наложи да напуснат кораба. Вениамин се зае с лекарствата, а капитаните почнаха да изучават интерактивната карта на местността, съставена с помощта на апаратурата на лъжегеолозите. За съжаление, природни пещери наблизко нямаше и очевидно им предстоеше да се крият в блатата — тресавищата горе-долу щяха да ги защитят поне от пехотата.

Щом „видя“ Франк зад навигаторския пулт, „Маша“ демонстративно пребойдиса фона на вирт-прозореца в нежен, но незнайно защо несимпатичен жълто-кафяв цвят. Ден застана зад облегалката на креслото, опря се с ръце на него и педантично започна да следи всяко действие на пирата. Без да показва колко го дразни това, Франк с вдъхновени акорди на маестро се разходи по биоклавиатурата, като набърчи носа си — демек, всички нормални юзъри отдавна са минали на сенз-панели!

— Данните са въведени — неохотно доложи „Маша“. — Започвам проверка за вируси.

— Какво?! — чак подскочи темпераментният италианец. — На комуникатора на Франко Фумагали да има вируси? По-скоро ти ще ми ги пуснеш там! Незабавно прекрати сканирането и изпрати заявка, съгласно — хакерът погледна към вирт-прозореца, — протокол за повикване номер осем, на къси радиовълни.

— Всички мъже така говорите — „Маша“ непреклонно довърши проверката до края. — А ние, порядъчните жени, после трябва да се лекуваме, че и заразените файлове да премахваме! Извършвам търсене на честотите...

Изкинът замълча. Франк също затаи дъх и кръстоса пръсти — от това дали изобщо ще отговори базата на Алианса, зависеше цялата по-нататъшна операция.

— ... има отговор на честота седем мегахерца.

— Тя е тук! — радостно изкрещя хакерът, обръщайки се към Ден, поради липса на други слушатели. — Аз успях! Свети Байт, аз успях, намерихме я! Мадона миа, трийсет години цялата Галактика търсеше тази база, а я намерихме ние! Нека сега някой посмее да ме нарече неудачник!

— Прекрасно, остава само да вземем лопати и да я изкопаем — скептично отбеляза рижият, намеквайки, че това не е даже половината работа, а само началото.

Франк се овладя и се върна към работата.

— Предай кодовете! — нареди той на изкина, вече мислено потривайки ръце и надменно се обърна към „надзирателя“: — Това е, по-нататък ще се справя и без теб. По-добре иди да помогнеш на своите биолози.

— Когато се справиш, тогава ще ида — отрязва рижият, още по-силно облягайки се на заскърцалото кресло.

Като напук, красивото спасяване на света не се получаваше. Кодовете определено отиваха някъде, изкинът на базата не връщаше грешка във връзката, но Франк не получи нито отговор, нито приветствие от него.

Ден погледа как раздраженият хакер пуфти над логовете и направо попита:

— „Маша“, какво става?

— Той игнорира нашето предаване на данни — оплака се „Маша“ с тона на отхвърлена любовница.

— Откри Касиопея! — изсмя се Франк. — Сякаш това не е ясно...

— Изброй възможните причини — не му обърна внимание рижият.

— Технически неизправности — послушно започна „Маша“. — Проблеми с приемащото устройство. Проблеми с предавателя. Изтощени батерии.

— Cazzata^[9], там има стандартен термоядрен реактор! — ядоса се Франк. — Той може да работи триста години без прекъсване. И

въобще, стига глупости! Само пълен идиот може да пита системата защо тя самата не работи, а лично аз мисля да се поровя в настройките!

— Или изкинът на базата просто е също толкова тъп като този тип! — обиди се „Маша“, зареди нужния речник и с безупречно тосканско произношение завреца: — Tu sei un aminale, viscido, vergognati, mica sono una troia!^[10]

— Какво?! Ах, ти, porca putana!^[11]

— Тъп — замислено повтори рижият. — Аха. „Козленца мили, отворете ми! — Нашата майка има тънък глас, а ти твърде гръмка викаш!“ С каква скорост предаваш данните, умнико?

— А защо ме питаш мен, нея питай! — озъби се Франк. — Ако скоростта ви е стандартна, значи с осем терабита в секунда.

— Нашата е стандартна, да — изразително отвърна Ден.

Хакерът зяпна рижия с раздразнен и неразбиращ вид, който постепенно се смени с усилена мозъчна работа, а после с просветление.

— Точно така, нали базата е на повече от двадесет години! Тогава стандартите са били други, нейният приемник просто не успява да обработи нашите данни, или, което е по-вероятно, въобще не ги възприема като информация, затова и не отговаря! А я да видим какво ще кажеш за шестдесет и четири гигабита...

Времето вървеше мъчително бавно. Как изобщо предците не са озверявали от толкова ниски скорости?!^[12]

— Кодовете са приети — съобщи чужд мелодичен глас и върху работните вирт-прозорци се разгърна още един.

— Капитане!!!

Роджър и Станислав се забързаха към пулта, но вместо желаното меню за управление на базата, там се показва празно поле с мигащ курсор.

— За потвърждаване на достъпа се изисква отговор на контролен въпрос — изискано-вежливо съобщи програмата.

— Какъв въпрос пък сега? — смая се Сакаи. — Във файловете на Грѐм нищо такова нямаше!

— Контролен въпрос: назовете името на бабата на старшия товарач — неумолимо продължаваше изкинът на базата. — В противен случай след минута вашите кодове ще бъдат анулирани.

В горния ляв ъгъл на екрана се появи обратно отчитане на времето.

— Добре поне, че не обеща да анулира цялата база — промърмори Станислав. — Заедно с нас.

— Minchia^[13], ама откъде да познаваме тази проклетата баба?! — от вълнение Франк пак стана трагично-многословен. — Тя вероятно отдавна се е гътнала, а и внукът ѝ не е вечен, и какво тогава, за всеки нов товарач да се преправя системата? А ако той няма баба? Или, напротив, има цели две? И въобще, защо са ѝ на такава супер мега яка автоматизирана база живи хамали?!

— Действително, защо... — промърмори Сакаи, опитвайки се да улови проблясналата мисъл. — Франк, бързо отвори списъка на спомагателното оборудване! Какви мотокари е имало на базата?

Хакерът послушно разгърна файла и го скролна до нужния раздел.

— Малък мотокар „Magio“, товароподемност до един тон... „Veneta-3“, товароподемност до седемнадесет тона... Капитане, вие сте гений! Бабата на старшия товарач — това е „Veneta-1“ — Франк бързо запълни празното поле.

Програмата за секунда се замисли, а после със същия приветлив тон обяви:

— Имате още един опит.

Таймерът отново се завъртя.

— Опитай само „Veneta“, — посъветва Ден обезкуражения хакер. — Първите DEX-ове също са били без единици.

— И наистина е женско име — подкрепи го Станислав. — Пиши. Франк объркано погледна своя капитан. Роджър обречено кимна. През оставащите седем секунди и без това нищо смислено няма да успеят да измислят.

Този път изкинът размишляваше по-дълго. После прозорецът изчезна, предизвиквайки всеобщ разочарован стон, но отново изскочи, вече с цветна схема.

— Достъпът е потвърден. Дистанционното управление е разрешено. Очаквам вашите указания.

Радостно закрепелите и почти прегърнали се (но в последния момент опомнили се) победители алчно се втрениха в плана на базата, напомняща седеметажно здание с централна шахта.

— Аха, ето и входът! — Станислав забодя пръст в покрива. — Е, хайде, Сезам, отвори се!

— Мащаба! — предупредително изписка Франк, но беше късно.

Транспортният кораб затрепери. На масата зазвъня неприбраната от празника посуда.

— „Маша“, отвори шлюза!

Когато капитанът изскочи на горното стъпало, идващият отдолу тътен вече се усещаше с цялото тяло, наелектризирайки косата. На мъха той също не се хареса — Станислав дори не подозираше, че тази плесен може да пълзи с такава скорост. По оголилата се почва се извиха пукнатини и в центъра на поляната се отвори бездънна черна „уста“. Пропастта стремително се разширяваше и преди капитанът да успее да отмени заповедта, краят ѝ вече беше под кораба.

[1] За гасене на пожар се използват конусовидни червени кофи, с които водната струя се излива по-равномерно. — Бел.прев. ↑

[2] Едри японски феодали, на които са служили самураите. ↑

[3] Японски боен спорт и изкуство за фехтоване с меч. Частицата „до“ означава път, учение, способ, дълг. — Бел.прев. ↑

[4] В присъствието на дами Роджър не довършва поговорката: „С теб под едно дърво и по нужда няма да ида!“ — Бел.прев. ↑

[5] Наркотик. За пръв път е синтезиран от Франк Хърбърт. Не, авторите на тази книга не са го приемали. ↑

[6] По нея даже са снимали филм. ↑

[7] В научната фантастика пистолет, работещ на принципа на електромагнитното ускорение на тела с магнитни свойства. ↑

[8] Във вакуум при ниска температура. Методът се използва широко в микробиологията и хранителната промишленост, например при биойогурта, който се прави с такива сушени бактерии. ↑

[9] Експресивна италианска думичка — „глупости“. ↑

[10] Тази фраза беше предадена на авторите от един вежлив тосканец, който се стесняваше да им съобщи превода. ↑

[11] А това е ясно и без превод. ↑

[12] Потвърждаваме — озверяваха. ↑

[13] Ругатня, буквално „пенис“. — Бел.прев. ↑

Обстановката в рубката на „Звезден дракар“ ставаше непоносима. Балфер никога не се беше отличавал с търпение, въпросът беше само върху кого ще излее раздразнението си и в какъв обем то ще се е натрупало. Така че когато първият помощник Скуртул се престаши да се приближи към капитанското кресло, останалите пирати затаиха дъх.

— Изглежда Унилия Роджър не се съблазни от вашето щедро предложение, адмирале — предпазливо почна помощникът. — Измина вече час от обявяването на ултиматума, а уредите така и не засякоха никаква активност в предполагаемия район на базата.

— Изглежда — учудващо кротко се съгласи Балфер и екипажът дружно въздъхна. — Какво пък... Значи той сам избра съдбата си. Вие сте свидетели, че аз му дадох възможност да спаси жалката си кожа!

„Свидетелите“, на които още преди разговора с Роджър беше дадена заповед „да направят на пух и прах всеки кораб, който се опита да излети от планетата“, подмазвачески се захиха.

— Открихте ли мястото им на кацане? — след като изчака да утихне смехът, се осведоми адмиралът.

За командир на крайцер с осемдесет пирати титлата беше малко прекалена, но много харесваше на Балфер.

— Нощната страна, атмосферните смущения... — помощникът започна да се оправдава, сгушил глава в раменете си. — Трябва да се приближим до планетата поне на...

— Крайцерът остава на орбита! — отрязва Балфер. — Нали чухте какво каза оня с дръпнатите очи. Този психопат като нищо ще се направи на камикадзе. Изпратете катери, нека огледат сектора. А по-нататък... според обстановката. Хайде, размърдайте се! — повиши глас пиратът.

— Ще бъде направено, адмирале! — изпъна се като струна Скуртул.

Принципно заповедите можеше да се предадат и по комуникатора. Но първият помощник предпочете да се спусне две палуби надолу и лично да разтълкува същината на задачата на командира на абордажниците — мрачен плешив землянин по прякор Черепа.

— Не ми харесва тая работа — заяви той, щом изслуша новата заповед. — Значи Балфер се страхува да не надраска боята на

крайцера, а ние да се излагаме под ракетите? Никак не ми се нрави.

— Сам му го кажи — озъби се Скуртул. — И изобщо, на вас за какво ви дават част от плячката? Свикнали сте търговци да грабите и сте се отпуснали! Излагали се... Ами не се излагай! Имаш двајсет души, четири катера, а пък и ние ще те защитим, ако нещо тръгне на зло. А те там са само четирима — женска, сополанко и две бивши ченгета, които самият Зорг е повелил да трепем.

— А ако са успели да се окопаят в тази база? — продължи да се съмнява Черепа. — И ако почнат да стрелят оттам?! А на нас адмиралът ни нареди да не вземаме тежки оръдия и въобще по-малко да стреляме. Той още не е видял тази база, а вече трепери над нея като лирийска пясъчна змия над яйцата си.

— И правилно е наредил — съгласи се помощникът. — На твоите тъпаци само им дай свобода, половината планета ще отнесат. Забрави ли вече как унищожихте онзи асурийски транспортник? А неговият товар, между другото, такива кинти струваше, че можеше тройно да купи теб и твоите главорези. Не, Череп, базата ни е нужна цяла, иначе не отговарям за главата ти. Балфер... ами, сам разбираш. Така че се постарай.

* * *

Кокошките изгледаха Тиодор с подозрение, което при вида на Вини (вече без бронирания екип, но окичен с оръжие от глава до пети) прерасна в твърда увереност, че нищо добро не ги чака от тези типове. Птиците една след друга закрепяха и започнаха да се мятат из клетките, през мрежата полетя перушина, вонята на курешки рязко се усили.

— „Нова технология за консервиране“, а? — подигравателно уточни Тед. — Да не би тук някъде да сте насадили и картофи?

— Кой го казва — озъби се Вини. — За вашето земеделие въобще се полага затвор! Вие там вече да не сте изпушили всички междузвездни карти?

Тиодор злобно присви очи, но счете под достойнството си да се оправдава пред някакъв си пират.

Партньорите, станали такива по принуда, тръгнаха покрай стелажите, отваряйки вратичките. Но кокошките, дори тюркоазени и декоративни, си оставаха потресаващо тъпи и страхливи птици. Щом изскочиха от клетките, те категорично отказаха да напуснат товарния кораб. С неистово кудкудякане се разбягваха пред хората и се стрелкаха покрай стените назад, а в безизходните ситуации пърхаха като пробити балони — на зигзаг, удряйки се в тавана и в стелажите. Перушината се сипеше така, сякаш в кораба бушуваше тюркоазена виелица. И не само перушина — дрехите на преследвачите бързо се оцветяваха в зимен черно-бял вариант на камуфлаж.

— Край, писна ми! — изрева Вини и рязко спря насред отсека. — Сега сами ще ми излетят оттук!

И без повече да обръща внимание на квачките, изскочи от кораба. Тиодор учудено изхъмка, но напук на пирата все пак се опита да изгони кокошките сам, сменяйки тактиката. Действително, по-ефективно се оказа полека да избутва кокошките към изхода, вместо да ги плаши. Първите квачки вече престъпваха прага, когато от коридора се разнесе тропане и в отсека влетя, старателно ползвайки лапите си като спирачка, уникалният екземпляр *canis slepyanicus*. Кокошките отново закудкудякаха и запърхаха, но кученцето хич и не мислеше да ги гони.

То просто по-нашироко разтвори лапи и „излая“.

... Когато Вини се върна в отсека, Тед вече беше станал, но на дузина разхвърляни по пода телца този подвиг не беше по силите.

— Пак се получи проблемче с инфразвука — загрижено поклати глава Вини. — Но важното е, че се изметоха оттук!

Тиодор разтърси глава, за да премахне от ушите си пищенето от „лая“.

— Важното е — с чувство каза той, — че сега имам по-важна работа от това да ти счупя главата!

— Винаги на твоите услуги — подигравателно се поклони Вини. — Само не забравяй да си подновиш медицинската застраховка.

— Аз поне имам такава — парира Тед. — А ти можеш да разчиташ само на някой фелдшер в затвора.

Вини злобно се ухили, вдигна една кокошка, подхвърли я в ръката си... и внезапно я хвърли към Тед. От удара в гърдите пилотът се олюля, но успя да хване „снаряда“ и с нецензурен вик да го отправи

към адреса на подателя. Елемент на изненада вече нямаше и Вини с лекота отби телцето, но после в него се вряза доста по-тежкия и вбесен Тиодор. Ръмжейки и плюейки пера, вкопчилите се един в друг пилоти се затъркаляха по пода. Вини имаше богат опит с армейските боеве, Тед — с уличните битки без правила, но резултатът от сбиването на хлъзгавия нацвъкан под в полумрака на отсека се решаваше само от злобата и грубата сила. А те бяха горе-долу наравно у побойниците.

Накрая Вини успя да извие ръката на Тед, но само защото той се разсея от извънпяването на комуникатора.

— Къде сте сега? — изиска отчет Станислав и щом чу подозрително пуфтене, напрегнато уточни: — Всичко наред ли е?

— Да-а-а... — изстена пилотът, опитвайки се да ритне врага в корема.

Вини бързо отпусна ръце и хвана своята слушалка.

— Какво става там при вас?! — Роджър явно стоеше до Станислав и беше побързал да звънне на своя пилот.

— Нищо, кеп — бодро рапортува той, слизайки от Тиодор, който все пак отмъстително го ритна на изпроводяк. — Всичко върви по план.

— Наистина ли? — подозрително уточни Станислав.

— Наистина. — Тед потри болящото го рамо и показа на противника си юмрук. — Извинете, забавихме се с тези глупави птици. Сега ще се натоварим и ще долетим.

— Давайте по-бързо. — Гласът на капитана беше разтревожен. — Изглежда „лошите пирати“ са решили да не чакат часа хикс. „Маша“ съобщи, че крайцерът вече е пуснал катерите и след две минути те ще навлязат в атмосферата.

— По д-д-дяволите! — изруга Тиодор. — А какво стана с базата на Алианса? Намерихте ли я? В добро състояние ли е?

— Сам ще видиш — кратко отвърна Станислав и явно получи от изкина нова информация, защото стана още по-сериозен: — Връщайте се. Бързо!

— Да, капитане!

Двамата пилоти скочиха и се хвърлиха да изпълняват разпорежданията, забравили за разногласията си. Подбраното снаряжение и оръжие вече лежеше край машината (Петрович, мушнат

в салона първи, възбудено скачаше по креслата и чуруликаше), за Тед остана само по-компактно да го опакова, докато Вини оставяше из кораба и жилищния модул „подаръци за неканени гости“.

— А ти не се биеш зле — някак между другото отбеляза пиратът, когато флайерът вече летеше към поляната, заради конспирацията без да включи даже бордовите светлини. — За биолъохман, естествено...

— Можем да го повторим при случай — изръмжа Тиодор, напрегнато вглеждайки се надолу. На базата също нямаше никаква светлинка.

— Дадено — съгласи се Вини. — Загубилият черпи с питие. Запиши си някъде, че аз предпочитам скоч.

За негово учудване, пилотът се протегна към жабката със свободната си ръка и извади... не, не тефтер, а кенче бира. Кое то небрежно хвърли на коленете на Вини.

— Ето, за да не забравиш — язвително обясни той. — Впрочем тъмното от тази марка също ще свърши работа.

* * *

Черепата никак не обичаше десантите на планети. Корабите, дори орбиталните станции, бяха друго нещо: бързичко долитаха до тях, пробиваха дупка в обшивката, скачаха вътре и веселбата започваше. На планетата първо се налагаше дълго и досадно да се промъкват през атмосферата, а през това време отдолу имаше куп съоръжения, мечтаещи да превърнат бедния пират в облаче.

Освен това всеки път, щом катерът изпълняваше противозенитна маневра (тоест клатеше се нагоре, надолу, настрани и изобщо се правеше на пияна пчела), Черепата започваше да страда от въздушно-космическа болест. Не помагаша даже таблетките, които с шепи му даваше корабният док.

Пилотите не по-малко искаха да живеят от десантчиците, затова два тежки катера се снижиха още над океана, а в района на целта минаха на бръснещ полет и максимална скорост. Камерите даже не успяха да запишат картина, наложи се да направят по-бавно втора обиколка, а на третата...

— Тук нещо не е както трябва! — уверено обяви Черепата.

— Какво именно, командире? — предпазливо се поинтересува седящият редом пилот.

— Всичко! — раздражено подхвърли командирът. — Особено ето това! — Той посочи с пръст вирт-прозореца, където под надписа „цел номер едно“ трептеше изображението на „квачковоза“. — Ние висим точно над тях, а те все още не стрелят.

— А сигурно ли е, че са онези, които ни трябват? — засъмнява се пилотът. — Ти нали каза, че срещу нас ще има корвета, а това е обикновен товарен.

— Товарен кораб също може да имат. — Преди две седмици Черепата едва не си скъса коремните мускули, цвилейки от смях над историята за космическите крадци на кокошки. Обаче сега, когато Унилия Роджър като нищо можеше да държи абордажния катер на прицел, някак си не му беше смешно.

— Ей, вие там, заспахте ли?! — Смущения изкривяваха гласа, а изображение не се предаваше изобщо. Черепата разбра само по мигащата иконка, че с него се е свързал първият помощник. — Вече пет минути си увиснал на една и съща височина като сам знаеш какво!

— Изучавам обстановката — озъби се абордажникът.

— Обстановката?! — Скуртул понижи глас. — Сега аз ще ти разкажа за нашата обстановка! Тук на две крачки от мен е Балфер, зъл като центавриански опашкоцип. Ако ти се туткаш още, катерите надолу ще поведе някой друг и офицерската част от плячката също ще бъде за него! Хайде, спускай се и не се бой — кисело добави помощникът. — Ако започнат да стрелят, ние ще те прикрием.

— Ще ни прикриете, как пък не — измърмори пиратът в изключилия се комуникатор. — Когато от нас останат въглини...

Но ако Скуртул не лъжеше за настроението на шефа, беше опасно да се мотаят още. В подобна ситуация Черепата беше станал командир на абордажниците, а неговият разжалван в редник предшественик неистово благодареше на боговете, че леко се е отървал.

— Тръгваме надолу — разпореди Черепата. — Кацни до кораба. Не, чакай! — тутакси премисли той. — Нека по-добре нашият катер да остане горе като прикритие. А да се приземи втората група.

„Я го виж хитреца“ — помисли си пилотът, но разбира се, не възрази. Да се намъкне под обстрел му се искаше не повече от

командира.

* * *

Флайерът увисна над пропастта, в която се беше превърнала поляната.

— Ама че вратичка! — Тиодор рискува да наруши секретния режим и освети надолу с фенерчето на комуникатора. Стената на шахтата металически блесна. — И къде да кацна сега? На покрива ли?

Товарният кораб стоеше не на ръба, а върху ръба — линията минаваше горе-долу по средата на гост-командната. Още два метра и надвисващата част щеше да натежи повече.

— Това не е лоша идея. — Вини хвърли зад борда кенчето от бира и то, въртейки се, беззвучно потъна в тъмнината. — Ще служим за противотежест.

На базата на микробиолозите, на противоположния край на дупката, ѝ беше провървяло повече — земята беше отрязана точно до прага и на него объркано пристъпваха от крак на крак учените, които не се решаваха да преминат по ръба на пропастта до гората.

— Сега ще разтоварим и ще дойдем да ви вземем — обеща Тед.

Наложи се да се промъкнат в кораба през горния люк и през него да предават донесеното снаряжение. С това се заеха капитаните, без да се гнусят от черната работа. На пилотите беше дадена по-важна задача. Триизмерната схема на базата вече висеше над холографската платформа, при такава разделителна способност можеше да се разгледат даже вентилационните решетки.

— Вижте. — Ден беше отворил поредното бурканче кондензирано мляко и застанал прав, пиеше направо от него. — Трябва да докарате кораба ето тук, на четвъртия етаж, в седмата или втората клетка. От тях е най-близо до командния център.

— А не може ли, напротив, да закараме товарния кораб подалеч? — предложи Вини. — За да отвлечем вниманието от центъра?

— Ако у тях е не само главата на Греъм, но и кодовете му, то ще имат и плана на базата. Между другото, тя е мобилна, размества се по желание на собственика. — Франк хвана с пръст един от блоковете и го премести на най-долния, шести етаж. Блокът сърдито помига в

червено и се върна на предишното си място. — Но този фокус може да бъде направен само от командния център, затова първо там трябва да попаднем.

— Щом трябва на четвъртия, на четвъртия ще идем — съгласи се Вини. — Лесна работа, ще ви закарам.

— Ъхъ — потвърди Тиодор, наежвайки се отново, — за мен е лесна работа.

— Ти си цивилен пилот — снизходително възрази пиратът, — а тук започват военни действия.

— Ти първо измий катера си, а после ме учи да летя!

Вини леко се смути — катерът беше измит, но не успяха да го поправят.

— И товарният ви кораб не изглежда много добре — посипа сол в раната Тиодор. — Да не сте правили задни салта по него?

— Ако на теб ти се налагаше да се приземяваш в такива условия, от него щеше да остане само купчина желязо!

— Вини, ти ще полетиш на разузнаване с флайера — прекъсна започналия спор Роджър, който през времето на отсъствие на пилотите беше успял да обсъди със Станислав плана за действие. — Така че иди да се поупражняваш в управлението му и прибери учените. Франк, ти прехвърли ли всички данни от „квачковоза“?

— Тъкмо свършвам, капитане! — Хакерът се върна на пулта, убеди се, че копирането по отдалечен достъп е успешно завършено и нареди на изкина да изтрие изходните данни.

Ден остана да стои пред плана, стараяйки се да го запомни колкото се може по-подробно. Надали ще има време ежесекундно да го сверява с комуникатора, а в дадена ситуация от мигновения избор зависи животът им. Тиодор вече беше видял всичко интересно за себе си — ширината на шахтата и вида на нужния порт, но се направи, че също е погълнат от изучаването на базата. А междувременно ръгна приятеля си в хълбока и заговорнически прошепна:

— Денка, как мислиш, кой от нас е киборг?

Ризият го изгледа с вид: „Сега това ли е най-важният въпрос за теб?“

— Ами иска ми се да знам на кого мога да се доверя, а на кого... не много — обясни Тиодор.

— Лично аз ти се доверявам на теб — отрязва навигаторът. — А на Владимир — не много, даже ако той е човек.

— Да, но... Чувал ли си онази история с престъпниците? Шестима души са били разпознавани по ДНК-то им, което на тънък слой е било размазано по стаята.

— Те да бяха откраднали и атомна бомба и да бяха се опитали да я разглобят. — Ден побутна холограмата и я накара бавно да се върти.

— Теб не те ли притеснява, че по нашия кораб се разхожда бомба, на която непонятно какво ѝ е нужно и която неизвестно кога ще избухне?

— Тед, остави ме на мира. — Схемата се завъртя на другата страна. — Трябват ми поне още две минути и е желателно никакви киборги... а още по-добре и хора да не ме разсейват.

— Нима дори не ти е интересно кой е той?!

— Аз съм, аз — разсеяно отвърна Ден. — Доволен ли си? Щом свърша, ще ти извия врата, за да не кажеш на никого.

Разочарованият Тиодор подло мушна пръст в бурканчето, облиза го и изпроводен с вяли ругатни, тръгна да провери не се ли отнася Вини зле с неговия флайер.

* * *

Никой така и не стреля по абордажния катер, дори и когато той се снижи на пет метра, увисна над загадъчно притихналия вражески стан, отвори „шушулката“ на десантния отсек и изтръска оттам на земята осем „грахчета“. Зелените кръгчета на тактическата схема тутакси се разпределиха по двойки, втурнаха се към входа в жилищния модул и корабния шлюз и изведнъж замръзнаха на половината път, спрени от тревожния писък на скенера. На схемата избухнаха малки ярки точки.

— Имаме проблеми, командире! — изписка комуникаторът. — Тук навсякъде има проклети мини!

Черепата прие тази новина почти радостно. Мините са нещо лошо, но привычно. С движение на пръста си по схемата командирът обърна камерата на шлема на един от абордажниците към близката мина и не съдържа ехидния си смях.

— Това е лека противопехотна мина, глупаци! — съобщи той. — Най-много да одраска бронескафандрите ви. Хайде, Феломор, заповядай на някого да мине през тях.

След кратка пауза (и явно бурен спор) едно от „грахчетата“ се помръдна и запълзя към кораба. Точиците премигнаха няколко пъти, но взривове не последваха.

— Изглежда — с облекчение изхриптя Феломор, — тези тъпаци така са бързали, че са забравили да активират минното си поле.

Отново нещо загложди неприятно под лъжичката Черепа. Абордажникът спокойно дойде до входа в „квачковоза“ и погледна вътре.

— Тук има нещо странно — объркано доложи той. — Всичко е преобърнато с главата надолу... И има някакви люспи на пода... Мърда-а-т...

— Люспи?! — с недоумение попита Черепа. — Да не са разсипали отрова там? Или са пуснали някакви извънземни животни? Я да погледна... — Той увеличи изображението и се вгледа в гъмжащите на екрана синевати ивици. — Ама това са пера! Просто течението ги мести.

— Пера? — озадачено повтори абордажникът. — А те опасни ли са?

— Ти никога ли не си виждал птици?!

— Само на картинка. Аз нали съм родом от Ледена луна, ние там имаме само дървеници и хлебарки.

— Ама че глупак — промърмори Черепа, превключвайки на канала на командира на групата. — Феломор, изглежда, че тук всичко е чисто. Нека твоите хора бързо претърсят кораба и хангарите и да летим към втората точка.

— Разбрано, започваме — с развеселен глас потвърди той.

— И приземете катера — добави Черепа, — няма защо да хаби гориво.

— Ъхъ — отвърна Феломор. — Летецо, чу ли? Идвай тук с железото си.

Точките на схемата отново премигнаха, но Черепа не им обърна внимание. Напразно.

Вини беше предвидил, че абордажниците ще бъдат с бронирани скафандри. И беше използвал мините само в качеството им на датчици.

Веднага щом те засякоха вибрацията на почвата, предизвикана от приземяването на катера, изкинът на товарния кораб саможертвено пусна ССК.^[1]

— Ей, командире, виж какво става с реактора им! — разтревожено извика пилотът на Черепа. — Скенерът показва нещо странно...

Едва щом хвърли поглед на екрана, Черепа скочи от мястото си и с ужасен глас закрещя:

— МАХАМЕ СЕ! Изчезвайте оттам!!!

* * *

Трябваше да се спуснат в шахтата с изключени светлини, а да се нареди на изкина на базата да освети портовете беше още по-опасно — отгоре тя щеше да засияе като лунапарк. Вини предпочете да сложи визьора си и да махне купола на флайера.

— Значи през цялото това време ти си имал уред за нощно виждане?! — възмути се Тиодор.

— Да, но ти не си питал — ехидно отвърна пиратът, активирайки го и любуйвайки се на злобно-зеленото лице на колегата си. — Аз мислех, че не ти трябва.

— Тед, върви на мястото си — извика го Станислав от шлюза. Вече не беше безопасно да използват комуникаторите. — Ще тръгнем, веднага щом се убедим, че пътят е свободен.

— Ако само го одраскаш... — Тиодор придирчиво изтри едно петънце от страни на флайера, но то се оказа от местната флорофауна и така прилепна към пръста му, че се наложи пак да го търка и отлепя.

— ... то ти ще го пребоядисваш — ухили се Вини, хващайки щурвала. — Отдръпни се, цивилен!

Бившият сержант искаше ефектно, по красива дъга, да се гмурне в пропастта, но флайерът се оказа твърде поривист и скочи в нея като планински козел, изтръгвайки от двамата пилоти няколко неприлични думи.

— Тиодор! — повиши глас капитанът.

Младежът прощално се изплю в шахтата и се върна на кораба.

Етажите се оказаха много високи, при това с дебели прегради, в които се помещаваха въздухопроводите, кабелите, гравитаторите и останолото оборудване. Флайерът бавно „потъваше“ покрай огромните врати-пристанища, в чиито дълбини като корали се бяха разперили ремонтните работи, като червеи висяха гроздове кабели и сребристо проблясваха „бърлогите“ на тунелите за гасене. Там се въдеха и „живинки“ — няколко хищни очи-датчици на камери изпроводиха машината. Когато флайерът прекалено близо се приближи до един от портовете, насреща се протегна скачваща „лапа“, но Вини нелюбезно се отклони от ръкостискането ѝ.

Пилотът така се увлече да разглежда „пещерата на съкровищата“, че дори не се учуди, когато в нея изведнъж стана светло, сякаш слънцето, без да се съобразява с облаците и кое време от денонощието е, реши да озари това великолепиe, за да доведе до екстаз пиратския триумф. Миг по-късно шахтата се изпълни с тътен и скърцане. Огромните плочи потреперваха, разтревожени от неведома сила, от процепите изригваха фонтани от прах. Но базата устоя, създателите ѝ я бяха конструирали за далеч по-големи натоварвания.

— Кеп — хвана комуникатора Вини, щом се опомни, — какво става там при вас?!

— Тъкмо това се канех да те попитам и аз — веднага отговори Роджър. — Преди две секунди в района на „квачковоза“ нещо така гръмна, че товарният кораб на биолозите едва не падна в шахтата. А сега там над гората се вдига една симпатична гъба. И това явно не е изстрел от орбита, щяхме да го засечем. Ти случайно не знаеш ли какво би могло да избухне така?

— Ами... — смути се Вини, — досещам се. Само че не очаквах, че ще избухне толкова силно...

— С теб ще обсъдим тези догадки — зловецът обеща Сакаи, — после, когато имаме време. А сега докладвай обстановката. Какво откри там?

— Всичко, каквото е нужно, кеп! — бодро съобщи Вини, радвайки се, че разговорът за последствията от неговата инициатива се отлага (а дано бъде и забравен). — Тук има много място, спускайте се!

* * *

Дори през нощта и от птичи (в случая флайерен) поглед бившият лагер на Сакаи изглеждаше впечатляващо с алено светещата яма на мястото на кораба и полегналите дървета с многочислени светлинки от огньовете между тях — следи от падащите наоколо нажежени отломки.

Нямаше смисъл от спускане по-надолу — първо, на флайера отсъстваха датчици за радиация, а второ, и така беше ясно, че тук няма какво да се гледа.

— Проклет психопат с дръпнати очи! — измърмори Балфер, обръщайки флайера към следващата точка от маршрута. Настройването на адмирала, и без това не много радостно, се развали окончателно. Ами ако Роджър по същия начин взриви и базата?! От него може да се очаква...

„Поне — жлъчно се усмихна пиратът, — бившето ченге няма достатъчно мозък или смелост да се възползва от успеха с взрива на товарния кораб.“ „Сигуре“ без проблем можеше да унищожи със стрелба леките катери, докато те бяха заети с измъкването на абордажниците от блатото — отхвърлените от взрива бронирани скафандри потънаха в него по-дълбоко от рязката от приказката. Но Сакаи по някаква причина предпочете да се спотайва.

Балфер, напротив, се окуражи дотолкова, че след кацането на крайцера (за всеки случай в съседния сектор) взе своя личен флайер. Разбира се, не само за да се полюбува на ямата. Главатарят на пиратите беше заинтригуван от съобщението за „цел номер две“, която отблизо се оказа древен извънземен кораб.

Веднага щом флайерът докосна земята, пред него се изпъна първият помощник, зад чието рамо виновно пристъпваше от крак на крак командирът на абордажниците. Балфер едва плъзна поглед по него и демонстративно се обърна към Скуртул:

— Докладвай!

— Чистите загуби засега са две — започна помощникът, опитвайки се да смекчи трагедията с оптимистичен тон. — Пилотът на втория катер е смачкан като питка и още не сме намерили онова момче, което в момента на взрива се намираше до кораба. Локаторът на скафандъра му не издава сигнал, а отломките от кораба са разхвърляни из цялата гора. Още двама док реши да замрази засега, четирима лежат в лазарета със счупвания, а един късметлия се размина само със синини. При първата група няма загуби...

— Лошо смяташ — процеди Балфер. — Тези тъпащи съсипаха катера и осем бронирани скафандри.

Черепата, които почти беше си върнал нормалния цвят на лицето, отново пребледня.

— Аз изброих само безвъзвратните загуби — започна да се оправдава помощникът, — а катера ще ремонтираме, когато завладеем базата. И ще измием скафандрите.

— Когато завладеем... — злобно повтори адмиралът. — Вие поне намерихте ли я тази база?!

Помощникът се заколеба. По-голямата част от времето до идването на шефа беше загубена за изваждане от блатото на зловещите абордажници.

— Струва ми се, че да... — измънка той.

— Какво значи „струва ми се“?! — избухна пиратският водач. — Ремонтната база е дяволски огромно нещо, трудно е да я объркаш с нещо друго!

— В района, отбелязан като цел номер три, е открита голяма метална плоча с непонятно засега предназначение — предпазливо съобщи помощникът, опасявайки се да не бъде наказан за още един гаф. — Възможно е да има някакво отношение към...

— А към какво друго, според теб, може да се отнася? — язвително го прекъсна Балфер. — Към поредната извънземна развалина? Да не мислите, че тук е галактическо сметище за скрап?! Всъщност къде е той?

— Кой? — престорено се учуди Скуртул.

— Корабът на извънземните! — изрева Балфер, загубил остатъците от търпението си. Той вече беше съобразил, че хората му са се изправили пред него не просто така. Зад гърбовете им явно ставаше нещо интересно... и нередно.

— А-а... Той е тук — призна помощникът и направи крачка встрани. Черепата се поколеба за миг и също се отмести.

Зад тях се оказаха обрасъл с мъх и храсти хълм и седмина пирати от абордажната команда на колене, опрели чела в земята.

— Какво става тук?! — смая се адмиралът.

— Дватамата вдясно просто повръщат — съчувствено съобщи помощникът. — Нагълтаха се с тиня. А фреаните, такова, молят се...

— Молят се?! — Учудването на Балфер беше толкова голямо, че измести по-голямата част от злобата. — А тези горили какво, религия ли имат? Аз мислех, че те са толкова тъпи, че не могат да мислят за нещо по-далечно от утрешния обяд!

— И ние така мислехме — въздъхна Скуртул. — Но, по техните думи, това проклето ръждиво корито е корабът на известен междузвезден първооткривател от тяхната раса, нещо като Колумб, само че освен това е и светец. И те непременно трябва да отправят молитви за пречистване на душата му, иначе тя ще ги преследва и отмъщава.

— Ама че глупост! — поклати глава Балфер. — Тоест вярвам, такава идиотщина не е възможно да се измисли, поне на теб със сигурност няма да ти стигне мозък. Добре, колко още ще се молят?! Час, два?

— Три — промълви помощникът. — Дни.

— Потресаващо — след много дълга и много зловеща пауза процеди адмиралът. — Да, именно, потресен съм до дъното на душата си! И какво да правим сега? Кажете ми, мили ми Скуртулчо, какво да предприемем по-нататък? Да се върнем на крайцера и да чакаме? А може би направо да плюем на всичко и да отлетим?! Вярно, че не ни е изгасен двигателят, но предполагам, че това не е проблем. Нали винаги можем да уговорим моя добър приятел Роджър Сакаи да ни позволи да се възползваме от станцията на неговата чудесна нова база. Харесва ли ти идеята, Скуртул?

— Ъ-ъ... не много, адмирале — призна помощникът.

— Ами и на мен не много! — сухо каза Балфер, като престана да се прави на шут. — Свържи се с крайцера. Нека оставят една смяна при уредите и оръдията, а всички останали безделници да идват тук. Има работа за тях.

* * *

Скачването премина безпроблемно. По-точно, пасажерите дори не разбраха, че корабът вече е в порта, толкова меко и беззвучно се заключиха прикрепващите части. Базата мигом направи диагностика на гостенина и над пулта се разгърна приветствен вирт-прозорец със

списък на услугите за дадения модел. Най-приятното беше, че в него нямаше графа „цена“.

— Еха! — възхити се пилотът. — Даже може да се нанесе цветно свръхздрави покриване на целия корпус!

— Аха, розово на маргаритки — промърмори Станислав, спомняйки си за Николай.

— Какво?!

— Засега ще се ограничим с гасенето — със съжаление реши капитанът. В списъка имаше куп необходими и полезни неща като допълнителни дюзи и ъпгрейд на системата за приземяване. — Ако около кораба почнат да се суетят ремонтни работи, това веднага ще привлече внимание.

— А може би нека привлече? — предложи Роджър. — Докато Балфер се разправя с товарния...

— Не — твърдо възрази Станислав. — Още не съм изплатил кредита за него. Освен това, на какво тогава ще отлетим отук?

— Те при всички случаи ще забележат единствения кораб в базата — забележа Сакаи, поразен от тежестта на първия аргумент.

— Без ремонтни работи той може да мине за захвърлен в паника — разбра мисълта на капитана Ден. — И едва ли ще почнат да стрелят по него, особено ако оставим отворени шлюзовете.

— Няма да почнат — потвърди Джил. — Балфер е алчен като хамстер. Може той самият да заповяда ремонт, хи-хи, тъкмо ще поправят всичко, докато се върнем.

Екипажът съчувствено изгледа романтичната оптимистка, но никой не коментира.

— Затваряй шахтата — нареди Станислав на Франк и входът в базата послушно се сви, а на тавана на дока и по всички коридори бавно засветиха светлинни панели.

Мария Сидоровна незабелязано се прекръсти и пъхна в уста скрития от празника карамелен бонбон.

— Вини, при теб чисто ли е? — попита в слушалката Роджър.

— Да, кеп, разтоварвайте! — тутакси отвърна пилотът. — Аз вече докарах един мотокар.

Разтоварването не отне много време. Оборудването лежеше на купчини в гост-командната — оръжие, кутии с продукти, мешки с лични вещи. Наталия в сребрист биозащитен костюм трепетно

притискаше към гърдите си голяма бяла кутия с надпис: „ВНИМАТЕЛНО! БИОЛОГИЧНА ОПАСНОСТ!“ Мария Сидоровна — купчина дневници и папки. Владимир се възмущаваше, искайки оръжие за себе си или поне бластер. Станислав неубедително се оправдаваше, че на такъв юнак и шокер ще му стигне (ако биологът случайно стреля в някого от своите, то нека работата се ограничи с парализа). Наложил се да му дадат зашеметяваща граната от личните запаси на Роджър, за да се отърват от него.

Успяха да пренесат всичко на три пъти. Станислав се огледа към кораба и внезапно усети стягане в гърдите — за тези три седмици корабът му беше станал дом и на капитана никак не му се искаше да го остави за поругаване от орда космически варвари. Но нямаше избор.

Последен по стълбата се спусна Тиодор. В едната си ръка пилотът държеше металния лост, с другата трепетно прегръщаше бидона с канабиса.

— Ама какво е това?! — възмути се Станислав. — Незабавно хвърли тази гадост!

— Това не е гадост — обиди се пилотът, — а моят домашен, тоест корабен любимец!

— Как въобще си успял да го пренесеш през скенера?!

— Това е само едно храстче, и то съвсем младо, колко канабиноиди да има там?! — горещо се застъпи за своя любимец Тед. — Освен това може пък да го отглеждам за конопено масло, за въжета...

— Да беше посадил и мак в сандъка от лисицата — раздразнено го посъветва Станислав. — За кифлички. Хвърли го веднага, чуваш ли? Това е заповед!

Тиодор се нацупи и по-здрово притисна бидона към себе си.

— Абе майната му — неочаквано се застъпи за колегата си Вини. — На мотокара има още много място.

— Кой тук е капитанът?! — възмути се Стас, измествайки спора от конопен в принципен.

— Да — съгласи се Роджър, на когото също не му харесваше особено, че чужд човек командва неговите хора, — наистина кой е?

— Предлагам да проведем открити демократични избори — със сериозен вид каза Полина. — Кой е за Станислав Федотович? — Момичето първо вдигна ръка.

— Не е честно, вие сте повече! — сети се Роджър, не дочаквайки „преброяването на бюлетините“.

— Нека да въведем избиращен ценз — веднага се намеси Вини.
— Един бластер — един глас.

— Аз няма да се подчинявам на пират — отрязва Станислав. — Без значение има ли той бластер или не.

— Аз също не съм ви давал васална клетва — раздражено подхвърли Сакаи.

— През ранното земно средновековие — забеляза Ден, сякаш между другото, — вождовете на враждуващите кланове излизали по средата на бойното поле и се биели в ръкопашен бой. А армиите са ги окуражавали с викове и удари по щитовете.

Капитаните се опомниха и се смутиха.

— И как, според вас, ще е честно? — изкашля се и попита Станислав.

— Ами... Дайте например да хвърлим монета. — Всъщност Роджър също не беше против един да командва, за да не възникват в бъдеще подобни спорове.

— А имате ли такава?

Сакаи се поколеба и въпросително изгледа екипажа си. Джил от вежливост се потупа по джобовете, останалите веднага поклатиха глави — никой не се беше сетил да вземе на „квачковоза“ такава рядкост.

— Може би това ще свърши работа? — Полина протегна на Станислав сребристо медальонче с халка за окачване. От едната му страна беше гравирен номер, а от другата — надпис „Мося“. — Това е от неговия нашийник... За спомен...

— Става — съгласи се Станислав, като повъртя медальона между пръстите си. — Е, кой ще бъде Мося?

— Не и аз — тутакси се отказа Сакаи. — Номер както и да е, но кучешко име не искам.

— То е щуреково! — възмути се Полина. — И само ако знаехте колко беше сладък и умничък...

— Докато не умря — с половин глас добави Ден.

— Както кажете — не почна да спори Стас и веднага подхвърли медальона.

Той добросъвестно се завъртя във въздуха, още няколко пъти подскочи на пода, сърдито зазвънтя и замря.

— Не ми провървя — разочаровано изкоментира Роджър. — Какво пък... Какви са заповедите ви, капитане?

Междувременно в неразборията Тиодор остави канабиса на задната седалка на флайера и Станислав благополучно забрави за него.

Вини ръгна Сакаи в хълбока и тържествуващо прошепна:

— А ти се присмиваше на моето кученце!

Роджър си помисли, че професията на пилота нанася на човешката психика необясними и необратими изменения.

— Всички ли са тук? Един, двама... — Станислав бързо преброи „своите“ и по инерция продължи с питаския екипаж. — Тринадесет. Като че ли сме всички, може да продължаваме.

— Числото е някак... — настръхна Франк. — Неуспешно.

— Предлагате веднага да убием някого, за да станем щастливо число? — язвително се поинтересува Станислав.

Франк енергично заклати глава и се скри зад Вини.

— Но ако погледнем от друга страна — оптимистично забеляза Полина, — нали на онези пирати им предстои да воюват с тринадесет!

— Когато те са повече от петдесет, мистиката минава на втори план — въздъхна Сакаи. — Добре, движим се към командния център... В смисъл, изпълняваме заповедта на капитана.

Вини се канеше да се върне зад щурвала на флайера, но там вече седеше Тед.

— Ей, махай се отгук! — възмути се бившият сержант.

— А какво значение има кой ще кара? — „с недоумение“ се поинтересува колегата му. — Нали сме — хо-хо! — един отбор.

— Ами тогава ме пусни мен, щом няма значение!

— Вдигнал си си задника, загубил си си мястото — вече без заобикалки съобщи Тед, запалвайки двигателя. — Сложи си колана!

[1] Система за самоунищожаване на кораба. Инсталирана в случай на завладяването му от враждебни извънземни, зараза от смъртоносни вируси и просто заради тръпката на екипажа. ↑

Плътно набитите с пирати катери висяха над поляната като три врани, разглеждащи апетитен, но твърде подозрителен лисичи труп. Адмиралският флайер беше на двойно по-голяма височина, за да може, ако стане нещо, бързо да изчез... тоест да оцени ситуацията цялостно.

Покривът на шахтата, осветен от прожекторите, матово блестеше. Мъхът не бързаше да пълзи върху краищата ѝ, опасявайки се от някой нов номер. Всъщност, единствената поляна на много километри оттук се беше образувала точно заради подземния комплекс, който не се хареса на чувствителните корени на дърветата.

— Този негодник вероятно е заложил някакъв капан и там — с отвращение каза Балфер, гледайки към сгушената в края база на микробиолозите. Той не можеше да различи надписите върху нея, но антената на покрива навяваше лоши подозрения. Ами ако това е система за прихващане на целта?

— Втори реактор в тази съборетина няма — доложи Скуртул, щом проучи показанията на уредите. — Но скенерът все пак напипа някаква техника.

Адмиралът още повече се убеди в мнението си.

— Я стреляйте по нея от оръдията! — нареди той, за всеки случай отлитайки още малко настрани. — Гледайте само да не закачите базата.

Тази заповед хареса на пиратите доста повече от десанта на пехотата. Катерите се обърнаха, описаха кръг, насочвайки се към целта и координирано изплюха снарядите. От извисилия се стълб огън, дим и парчета обшивка величествено, като ковчега на гоголевата паночка^[1], излетя сандъкът с цитометъра и по красива дъга падна в гората. От звука, с който ценният уред се разби на пух и прах, директорът на НИИ по микробиология би побелял веднага.

Балфер остана доволен и щом се убеди, че нищо повече няма да се взривява долу, нареди да се приземят. А същевременно да се подготвят за предаване на отнетите от Грeъм кодове.

* * *

Благодарение на Ден нито веднъж не се наложи да сверяват с картата. Вратата на командния център по нищо не се различаваше от

тези вляво и вдясно, но рижият уверено се протегна към копчето за отваряне.

Крилата се отвориха и първото, което се хвърли в очите на Станислав, беше централният пулт с широка площадка за холограма, около която стояха десетина кресла. В едно от тях някой седеше, от входа се виждаха само лакътя му и лежащата на пода фуражка.

Капитанът за всеки случай насочи бластера си към него, а после вече се изкашля. Лакътят не трепна. Станислав и Роджър си размениха изразителни знаци и крадешком заобиколиха креслото от двете страни. След което смутено наведоха оръжието и се изправиха. Останалите правилно го изтълкуваха като „няма опасност, може да влезете“.

Зад пулта седеше скелет в пращен, някога черен, адмиралски мундир с избледнели от времето ширити. На пода край креслото лежеше бластер, а в слепоочието на черепа зееше овъглена по краищата дупка.

— Последният командир на базата — с уважение прошепна Роджър, отдавайки на мъртвеца чест. — Навярно не е понесъл вестта за поражението на Алианса, освободил е подчинените си, дал е заповед за консервацията на базата и се е самоубил като истински самурай.

Ден по-практично се наведе за бластера.

— Изтощен е — разочаровано отбеляза той.

— Има си хас, толкова време е минало. — Станислав се вгледа по-внимателно в оръжието. На него имаше полуизтрит надпис, покъсно можеше да се порови в архивите и да разбере на кой герой е принадлежал. Или съвсем не на герой. — Ето, вземи моя резервен пълнител, трябва да е подходящ.

— Благодаря. — Рижият професионално, почти без да гледа, смени батерията. — Аха, става.

Франк вдигна адмиралската фуражка и се опита да я премери, но тя се оказа с два размера по-голяма — изпод козирката остана да стърчи само носът му.

— Не се разсейвай, нали ти самият през целия път мрънкаше, че трябва веднага да сменим кодовете, за да не може Балфер да се възползва от тях. — Роджър взе фуражката, понечи да я сложи на своята глава, но в последния момент се засрами и я върна на покойния адмирал.

— Да-да, uno momento, кеп! — Хакерът внимателно отмести креслото със заклатилия се и застрашително запрацял скелет, пъргаво затрака по сенз-панела, извиквайки един вирт-прозорец след друг и изведнъж мъртвешки пребледня.

— Шахтата е отворена! — простена той. — И в нея вече е успял да влети някакъв кораб!!!

Роджър се втурна да види данните от вътрешните камери, с облекчение се убеди, че това не е крайцер, а катер, при това лек, и изръмжа на полуприпадналия Франк:

— Ами затвори я, идиот!

Хакерът се опомни и с треперещи пръсти набра нова команда. Входът на схемата замига, свивайки се, а после пак започна да се разширява.

— Аха, така значи?! — При вида на такава наглост — някой се осмелява да му се противопоставя във виртуалната реалност! — Франк леко се ободри и встъпи в битка, редувайки защитата от вражеските атаки с въвеждането в компютъра на още някакви команди.

Пластините на покрива се движеха насам-натам като челюсти на пиявица. Двата катера и флайерът, останали отвън, боязливо замряха, не решавайки да се гмурнат в дълбините на базата. Битката продължи минута и половина, след това вирт-прозорецът беше зачеркнат от дебела линия с движещ се бегач.

— Vittoria completa!^[2] — тържествуващо обяви хакерът, като се отмести. — Наредих на изкина да генерира нови кодове, но това ще отнеме няколко минути. А дотогава той въобще игнорира всички команди, отвън или отвътре.

— А какво става с покрива? — Роджър се вгледа. Смяната на кодовете го беше застигнала в почти затворено положение, но съдейки по „96%“, все пак не напълно. Обаче катерите явно вече не можеха да влязат. Първият така си и остана единствен, повися наред шахтата и започна предпазливо да се спуска.

— Вини — Станислав се принуди да се обърне към бившия сержант, тъй като пиратите имаха само един резервен предавател, който бяха дали на новия капитан, — предай на Тед, че имаме проблем.

— Ъхъ — мрачно се отзова Вини. — Ние вече го виждаме.

* * *

Балфер стоеше на покрива на базата и псуваше в дупката.

Дупката беше кръгла, с диаметър тридесет сантиметра и поразително клозетен вид. Ехото отдолу тихо бълбукаше в отговор, вбесявайки адмирала още повече. Щом завърши „разговора“, Балфер се обърна към стоящия редом техник:

— Е?!

— Нищо не се получава! — доложи той, изплашено хвърляйки погледи на бластера в ръката на шефа. — Изглежда, че те изцяло са сменили кодовете. Аз опитах всички, които имахме, но нямаме достъп.

— Аз мисля, че това беше поредният капан — с тайно злорадство добави Черепа (няма все той да попада в тях, я!). — Те нарочно пропуснаха един катер, а после затвориха покрива.

Адмиралът го награди с пореден злобен поглед.

— По-добре помисли как да се вмъкнем в тоя кенеф, умнико! — заповяда той, върна бластера в кобура и вдигна комуникатора. — Скуртул, чуваш ли ме?

— Да, адмирале! — с измъчено-бодър глас рапортува помощникът, тъжно гледайки дупката от долната страна. Неговите асоциации относно местоположението му бяха най-вече проктологични.

— Какво става при теб?

— Ние сме в шахтата. Виждаме входовете в доковете... и още някакви входове.

— И това ли е всичко?!

— Ъхъ. Тук е пълен мрак, даже с уреда за нощно виждане не се вижда много. Тия гадове май са се спускали при отворен покрив!

Балфер се замисли.

— Засега не слизайте от катера. Включете прожектора и опитайте да намерите техния кораб. Той трябва да е в един от доковете.

— Адмирале, а може би е по-добре да охраняваме люка отдолу? — замрънка Скуртул.

— Само аз тук решавам какво е по-добре, а какво не! — Балфер ядно тропна с крак, магнитните токове на ботуша му изчаткаха по метала на покрива. Покрив... Адмиралът замря, поразен от ужасна

мисъл. Под краката му има сто метра празно пространство, а Роджър управлява люка над него! Ако той сега...

Ако Балфер беше сам, той вероятно би поставил галактически рекорд по бягане на сто метра. Но авторитетът сред пиратите се добива с труд, а се губи за един миг. По-добре да загине като адмирал, вместо някоя сутрин да намери пред вратата на каютата си черен знак.

— Изпълнявай заповедта — рязко нареди той в комуникатора и, без да слуша по-нататъшното блеене, закрачи към стоящия на края на люка флайер. Техникът и Черепа недоумяващо се спогледаха и тръгнаха след него.

Пътят се стори на Балфер дълъг като доживотен затвор. Колкото по-близо беше възделената земя, толкова по-ярко си представяше как Сакаи със сатанински кикот натиска голямо червено копче, люкът се разширява и всички, които сега стоят върху него, с отчаяни вопли падат в черната бездна, а оттам направо в ада. Видението се оказа толкова реалистично, че Балфер не се съдържа и накрая все пак премина в бяг, значително стряскайки стоящите до флайера пирати. Щом видяха как към тях се носи почервенелият от непривичните физически усилия главатар, те се втурнаха да бягат. Това действително им спаси живота. Щом изскочи на „брега“, Балфер завъртя глава, търсейки на кого да излее лошото си настроение за слабостта си. В крайна сметка в ролята на жертва попадна Черепа, на когото днес решително не му вървеше.

— Е, какво, измисли ли нещо? — сурово се обърна към него адмиралът.

— А какво има да му мислим? — изръмжа командирът на абордажниците. — Да го взривим и това е.

— Да взривим стоманена плоча с еднометрова дебелина?! — Балфер даже не се ядоса, поразен от толкова ярка креативност. — И как си го представяш? Да направим още един атомен бам-бум?!

— Едва ли там е изцяло метал — отбеляза Черепа, — по-скоро под обшивката има конструкция от типа на пчелни пити или тръби. С поредица от точно прицелени взривове лесно можем да разбием един сектор в основата, а това ще е достатъчно катерите да могат да се спуснат долу.

— А ако на дъното на шахтата се намира ценно оборудване и то се смачка от отломъците? — сети се Блафер. — А, не, никакви

взривове! По-добре да копаем в края, през тавана на първия етаж.

— Ще копаем цяла седмица — възрази Черепа. — Добре ще е, ако се намерят поне пет лопати на крайцера.

Адмиралът погледна услужливо разгърнатата от техника схема на базата и призна правотата на абордажника. Не по-малко от десет метра почва отделяха първия етаж от повърхността.

— Добре — неохотно се съгласи Балфер, — ще минем през покрива. Но забранявам всякакви взривове — бързо добави той, щом видя нездравото оживление на Черепа. — Просто изрежете колкото се може по-близо до края отвор, достатъчен за брониран скафандър. А после някой по-ловък да се спусне по стоманено въже и да закрепи края му до най-близкия вход в док. На следващите ще им бъде много по-лесно.

Черепа потърка брадичката си, хвърли поглед на жалките останки от абордажната команда и уточни:

— Тоест трябва един по един да се промъкваме в дупката, а после още кой знае колко да пълзим по въже? Нали ще ни изпозастрелят?!

— За това ще се погрижи Скуртул — махна с ръка Балфер. — На него, за разлика от теб, може поне малко да се разчита!

* * *

— Какво каза той?! — прошепна Тед, чувайки гласа на Станислав, но не и неговите думи.

Флайерът висеше на пост в порта два етажа по-високо. Оттук отлично се виждаше пиратският катер, по-точно неговият прожектор, шарещ по стената.

— Помоли да отвлечем вниманието им за няколко минути, докато Франк не се справи с управлението. Така че, хайде, мърдай! — Вини се протегна, за да откопчае колана си, но, за щастие, не успя. — Ей, аз имах предвид, от пилотското място-о-о!!!

Флайерът включи всички светлини и като торпедо излетя от порта. На бившия сержант му оставаше само сочно да изпсува, да пъхне ръка между креслата и да измъкне от задната седалка лазерната

пушка. Куполът се отвори и в кабината нахлу вятър, карайки Тед хищно да присвие очи.

Пиратският катер очакваше нападение, но не от дребна и маневрена „божа кравичка“. Преди артилеристът да успее да насочи към нея оръдието, Вини три пъти стреля в борда, като го украси с овъглени дупки. Вярно, че после се наложи да се измъкнат и да избягат в най-близкия док.

— Обръ... — опита се да заповяда бившият сержант, но флайерът вече се беше гмурнал в отворените вътрешни врати и полетя по коридорите. Отзад нещо се взриви — дали забила се в стената ракета, дали уцелен ремонтен робот.

Вини предполагаше, че е невъзможно да го учудят с пилотаж. Бившият сержант и сам можеше да направи с флайер почти всичко, в пределите на разумното и даже не толкова.

Но за Тиодор, изглежда, тези предели въобще не съществуваха.

— Да не си откачил?! — закрещя Вини, когато подпрелият гърлото му стомах падна обратно. — Това да ти не е симулаторът на „Подземието на роботите“?! Тук не може така!

— Защо? — невинно се поинтересува Тед, правейки такъв завой, че стената на базата се мярна сякаш на сантиметър от носа на пасажера, лъхвайки го с гробовен хлад.

— Защото там лети картинка, а не тази дяволска табуретка с крила!

— Къде е разликата? Нали си пристегнат с колан!

Вини не успя да отговори. Иззад ъгъла изскочи останалият уж далеч назад пиратски катер и тутакси откри огън. Шрапнелите преминаха плътно, раздробявайки края на пилотската облегалка. Тед тръсна глава, сякаш прогонваше нахална мушичка и още по-упорито се вкопчи в щурвала.

Отпред коридорът се пресичаше от друг — уви, не еднакъв с него, а два пъти по-нисък и тесен.

— Там няма да се промъкне-е-е... — Бившият сержант едва успя да дръпне в кабината дулото на пушката.

Оказа се, че се промъкнаха — по диагонал. Над главата на Вини се замяркаха черните и жълти квадратчета на цокъла, на такава скорост почти сливащи се в кафява линия.

— Не мога да гледам това — промълви бившият сержант, притискайки към себе си пушката, както дете притиска любимото си мече по време на нощен кошмар.

— Ами не гледай — посъветва го Тиодор и даде пример, като за няколко секунди затвори очи.

— ...!!!

Флайерът остро зави в поредния, този път широк коридор и най-после зае нормално положение.

— Ти чувал ли си изобщо за спирачки?

— С такъв двигател?! Че аз докато пак набера скорост, вече ще са ни превърнали в решето!

— А така сами ще се превърнем в палачинка!!!

— Ти стреляй, не се разсейвай!

Катерът не влезе след флайера в тясното пространство, а полетя нататък по коридора, зави на друго място и пак се оказа на една линия с бегълците. Вини реагира по-бързо — лазерната пушка успя да изплюе няколко заряда, преди да ѝ отвърне бордовото оръдие. Този път пиратите се прицелиха по-точно, но в последния момент флайерът изскочи от коридора в шахтата и полетя вертикално нагоре по нея. Шрапнелите напразно надупчиха противоположната стена.

— Х-ха! — възторжено завика Тед. — Получихте ли си го?!

— А-а-а! — просто така закрещя Вини, виждайки стремително приближаващата се покривна плоча на шахтата.

Флайерът успя да завие по абсолютно невероятна и немислима траектория, пикира надолу и обърнат на една страна профуча над покрива на смаяния от такава наглост катер. В един момент на Вини му се стори, че сега ще осъществи последния десант в живота си, но обезопасителният колан издържа. Обаче непристегнатият бидон с канабис със свистене излетя през отворената кабина, направи няколко салта и фрасна предното стъкло на катера. Пред облещените от ужас очи на неговия пилот се мярна символът за радиационна опасност, пиратът закрещя от ужас и в този момент „бомбата“ се взриви с черна, пръхкава, качествено наторена почва, която облепи цялото стъкло. Смачканият бидон полетя надолу, катерът закриволичи, рязко намаляйки скорост.

— Давай назад! — изкрещя Вини, щом се огледа и мигом се ориентира в обстановката. — Влез му откъм опашката, докато е спял!

Стоически изтърпявайки поредния безумен завой, бившият сержант вдигна оръжието към рамото си. Вражеската кърма се надупчи от димящи пробойни, от дясната дюза избухна огнено кълбо и уцеленият катер с вой започна да пада. За съжаление, не като тирбушон около оста си, а просто в спираловидни кръгове покрай стените на шахтата. Съдейки по грохота, с който рухна на пода, кацането не беше много меко. Въпреки това люкът почти веднага се отвори и оттам, олюлявайки се, започнаха да изскачат и да се разбягват пиратите. Вини успя да подпали двама, но останалите откриха по флайера такъв огън, че се наложи да се скрият в най-близкия док.

— Гадняри! — ядно подхвърли Тед, внимателно снижавайки машината върху нарисуваното кръстче в центъра. — Аз два месеца го отглеждах...

— Каскадър проклет! — простена Вини и полупълзешком се измъкна от флайера. — Никога повече няма да седна в една кабина с теб!

— Ура — с чувство на дълбоко удовлетворение каза Тиодор.

* * *

Когато флайерът изчезна в коридора, Скуртул и останалите пирати закрепяха нещо несвързано-радостно. Впрочем опиянението от „победата“ бързо се изпари и помощникът си спомни за командирските задължения.

— Прекратете стрелбата! — извика той. — Да пестим батериите, момчета.

Не всички чуха заповедта от първия път, затова се наложи Скуртул да добави още няколко изречения, а на един особено увлякъл се да му шибне един зад врата. Най-последно редът беше възстановен.

— Сър, какво ще правим сега?

— Сега... — Скуртул се огледа. Пиратите стояха на дъното на шахтата, а горящият катер хвърляше достатъчно светлина, за да разгледа черния правоъгълник на входа от другата ѝ страна. — Със сигурност няма да стърчим тук и да чакаме кога ще ни хвърлят на главите няколко балона с кислород. Влизаме в тунела!

Да се изпълни заповедта не се оказа толкова лесно. Входът беше наполовина затрупан от дърво, лекомислено растящо на края на шахтата и рухнало вътре, когато люкът се беше отворил. Въпреки прекършения ствол, дървото изглеждаше дори прекалено живо, клоните и корените му непрекъснато мърдаха и се изправяха, както и косите на промъквачите се покрай него пирати. Най-послед цялата група се оказа вътре и дойде време да преброят загубите си. В катера се качиха петнадесет души, но...

— Смол и Дамка опече стрелецът от флайера — уморено съобщи един от пиратите. — А Фелис беше убит, когато уцелиха двигателя. През него мина някаква отломка и той дори не успя да издаде звук. Аз седях до него и кръвта ме опръска от глава до пети.

— Ясно — кимна Скуртул. — Добре, момчета, починете си малко.

Самият той отиде настрана и се опита да се свърже първо с Балфер, после поне с някой друг от останалите горе. Но комуникаторът хриптеше, съскаше и бълбукаше, категорично отказвайки да издаде някаква свързана реч. Впрочем това даже зарадва Скуртул — не му се искаше особено да съобщи на Балфер за загубата на втори катер в рамките на един час.

Но и да изчакат долу да мине цялата операция по завземането на базата също нямаше как да стане, със съжаление реши Скуртул. Трябва да развият бурна дейтелност... или поне така да изглежда.

— Е, какво, отдъхнахте ли си, инвалиди? — бодро извика той. — Готови ли сте да прославите с подвизи нашия адмирал?

В отговор се раздаде нечленоразделно мучене. На крака скочиха само двамата новаци, вербувани точно преди полета. Ветераните продължиха да седят и лежат до стените, демонстрирайки, че подвизите, разбира се, са хубаво нещо, но твърде уморително.

— Хайде, момчета! — повиши глас помощникът, мислено отбелязвайки си да се избави от бодрите сополанковци. — Нека да се измитаме от тази проклета дупка.

— А накъде да вървим? — без да става, се осведоми един от пиратите. — Ние даже нямаме план на този мравуняк. Или ти знаеш къде тук е изходът?

— Разбира се, че знам — с увереност, която всъщност не усещаше, заяви Скуртул. — Ние сме на най-долното ниво на базата.

Ако тръгнем нагоре, със сигурност няма да сбъркаме.

— А не е ли по-добре все пак да почакаме тук? — подхвана друг пират. — Нашите ще пробият дупка, ще спуснат катер...

— Аха, как пък не! — насмешливо изхъмка Скуртул. — Ето, пробвай — той навря комуникатора в лицето на спорещия, от който той се дръпна, сякаш от граната. — Ако уговориш Балфер да рискува останалите катери, ще ти дам половината от моята плячка.

— Ама аз какво, аз просто така... — веднага даде заден ход пиратът. — Аз като всички...

— Може би още някой иска да пообщува с адмирала? — с надежда се осведоми Скуртул, размахвайки в ръка комуникатора. Този жест оказа на „инвалидите“ наистина целително въздействие — пиратите станаха и дори образуваха някакво подобие на строй. — А така. А сега ме слушайте. Първата ни задача е да намерим указателни знаци. Тук навярно трябва да има разни стрелки, показващи пътя към най-близкия изход.

Скуртул грешеше. В базата нямаше никакви указателни знаци и нямаше как да има, защото би трябвало да ги преправят след всяко пренареждане на отсеците. Но на пиратите им провървя. След петдесетина метра и два завоя те откриха асансьор, а до него оранжев люк с надпис „авариен изход“.

— Разделете се на две групи! — нареди Скуртул. — Едната в асансьора, другата по стълбите.

Пиратите се поколебаха.

— Не разбирам какъв е проблемът!

— Командире, а вие в коя ще бъдете?

— Какво значение има?

Подчинените му красноречиво мълчаха, намеквайки, че командирът несъмнено ще избере за себе си по-безопасния път.

— Ще бъда с онези, които тръгнат по стълбите — надуто заяви Скуртул. — Мен стъпълицата няма да ме уплашат!

Всъщност помощникът просто искаше да отдалечи момента на срещата с Балфер. Останалите пирати, с изключение на двамата новобранци, също се досетиха за това, и поради тази причина се наложи да набират асансьорната група с жребий.

* * *

— Край, капитане, базата е изцяло в наша власт! — патосно обяви Франк, щом на първо място дозатвори плочата на шахтата, а на второ включи заглушаването на всички чужди радиочестоти. — Вярно, че още не съм настроил гласовия идентификатор и може да се управлява само от този пулт, като командите се въвеждат от сенз-панела или тактилно по схемата. Сега ще я увелича, за да е по-удобно...

Роджър погледна разширилия се вирт-прозорец и грабна комуникатора си.

— Вини, вие ли се качвате нагоре?!

— Тъкмо исках да ти съобщя, кеп — в скоропоговорка зашепна бившият сержант. Двамата с Тиодор бяха залегнали на края на порта и поред дърпаха визъора всеки към себе си, проследявайки придвижването на пиратите, докато те не се скриха в дълбините на тунела. — Ние, такова... задържахме катера завинаги, но екипажът избяга. Навярно ще се опитат да се промъкнат в центъра.

— Тогава стоп-машини! — Роджър бързо притисна пръст към жълтата светлинка, движеща се нагоре по схемата. Светлинката спря и замига.

— Това няма да ги задържи за дълго — боязливо забеляза Франк. — Ще пробият със стрелба тавана на асансьора и ще се измъкнат по техническата стълба, тъкмо следващите врати са на нашия етаж...

Отдолу действително се донесоха глухи удари. Пиратите, както и всички жертви на асансьорите от дълбока древност, първо започнаха да блъскат по вратите и да се опитват да разтворят крилата.

— Дали да не ги повозим нагоре-надолу? — предложи Роджър.

— Нищо по-лесно от това да заклинят кабината, като пъхнат в процепа откъртения люк от тавана...

И тук на Станислав му хрумна нещо.

— Я настрой връзката с асансьора! — поиска той.

Франк се постара даже да изведе на вирт-прозореца картина — шест мутри, обърнати към тавана с камерата. Станислав се наведе към вградения в пулта микрофон и ясно и уверено обяви:

— Господа пирати, вие сте в капан! Незабавно хвърлете оръжие и щом люкът на тавана се отвори, излизайте по един с вдигнати ръце. При безпрекословно подчинение обещаваме да запазим живота ви.

Пленниците възмутено закрепяха и няколко пъти все пак стреляха в тавана. Картината изчезна, но съдейки по виковете от болка, камерата за отмъщение ги беше обсипала с изгарящи искри.

— В противен случай — неумолимо продължи Станислав, — ние първо ще ви вдигнем до самия покрив, а после ще изключим антигравитатора на кабината.

— Но, капитане — изплашено прошепна Франк, като ококори предупреждаващо очи. — Ако кабината започне да пада, ще се задейства механичната стопираща система! Аз по никакъв начин не мога да я изключа!

Станислав покри с длан микрофона и погледна Сакаи.

— Роджър, вие знаехте ли за тази система?

— Откъде? — смая се той. — Аз съм бивше ченге, а не асансьорен техник!

— Ами ето, и те надали знаят. — Капитанът пак се обърна към пиратите. — Имате десет секунди, за да се съгласите с нашите условия. Десет... девет...

От предавателя се изляха многогласни ругатни. Особено изобретателно пленниците споменаваха Роджър и роднините му, осквернявайки ги чак до десето коляно.

— Няма да проработи — със съмнение промърмори Сакаи.

— Шест... пет...

На последните секунди пиратите притихнаха, а после в хор закрепяха:

— Съгласни сме! Предаваме се!!!

— Чудесно. — Станислав с победоносна усмивка се изправи. — Сега, ъ-ъ-ъ, остана само да разберем как се отваря този люк и да измислим къде да ги преместим.

— На нашия етаж, зад ъгъла през три врати, има хранителен склад — съобща Ден. — Той се заключва с код и има отлична изолация.

— Прекрасна идея! — Станислав се поколеба — кого да изпрати за пленниците? — но рижият сам предложи:

— Тогава да ида да видя какво може да се направи?

— Върви — разреши капитанът. — Трябва само някак да държим връзка. Роджър, може би ще дадете на Ден своята слушалка?

— Нека по-добре да идем двамата — предложи се за доброволец Сакаи и премести Петрович на рамото на Франк. Таралежът веднага се обърна и умоляващо се изправи на задните си лапички, но стопанинът му беше непреклонен. — Там все пак има половин дузина главорези.

— Добре. Полина, Джил, вървете да заложите своя капан! Подозирам, че няма дълго да чакаме следващата ата...

— Вини казва, че са били дванадесет! — разтревожено прекъсна капитана Франк, успял вече да се похвали на приятеля си с първия успех. — Значи още шестима са някъде наоколо!

— А тук няма термодатчици, само камери, така ли? Лошо. Тогава блокирай останалите асансьори и наблюдавай стълбите — разпореди се Станислав. — Венка, а ти къде?!

— Забелязах, че тук има медицински отсек — смутено си призна приятелят му, посочвайки схемата. — Искам да го погледна.

— Добре, върви — неохотно разреши капитанът. Медицинският отсек, както и хранителният склад, бяха разположени на същия етаж, само че в другата посока по коридора. — Михалич, а ти вземи една макара корда и я опъни пред изходите на двете стълби, накриво, на различна височина. Нека мислят, че там са заложени мини.

— А ние с Мария Сидоровна какво да правим? — плахо попита Наталия, прехапвайки устни и пристъпвайки от крак на крак.

— Седнете в креслата и си почивайте — успокои я Станислав. — Засега ние изцяло контролираме ситуацията.

— А може ли да идем до тоалетната? — още по-тихо и жално се поинтересува жената — явно тя се притесняваше точно за това, но се стесняваше да се обърне към капитана с такава интимна молба.

— Да, да, и аз искам! — сепна се Мария Сидоровна.

— Най-близката обща тоалетна е на площадката между петия и шестия етаж — съобщи Франк. Лицето на Наталия придоби съвсем страдалческо изражение, явно никак не ѝ се искаше да излезе на стълбата, по която в момента е възможно да се катерят въоръжените пирати. — Но вие може да се възползвате от санитарните възли в офицерските каюти.

— Да вървим, колеги, аз ще ви придружа — предложи Владимир, който очевидно също имаше зор — до момента не беше проявявал

геройски наклонности, а когато капитанът разпределяше задълженията, въобще беше тих като мишка.

— Само да не се загубите — предупреди хакерът. — Там има доста голям жилищен блок с няколко пресичащи се коридора.

Ученият високомерно изсумтя.

* * *

Не се оказа толкова просто да се пробие дупка в покривната плоча на шахтата. Както скоро се изясни, нейният горен слой представляваше „торта с блатове“ от огнеупорен метал и керамика. Пиратите изразходиха батериите на два бластера и една лазерна пушка, а само набелязаха контурите на бъдещия отвор.

— Виждаш ли? — насмешливо каза Балфер на обезсърчения Череп. — А ти искаше да я взривяваш. Навярно и най-големият ни калибър оръдие няма да може да пробие това нещо.

„Да беше пробвал“ — помисли си командирът на абордажниците, но, разбира се, не озвучи тази мисъл.

— Още ли няма връзка със Скуртул? — смени темата адмиралът.

— Никакъв звук. — Черепа махна с ръка към средата на покрива, където един от пиратите беше клекнал като вълк със замръзнала в леда опашка и безнадеждно подръпваше някакъв шнур. — Ние даже опитахме да спуснем предавател там.

— И?

— И той остана там, когато дупката се затвори. — Командирът на абордажниците настръхна, щом си спомни как покривът потрепери под краката му: ще се отвори или ще се затвори?! — Явно работата не е в преградата. Нещо целенасочено ни заглушава.

— Не нещо, а някой — изръмжа Балфер. Адмиралът обиколи мястото за работа, почопли с носа на ботуша си дупката от бластерния заряд и пак се обърна към Черепа. — Нека някой по-пъргав вземе моя флайер и отлети до крайцера за плазмени остриета от работилницата. А дотогава разпънете тук палатка и донесете няколко вера вода от ручея.

— Палатка? — учудено попита Черепа.

— За да не попадне светлина от прожектора в дупката, когато я изрежете — снизходително поясни Балфер. — А водата е, за да охлади краищата на разреза. Всичко ли е ясно или да повтора още три пъти?

— Разбрано, адмирале — засрамено потвърди командирът на абордажниците. Той сам не би се досетил за такава тънка организация на работата.

С инструментите работата тръгна по-весело. Вече след няколко минути в плочата зееше дупкаметър и половина в диаметър, с неравни краища. Черепа изчака те да изстинат и нареди вътре да се спусне въже с привързан на края скафандър. За огорчение на пиратите никой не клъвна на „примамката за снайпериста“, а значи сега вече на тях им предстоеше да влязат в дупката.

Решено беше да изпратят първи Шшипших. Шип се смяташе за отличен разузнавач. Поне така всеки път казваха на змиечовека командирите, изпрацайки го на поредната опасна задача. Мислено добавяха: „Надявам се, че този път ще пукнеш там!“ Нямахше желаещи да се карат с хитрата, злопаметна и опасна твар и Черепа не беше изключение от правилото.

— Хайде, Шип, спускай се — малко подмазвачески му нареди той. — Виж каква хубава дупка, също като твоето родно леговище.

Змиечовекът се поколеба. Каквото и да говореха за него, расата му беше излязла от дупките преди милиони години и черният отвор, от който осезаемо лъхаше на опасност (а по-точно на горящия долу катер), му харесваше не повече, отколкото на хората. Но заповедта си е заповед и Шшипших се обви около въжето и се плъзна вътре.

* * *

— Охо, та тук е пълно с провизии! — Роджър извади от най-близкия сандък една консерва, повъртя я и разочаровано я хвърли обратно — от пет години беше с изтекъл срок на годност.

— Повече от пълно. — Ден тръгна покрай рафтовете, на които бяха подредени контейнери. — Тук навярно има запаси за целия персонал в случай на ядрена зима...

— Добре, ти довърши проверката, а аз отивам към асансьора — реши Сакаи. Складът напълно ставаше за затвор, стига пленниците да

не намерят в сандъците нещо по-опасно от просрочена консерва задушено. — Ако накараме тези момчета да чакат прекалено дълго, може да променят плановете си.

— А връзката?

— Оттук до командния център е по-близо, отколкото до стълбата и асаньорите, ако се случи нещо, ще успееш да дотичаш — успокой го Роджър.

— Не, аз имах предвид, ако на теб ти трябва помощ?

— Мен ще ме чуеш и без комуникатор — обеща Сакаи. — Ако не друго, поне да вдигам шум умея.

Ден кимна и Роджър се отправи към асансьорната шахта.

— Франк, какво правят там, в необходимата кондиция ли са?

— Не знам — отговори слушалката, — но псуват като каруцари.

Аз научих сума ти нови думи!

— Нас ли псуват или Балфер?

— Основно Балфер и някакъв си Скуртул — доложи италианецът. — Е, и просто така псуват, безадресно.

— Значи са в необходимата — доволно се усмихна Роджър. — Хайде, вдигни асансьора по-близо до етажа и отвори вратата.

— Капитане, а те няма ли да се изсипят цялата тълпа? — забезпокои се Франк. — Аз нали не виждам какво правят там, само преподавателят работи.

— Казах „по-близо“, а не точно на етажа. Трябва покривът на асансьора да се окаже половин метър под нивото на пода — поясни Сакаи. — Ще можеш ли?

— Ще опитам — със съмнение отвърна навигаторът. — Ако изкинът разбере какво искам от него.

Роджър се замисли.

— Ти нали можеш да управляваш скоростта на изкачване? Вдигай ги, но ба-а-авничко.

Самият той легна на пода до шахтата, спусна ръка в нея и щом дочака покривът на асансьора да докосне пръстите му, нареди: „Стоп“. А после високо се обърна към пленниците:

— Е, самоубийци, не размислихте ли да се предадете?

— Има си хас да размислим! — свадливо отвърнаха от асансьора, но не посмяха открито да изпсуват.

— Тогава — Роджър се огледа и пресметна полето на обстрел (в случай, че пиратите все пак решат да му направят изненада), — обяснявам процедурата: един по един излизате на покрива на асансьора, хвърляте в коридора цялото налично у вас оръжие, после се обръщате...

— А това защо? — обезпокоено попитаха отдолу.

— За да мога хубавичко да ви разгледам в камерата! — излъга Роджър. Всъщност в асансьорната шахта нямаше никаква камера, но нека си мислят, че има.

— Да не искаш и голи да се съблечем? — изръмжа неговият събеседник. — Значи какво, да започваме ли вече?

— Ей сега. — Роджър отключи люка на покрива, бързо скочи и отстъпи в коридора, държейки края на шахтата на прицел от бластера. — Хайде!

От асансьора се донесе стържене, задавени проклетия, пуфтене, после в коридора излетяха лазерна пушка с прикачен под цевта ракетомет и бластер в кобур.

— А друго? — „погледна в камерата“ Сакаи.

— Нямам нищо друго, ако лъжа, да се пръсна от взривна декомпресия!

— Ами ако потърся?! — повиши глас Роджър.

Пиратът изпсува и хвърли още един бластер, по-малък, а след него — вибронож, на който малко не му достигаше до званието вибросатър.

— Така вече става — ухили се Сакаи, бутайки с крак цялата купчина по-далеч от шахтата. — Излизай, пръсналия се!

Роджър „опакова“ първия пленник много качествено с донесеното въже. Чак като затегна последния възел, Сакаи съобрази, че ако и по-нататък практикува изкуството на ходжо джуцу^[3], ще трябва сам да пренася пленниците в склада. А и въжето ще стигне само за двама. Наложил се дълго и пипкаво да развързва възлите и пак да връзва пленника вече с по-простото „връзване на нинджата“, когато всеки опит да се раздвижат вързаните зад гърба ръце тутакси се отразява на стегнатата с въже шия. Следващия пленник Роджър върза като „ремарке“ за първия и по същия начин постъпи с останалите, докато в края на коридора не се образува верига от шестима мрачни пирати, които гордият от себе си Сакаи поведе към склада.

* * *

Групата на Скуртул изкачи първите три етажа по всички правила на тактическото изкуство — до стените, с бластери в ръце, стъпка по стъпка внимателно преодолявайки поредното стъпало. Още седем — като безразборна тълпа, тежко дишайки и спъвайки се. Когато стъпи на първото стъпало на единадесетия етаж, Скуртул разбра, че може да го изкачи само пълзешком.

— Почивка, момчета! — нареди той и пръв се плюсна по задник.

Екипажът веднага последва примера му и в буквалния смисъл на думата изпружи крака. Сред пиратите нямаше слабаци, но тежките скафандри, стръмните стъпала и високите етажи със спираловидно стълбище можеха да накарат всеки да изплезе език.

— Ако ми падне оня козел, който е проектирал тая проклета стълба — изрази общото мнение един от пиратите, — ще му откъсна краката чак до ръцете!

— Аз бих му отрязал и ръцете — съгласи се друг. — Можеше да направи това... как се казваше... дето стъпалата сами се движат...

— Ескалатор?

— Точно. От тези дяволски стъпала вече ми се върти главата!

— Аха — подхвана и пиратът най-отзад, — и при мен е същото. Сякаш не вървя по стълбището, а летя на него. Чак ми прилошава.

Скуртул също се чувстваше някак странно, но го приписа на умората и стреса.

— Това при нас е някаква контузия, защото се сгромолясахме с катера — авторитетно заяви той. — Няма страшно, момчета. Сега ще поседим, ще пийнем водичка и ще продължим нататък. Вече остана съвсем малко!

* * *

— Хамстери — с умиление каза Станислав, наблюдавайки участниците в стълбищния маратон. — В колело. Бягат, стараят се... Франк, я ги завърти още веднъж!

Хакерът изчака Скуртул и хората му да стигнат до средата на етаж и пак го размени с долния. Вратите между етажите автоматично се отваряха пред пиратите и се затваряха зад гърбовете им, без да позволят да се види какво се случва в промеждутъците.

— Ей, какво седнахте?! — възмути се Станислав. — Я марш напред! Вини, чуваш ли ме?

— Слушам. Аха... Да, лисицата е при нас, в багажника... Аха... Тъй вярно, капитане! — Бившият сержант се закиска гадно, заповедта му хареса. — Тед, вземи оръжието ми и иди на долния етаж. Там залегни до стълбите и ако пиратите побягнат обратно, ще ги уплашиш. Макар че едва ли ще побягнат...

Тиодор изслуша обяснението и бързо затисна с ръка устата си, за да не се разсмее така, че да го чуят из целия док.

— А аз отгоре ще им организирам посрещане с хляб и сол — обеща Вини и ласкаво погали „мегагрила“.

[1] В екранизацията от 1967 г. на „Вий“ от Гогол вещицата паночка лети в ковчег. — Бел.прев. ↑

[2] Пълна победа! (ит.) По мнението на авторите излишно оптимистично, но нека човекът се порадва. ↑

[3] Японско изкуство за връзване на противника. В Европа впоследствие се е наложило при мазохистите. ↑

— Колко етажа изкачихме вече?

— Двадесет и два... или двадесет и три... — със слаб глас отвърна един от пиратите. — Скуртул, а ти сигурен ли си, че вървим в правилната посока?

Преди пет етажа към помощника на адмирала още се обръщаха с „командире“ и на „вие“. Но проблемът с йерархията сега вълнуваше Скуртул най-малко от всичко, въпросът за броя на изкачените етажи беше много по-интересен. Впрочем, той в нищо вече не беше сигурен, в това число и в разсъдъка си. По негови сметки, към този момент те не само би трябвало да са излезли на повърхността, но и да са се изкачили на около половин километър в небето.

— Нали вървим нагоре! — заяви той. — Каква грешка може да има тук?! Ние сме на планета, момчета, тук всичко е просто — силата на тежестта винаги тегли надолу. Хайде, още малко...

От гледна точка на физиката Скуртул беше съвършено прав, само че на пиратите им беше нужна не физика, а изход на повърхността.

— На нас твоето „още малко“ вече ни е дотук! — излая последният в редицата, като се удари с длан по задника. — Ти го казваш на всеки етаж. Край, на мен ми писна. Ти можеш да се катериш още, можеш да се провалиш в ада, аз оставам тук!

— И аз! — подкрепи го вървящият зад Скуртул брадат пират.

— Бунт на кораба? — насмешливо уточни помощникът, макар че всъщност никак не му беше до смях. — Момчета, а не забравихте ли какво се полага за такова нещо по нашите закони?

— Защо не ни заплашиш и с Балфер! — изпръхтя брадатият, демонстративно сядайки на пода. Вторият пират последва примера му. — По нашите закони, когато командирът издава глупави заповеди, него самия го пращат на другия край на галактиката.

Скуртул разбра, че няма да успее да разубеди тези двамата. А ако продължи спора, дезертърите ще станат още повече.

— Ами седете, идиоти! — с досада подхвърли той. — Ние скоро ще се измъкнем, а вие така ще си останете тук. Нарочно ще кажа да не изпращат никого за вас. Хайде, момчета! — нареди той на останалите на крака пирати.

Четиримата тръгнаха нагоре по стълбите. Дезертърите ги изпратиха със злорадни погледи, докато вратите не се затвориха, а

после с неимоверна наслада се опънаха на пода с разперени ръце и крака, които изведнъж станаха непосилно тежки.

— Надолу ли ще тръгнем или? — попита брадатият, щом почака да премине нов пристъп на загадъчната „стълбищна болест“.

— Защо надолу? — учуди се колегата му. — Сега ще си починем и ще излезем през ей онази врата на етажa, а оттам в асансьора. Докато тези глупаци се мъкнат след Скуртул...

Пиратът не успя да довърши. Вратата неочаквано се отвори и на стълбищната площадка излезе Вини.

— Куку — мрачно каза той, насочвайки към вяло размърдалите се тела едновременно два бластера. — Какво избирате: да си починете или да починете?

* * *

Щом закрепил въжето и три пъти го дръпнал в знак, че пътят е свободен, змиечовекът отстъпил встрани. Съратниците му не бързаха да се спуснат, от което Шшипших ни най-малко не се огорчи, наслаждавайки се на тишината, тъмнината и отсъствието на човешка воня. Змиехората бяха самотници и въпреки високоразвитата си цивилизация, и досега живеела изолирано, канейки у дома си други от своя вид само за чифтосване. Престъпването на прага по друга, дори най-важната причина, се смяташе за смъртна обида. Така че постоянното пребиваване на крайцера много тежеше на Шшипших. Разбира се, можеше да се усамоти в каютата, но по цели денонощия нямаше как да седи там, а и пиратският кок нямаше да му занесе храна в леглото. Змиечовекът се надяваше, че делът му от плячката най-после ще му позволи да си купи уютна седемспирална къщичка (може даже с островче, с които изобилстваха океаните на родната му планета) и да се преквалифицира от космически на морски пират.

А докато адмирала го няма, защо да не потършува из базата, разузнавайки и прибирайки по нещо малко и ценно, ако му попадне под лапа? Змиечовекът погледна надолу, но бързо се отказа от идеята да се спусне по стената или да потърси второ въже. Твърде дълго и небезопасно. На стълбището също не си струва да се вре, защитниците на базата несъмнено първо са го взели под контрол.

После Шшипших вдигна глава, отвори леко уста и раздвижи острия си черен език, което означаваше усмивка. Змиечовекът се приближи до стената, с едно дръпване изкърти вентилационната решетка и с поразителна ловкост за такова масивно (близо два пъти по-едро от човек) същество се мушна в дупката, тясна дори за дете.

Участта на Мося не грозеше Шшипших, той се пъхаше само в онези тунели, където можеше да се обърне, огъвайки гърба си назад. Змиечовекът притисна късите си, но мощни лапи към тялото и стремително запълзя надолу по въздухопровода, понякога задържайки се до решетките и опитвайки въздуха с открита уста. На единия от етажите вонеше доста по-силно на хора и Шшипших зави натам.

Змиечовекът не беше успял да пропълзи и тридесет метра, когато му провървя. По коридора се движеше самотен човешки индивид и бавно, предпазливо се оглеждаше, сякаш е дочул нещо. Може и да е чул шумоленето на люспите по стените на прохода, но не е могъл да се сети откъде идва то.

Шшипших обичаше да претърсва трупове. Всеки път изненада, не знаеш какво ще намериш — видеофон, сополива кърпичка или платинено пръстенче с диамант. А на Балфер са му достатъчни и отрязаните уши като доказателство.

Змиечовекът се напрегна и когато човешкото същество, още попритеснено от нещо, се спря точно срещу решетката, я изби и атакува жертвата с мълниеносен скок, а докато летеше във въздуха, изплю отрова.

* * *

Вървящата след Скуртул троица все по-подозрително сумтеше и изхъмкваше, намеквайки, че авторитетът на помощника на адмирала вече е паднал по-ниско от дъното на проклетата база. Вярно, че на пиратите още по-малко им се искаше да седят на стъпалата в очакване неизвестно на какво. Засега. Но след няколко етажа можеха да размислят и да се заемат с по-перспективна работа — търсене на виновник.

Скуртул вече беше готов да признае поражението си и да завие към асансьора, но изведнъж отдолу се разнесе ужасяващ, резониращ от

стените и проникващ чак до костите вой.

Питатите така бързо догониха командира и се струпаха накуп, сякаш току-що бяха започнали своя крос.

— Какво беше това?! — изтрака със зъби един от тях.

След воя се разнесе отчаян вик и почти веднага прекъсна. Долу, зад завоя на стълбата, се мярна нещо виолетово, светещо и зъбато. Пиратите не успяха добре да разгледат извънземното чудовище, тъй като предпочетоха трескаво да натискат спусъците. Междуетажното пространство беше надупчено от изстрели, стълбището потъна в задушаваш пушек от тлеещата пластмаса. Виолетовото чудовище се мяркаше все по-близо, сякаш беше омагьосано. Когато то зави отново, пиратът до Скуртул не издържа, изпусна бластера и със свинско квичене се хвърли нагоре. След секунда по стълбите скачаше цялата компания. Първият, дотичал до площадката, се метна встрани, към изхода от етаж и със засилка бутна вратата, но тя се оказа блокирана.

— А-а-а! — заврещя беглецът, губейки остатъците от разума си. — Всички ще умрем!!!

Паниката достигна своя апогей, а скоростта на бягане — почти първа космическа.

Адреналинът си е адреналин, но след два етажа мускулите почнаха да отказват. Щом един от пиратите се спъна, по стълбите презглава се изтъркулиха всички, като образуваха в подножието им колоритна купчина със стърчащи на всички страни ръце, крака и дула.

Лежащият най-отгоре Скуртул не беше успял да осъзнае, че все още е жив, когато в слепоочието му опря нещо твърдо. Пиратът предпазливо завъртя глава и на другия край на лазерната пушка видя Тиодор. Зад гърба му свенливо надничаше шоарската лисица.

— Е, пичове, пристигнахте! — зарадва Скуртул пилотът.

* * *

Екипажът стигна до командния център почти едновременно. Станислав и Франк дочуха тропот в коридора и без предавателя. Но вратата, кой знае защо, не се отвори.

— Ама че отврат... Да му се не види... — Един през друг зад вратата се разнесоха възгласи на учудване и отвращение. — Уф, каква

гадост!.. Откъде се е взела тук? — И като финален акорд: — Капитане!!!

— Какво се е случило?! — изскочи на прага Станислав.

На прага, върху парче гъсто петносана тъкан, лежеше, както се стори на капитана, зелен пъпчив пъпеш. Тиодор гнусливо го бутна с цевта на пушката, обърна го и в Станислав се втренчиха изцъклени, покрити от полупрозрачни клепащи очи над зъбата паст.

— Змиечовек — констатира Вини. — Вероятно от хората на Балфер. Кой го е убил и с какво?! Изглежда, сякаш просто са му откъснали главата...

— Е, сега поне със сигурност знаем, че вашият киборг е на наша страна — опита се да утеша посърналия капитан Роджър.

— И все още не знаем кой е той.

Станислав се вгледа в подчинените си. Всички те се оказаха в различна степен поочукани — Тед беше раздрал ръкава си, а с него и ръката си до кръв на една кука в дока, Полина, лекомислено изпратена от Джил да търси някакъв инструмент, така беше почерняла от прах, сякаш с нея са бърсали коридора, върху Ден беше паднал сандък от горния рафт („аз само исках да го наклоня и да видя какво има там!“), Наталия, незнайно защо, беше съблякла костюма за биологична защита, тоест ясно защо, но обратно го носеше под мишница, акуратно завит на руло. На Мария Сидоровна не ѝ беше провървяло със системата за пускане на водата — аспирантката беше подгизнала от глава до пети, а кокът ѝ се беше разпаднал и косата ѝ висеше като миша опашка. Владимир се беше подхлъзнал и сдобил с огромна синина от ръба на висящата в каютата стенна аптечка (всички учени бяха използвали различни каюти, едновременно и за дълго), а Михалич се беше спянал в опънатата от самия него корда и беше разбрал, че тя и без мини представлява забележително оръжие за масово унищожение.

Това беше по техни думи, разбира се. И очите на всички бяха от невинни по-невинни!

— И какво да правим сега с нея? — Вини събра краищата на парцала заедно и вдигна страшната находка, гнусливо изпънал ръка. — Да ида ли да я хвърля в пещта за изгаряне на отпадъци?

— Не — спря го Роджър, в чиято глава започваше да зрее план за поредния ход и едновременно за отмъщение. — По-добре ми намери

един голям прозрачен буркан.

* * *

За учудване на Черепа, последният етаж на базата не ги посрещна нито с лазерни залпове, нито поне със заложили мини. Вярно, че всички врати между секторите се оказаха блокирани, но бронираните скафандри успешно решиха този проблем.

— Така си и мислех! — потри ръце Балфер, щом изслуша доклада на абордажниците. Самият адмирал счете под достойнството си спускането по въжето и засега оставаше горе, а заповедите си отдаваше с помощта на примитивен кабелен предавател, набързо сглобен от техниците. — Тези бързливи кучи синове със сигурност са се скрили на долните етажи, треперят от страх и чакат кога ще стигнем до тях.

— Обаче не се уплашиха да свалят катера на Скуртул — предпазливо напомни Черепа.

— Сигурен съм, че неговият пилот просто не се е справил с управлението и се е разбил в стената — махна с ръка Балфер, — а сега се бои да се покаже пред очите ми. И правилно се бои, ще му удържа в троен размер този катер от заплатата.

Черепа си помисли, че стените, след сблъсъка в които катерите весело пламтят на дъното на огромната шахта, се наричат самонасочващи се ракети. Но на глас почтително попита:

— И как да действваме по-нататък? Асансьорите са блокирани, но има две стълби...

— А Шип разузна ли нещо?

— Не сме го виждали, откакто се спусна долу, изчезна някъде.

— Пак е тръгнал да мародерства! — изръмжа адмиралът. — Някой ден все пак ще направя от него тапицерна за креслото си във флайера.

— За всичко има един отговор — прошепна Черепа на стоящия си редом екипаж, като прикри с ръка комуникатора. — Тоя се е разбил, оня отишъл да преджобва...

Пиратите дружно закимаха. Операцията по превземането на базата отдавна престана да бъде леката разходка, която им обеща

Балфер преди полета.

— Безспорно и за нас ще измисли нещо — изказа се един от абордажниците. — А аз бих изчезнал оттук. Със сърцето си усещам, че това е лошо място, който е попаднал тук, назад не се връща. Може тукашният изкин съвсем да се е побъркал за толкова години и сега да мрази всички живи.

— Ти пък — ухили се друг пират. — А япончето с екипажа си защо не е пукнал досега?

— А ти видял ли си поне един от тях? Именно. Може отдавна да не е сред живите, а с адмирала да е разговарял същият онзи изкин. Какво е за него да симулира изображение! Не, с тази база работата не е чиста, казвам ви...

Пиратите още повече се умърлушиха.

— Сега твоята главна задача е превземането на командния център! — говореше през това време Балфер. — Щом той бъде в ръцете ни, всички проблеми ще се разрешат от само себе си. Раздели хората на групи и атакувайте едновременно от всички страни — по стълбите, асансьора, шахтата за корабите.

— По план комцентърът е на четвъртия етаж, броено отгоре надолу — забеляза Черепа. — Ако опитаме да си пробием път директно към него, може да ни отрежат от повърхността.

— Кой?! Ти имаш почти петдесет души, а Роджър само трима, и то само един от тях заслужава да го броим!

— Аз все пак бих предпочел да превземам етажите един по един — Черепа се опита внимателно да разубеди адмирала. — Те са високи и с дебели прегради между тях, твърде рисковано е да се спускаме по въжетата цели три нива надолу. Между другото, ако разширим отвора в люка, ще можем да използваме останалите катери...

— За да им видите сметката и на тях?! — възмутено го прекъсна Балфер. — А, не! Добре, нека е по твоему — адмиралът внезапно се сети, че Сакаи може да се крие на втория или на третия етаж, а в командния център да седи само италианското хакерче, — върви първо на втория. Само че по-бързо, защото почва да ми се струва, че е по-правилно да ти викат не Черепа, а Охлюв! Край на връзката.

— А на теб — Козел! — промърмори в притихналия комуникатор абордажникът.

* * *

Вениамин се върна в командния център чак след половин час, когато разтревоженият му приятел вече беше започнал да го търси, прелиствайки изображенията от камерите. Докторът беше разочарован от медицинския отсек. Напускайки базата, персоналът беше взел със себе си по-голямата част от лекарствата и оборудването. Останалото беше или развалено или непреносимо и изискваше от лекаря не само медицински, но и технически познания.

Щом чу за успешното попълнение в зандана, Вениамин се развълнува:

— Трябва непременно да прегледам пленниците! Ами ако сред тях има ранени, на които им изтича кръвта? Нали първо са се разбили с катера, а после са паднали по стълбите...

— Абе сякаш нямаше... в смисъл течащи — забеляза Тиодор. — Ние им хвърлихме две аптечки да се забавляват.

— А вътрешните кръвоизливи? — настояваше Венка. — Да, това са разбойници и наши врагове, но защо да бъдем като тях? Аз съм лекар, давал съм клетва!

— Ще ги прегледаш, когато вкараме вътре следващата партида — неохотно се съгласи Станислав. — Няма защо излишно да се бутаме там. Макар че сега имаме колкото щеш оръжия. — Капитанът одобрително погледна разположените до стената трофеи. Само пушките бяха шест броя, а бластерите Стас дори не беше преброил.

— А колко още са на свобода! — със съжаление отбеляза Вени.

— Не се ядосвай, тепърва ще имаш шанс да си попълниш колекцията — утеши го Роджър.

— Капитане, пак имаме проблем! — почти веднага възкликна Франк, обръщайки се шумно с креслото. — Изглежда, че са пробили покрива! Ето, пълзят по коридора...

Станислав вече беше свикнал с неговите трагични вопли по всеки повод и спокойно се приближи, за да разгледа вирт-прозореца.

— Бързи са. Мислех, че имаме поне два часа. Джил, как върви поставянето на балоните?

— Вече довършваме, капитане! — изписка комуникаторът. — Сега Михалич ще настрои дистанционното управление и това е.

— Предайте на Тед: петдесет и втори док, направо и вдясно до предпоследната врата. И не забравяйте, че на входа е опъната корда!

— Може би трябваше направо на шестия етаж? — заколеба се Роджър.

— Ако има нужда, ще ги разместим пак.

— А ще стигне ли енергията? Ние и така почти разредахме кондензаторите с тази стълба, а реакторът чак след няколко часа ще достигне пълна мощност...

— Мога да спра тока на последните два етажа — предложи Франк. — Ще освободим още два-три мегавата.

— Действай — съгласи се Станислав. — Така или иначе ние нищо нямаме там, а онези нека се спъват в тъмното.

— Повечето имат визьори — възрази Сакаи.

— Онова, в което всичко е едно такова зелено, размазано, приятно гъделичкащо нервите? — пошегува се капитанът.

Роджър се ухили и кимна.

* * *

Светлината внезапно изгасна и пиратите потръпнаха като един. Припряно защракаха спусканите надолу и включващи се визьори, петдесет дула се насочиха на всички страни като игли на свил се на кълбо таралеж.

Изминаха десет минути, преди нашествениците да се убедят, че никой не се кани да ги атакува под прикритието на тъмнината.

— Значи, действаме така — продължи Черепа, давайки си вид, че нищо особено не е станало. — Триоки и Март, вие със своите групи тръгнете по стълбите, а аз с абордажната команда ще се спусна през асансьорната шахта. Ще претърсим втория етаж и ако всичко е чисто, по същия начин ще превземем и третия. С четвъртия вероятно ще се наложи да се поизпотим, но вече на терен ще обсъдим детайлите.

— А ние какво да правим? — басово каза командирът на четвъртата група, добродушен (ще те застреля само при необходимост и напълно без злоба) здравеняк-кентаврианец по прякор Мишката.

— Охранявайте този етаж. — Черепа реши, че десет души няма да навредят като резерва. А Балфер със своята идиотска идея за

спускане в шахтата сам да заминава там. С въже или без. — Хайде след мен, момчета...

Бронираниите скафандри глухо затропаха към асансьорната шахта. Разбиването ѝ не беше по-сложно от това на вратите между отсеците и скоро абордажниците непохватно и бавно, но сигурно, се спускаха по техническата стълбичка.

Триокия и Март завистливо изгледаха Мишката, а той се ухили и им помаха с ръка.

— Е, кой по коя? — обречено попита Март своя събрат по нещастие.

— Ти тръгни наляво — предложи той, почесвайки биещата на очи вдлъбнатина на челото си. Там никога не беше имало трето око, но пък имаше мощен удар с метален бокс по време на делба на плячката. Триокия нарочно не си беше направил пластична операция, за спомен какво се беше случило с нападателя. — Нали си свикнал^[1], хе-хе.

Март се усмихна накриво, но не започна да спори.

Пиратите без проблеми слязоха по обездвижената стълба. Вярно, че се наложи да се потрудят с първата двойка врати, но после се сетиха да стрелят с два-три заряда на бластер по заключващите механизми.

— Като че ли тук няма никой, командире — доложи Триокия, когато отрядите се срещнаха при асансьорната шахта.

Черепата с досада си помисли, че Балфер се оказа прав и само загубиха време. От двете страни на коридора се простираха редове от високи, тесни врати — каюти на персонала, явно жилищен етаж.

— Претърсете хубавичко всичко тук — нареди той, — и продължавайте слизането. Ще се срещнем на същото място на третия етаж.

— Да, командире!

Пиратите се развеселиха. Мешките им така и не бяха натежали до момента, а в каютите сигурно ще се намери нещо интересно.

Черепата пак се гмурна в шахтата, групите се разделиха.

На стълбищната площадка Март го чакаше неприятна изненада — тук имаше светлина. Пиратите, които бяха успели да свикнат с тъмнината, жумяха и пристъпваха от крак на крак, чакайки очите им да привикнат.

— Застреляйте всеки, когото видите — нареди Март и прекрачи пръв в коридора.

— И женската ли? — недоверчиво попита един от пиратите.

Командирът помисли малко, припомняйки си мъкнещата се със Сакаи блондинка и се смили:

— Ако е с оръжие, целете се в главата. Ако не — то така, че да не успее да пукне, докато се върнем.

Още не беше довършил, когато нещо звънко щракна на тавана и оттам излезе облаче дим или бял прах. То падаше надолу бавно и пиратите успяха да се дръпнат назад, малко попадна само върху първите двама-трима.

— Какво... — Март, който беше най-напращен от всички, измъкна от джоба на гърдите си походен скенер и припряно защрака с копчетата. — Радиация няма... Реакция към отровни газове... Отрицателна. (Пиратите с облекчение задишаха с пълни гърди.) Към микроорганизми...

— Минутка внимание — внезапно от високоговорителя на тавана към нашествениците се обърна приятен женски глас. — Уважаеми пирати, вие току-що се запознахте с нашата свръхсекретна разработка, а именно биологично оръжие на основата на една местна, изключително вирулентна^[2] и патогенна^[3] бактерия. Ако в течение на петнадесет минути не ви инжектираме с противоотрова, процесът ще стане необратим и вие ще умрете в ужасни мъки. Така че по-добре се предайте, ха-ха-ха... х-х-хе...

Високоговорителят захриптя и млъкна.

* * *

— Според мен, това „ха-ха-ха“ беше излишно — укорително забеляза Ден, покривайки с длан микрофона и избутвайки от него увляклата се Полина.

— Извинявай — разкая се момичето, — много се вживях в ролята на луд учен. Но нали и така свърши работа?

— Даже прекалено — съгласи се рижият, след като хвърли поглед на вирт-прозореца.

* * *

— ... положителна! — простена Март. — Тази година наистина ни е поръсила с някаква зараза!

— Каква?! — Какво е това „вирулентна“ и „патогенна“, пиратите не знаеха^[4], но самото звучене на тези думи отекваше с погребален звън.

— Скенерът не я разпознава, но показва голямо количество микробни тела! — Уредът в ръката на командира забележимо се тресеше. Нещо повече, незащитените му лице и китки започнаха да парят, а когато Март не се сдържа и почеса бузата си, на нея тутакси се появиха яркочервени ивици. Прахът за пране, към който бяха добавили Maramekia, беше изключително силен.

Командирът се обърна към групата и с изумление откри, че от по-голямата ѝ част вече го отделят няколко метра и пиратите продължават да се отдръпват.

— Ей, момчета, какво ви става... — Март неразбиращо пристъпи към тях, което предизвика едва ли не истерия.

— Не се приближавай! Няма какво да разнасяш заразата! Стой на място, докато не дойде корабният доктор!

— Я се върнете, гадове! — извика командирът, потискайки с ярост паниката си. — Къде офейквате? Като ще мрем, нека да е заедно!

Март вдигна оръжието — засега просто така, да ги поизплаши.

Обаче му повярваха.

* * *

— Ето ви и биооръжие — с треперещ глас каза Полина, щом престрелката затихна и екранът се покри с бавно стичаща се бяла пяна — системата за гасене на пожар бързаше да се справи с многочислените огнища пламък и дим. — Аз всъщност се надявах, че те ще се предадат...

— За кучетата кучешка смърт — твърдо възрази Станислав. — Франк, какво става с втората стълба?

— Закъснява — толкова деловито съобщи хакерът, сякаш сам е раздал на нашествениците ежеминутен план. — Обаче шахтата вече е на място. Последният излиза.

— Какво пък, тогава е наш ред да се веселим. — Роджър притисна слушалката. — Вини, готовност първа степен!

— Че аз не съм се отпускарал — иронично отвърна бившият сержант. — Скафандърът е на мен, чакам гости.

— Гледай най-вече да не тръгнеш срещу тях — предупреди го Сакаи, — защото и теб ще закачи, после половин година ще вониш на разтворител.

— Не се вълнувай, кеп — увери го Вини, — ще направя всичко както трябва. Край, гостите са на прага, прекъсвам.

* * *

Най-близката до асансьорната шахта врата беше отворена, което веднага накара пиратите да застанат нащрек.

„Столова“ — реши Черепа, разглеждайки дългите редове прости маси и столове. От прозорчето за раздаване на храната стърчеше сивият език на конвейера, до него имаше още една врата — най-вероятно водеща към кухнята. Това местенце все повече не харесваше на командира. Той забеляза под една от масите парче от стоманена тръба, на която личеше пресен срез. А близо до кухнята — неизметен полумесец пластмаса с ясен отпечатък от ток.

— Нещо са правили тук — промърмори Черепа. — Внимателно, момчета, зад онази врата може да има капан или засада!

Пиратите бързо се наредиха в полукръг по средата на столовата, държейки оръжията си в готовност. В кухнята нещо отчетливо изтропа, явно врагът разбра, че е разкрит, обезпокои се и се опита да залегне.

— По мой сигнал — тихо нареди Черепа, който беше заел крайната лява позиция, откъдето най-добре се виждаше бъдещото бойно поле.

Командирът още не беше успял да започне броенето, когато вратата зад гърбовете на абордажниците се затвори. Тази преграда беше смехотворна за бронираните скафандри, обаче почти всички рефлекторно се обърнаха и откриха огън. Лъчите, предназначени за врага в кухнята, попаднаха във вратата и я превърнаха в стопяващо се решето, но едновременно по целия периметър на столовата нещо тихо

захлопа, сякаш някой наведнъж отвори дузина бутилки шампанско. След „тапите“ тръгна „пjanата“ — стотици тънки сиви струйки, които във въздуха се сплитаха в бързо сгъстяваща се, прилепваща към скафандрите паяжина. Абордажниците се загърчиха като мухи в нея — отначало с яростно жужене, после все по-слабо и по-слабо. Вакуумният херметик, предназначен за автоматично запушване на пробойни, за няколко секунди плътно се втвърдяваше.

Черепата стоеше до стената и най-малко попадна върху него, но това беше само въпрос на време. Съдейки по неотслабващия напор на струите, обсадените възнамеряваха да циментират столовата до тавана. Безсмислено беше да се бяга към вратата, около нея плющеше най-силно и някои абордажници вече се бяха превърнали от мухи в пашкули. Черепата упорито наведе глава като при силна виелица и закрачи към прозорчето за храна. Всяка следваща крачка му се удаваше с все по-голям труд, но пиратът все пак успя да допълзи до конвейера, да рухне върху него и да заповяда по ГСУ^[5]: „Импулс!“ На гърба му кратко зави ускорителят и превърна абордажника в голяма, тежка и неуправляема ракета. Пиратът разкъса „паяжината“, влетя в прозорчето и с оглушителен грохот се вряза напред с шлема в противоположната стена на кухнята. Усещането беше, че или на стената, или на шлема е останала вдлъбнатина, а може би и на двете.

Черепата премигна и установи, че, изглежда, от капана се е освободил още някой.

— Ей, как... — Абордажникът осъзна, че този брониран скафандър му е непознат, а значи и плънката в него е вражеска. — Кой си ти?!

Стъписаният Вини стреля в пирата, но не уцели. Ракетата оглушително се взриви в кухненския шкаф, сред бутилките с рапично олио. То като по чудо не пламна^[6], но сега беше навсякъде.

— Предай се! — изкомандва бившият сержант, държейки врага на мушката на плазмомета. — Че иначе...

— Какво иначе? — изръмжа Черепата, мятйки се в лепкавата течност. — Ако стреляш по мен, тук всичко ще пламне!

— Иначе — Вини внимателно сложи оръжието на един поднос, сви юмруци и тръгна напред, — и без оръжие така ще те пребия, че родната ти майка няма да те познае!

— Вече се страхувам, аха — изсмя се абордажникът и най-после успя да се изправи във вертикално положение. — Чакам те с разтворени обятия, хе-хе-хе!

Боят започна с размяна на юмручни удари. Черепата фрасна Вини с ляво кроше, но веднага получи насрещен удар в тялото, въздъхна: „Леле...“ и отлетя назад, към вече познатата стена. От полиците се посипаха буркани с нещо кафяво и лепкаво, което напълно закри лявата му обзорна камера. Вини с победен вик се хвърли да закрепил успеха си, но се подхлъзна и се изпързала под масата, опита се да стане, обърна я, заедно с още нещо, и пак се строполи.

Враговете се вдигнаха някак си и отново тръгнаха един срещу друг. По-точно, заплъзгаха се — бавно, предпазливо, чакайки кой пръв ще се реши да атакува.

— Хайде де, защо не идваш? Боиш ли се? — опита се да раздразни противника Черепата. — Какво, разбиха ти нослето и веднага ти се прииска при мама?

Бившият сержант не отговаряше и абордажникът премина на псувни, пикантно описвайки интимната близост на Вини с представители на най-гадните извънземни раси. Провокацията пак не постигна целта си и тогава Черепата смени тактиката — вдигна някакво парче и замери с него противника. Това подейства. Вини се нахвърли на врага с възмутен рев: „Твоята мама, и тоя се замеря!“ Черепата се опита да извърши контраудар, но в крайна сметка и двамата направиха по един елегантен пирует върху олиото и на купчина рухнаха до стената. След миг върху тях се сгромоляса последната оцеляла (вече не!) полица, на която стояха няколко огромни метални тенджери и чувалче с брашно. Пшеницата, от която то беше смляно, се оказа толкова генномодифицирана, че нито насекомите, нито времето ѝ бяха навредили. Чувалчето обаче беше направено от еконайлон и от удара в гърба на Черепата веднага се скъса на няколко места.

Брашното като атомна гъба се вдигна до тавана и нарисува по него абстрактни шарки, повтарящи мазните петна. Докато падаше обратно, обстановката в кухнята все повече започна да напомня ядрена зима — навсякъде отломки от цивилизацията и сняг на парцали, а в него поробилите света роботи се бият за последната батерия.

Боят вървеше приблизително с равни сили, докато на Черепата не му се удаде с точен ритник да заклиниса колянната става на вражеския

скафандър. Вини загуби подвижност и се хвана за сламка, тоест за дръжката на тигана. Поредицата удари по шлема в стил „ядосана съпруга“ малко намали бойния плам на Череп.

— Слушай, човек — задъха се той, чувствайки се като камбана, — да вземем да спрем, докато сме цели?

— Как пък не! — Вини от все сърце го фрасна точно по лицевото стъкло.

Скафандърът издържа, тиганът — не, но пиратът инстинктивно се отдръпна, пропусна юмручен удар в гърдите и отлетя на два метра.

От поредната купчина отломки бавно се изправи страшна бяла фигура.

— Ще те убия-я-я! — нададе вой тя, сляпо опипвайки с ръце.

Адската смес от брашно, олио и дявол знае още какво, така качествено беше облепила лицевото стъкло и всички камери, че системата за почистване работеше на предела на възможностите си и връщаше зрението буквално по милиметър.

Осененият от идея Вини се изправи някак и подскачайки като еднокрак врабец, мина зад пирата и с все сила нахлупи на главата му една от тенджерите. А после я натисна надолу като тапа на бутилка.

Шашардисаният Череп се опита да махне „желязната маска“, но омазаните му с олио пръсти напразно се плъзгаха по гладката повърхност. Окончателно ослепелият и вбесен абордажник разпери ръце, с рев се втурна натам, където по неговите сметки се намираще противникът и красиво се отпечата на стената. За разнообразие — на друга, но не по-малко твърда.

— Е — насмешливо се поинтересува Вини, извивайки ръката на врага, докато не е успял да се окопите. — Ще се мяташ ли още?

— Майната ти, предавам се — обезсилено изхриптя Череп. — Само по-бързо ме извади от тази консерва.

* * *

— Чухте ли?! — Триокия рязко спря групата. — Там като че ли стрелят!

Пиратите напрегнато се заслушаха. Стрелбата бързо стихна, но почти веднага някъде наблизо (може би на същия етаж) започна

някаква суматоха с глухи удари, разтърсващи сякаш цялата база.

— Хайде на помощ, момчета! — махна с ръка командирът. Не че той много се вълнуваше за здравето на Черепа и Март, но по-добре да им помогнат сега, отколкото после сами да се сблъскат с победилия ги враг.

Нашествениците нахлуха в коридора и се заковаха на място, така че повечето пак се забиха в гърбовете на по-бързите.

— Що за гадост е това?! — озадачено попита най-пъргавият, предпазливо отстъпвайки назад.

Кордата блестеше под светлинните панели като паяжина на пиян паяк, хаотично скачащ от стена на стена.

— Ами сякаш е обикновена корда — вгледа се друг пират. — И като че ли просто е залепена за стената. Със силиконово лепило.

— „Просто!“ — изхъмка Триокия. — Кой идиот „просто“ ще лепи корда на стената?! Това е някакъв капан! Може да е сигнализация, а може и да е нещо по-лошо.

Командирът се наведе, за да провери дали няма начин някак да се проврат между нишките, без да ги докосват, но май само Шшипших би бил способен на това.

— Ей, вижте какво има там отпред! — изумено възкликна трети член на групата.

Триокия бързо завъртя визъора на увеличение и ахна. Коридорът беше задръстен до тавана от някаква пореста маса с лек наклон.

— Не си струва да се пъхаме там, момчета — с облекчение заключи командирът. — Там е задънена улица.

— А може би с плазмомет ще е възможно да...

Триокия така изгледа инициативния си подчинен, че той се сви и измънка: „Всъщност, едва ли“.

Оставаше само един вариант — да продължат да слизат към четвъртия етаж, където беше заветната цел, но бяха и онези, които успяха да разбият катера и да спрат абордажниците в бронирани скафандри.

— Нека тогава да завладеем петия етаж! — обади се същият изобретател, който се надяваше да се реабилитира. — Ще ги затворим като в клещи.

— По-добре да се върнем на втория — решително каза Триокия. — Ще минем по него и ще видим какво е станало с групата на Март.

В характера на Балфер не беше да се суети около дупката като мадама с паднала обица в тоалетната чиния, очакваща водопроводчика, тоест връщането на абордажниците. След като почака половин час, той извика техника и нареди все пак да се изреже дупка, през която да може да мине катер.

Плочата неохотно се топеше, хвърляйки искри и капки метал. Вълната от горещина изгони зрителите чак до дърветата. Адмиралът се облегна на ствола, внезапно усети нечий внимателен поглед и вдигна глава.

От клона на дървото с тъпо любопитство го зяпаше червеноока, ултрамаринова в лъчите на прожектора птица.

Балфер премигна и разтърка очи. Птицата наклони гребена на главата си, очевидно също съмнявайки се в съществуването на пиратския адмирал.

— Къш! — дрезгаво извика той на халюцинацията.

— Ко-ко-ко — кокетно отвърна тя и навири гребен.

Адмиралът хвана бластера, но птицата явно познаваше този предмет. С уплашено кудкудякане тя се откъсна от клона, набра височина, шумно пляскайки с криле и полетя над върховете на дърветата. Балфер я изпрати с отворена уста. На родната планета на квачките силата на тежестта беше един път и половина повече и кокошката се наслаждаваше на непознатото досега усещане от летенето.

— В една от земните култури се смята, че синята птица носи щастие — с лек укор отбеляза техникът, който заедно с адмирала наблюдаваше първо как върви работата, а после и квачката.

— Това е просто една от кокошките на Унилия Роджър! — Балфер най-накрая съобрази откъде се е взела тази твар. — Явно кучият син е пуснал товара си, за да отвлече вниманието ни от базата.

Техникът тактично премълча. Птицата беше синя, а Роджър, изглежда, не се оплакваше от липса на успех. Рязането вече беше към края си, а от абордажната команда до момента нямаше ни вест, ни кост.

Най-после парчето плоча се стовари долу с ужасен грохот. Балфер се качи във флайера си, а всички останали — в тежкия катер, и

двете летателни средства едно след друго се плъзнаха в дупката.

Адмиралът смяташе да се спусне директно в командния център, предполагайки, че основните пиратски сили вече са го обсадили от всички страни, но изведнъж видя половината от тези сили в дока на първия етаж. Изглежда, че се опитваха да се изкатерят обратно по стоманеното въже, но то се оказа прекалено гладко.

— Как, вие още ли се мотаете тук?! — Гневът на адмирала беше страшен, пиратите едва успяха да се разбягат от връхлетелия върху тях флайер.

— Нас ни остави Черепа — с безстрашието на честен човек избоботи Мишката. — Може сам да го попитате!

Пиратът нищо не рискуваше. Черепа го нямаше в момента и под правосъдието на Балфер попадна Триокия, като висшестоящ по чин.

— А ние току-що дойдохме — започна да се оправдава той. — С важно съобщение!

— Какво?! — сграбчи го за гушата адмиралът.

— Новината не е добра — призна Триокия. — Абордажната група изчезна някъде, а отрядът на Март е ликвидиран.

— Какво, целият ли?! — не повярва Балфер. — Десет опитни и въоръжени до зъби бойци?

— Ъхъ — потвърди пиратът, като избягваше погледа му. Трима от оцелелите бяха „дезинфекцирани“ от неговите момчета, веднага щом чуха за „биооръжието“. — И по лявото стълбище е разсипана някаква страшна зараза, по-добре да не ходим там. На нас това... ъ-ъ-ъ... биоскенерат ни го показва!

Адмиралът бавно разтвори пръсти, а после със замах залепи страшен шамар на Триокия. И докато залитналият пират потриваше почервенялата си буза, изсъска:

— Ако искаш да се направи нещо — направи го сам! Всички влизайте в катера, търтеи такива! Летим на четвъртия етаж.

* * *

Решено беше да отложат за по-добри времена изчовъркването на абордажната команда от втвърдилата се пяна. Бронираниите скафандри имаха автономна система за циркулация и почистване на въздуха, така

че пиратите спокойно можеха някой и друг ден да помислят над лошото си поведение.

Мрачният Череп беше поведен към склада под конвоя на Вини и Тиодор. За да го пъкнат вътре, стигаше и един човек, но Вениамин настояваше да изпълни лекарския си дълг.

— Застани малко по-далеч и насочи към вратата оръжието си, за да не се разбягат — нареди Вини на партньора си, канейки се да влезе вътре с доктора. — Ако някой започне да се промъква към мен отзад, стреляй, без да се замисляш.

Но пиратите даже и не мислеха да бягат или да се промъкват към когото и да било.

— О-о-о, а ето го и Черепчето! — радостно зарева Скуртул, който държеше в ръка преполовена бутилка коняк, някога обикновен, а сега луксозен, отлежал тридесет години. — Влизай, брат, откога те чакаме!

Пиратите сметнаха, че пет години плюс минус срока на годност нямат особено значение и отвориха офицерските дажби. Навсякъде се търкаляха самоподгриващи се консерви с гъши дроб и пъдпъдъци в бял сос, хартийки от бонбони, обелки от кренвирши и рачешки рульца. В ъгъла лежеше нечие свито тяло, но съдейки по мощното хъркане, не вътрешно кръвотечение го беше подкосило.

Корите от разчупения с удар в пода и как да е изгризан ананас довършиха Вини.

— Ама че гадове! — възмути се той. — Ние там се бием, а те...

— Е, поне никой не може да ни обвини в нехуманно отношение към пленниците — промърмори Вениамин и затвори вратата, докато не се е наложило да лекува пиратите от тежки телесни повреди, получени вече в плен.

[1] Като израз „тръгнал е наляво“ означава „тръгнал е по лош път, по пътя на греха“ и идва от поверието, че всеки има ангел хранител на дясното си рамо и дявол изкусител на лявото. — Бел.прев.

↑

[2] Способна да заразява. ↑

[3] Способна да причинява болест. Въпреки сходните понятия, това са различни неща. Например козата, по отношение на градината, е

и вирулентна, и патогенна, а котката, освен ако не е вегетарианка, е само вирулентна. ↑

[4] А вие вече знаете! ↑

[5] Гласова система за управление. Иначе няма как — ръцете са заети. ↑

[6] Авторите дълго мислеха що за ракета е това, щом не може да запали олиото, и решиха, че олиото е било с лошо качество. ↑

— Ето го командния център — нервно прошепна адмиралският техник, сверявайки със схемата.

Балфер кимна. Вратите срещу пиратите изглеждаха много внушително — дебели, с няколко резета. Само че, по някаква причина, не бяха особено чисти, чак имаха коричка кафяв налеп. Впрочем, за тридесет години даже златото ще загуби блясъка си.

— Е, момчета, на три! Едно... две...

Вратите не бяха избити, а направо се разпаднаха на молекули, дори на атоми. Краищата на овъглената дупка достигнаха стените, но учудващо не последваха ответни изстрели — нито веднага, нито когато се разсея пушекът.

Помещението приличаше най-малко на команден център. А най-много — на долната камера на пещ за горене на отпадъци.

Пиратите объркано се заозъртаха, но погледът нямаше на какво да се спре — голи опушени стени и под. Само в центъра стоеше малък портативен холопроектор. Щом Балфер прекрачи прага, се включи пряко предаване и пред нашествениците възникна изображението на седящия на пулта Роджър (преговорите бяха възложени на него, за да не се губи време в обяснения кой е Станислав и какво отношение има към базата).

— Радвам се пак да те видя, Балфер — приветливо каза Сакаи. — Не искаш ли още веднъж да си поговорим?

— Какво искаш, жълтурко?! — с досада изрева адмиралът, досетил се вече, че са го надхитрили. Базата наистина се оказа мобилна и предишният ѝ план можеше вече да бъде изхвърлен.

— Предлагам размяна на пленници. — Роджър изчака изумлението на Балфер да достигне онзи пик, след който ще последват ругатни и ефектно сложи пред камерата буркана. В медицинския отсек тъкмо се намери подходящ. Вярно, че заради главата на змие човека се наложи оттам да се извади нечий черен дроб. Но Сакаи церемониално му поиска извинение.

Пиратският адмирал замря с възмутено полуотворена уста, заедно с екипажа си напомняйки скулптурна композиция „Момчета в църковен хор“.

— А сега сериозно — продължи Роджър, когато всички до насита се налюбуваха на киборгския трофей. — Предай се, Балфер.

Наглостта на бившето ченге така поразява пирата, че той първо почервения, а после изригна, както дракон пламък:

— Да се предам, АЗ?! Когато вече съм превзел почти цялата база?!

— Не „почти цялата“, а само два етажа — поправи го Сакаи. — При това вече сме пленили или убили по-голямата част от хората ти. Още половин час такива „успехи“ и ще останеш адмирал само на себе си.

— След половин час, не, след двадесет минути, ще се добера до лъжливото ти гърло! — разгорещено обеща Балфер. — И ще натъпча в него мръсния ти език, след като го отрежа и изпека! А после...

Съдейки по петминутния монолог на пирата, за да осъществи всичко замислено, биха му потрябвали като минимум трима Роджърсовци.

— Това празно дърдорене ли е всичко, на което си способен? — Сакаи представляваше образец на азиатската невъзмутимост. По лицата на Балферовите хора личеше, че това им прави доста по-силно впечатление, отколкото истерията на командира им. — Странно, че Скуртул и останалите още не са те пратили в шлюза без скафандър.

— А къде е Скуртул? — сепна се Балфер. При всичкия си деспотизъм адмиралът беше свикнал с помощника си, както се свиква с износени обувки или с тъп, но удобно лежащ в ръката сгъваем нож. — Къде сте го дянали?

— Изядохме го — изтърси Роджър, разбирайки, че мирните преговори не се увенчаха с успех. И, осенен от глупава, но крайно съблазнителна идея, насочи камерата към седящия в креслото скелет. Зад него стоеше Мария Сидоровна, както винаги дъвчеща нещо.

Пиратският адмирал облещи очи, вдигна оръжието си и картината в командния център изчезна.

— Според мен, това беше окончателно „не“, кеп — разочаровано забеляза Вина.

— Нищо. — Сакаи цъкна с нокът по буркана. — Нали не за Балфер направихме този спектакъл.

* * *

Балфер се опомни пръв и веднага се нахвърли на вцепенения си екипаж:

— Те ни разиграват, тъпаци! Не знам откъде са изкопали този скелет, но той отдавна е изсъхнал и е в адмиралски мундир!

— А главата в буркана също ли е пластмасова? — резонно забеляза един от пиратите. — Старият Шип имаше очебиен белег на горната челюст. Щом Сакаи не лъже за змие човека, може би е истина и това за Скуртул?

— Холограма — неуверено каза адмиралът. — Направили са я въз основа на фотоснимка.

— Къде тогава е Шип? — Екипажът силно се съмняваше, че змие човекът би позирал на Роджър за такава качествена илюзия. По-правдоподобно обяснение беше откъснатата глава. — И абордажната команда?

Балфер не можа да отговори на тези въпроси и предпочете строго да заповяда:

— Прекратете паническите настроения! Бас държа, че проклетото японче точно на това разчита. Но ние сме космически вълци, а не куп страхливи баби, нали? Да вървим да му сригаме задника!

— А къде му е той? — плахо попита някой от задните редици. — Ако секторите постоянно се местят...

Балфер намери с поглед техника.

— Може ли някак да ги обездвижим?

— Теоретично да... — заблея той. — Ако стреляме в сервомоторите, те би трябвало да са закрепени ето тук някъде... може би и тук...

Адмиралът не го доизслуша и вдигна плазмомета. В стената се появи овъглена дупка, в която като прекъснати нервни влакна се къдреха дебели стъклени кабели.

— Ето това беше — доволно заключи Балфер. — Сега остава само да претърсим тази миша дупка от горе до долу.

* * *

— Капитане, капитане, те ни чупят базата! — възмутено закрещя Франк, въртейки глава ту към Роджър, ту към Станислав. — Какво да правим? Да идем на шестия етаж?

— Не бързай — спря го Стас. — Ще се махнем, чак когато се доближат плътно. Иначе ще почувстват вибрацията и ще разберат, че вече ни няма на този етаж.

— А и вижте... — Сакаи посочи към един от вирт-прозорците. — Струва ми се, че подейства!

* * *

— Ей, адмирале! — повика Балфер един от пиратите. — Ние с Чип и Рик бързичко ще претърсим ей онова коридорче и ще ви настигнем, става ли?

— Вървете — милостиво разреши адмиралът. Щом мародерството влече хората му, значи бойният им дух полека се завръща. И макар че Балфер предпочиташе първо да изгони пчелите от хралупата им, а после чак да хапва мед, това трябваше да се поощри.

На приятелчетата на мародера никак не им се искаше да се отделят от групата, но не посмяха да откажат щедрия адмиралски подарък.

— Ти да не си идиот?! — засъскаха те на храбреца, веднага щом свърнаха зад ъгъла.

— Вие сте идиоти! — озъби се той, избягвайки плесника. — Да не би много да искате да влезем в примката след Балфер?! Коридорът е с два изхода, ей там ще завием и пак ще изскочим на стълбището.

— Ами ако адмиралът все пак превземе базата?

— Вярвате ли го?

Приятелчетата му мълчаливо ускориха крачка.

Повече от половин час чакаха „мародерите“.

— Гадове, нещастници, страхливци! — вбесено крещеше Балфер. — Щом ги хвана, ще ги настържа с лазерна резачка на милиметрови парченца! Ще завидят на Шип!

Останалите пирати се придържаха към друга версия.

— А може тях такава... също да са ги очистили? — шепнеха си те, продължавайки да вървят без всякакво въодушевление. — Щом

онези са светили маслото на цял отряд... Не, не трябва да се делим от своите на групи под пет души... Ще ни пречукат тихичко и няма да успеем да гъкнем...

Когато на следващия завой адмиралът се обърна, той откри, че хората зад него рязко са намалели. Верни на решението си, пиратите дезертираха направо по десетима. Този път Балфер не започна да ругае. Хладната му ярост беше отвъд думите и даже отвъд изражението на лицето, застинало като маска. Сега адмиралът искаше просто да убива — Роджър, дезертърите, всички около себе си... Екипажът му като с магия усети това и даже без да се опитва да се бунтува, безмълвно се пренареди — сега Балфер вървеше отзад и красноречиво държеше плазмомета в готовност.

* * *

— Точно над нас са — съобщи Ден, който стоеше пред екрана, но гледаше тавана. Командният център и затворът успяха да се преместят на шестия етаж, но обратният път, уви, беше отрязан. Балфер систематично вадеше от строя претърсените сектори и четвърти и пети етаж лежаха отгоре неподвижно. — След двадесет минути ще стигнат края на коридора и ще започнат да слизат.

— Колко останаха? — формално се поинтересува Станислав — той също следеше камерите.

— Единадесет. С Балфер дванадесет.

— А ние все още сме тринадесет — с тих триумф напомни Полина.

— Даже четиринадесет. — Роджър погали върналия се на рамото му Петрович. — Жалко, че от някои в бой ползата е... по-малка.

— В никакъв случай не трябва да ги пускаме в командния център — реши капитанът. — Налага се да посрещнем скъпите гости пред вратата.

Екипажът му отвърна с мрачни кимания и започна да избира оръжие.

— Роджър, Вини, вие заемете позиция до входа в сектор А6 — разпореждаше се Станислав, плъзгайки пръст по схемата. Самият капитан се ограничи с два резервни пълнителя, на своя бластер той

имаше повече доверие, отколкото на пиратския гранатомет. — Ден, Тед, идвате с мен към 12R. Владимир... — Капитанът оценяващо изгледа учения. Той се правеше на смел, но според безжалостното мнение на бившия космодесантчик, да прати микробиолохмана в бой би било равносилно на замеряне на врага с възглавница. Само дето от възглавницата при попадение ще полетят единствено пера. — Заклучете се в командния център и охранявайте жените.

— А аз?! — възмути се хакерът.

— ... и приравнените към тях ценни членове на екипажа — натъртено добави капитанът. — Ще следиш вражеското придвижване и ще ни докладваш.

Франк се успокои, но затова пък се обиди Джил.

— Аз не съм жена! — разпалено възрази тя. — Тоест не такава жена, че да седя в укритието и да треперя от страх. И аз искам да се бия!

Станислав мислеше да кресне за назидание, че капитанските заповеди не се оспорват, но още веднъж погледна схемата и размисли.

— Добре, вие с Михалич ще стоите ето тук — показва той един относително безопасен, но все пак изискващ прикриване участък. — Обаче без заповед няма да стреляте, ясно ли е? Просто ни съобщете, ако някой се появи оттук.

— А аз... — започна Полина.

— Капитанските заповеди не се оспорват!

* * *

Катерът вече излиташе от дока, но жалните вопли на закъснелите разчувстваха екипажа (по-точно, сред бягащите беше техникът — твърде ценен за крайцера, че да го оставят). Катерът увисна над самия край на шахтата, люкът се отвори и тримата бяха вмъкнати вътре от десетина ръце.

— Избягахме в последния момент! — оплака се техникът, щом си пое дъх. — Балфер напълно превъртя, гони останалите напред като на заколение! За щастие, там започна ужасна престрелка и ние в суматохата се изнизвахме настрани, настрани...

— Престрелка?! С кого, с Унилия Роджър? — Прякорът на бившето ченге за пръв път беше произнесен почтително, с полушепот. — И какво, много ли са хората му?

— Стотици! — уверено заяви техникът и в изнемога се облегна на креслото.

* * *

Шестият етаж действително посрещна Балфер с буря от кръстосан огън. Вярно, че бурята не беше нищо особено, два-три бала, но след злоещата, действаща на нервите тишина на горните етажи, дори тя накара пиратите дружно да паднат на пода и да открият ответен огън. Нямахше много полза от него, двете страни стреляха на сляпо, едва показали дула иззад ъгъла на стената. Така че загубите се ограничиха само с тримата дезертъори. Впрочем това се изясни покъсно, а сега Балфер трескаво размишляваше какво да предприеме. Изходът от стълбището твърде добре можеше да се обстреля от двата края на коридора, където бяха враговете. Невъзможно беше да се пробяга покрай него и да се стигне до страничния коридор под пороя на лъчите и плазмата, може би само ако се разделят на двойки и използват „партньора“ като щит. Обаче половината екипаж със сигурност не би подкрепил този план.

— Има ли някой гранати? — Балфер свали от колана си две, още три събраха по джобовете. — Триоки, ти хвърляш вляво, аз вдясно, а ти, ти, ти и ето ти веднага след взривовете бягате натам, ясно ли е?! Ще минете в тил на онзи мръсник, който е залегнал отдясно и ще го очистите или поне ще го разсеете.

Избраните неуверено кимнаха, но адмиралът не им остави време за размишления и хвърли една след друга гранатите в коридора. Чу се оглушителен грохот, противно запищяха осколки, оставяйки неравни бразди по стените, дим и прах покриха прохода.

— А сега напред! — изкрещя Балфер и зададе на най-близкия пират начална скорост с напътствен ритник отзад.

* * *

— Сериозно ли си ранен? — Станислав много искаше да добави: „Аз нали ви казвах добре да се прикривате!“, но това едва ли щеше да подобри ситуацията. Добре, че беше осколка в рамото, а не плазмен лъч в челото.

— Като че ли не... — Тиодор мъжествено се опита да раздвижи ръката си и изстена през стиснати зъби. — Обаче боли, мамка му!

Десният му ръкав бързо се покриваше с тъмна кръв.

— Върви в медотсека — нареди капитанът. — Нека док те прегледа.

— Аха, ще му покажа от прага и веднага обратно — мрачно се пошегува Тиодор и отпълзя назад.

Пушекът беше плътен като стена, но Ден все пак стреля няколко пъти в него и беше възнаграден с вопъл и глух удар.

— Тичат насам, гадовете! — Станислав също възобнови преградния огън и почти веднага по комуникатора дойде повикване:

— Капитане, трима се промъкнаха в централния коридор!

— Накъде вървят?

— Засега направо. Ох... — В слушалката се чу някакъв грохот.

— Какво?!

— Ъ-ъ-ъ... не, нищо — смутено промърмори хакерът. — Лъжлива тревога.

* * *

В лекарския кабинет се зарадваха на Тед — Владимир стреля по него с бластер, а Наталия припадна.

— Нали капитанът ви забрани да взимате оръжие! — възмути се пилотът, поглеждайки пробитата рамка на вратата.

— Бъди благодарен, че не метна по теб зашеметяваща граната — нервно се изкикоти Полина и се хвърли към приятеля си.

Мария Сидоровна се засуети край Наталия и запляска бузите ѝ, като ѝ вееше с измъкната от джоба си голяма карирана кърпа.

— Благодаря — с чувство каза Тиодор и се приближи до масата, на която докторът вече бързо разопаковаше походната аптечка. — И обикновената граната ми беше напълно достатъчна.

Владимир обидено стисна устни и се обърна, но не се раздели с бластера.

— До сватбата ти ще зарасне — заключи докторът, щом внимателно огледа раната. Осколката стърчеше от нея като зъб и добре че на Тед не му хрумна да я измъкне по пътя — кръвозагубата можеше да бъде много по-голяма. — Но ще ми трябва малко помощ.

— Нека аз — тутакси предложи Полина. — Не се боя от кръв, честно!

— А някога асистирала ли си на операционната маса? — усъмни се Вениамин. Като студент и той беше убеден, че от нищо не се бои, докато не го изнесоха от моргата позеленял.

— Да — бързо и гордо отвърна момичето. — Асистирах на ветеринаря, когато кастрирахме котарака ми! А пък колко жаби и мишки съм рязала в биологическия факултет...

— Вениамин Иванович, а не можете ли да се справите сам? — жално попита Тед.

Докторът само се усмихна, изтривайки ръцете си с дезинфекциращ гел.

* * *

— Те завиха наляво! — Франк изпрати съобщение в общия канал на всичките три групи.

— Към нас. — Роджър се опита предпазливо да погледне иззад ъгъла, но веднага се скри обратно. От кълбата дим като ядосани пчели се посипаха капки плазма, лицето му пламна от горещината. — По дяволите, трябва да отстъпим, иначе ще ни притиснат като в клещи.

— Нека подгоним тези тримата към Джил — предложи Вини. — Нейната позиция е удобна, ще ги задържи, докато ние се поосвободим. Тогава вече те ще се окажат между два огъня.

— И как се каниш да го направиш?

Пилотът многозначително се ухили и извади от джоба си дистанционното.

* * *

— Шшт! Чухте ли?!

Прокрадващата се по коридора троица замря и наостри уши. Зад ъгъла наистина нещо потракваше и хрущеше, сякаш там в засада стоеше огромно извънземно насекомо, което от нетърпение пристъпваше от крак на крак и щракаше с челюсти.

Или пък ноктите на робокучето тракаха по пода, но този вариант би се видял на пиратите още по-неправдоподобен, ако изобщо можеше да им хрумне.

Песът имаше заповед да привлече вниманието на врага и да се оттегли, съхранявайки дистанция, за да ги примамва в нужния коридор. Но Вини не отчете, че вече си има работа не с абордажници, а с мародери, на които никак не им се иска да проверяват кой издава такива загадъчни, вдъхващи ужас звуци. Те се спогледаха, дружно пратиха Балфер на детеродния орган на криещата се зад ъгъла твар и се отдръпнаха назад. Наложиха се кученцето да дойде по-близо. И още по-близо. И още, като наполовина се покаже иззад ъгъла.

По коридорите се разнесе ехо от крясъци, тропане, стрелба... и затихващ вой.

* * *

Лицето на бившия сержант беше страшно за гледане.

— Убиха го! — простена той.

— Не го убиха, а го счупиха — разсеяно го поправи Сакаи, сменяйки пълнителя си. — А и по-добре него, отколкото нас, браво на теб, че го измис...

Лъчевата пушка изтропа на пода до Роджър. Той с недоумение се огледа — Вини вървеше към ъгъла, постоянно ускорявайки крачка и същевременно изваждаше от кобурите бластерите си.

— Ей, какво пра... СТОЙ!!!

Бившият сержант вече се скри зад ъгъла. Затова пък Франк го виждаше превъзходно на камерите.

— Cavoli! — успя само да каже той, гледайки как Вини уверено излиза по средата на коридора и започва да стреля с две ръце. — Този кучи син откачи!

Пиратите, още не успели да се опомнят след нападението на „кученцето“, не смятаха така. Щом видяха дървената походка и безжизнения поглед на кучешкия отмъстител, те с викове: „КИБОРГ!!!“ се хвърлиха в каютата и започнаха напосоки да стрелят вече оттам.

Вини обаче беше като защитен с магия. Зарядите се натъкваха на бронята на яростта му и в ужас рикошираха. Затова пък пиратът, който се опита да надникне от укритието, веднага получи топче плазма право в челото. Вторият беше по-умен и иззад рамката на вратата подаваше само края на цевта си, но и това не го спаси — „киборгът“ вървеше напред и стреляше директно в стената, докато не я проби заедно с врага.

Третият не издържа и се хвърли да бяга на зигзаг като изплашен заек. Тези мятания изглеждаха жалко в правия осветен коридор, но точно в този момент батериите на Вини се изтощиха.

Пилотът възмутено изрева, запокити бластерите по беглеца и с единия даже го уцели. След удара в тила пиратът се спъна и се просна на пода, а Вини с тържествуващ вик скочи на гърба му и го стисна за гърлото. Върху тази композиция като ястреб се спусна Роджър, притичвайки се на помощ (както се оказа, на грешния човек) и започна да отскубва пилота от вече хъхрещата му жертва.

— Пусни го, Вини! Той се предава!

Сакай също владееше някои болезнени техники, така че бившият сержант беше принуден да отпусне хватката си и наистина чу слаб утвърдителен писък. Въпреки това изминаха най-малко десет секунди, преди Вини неохотно да разтвори ръце и пиратът безсилно да омекне.

— Слушай, кеп, аз...

— Безмозъчно магаре! — кресна му Роджър. — Ако знаех, сам щях да разглобя кучето ти на винтчета! Хайде, бързо обратно!!!

* * *

Планът на Балфер свърши работа — стрелбата отляво се прекрати, а отдясно отслабна. Обаче изстрели и викове се раздадоха вече от дълбините на коридорите.

— Отлично — ухили се адмиралът, най-вече имайки предвид своето мъдро командване, а не успеха на разузнаваческата група. — Ето така трябва да се работи! Пригответе се, сега ще си проправим път след тях.

— Но от другата страна още стрелят — плахо напомни един от пиратите.

— Сега ще престанат — уверено обеща Балфер.

* * *

— Роджър, какво става при вас?! — повика го обезпокоеният Станислав.

Димът започна да се разсейва и Ден предпазливо запълзя напред, опитвайки се да оцени обстановката. Капитанът недоволно се намръщи, но не успя да спре рижия — Сакаи най-последно отвърна на повикването.

— Вече нищо — малко виновно доложи той. — Обезвредихме тези тримата.

— А кой ви разреши да оставяте огневата точка?!

— Извинете, капитане, непредвидени обстоятелства. Сега се връ...

Взривът беше толкова ярък и гръмък, че Станислав за секунда ослепя и оглуша. За щастие, това се оказа не атомна бомба, а само електромагнитна граната. Стените на каютите, срещу които беше паднала, се извиха в правилни полусфери, но това беше само страничен ефект от взрива^[1].

Станислав премигна и тръсна глава, но нито слухът, нито зрението му се върнаха. Всъщност светлинните панели бяха изгаснали, а от слушалката не се чуваше нищо, освен гробовна тишина.

Капитанът безпомощно почука по комуникатора. После се сепна и извика:

— Денис?

В ушите му болезнено зазвъня. Станислав бързо опипа пода, напипа крака на навигатора и настоятелно го дръпна.

— Ден, жив ли си?!

Кракът зашава.

— Аха — бавно, сякаш току-що се беше събудил, отвърна рижият. — Малко ме зашемети.

— Мен също. — Капитанът с облекчение го пусна. — Отстъпваме към центъра.

Ден отново „заби“ и Станислав заподозря, че не е зашеметен, а контузен. Обаче се оказа, че навигаторът просто е обмислял заповедта.

— По-добре нека аз да „държа“ този ъгъл — предложи той накрая. — Хем ще ви прикривам тила, хем ще чуя, ако пиратите дойдат от тази страна.

Капитанът се поколеба. Щом вече са на етап игра на криеница, Станислав също предпочиташе да действа сам, без да се разсейва от стъпките и сумтенето на партньора си. Но...

Ден разбра какво смущава капитана и добави:

— Няма да правя глупости, просто ще поседя в засада.

— Добре — реши Станислав. — Седи.

Капитанът провери бластера — за щастие несложното му устройство беше издържало електромагнитния изблик и тръгна покрай стената, леко докосвайки я с крайчетата на пръстите си, за да не пропусне нужния завой и старайки се да стъпва колкото се може тихо.

* * *

Командният център беше добре екраниран — за да бъде изведен от строя, би трябвало да хвърлят граната директно на пулта. Обаче шестият етаж изчезна от схемата, изцяло запълнен от чернота. Полина надникна в коридора и се убеди, че наистина е така — тъмнината зад вратата беше също толкова гъста.

— Камерите не работят — с нещастен вид съобщи Франк и почука по сензорния панел. — И цялото управление на етажа също.

— И сега какво?

— Ако електрониката не е изгоряла, след няколко минути ще се възстанови...

— А дотогава ние какво ще правим? — Тиодор се хвърли към вратата с намерение да направи каквото и да е, но докторът и помощницата му увиснаха на него като мечи капан.

— Ние само ще чакаме — обречено каза хакерът.

* * *

Станислав отначало се наруга, че не се беше сетил да вземе един от трофейните визьори, но после съобрази, че и той щеше да се развали от взрива. А пиратските навярно работят, взели са по-малка граната и са я метнали по-далеч, за да не ослепят и себе си...

Капитанът не успя да се върне за визьор в командния център и добре че навреме се беше спрял пред завоя. Някой вървеше по коридора. По-точно, вървяха, стъпвайки внимателно, но все пак не беззвучно.

Бившият космодесантчик притисна гръб към стената. Да се покаже иззад ъгъла пред окулярите на инфравизьорите беше все едно да покаже червен парцал на бик. Червен силует буквално.

Отзад се разнесоха изстрели — първо хаотична стрелба, а после единични и пресметливи. Или стреляше Ден, или стреляха по него. Капитанът стисна зъби, осъзнавайки, че с нищо не може да помогне на навигатора — пробивът беше в две, може би и в три направления, а този коридор беше най-важният.

Престрелката свърши бързо. Не последваха нито викове, нито стонове, но пък се прокрадна миризма на изгоряла пластмаса и това подсказа една идея на Станислав. Без да се показва иззад ъгъла, той застана малко настрани и изстреля десетина заряда в пода. Полуметрови локви закипяха в покритието, екраните на визьорите бяха залети от алено червено. Докато пиратите, които вече бяха успели да прекосят две трети от коридора, трескаво превключваха уредите от режим на инфравиждане в обикновено усилване на зрението, Станислав се подаде и няколко пъти стреля по посока на звуците от щракане и псувни. Веднага щом капитанът отскочи назад, в отговор долетя такава струя от синьо-бял пламък, сякаш в коридора имаше огромен дракон.

— Мамка му! — изруга Стас, потушавайки тлеещия си ръкав в стената. Не го болеше — дали заради адреналина, дали защото всичко се ограничи само с опърлен плат.

Във вражеския стан се изразиха доста по-пикантно — в плазмомета на Балфер свършиха зарядите. Адмиралът захвърли безполезното желязо и измъкна от колана си бластер. Обляната от плазма арка гореше като обръч на дресьор в цирка и „лъвовете“ не искаха да скачат през него.

— Дръжте го тук — нареди Блафер. — А аз сега...

* * *

— Какво, по дяволите?! — учуди се Вини, бързо спускайки визьора си. — Да бяха ни предупредили, че ще спрат тока и на този етаж...

— Това не са нашите. — Роджър отмести ръка от безполезната слушалка. — Не чу ли как гръмна? Виж какво, аз се връщам на огневата точка, а ти завържи пленника и върви към командния център.

— Може би трябва да се върнем двамата? — поколеба се пилотът. — Не ми се иска да се разделяме, а той ще полежи половин час, само да го обезоръжа...

— Не — поклати глава Сакаи. — Командният център е по-важен. Май вече загубихме главния коридор, затова бързичко ще изтичам да разузная какво се случва там и идвам обратно.

Роджър пробяга разстоянието до завоя, после закрачи, при това предпазливо. Визьорът повече го дразнеше, отколкото вършеше работа — обикновеното зрение нямаше как да се усили повече в непрогледния мрак, а инфразрението даваше само два-три метра видимост, и то лоша. След плазмената престрелка коридорът приличаше на сауна, а в окулярите като алени призраци се въртяха облаци горещ пушек. Противопожарната система също беше излязла от строя и от всички страни тихо и зловещо припукваше огън — на места затихвайки, а на други разгаряйки се.

На Роджър му се стори, че дочува и друг звук. Бързо се просна на пода, притисна ухо към него и вече отчетливо дочу тежко тропане. След няколко секунди към него се прибавиха и гласове — тихи и неразбираеми, но явно чужди.

— Защо не се върнете — промърмори Сакаи, настанявайки се по-удобно и прицелвайки се с бластера в края на коридора, — докато

предлагам с добро...

Гласовете стихнаха, но стъпките се чуваха все по-ясно. Когато от мъглата се показа силуетът на армейски плазмомет, Роджър предложи с лошо и пиратът, без дори да успее да извика, се строполи назад.

— А-а-а, мръсно, вземи, на, на, на! — закрещя партньорът на убития, стреляйки непрекъснато в маранята пред себе си.

Сакаи се притисна към пода, отчаяно завиждайки на килимите и стреля в отговор, целейки се малко по-високо от нажеженото, чак сияещо във визъора дуло.

Пиратът изхлипа, започна да се свлича, но в последния миг от живота си все пак успя да натисне спусъка на гранатомета, прикрепен под цевта на оръжието му.

* * *

Вялата и някак фалшива престрелка бързо омръзна на бившия космодесантчик. Само се хабят заряди и нерви.

По-близкият враг отляво стреляше по-рядко, с единични изстрели — очевидно беше страхливец, надникваше бързо и стреляше. Този отдясно беше по-опитен и стреляше първо веднъж, за да освети и оцени обстановката, а после втори път. Веднъж действително едва не го уцели.

Станислав нарочно поддържаше ритъма с методични, равномерни изстрели, а когато „страхливецът“ спря, за да смени пълнителя си, изскочи точно под дулото му и изстреля един откос по мястото, където смяташе, че е залегнал по-добрият боец.

Стас не успя да оцени резултата. Вторият пират най-после презареди и откри такъв силен огън, че новият пълнител му стигна само за няколко секунди. За щастие, той и преди стреляше неточно, а от изненада съвсем загуби ума и дума. Коридорът окончателно се превърна в печка — пушеца, нажежена, с купища въглени. Пиратът с треперещи ръце се опита да напъха в бластера поредния пълнител, изпусна го, наведе се, но тогава от дима изскочи призрачно обвита от него фигура и напълно материално фрасна стрелеца в ченето.

Щом се убеди, че душата на пирата временно се е разделила с тялото, Станислав тръгна напред, към своята първа, вече неподвижна

мишена, като за всеки случай продължаваше да я държи на мушка. С крак отмести бластера, лежащ твърде близо до трупа и леко ритна последния, разсейвайки последните си съмнения.

Тъкмо в този момент системата най-после се справи с претоварването. На етажа се включи светлината, в командния център оживяха вирт-прозорците.

— Капитане!!!

Късно. Балфер вече няколко секунди се прокрадваше към Станислав отзад, все повече съкращавайки дистанцията, за да се застрахова. И сега между тях оставаха не повече от десет метра.

Стас започна да се обръща, вече знаейки, че няма да успее. В тишината гласът на хакера прозвуча от слушалката като от високоговорител и по-скоро му навреди, отколкото предупреди. За Балфер той стана команда: „Огън!“.

На капитана му се стори, че изостреният му от адреналина слух улови и сухото щракване на спусъка, и клокоченето на плазмата в цевта, а после и тържествуващия пукот на устремилата се към целта сгъстена енергия.

Но в последния момент от страничния коридор срещу нея се хвърли рижевата сянка. Три глухи удара и Ден, сякаш натъкнал се на невидима стена, нелепо се завъртя на място и беззвучно падна с лице към пода.

— ...! — изпсува Балфер. Човекът с фуражката явно беше по-ценна плячка от рижия младеж. Адмиралът даже първоначално го беше помислил за Роджър. Но откъде този жълтурко беше взел толкова хора, а и, по всичко личи, професионалисти?!

Станислав в безсилна ярост изстреля по пирата половин пълнител, но надупчи само стената — Балфер се метна в страничния коридор. После се наложи вече самият космодесантчик да се прикрие, като се претърколи зад близкия ъгъл. Мозъкът му горе-долу помнеше военните навици, обаче тялото се беше разглезило и се сдоби с няколко синини.

Впрочем адмиралът все пак оцени старанията му. „Откъде са се взели тези типове тук?!“ — опитваше се да проумее Балфер, жадно вслушвайки се не бърза ли на помощ екипажът му, но той сякаш беше изчезнал заедно с тъмнината. Затова пък непознатият получи подкрепление и отдясно от две дула откриха огън. Позицията им беше

неудобна, нямаше как да уцелят Балфер, но и не му даваха да пресече коридора.

Адмиралът постепенно започваше да осъзнава, че битката е загубена. Или Унилия Роджър беше попълнил значително екипажа си преди полета, или на базата бяха останали хора от Алианса и япончето се беше договорило с тях, но пиратската шайка явно се беше сблъскала с превъзхождащ я противник.

— Джил, Михалич, опитайте се да му минете в тил! — извика Станислав, щом позна помощниците си. — Да заклецим кучия син като плъх!

Това беше последната капка.

— Ще видим кои тук са плъхове! — закрещя в отговор Балфер. — Щом така сте се вкопчили в своята база, пукнете заедно с нея!

Адмиралът натисна спусъка и за последен път обля коридора с плазма, натиквайки по-дълбоко в дупките им „копелетата“, захвърли разредения бластер, обърна се и побягна.

— Капитане, той бяга към стълбището! — Гласът на Франк плавно се промени от тържествуващ до отчаян, щом хакерът разбра какво е намислил Балфер. — Merda, той има флайер там! Ако се добере до крайцера...

Станислав скочи. Той и сам знаеше какви кратери остават след планетарна бомбардировка.

— Кажи на доктора, че тук е нужна помощта му! — Капитанът тайно разбираше, че помощ вече не е нужна, но не можеше просто така да се примири с това. — Аз...

Слушалката млъкна дори по-рано — Франк първи видя какво става зад ъгъла.

Ден стана. Плавно и уверено, сякаш в гърдите му не зееха три дупки — овъглени по краищата, ярко червени по средата, с петна от мигновено съсирила се кръв.

— Извинете, капитане — спокойно каза рижият, щом срещна погледа на Стас. — Така се случи.

Киборгът се забави още няколко секунди, сякаш се вслушваше в нещо, а после хукна в противоположната посока от пирата.

На пода остана неголяма алена локвичка.

— Мамка му! — едва промълви Станислав, облягайки се с цяло тяло на стената. Вече беше безполезно да гони Балфер, а и всъщност

капитанът нямаше шанс — от стълбищната площадка се донесе ръмженето на излитащия флайер, от който адмиралът не се отделяше по време на атаката, тъй като машината беше малка и маневрена. — Франк! Накъде бяга той?!

* * *

Всички се струпаха зад гърба на хакера. Дори Тиодор, когото се опитваха да дозабинтоват, същевременно хвърляйки погледи към вирт-прозорците, така че пилотът рискуваше да се превърне в мумия.

— Сектор 9А... Сектор 6L... Стълбище, нагоре... — на висок глас за капитана коментираше Франк, докато запъхтеният Станислав не нахлу в командния център.

— Какво става там?

Ден се носеше из базата с целеустремеността и скоростта на хрътка, без нито за миг да се поколебае при разклоненията. Нито на шестия етаж, нито на петия.

— Помни наизуст — мрачно каза Тиодор. — Той още на товарния кораб „копира“ плана на базата, десет минути стоя пред него.

— Но нали оттогава няколко пъти се сменя! — възрази Полина.

— И какво от това? Той просто е редактирал файла си. — Пилотът се чувстваше направен на глупак, страшно обиден и огорчен от „предателството“ на приятеля си... и същевременно не на шега се безпокоеше за него.

Рижият залитна, наклони се наляво — както и да се стараеше системата му да го стабилизира, раните бяха твърде сериозни. Освен това в момента киборгът работеше на предела на възможностите си.

Всички в един глас ахнаха, но Ден почти веднага възстанови равновесието си и продължи гонитбата — непонятно само кого преследваше.

— Какво е намислил?! — Станислав почти допря носа си до екрана. Франк безропотно наведе главата си, над която беше надвиснал капитанът.

Точно тогава киборгът прескочи от един наблюдателен екран в друг и се намери в дока, посред който стоеше зеленият флайер с метличини на крилата.

— За какъв дявол?! — изкрещя Тиодор, сякаш в него бяха забили още една осколка. Полина уплашено изпусна края на бинта, защото реши, че прекалено силно го е стегнала. — Ама той не умее да го управлява!

— А Балфер къде е? — сепна се Станислав.

— Вече излита от шахтата. — Франк посочи нужния вирт-прозорец. — Сега ще мине през дупката и ще се скрие... Матма mia!

Зеленият флайер, без да затваря купола си, така стартира, че на прозореца остана бавно стопяваща се дيريا.

— Изглежда знам от кого се е учил — забеляза капитанът.

[1] Авторите поспориха малко на какъв принцип действа електромагнитната граната, произведена през 2135 г., за да окаже такъв ефект и стигнаха до извода, че във вътрешността ѝ има електомагнитни вълни и гвоздеи. ↑

Навън вече се разсъмваше. Звездите почти бяха изчезнали, прожекторът избледня и от изток пълзеше нежно зелена зора. Колкото повече се издигаше флайерът, толкова по-широка и ярка ставаше тя.

Но на Балфер не му беше до красотата на природата. Проклетият Роджър, проклетата база, проклетата планета! Веднага щом се почувства в безопасност, адмиралът включи предавателя и започна отривисто, сякаш плюеше отрова, да командва:

— Пълна бойна готовност! Вдигнете крайцера! Насочете оръдията към цел номер три! Отворете втория порт, след минута аз... Що за?! — На екрана за обратно виждане нещо се мярна и Балфер се огледа. — А-а-а-а!

Това беше последното, което екипажът на крайцера чу.

Впрочем, не. След няколко секунди от предавателя, а малко по-късно и от гората, като далечно ехо, се донесе взрив.

* * *

В командния център се втурнаха Михалич и Джил, подпирани от двете страни окървавения Роджър. Вини се забави в коридорите, за да върже пленниците и да събере оръжието на покойниците.

Сакай вдигна глава и въпреки облятото си в кръв лице, отчетливо и дори бодро се поинтересува:

— Е, какво става тук при вас?

— Разбрахме кой е киборг — тъжно съобщи Полина.

Роджър се огледа, периодично премигвайки, за да нареди пъзела и сам разбра всичко. Впрочем, сега го тревожеше друго.

— Остана ли още някой от пиратите на етажа? И къде е Балфер?

— Май обезвредихме всички. А тоя гадняр избяга! — Станислав продължаваше непрекъснато да следи най-горния екран, но там само слабо светеше пробитата от пиратите дупка в покрива. — Обеща да ни смаже с оръдията.

Роджър вече беше узнал това от Джил. И не разбираше защо още пребивава в това тяло, а не е тръгнал към ново прераждане.

— Отдавна ли излетя през дупката?

— Вече изминаха десет минути. — През това време капитанът и останалите бяха успели да изброят всички причини за отсрочване на

присъдата, от най-песимистичните до вселяващите плаха надежда.

Роджър се замисли. И петнадесет секунди стигаха на Балфер, за да се махне от зоната на обстрел. Или е решил лично да седне на оръжейния пулт?

— Ден тръгна да го преследва — жално добави Полина. — Обаче не се върна...

— Ще рискуваме — решително каза Сакаи. На мястото на рижия той също не би се върнал, дори с победа. Познавайки киборгофобията на Станислав... — Франк, можеш ли да установиш връзка с крайцера?

Хакерът защрака с копчетата и енергично кимна. Ретранслаторът работеше въпреки пиратския вандализъм.

Механиците доवлякоха Роджър до крелото и внимателно го настаниха в него. Сакаи се изпъна, изправи рамене и си даде вид, че кръвта по лицето и дрехите му е най-вече вражеска.

— Роджър, какво сте намислили? — предпазливо се поинтересува Станислав.

— Моля ви, доверете ми се — уморено помоли Сакаи. Силите не биха му стигнали да уговаря едновременно и капитана, и пиратите. — Застанете зад дясното ми рамо и си придайте суров вид. А... — Роджър прецени кой тук изглежда най-внушително и неохотно се обърна към Владимир: — А вие зад лявото. По-плътено, за да попаднем и тримата в кадър!

Капитанът недоверчиво поклати глава, но стана, намръщи се и кръстоса ръце на гърдите си. Ученият също се изпъчи и така ефектно вдигна бластера, че Мария Сидоровна и Наталия, към които той се оказа насочен, побързаха да побягнат встрани.

— Хайде, включвай — нареди Сакаи.

Транслацията заработи в двете страни, но пиратите в рубката на крайцера имаха доста по-жалък вид. Адмиралът им даде някаква откачена заповед, а самият той в същия миг изчезна! Какво да мислят? Какво да правят?!

Точно това Роджър смяташе да им подсказе.

— Адмиралът вика „Звезден дракар“! — категорично почна той. — Доложете текущата обстановка.

Пиратите се облешиха срещу живописната геройска композиция и неуверено запротестираха:

— Ей, ти въобще не си адмиралът!

— Аз съм новият адмирал, идиоти! — повиши глас Роджър. — Балфер е мъртъв, абордажниците са в плен при нас, вие няма как да излетите от планетата, а ако не престанете да се правите на глупаци, с вашето превъзпитание ще се заеме зенитният комплекс!

— Какъв?! — беззвучно изписка Франк.

— Скорострелен, с триста дула — решително каза Роджър. Главата зверски го болеше и сега той, по примера на Вини, беше готов да излезе с бластери дори срещу армада от крайцери. — Е?!

За разлика от Франк, пиратите повярваха в зенитния комплекс веднага и безусловно. Иначе как Роджър е успял да свали флайера на Балфер?! Бързо си пошушнаха нещо, изобразиха почтително внимание и този в средата започна несвързано да докладва:

— Всички системи са в ред, сър, шлюзовете са затворени, двигателите са в готовност... Но аз разбирам, че вече не трябва да излитаме?

Сакаи стисна зъби, сдържайки малко истеричния си смях. Лицето му се изкриви и пиратите затрепериха още повече.

— Не. Остана ли ви някакъв катер? Отлично! Пратете го при нас. С един пилот, иначе ще бъде свален. Край.

Вирт-прозорецът изгасна.

— Победа! — прошепна Сакаи, облегна се на крелото и затвори очи. По слепоочието му се стичаше гореща и лепкава струйка, но Роджър беше напълно щастлив.

* * *

Тиодор управляваше катера. Със здравата си ръка, бавно и печално, което, честно казано, само беше от полза за пасажерите (Станислав се опита да го разубеди, но пилотът така изразително го изгледа, че той реши да не си създава още един смъртен враг).

Сакаи, набързо закрепен и натъпкан със стимулатори, се отправи на преговори с останалите на крайцера пирати. Венка неодобрително клатеше глава, възразявайки, че на ранения е необходима почивка, а в противен случай той, докторът, сваля от себе си всякаква отговорност за неговото здраве. Обаче Роджър настояваше, че е нужно колкото се

може по-скоро да се закрепил успехът, иначе почивката ще бъде за всички, при това вечна.

Станислав си признаваше, че съвсем не му беше жал за него. Бившето ченге получи своята база, а за такова нещо можеше и да потърпи малко. А какво получи екипажът на транспортника? Поръчката е провалена, станцията на микробиолозите е разрушена... И е неизвестно какво ще стане по-нататък. Победа? Един пиратски адмирал се смени с друг и това е всичко. Сега Роджър е добричък и сипе благодарности, а щом еуфорията стихне, ще ги изпъди от планетата... или изобщо ще ги застреля като ненужни свидетели.

Честно казано, Станислав въобще не смяташе Сакаи за такъв подлец, но сега на душата му беше толкова тежко, че му се искаше да вие като шоарска лисица.

Бързо намериха мястото, където беше паднал първият флайер. Огненият кръг около петметровото огнище още тлееше, а в него димяха степени късчета метал.

— Този е на Балфер — заключи Тиодор, заобикаляйки ги.

Полина надникна в кабината, пребледня и бързо се отвърна. От адмирала не беше останало много, най-вече парцали от огнеустойчивия скафандър.

— А къде е нашият?

— Отгоре не се виждаха други огньовете — със затаена надежда каза Тед. — Може той да е свалил Балфер с бластера си, а сам спокойно да се е приземил?

— Ден, чуваш ли ме?! — навярно за стотен път Полина го повика по комуникатора. — Къде си? Отговори, моля те!

Станислав дори не се опита да установи връзка. Той твърде добре помнеше последния поглед на Ден, за да не се усъмни — киборгът беше решил да извърши таран. А падналите машини невинаги се взривяват и могат просто да се разлетят на парчета.

Капитанът се оказа прав.

На сто метра от първия флайер намериха втория. Дърветата бяха смекчили удара, но преобърнатата аеромашина приличаше на празна консерва, която дълго са ритали. Наоколо като брилянти проблясваха разбити стъкла. Водачът беше изхвърлен от кабината или при удара в земята, или по-рано, когато флайерът е паднал през клоните и Ден лежеше малко по-далеч. Дори не го забелязаха веднага в храстите,

които бяха успели вече да изправят клони. Издаде го рижото петно, неестествено ярко за местната природа.

Приятелите се хвърлиха към него, безжалостно кършейки и тъпчейки клонките и спряха до него, без да могат нито да помръднат, нито да отместят очи. Полина ухапа юмука си, за да не закрепци. Тед пребледня по-силно, отколкото когато от самия него изваждаха осколките.

Явно при падането киборгът беше успял рефлексивно да се защити и затова не се беше размазал на земята, а „само“ беше повредил гръбнака си и разпорил хълбока си вдясно до коремната област, а счупена раменна кост, пробила кожата и пуловера му, стърчеше от десния му ръкав.

Станислав бавно приклепна до оскатеното тяло. Комуникаторът на здравата ръка беше цял и дори работеше, съдейки по сърдито мигащата светлинка за пропуснатите повиквания. Светлите, рязко загубили яркостта си очи гледаха край капитана, в небето.

Станислав искаше да му каже много неща. И за фалшивите документи, и за кондензираното мляко, и за „болното момче от бедните квартали“, и за това, че го изкара него, капитана, глупак с хемороиди... Но вместо това Стас, неочаквано даже за самия себе си, свирепо изръмжа:

— И за какъв дявол не отговаряш на повикванията? Защо не си активирал спасителния маяк?!

Ръката с комуникатора трепна и стисна туфа мъх.

— Не искам в пещта за изгаряне на отпадъци — тихо, но ясно прошепна Ден.

— Какво? — учудено попита капитанът.

Рижият се закашля, от устата и носа му потече кръв, тялото му започна трескаво да трепери.

Станислав цветисто изпсува, а после вдигна умирация на ръце и го помъкна към катера.

* * *

— Капитане, вашият офицер моли за разрешение да влезе в каютата. — Гласът беше мелодичен и равнодушен, явно принадлежащ

на изкин.

— Ъ?! — единствено успя да изстиска от себе си съненият Роджър. Мислите му в момента приличаха на метеоритен рой — летяха по напълно немислими орбити, сблъскваха се, разсипваха се на отделни думи и изгаряха във външните слоеве на мозъчната му кора. Главата го болеше и отвътре, и отвън, под лепенките.

— Кеп, ох, тоест адмирале, аз съм Джил! — изписка интеркомът над входа. — Пусни ме, моля те!

— А, Джил... Ей сега... Роджър се заозърта, отърсвайки се от съня и опитвайки се да съобрази къде е попаднал и защо лежи на пода само по долни гащи, но с кобур, а в същото време до него има разкошно легло... от което се носи нечие хъркане!

— Изчакай минутка! — извика „адмиралът“. — Тук имам малък... проблем.

Или голям. Наблизо не се виждаше нищо, наподобяващо дреха. Неизвестната (или, да не дават боговете, неизвестен!) все така сумтеше и хъркаше, завита презглава с одеялото и Сакаи се осмели на пръсти да заобиколи леглото и да претърси стенните шкафове.

В първия намери параден адмиралски мундир. Съдейки по количеството блестяща бижутерия, той беше проектиран лично от Балфер за повдигане на чувството му за собствено величие до небивали висоти. Вторият шкаф напомни на Роджър склада на „Сигуре“ — всичко закуп и в безпорядък. От бъркотията стърчаха намачканите краища на някакви парцали, но Сакаи се погнуси да ги облече. Третият панел се оказа врата към банята и Роджър с неимоверно облекчение дръпна от закачалката белия хавлиен халат.

— Кеп?! — Това вече беше Вини, при това с тревожна интонация „а дали да не разбия тая проклетата врата?“.

— Да, да, почти съм готов! — преувеличено бодро отвърна Сакаи, връщайки се до леглото. — Ей сега...

Той се наведе, повдигна одеялото и смаяно се втренчи в собствения си комуникатор, издаващ енергично хъркане. Там намери и тайнствено изчезналите си дрехи, а също така и свития на кълбо Петрович, който вдигна муцунката си и приветствено се прозя.

Чак сега Сакаи си спомни как направи кукла за примамка, в случай че някой от балферовците реши да му пожелае сладки сънища с „целувка“ от бластер в слепоочието. Разбира се, на базата Роджър би се

наспал по-добре и по-спокойно, но не рискува да напусне току-що превзетия крайцер. Освен това екипажът на Станислав взе единствения оцелял катер и Сакаи вчера нямаше сили да се връща пеш на поляната.

Вини се отчая да вика капитана и започна да чука — с все по-силни ритници по вратата.

— Какво правеше тук?! — възмути се пилотът, щом тя най-после се отвори.

— Медитирах! — изтърси Сакаи първото, което му дойде наум. — Благодарях на духовете на предците и ги молах да ми покажат по-нататъшния път.

— Ами... предай им поздрави и от нас. — Вини съчувствено изгледа ранената глава на Роджър.

— Ох, капитане! — Джил се тръшна на края на леглото. — Тази база наистина е истинско съкровище! Ние с Михалич снощи до късно разглеждахме складовете.

— Абе признай си честно, че до сутринта — изсумтя Вини.

— ... и намерихме там такива неща! — От вълнение на момичето ѝ секна дъхът и се наложи да покаже с жестове „синхрофазотропен анихилатор“ и „феромагнитен параколайдер“^[1]. — И много! Даже повече, отколкото във файловете на Грѐм, явно последните доставки не са отбелязани там. Капитане... тоест адмирале, сега най-после ще можем изцяло да ремонтираме „Сигуре“! И то така, че ще бъде по-хубав от нов!

— Съдейки по това, което забелязах с крайчеца на окото си — добави Вини, — ние може да ремонтираме три такива корвети и даже да не забележим липси в склада.

— А крайцера? — поинтересува се капитанът.

— Кой? Балферовия ли? — учудено се намръщи пилотът. — А защо ние трябва...

— Не, нашия — натърти Сакаи. — Ето. — Той вдигна комуникатора, извади на екрана някакъв списък и обърна вирт-прозореца към изумените гости. — Механикът на „Дракар“ ми изпрати това в отговор на въпроса в какво състояние е корабът.

— Олеле! — възкликна Джил, щом прочете първите редове. От плъзгача отстрани ставаше ясно, че това е само малка част от списъка.

— Аз си мислех, че Балфер има достатъчно пари — изненадано проточи Вини. — Нали добре печелеше от контрабанда... А не по-

малко и от грабежи. Сигурен ли си, че не те мамят?

— Този списък е съставен за Балфер — обясни Сакаи. — Но адмиралът всеки път го отхвърлял: „После, после“...

— Ами точно като вас! — изкикоти се Джил.

— Започвам да подозирам — мрачно каза Роджър, — че даже със собствена ремонтна база космическото пиратство не е чак толкова изгодна работа. Ех — мечтателно добави той, — а не може ли да я продадем на някоя крайна планетка и да се заемем с нещо законно?

— Само не с геология! — бързо каза Вини. — Тя вече ми дойде до гуша. Хайде — оживи се той, — да купим круизен лайнер и да возим богатшите на всякакви екзотични дестинации! Представете си само: сияещ от светлини двадесетпалубен кораб, басейни, барове, стадион, навсякъде стюарди-роботи, а на мостика — нашият капитан в снежно бял костюм със златни пагони...

— Аха — усмихна се Сакаи, — и в белезници със силово поле.

— Вечно така правиш — разстрои се Вини. — Щом само се опитам да полетя на крилете на фантазията и веднага — бам! — с мухобойка по тиквата...

Роджър също стана сериозен. Въпросът „а сега накъде?“ никъде не беше изчезнал и трябваше да получи отговор. Можеше да се вземат големи пари за ремонтната база, крайцера и „Сигуре“. Толкова големи, че да стигнат за пластична операция и дълъг безопасен живот. Шанс да започне всичко на чисто... Никакви врагове, никакви приятели... Да се върне на родната планета, отново да види хълмовете в пяната на цъфтящата сакура, дома, където премина детството му, майка си, баща си, роднините, старите приятели... и да мине покрай тях, придавайки си вид, че не ги познава. А ако не издържи и се издаде, няма „да познаят“ вече него, загубилия честта си и опозорилия рода...

— По-добре да си направя хидропонна ферма — каза на глас Сакаи. — Или нещо също толкова тихо, мирно, в някое затънтено място...

— Между другото — спомни си Вини, — капитанът на биологманите питаше за теб, искаше да обсъдите нещо.

— А те още ли са на нашата база? — сепна се Роджър, който за един ужасен миг си представи как Станислав поваля Франк в несвяст и под прикритието на нощта излита от планетата, заедно с базата. На пръв поглед Стас не беше от онези, които са способни на подлост, но

Сакаи беше виждал как близостта на милионите пречупва и по-твърди мъже.

— Разбира се, къде другаде да бъдат? — учуди се Джил и Роджър усети как го изгаря срам. Явно мереше по себе си!

— Добре — Сакаи стегна по-здро̀во колана на халата си, защото мис Отвертка започна някак странно да го поглежда, — тогава ще ида при тях. Вини, ти оставаш тук за началник.

— Слушам, адмирале! — весело козирува той. — Разрешете да попитам: позволено ли ми е да включа личния състав във всякакви помощни работи, за да не им остава време за мислене?

— Позволявам, но без фанатизъм. А ти, Джил... — Роджър искаше да поръча на момичето да провери данните, получени от механика на крайцера (може пък да се окаже, че нещата не са толкова трагични?), но се уплаши, че двамата с мис Отвертка ще се сдушат и ще увеличат списъка двойно. — Почакай отвън, докато се облека.

Вини и Джил излязоха, разменяйки си впечатления, а Роджър се протегна за стърчащия от „куклата“ ръкав на комбинезона и тихо изруга. Ръкавът се оказа откъснат, освен това на парцали от осколките. Отчитайки това, че останалите дрехи на Сакаи или се намираха на „Сигуре“, или бяха изгубени заедно с товарния кораб, изборът не беше голям.

* * *

— Виждам, че вече напълно сте се вживяли в ролята на пиратски адмирал — иронично каза Станислав. — Даже сте намерили подходящо мундирче.

Петрович оцени новата придобивка най-високо от всички — пискайки от възторг, той вече беше откъснал два медала.

— Това е, за да направя впечатление на пленниците — започна да се оправдава почервенелият Роджър. — Трябва да вербуваме поне половината, иначе крайцерът просто няма да излети. А какво става с вашия... ъ-ъ-ъ... навигатор? — деликатно се поинтересува той. — Намерихте ли го?

Станислав мрачно кимна, а Вениамин с въздишка обясни:

— Аз го замразих. Иначе щеше да умре в течение на няколко минути.

— Изобщо ли нямаше как да се закърпи?

— Не да се кърпи, наново трябва да се шие... Медицински комплекс клас 1А, тясно профилирани специалисти, нанотехнологии, специфични материали и лекарства... — Вениамин безнадеждно махна с ръка. — Момчето беше на решето, цяло чудо е, че успяхме да го донесем до кораба...

„Не чудо, а импланти — мислено го поправи Станислав. — Нали той не е човек“. Това никак не се побираше в главата му.

— И сега какво? — съчувствено попита Роджър.

— Не знам — честно отвърна докторът. — Тялото може да престои векове в криогенната камера... Ако има смисъл от това.

Сакаи поклати глава с разбиране. За легалните клиники полутрупът на неуправляемия нелегален киборг е като бясно куче, блъснато от кола. Няма да го лекуват за никакви пари, даже ще предпишат курс от инжекции на стопаните му.

— А може би...

— Време ни е да излитаме — рязко смени темата Станислав. — Владимир настоява да го закараме колкото се може по-бързо в най-близкия обитаем космически сектор. Иска да се свърже с началството си и, естествено, с галактическата полиция. Демек, провалили сме делото на живота му...

— Искате ли да ви дам удостоверение, че ние сме ви принудили? — тъжно се пошегува Роджър.

— Защо не, дайте! — неочаквано се съгласи Вениамин. — Кой ги знае тези бюрократи, може и да свърши работа.

Сакаи кимна и добави:

— Но аз няма да ви пусна така лесно.

— Защо? — застана нащрек Станислав. Всъщност той очакваше нещо в този дух, идеята за полицията надали щеше да се хареса на пиратите.

— Нали трябва някак да ви се отблагодаря за помощта! — обясни Роджър. — А понеже пари, уви, нямаме, предлагам да се възползвате от услугите на нашата база. Какво искате — ново покритие? Допълнителни дюзи? Това ще отнеме два-три дни, тъкмо ще

успеем да приведем в ред базата, да се оправим с транспортирането ѝ и също да се чупим оттук.

— Но Владимир... — поколеба се Станислав. Той не се боеше от самия микробиологман, но насъсканите от него власти можеха да изземат в полза на НИИ не само усъвършенствания кораб, но и последния му чифт долни гащи.

— Предайте му, че злият космически пират насила ви държи в плен — ухили се Скай. — А ако се съпротивлявате, ще ви подложат на ужасни изтезания и лишения.

* * *

Станислав обиколи готовия за отлитане товарен кораб, не толкова за да провери всичко ли е наред, колкото за да му се полюбува още веднъж. Корабът беше хубав. Не на маргаритки, но все пак красив — тъмносин, със зелени и сребристи ивици. Сериозна машина.

„А ние така и не му дадохме име“ — печално си помисли капитанът и потупа кораба като вярно конче. Кое то скоро ще трябва да предаде в чужди, кой знае какви ръце.

Роджър тактично чакаше до стълбата. Петрович се убеди, че Полина е влязла в шлюза, показа се от пазвата на стопанина си, покатери се на рамото му и започна с облекчение да се чисти. Според скромното му мнение, биолозите можеха да се махат по-бързо — само едни проблеми от тях.

— Щастливо пътуване, Станислав. Ако изведнъж ви потрябва помощ за ремонт... и не само, обърнете се към нас. Знаете как да ни намерите.

По този въпрос в екипажа на „Сигуре“ възникнаха разногласия. Вини крещеше, че да дават такава информация на бившия космодесантчик е все едно да залепят на базата маяк за ченгетата. Обаче Сакаи настоя, че на Станислав може да се има доверие.

— Няма да ни потрябва — уверено каза Стас. — Но все пак благодаря за предложението. Само че, знаете ли, Роджър... На ваше място аз силно бих се замислил дали да продължавам с такава „кариера“. Макар и сега да сте във възход.

— Или съм паднал още по-ниско... Ще помисля — сериозно кимна Сакаи.

Капитаните се ръкуваха, после едновременно си отдадоха чест и се разделиха.

* * *

На крайните светове беше по-просто да се договориш със закона. Той беше олицетворяван не от безличната и бездушна бюрократична машина, а от живи хора, или от други достатъчно разумни същества. Местната власт възкресяваше в паметта старинната дума „шериф“, когато един и същ човек е ловил престъпниците, издавал им е присъда и я е привеждал в изпълнение. Само че тук тези хора бяха петнадесетина.

Съдебният процес беше дълъг и скучен, от сутринта до седем часа вечерта, с половин час почивка за обяд. За щастие, ченгетата повече се интересуваха от базата на Алианса и от подробностите за разгрома на Балфер, отколкото от някаква си микробиологична експедиция, натресла се неудачно там. Пиратският адмирал беше успял силно да вбеси стражите на закона, така че симпатиите на съдиите бяха на страната на космолетците.

— Аз няма да оставя това така! — обеща Владимир на изпроводяк. — Щом се върна в Нов Бобруйск, веднага ще подам жалба в Галактическият съд!

— Ами твоя си работа — уморено каза Станислав, закопчавайки палтото си. — Бягай да се оплачеш на мама.

— Какво?! — смая се микробиолохманът.

— Каквото чу.

Капитанът се обърна и излезе на „улицата“, под купола на жилищната станция на Перлата, лишена от кислород, но богата на всевъзможни метали планета. От космоса тя приличаше на сива сбръчкана ябълка, по която като листни въшки пълзяха харвестъри.

Владимир продължаваше да мърмори нещо след него, но Станислав пхна ръце в джобовете си и тръгна към космопорта, леко прегърбен, чувствайки се като старче-пенсионер. Оставаше само да

купи пакетче семки за гълъбите. Обаче до тях му предстоеше да прелети повече от тридесет светлинни години.

В пристанищния бар Станислав го чакаше изненада — на масата, освен Михалич, Тед и Вениамин, седеше Полина. Четиримата мрачно пиеха бира в еднократни чаши, но се оживиха при появата на капитана.

— Станислав Федотович, как мина всичко?

— Поли, а ти какво правиш тук? — учуди се капитанът, без да бърза да седне. — Твоят звездолет отлита след седем минути! — Мария Сидоровна и Наталия отлетяха вкъщи още вчера, а Владимир купи билети за следващия ден, уверявайки, че само потоп, ядрен взрив, падане на комета или друг такъв апокалипсис ще ги накара отново да престъпят прага на зловещия транспортен кораб. Дори ще си помислят дали не е по-добре веднага да умрат. — Бягай бързо, може още да успееш!

— Мне — поклати глава момичето. — Върнах билета.

— Защо?!

— Искам с вас.

— Къде?!

Полина направи неопределен жест с ръка, от който Станислав заключи, че момичето за пръв път в живота си пие бира и тази чаша не ѝ е първата.

— Колко ти върнаха? Петдесет процента? Да вървим, аз ще доплатя и ще те кача на следващия кораб!

Ръката на капитана безответно увисна във въздуха. Полина го погледна неочаквано сериозно. Изглежда, тя беше взела решението на трезва глава, като внимателно беше обмислила всички последствия.

— А какво ще каже майка ти?

— Щом разбере, веднага ще ви съобщи — обеща момичето. — В по-мек вариант.

— А работата в НИИ?

— Още сутринта пратих на директора заявление за напускане. И така, може ли да дойда с вас?

— Не! — колкото се може по-строго отсече Станислав.

— Е, добре. — Полина с престорена смелост отпи от чашата. — И без това никога не съм искала да бъда микробиолог. По-добре да стана чистачка на тази станция, да спя на пейка, да се храня със сух хляб, да спестявам за жилищен модул от три квадрата...

— Полина! — възмутено я прекъсна капитанът. — Спри да се правиш на палячо! Сама помисли, как мога да те взема? И къде?! Комисията ме призна за невинен за прекъсването на експедицията, дори ми позволи да си оставя аванса — „форсмажорни обстоятелства, независещи от Изпълнителя“. Но въпреки това нашият кораб вече е влязъл в „черния списък“ на неудачниците, така че можем да забравим за държавни поръчки...

— Изплашихте ни — изсумтя Тиодор, красноречиво показвайки празната си чаша на бармана. — Частниците плащат повече и е по-интересно да се работи с тях.

— Още по-интересно?!

— Е, един път не ни провървя — призна Вениамин. — Първата крачка винаги е най-трудна! Обаче сега имаме безценен опит...

— Управление на мобилна база, работеща в различни среди? Изчопляне на бронирани скафандри от херметична пяна? Направа на капани за несъществуващи животни? Плашене на космически пирати с глави на змиехора и чучела на шоарски лисици?

— Добре де, уникален опит — поправи се докторът. — Но помисли, каквото и да ни се случи тепърва, по-лошо вече няма как да стане!

— И за вас ли бира? — меланхолично попита Станислав барманът, щом донесе нова чаша на Тед.

— Цианкалий — изръмжа капитанът, най-после сядайки срещу Венка. — Половин литър. Светло.

Барманът, без окоето му да мигне, свали от подноса втора чаша. Или Станислав беше попаднал на телепат, или, по-вероятно, в бара просто нямаше тъмна бира, а желанието да се напие се четеше на лицето на капитана и без екстрасензорни възприятия.

След няколко глътки на Стас му полекна. Той се облегна на стола и спокойно и разумно продължи:

— Полученият аванс тъкмо ще стигне, за да се разплатя с екипажа. Аз взех кораба, като ипотекирах апартамента си и за един месец вече се е натрупала лихва, но се надявам, че приятелите ми — Станислав изразително изгледа Вениамин като инициатор на космическата епопея, — ще ме измъкнат от затвора за дългове.

— Ама това вече е съвсем друг кораб! — възмути се Тиодор. Михалич съгласно изръмжа, потвърждавайки, че ремонтираният

транспортник струва много повече. — И между другото, лично аз мога да потърпя и до другата заплата...

— Лично ти още си в болничен — напомни му Станислав. Тед протестиращо измъкна ръка от превръзката си и раздвижи пръсти, но веднага направи гримаса и я пъкна обратно, като измърмори „Аз мога да карам кораба и само с лявата!“ — А навигатор нямаме изобщо.

— Имаме си навигатор — тихо, но твърдо възрази Полина.

Над масата надвисна тишина. Наруши я барманът, който донесе чиния с мезе. Съдейки по тъжния му вид, то чакаше клиенти от много, много дълго време и вече не вярваше на очите си.

— „DEX къмпани“ много се извинява — Станислав иронично имитира представителя на компанията, привикан от съдията в качеството му на експерт по онази част от историята, която касаше нелегалния киборг. — И моли да им предоставим тялото за изследвания. „За да не се повтарят такива прискръбни инциденти в бъдеще“.

Капитанът отпи бира, преструвайки се, че не забелязва напрегнато втренчените в него погледи и кисело добави:

— Аз излъгах, че съм го изгорил. Представете ли си какъв скандал ще се развихри, ако това излезе наяве?! Тук няма митнически скенер, но на по-големите планети вече достъпът ни е забранен! Помислете само, в криогенната ни камера има краден киборг! Който се преструваше на човек, лъжеше, вредеше, убиваше и дявол знае още какво!

— Той ни защитаваше — с укор му напомни Тиодор. — А вредеше само на Роджър, който също не е цвете за мирисане.

— А по-рано? Снощи проверих този „Ден“ в инфранета. — Капитанът не започна да обяснява как му се е наложило да лъже и да се унижава пред Николай, за да му даде достъп до класифицираната информация. — Действително, „Черна звезда“, риж навигатор Денис Воронцов. Само че към момента той се намира в Нов Бобруйск и наново вади документите си, изгубени по време на корабокрушението. Дотогава е бил зает — лежал е в кома. Видях снимки, наистина си приличат, освен това моделът от шесто поколение има опция за фалшифициране на пръстови отпечатъци, а до проверка на ретината не се е стигало...

„Моделът“ прозвуча неприятно дори на самия Станислав и той бързо довърши:

— А нашият „Ден“ е бил зачислен към военната база на Вариус, използвал се е за тежка или опасна работа при полети и за тренировка на наемници.

— Знам ги аз тия наемници и тренировките им — настръхна пилотът. — Ако докопат някого и са сигурни в безнаказаността си...

— Ето значи откъде са белезите му — замислено проточи докторът. — Киборгите имат ускорена регенерация, не е учудващо, че аз ги сметнах за стари...

Капитанът почовърка с вилица мезето и незнайно защо си спомни за слепянските амеби.

— И така, преди месец киборгът е „превъртял“. Агресия, неподчинение на човек, нарушение на пряка заповед... Капитанът вече бил подписал заповед за ликвидирането му, така че аварията е дошла като по поръчка. ДЕХ в суматохата изчезнал, а после една седмица вероятно се е шляел по градските сметища, докато не се е намъкнал при нас.

— Тогава е ясно как е успял да се сдобие с бронхит — забеляза Вениамин. — Хроническо преохладяване, недояждане, стрес, може и да е пострадал при аварията...

— Венка!

— Какво?

— Няма да се разплача, не се надявай! На стрес бил подложен той... Сякаш аз пък съм в еуфория!

— И за теб ми е жал — утеши го докторът. — Но ти поне си жив, ето, пиеш бира... а не лежиш обречено в тъмен студен сандък.

— У-а-а-а... — Полина се оказа много по-впечатлителна от капитана.

— Остава само лисицата да запишем в екипажа — въздъхна Станислав, гледайки как момичето ридае и подсмърча в салфетката. — Или тази... „Маша“!

— А какво не ви харесва в „Маша“? — смутено промърмори Тиодор. — Тя е забавна.

Капитанът направи още един опит да набоде мезето, получи яростен отпор и взе решение. Остави вилицата, извика на

комуникатора снимка с получените от Роджър координати и я показа на пилота.

— Можеш ли да ни закараш там?

* * *

Днес беше тясно в седмия док на Джакпот — в „Кантина“ празнуваха сватбата на Красавеца Ник, който десет години ухажваше Еднооката Мери (останалите телесни части на булката си бяха наред и още как) и на астероида бяха долетели гости от всички ъгълчета на Галактиката. Но местният механик, по прякор Смазката, веднага забеляза непознатия транспортник. Корабът беше толкова новичък и блестящ, особено в сравнение с кораба на самия Смазка, че чак ръцете го засърбяха да поправи тази несправедливост.

Противно хилейки се, механикът извади спрей с ярко жълта боя от джоба на лекьосания си комбинезон и се нацели да остави на екипажа на безименния кораб кратко, но изразително послание, обаче преминаващият наблизко негов познат навреме хвана ръката му.

— Ти да не си се побъркал?! Това е корабът на приятелчето на Унилия Роджър! Оня, с когото утрепаха Балфер! — Новината беше съвсем прясна и беше развълнувала целия астероид. Кредиторите на покойния адмирал ридяха с крокодилски сълзи, а длъжниците му се напиха от радост, но всички се съгласиха с едно: на жълтуркото дяволски му провървя и по-добре сега да не се карат с него. — Ако разбере, ще ти отреже ушите!

— Абе да?! — смая се Смазката и изтърва спрея. — Наистина ли е той?!

— По-сигурно няма как да е, аз видях как долетяха и разговаряха с Мак!

— За какво? — Механикът вдигна спрея и го натъпка по-дълбоко в джоба си, все едно нищо подобно не е замислял.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-дълго ще живееш! — снизходително заяви приятелят му, което означаваше, че не е успял да подслуша.

* * *

— Дванадесет хиляди единици — заключи хирургът, свали еднократните ръкавици и ги хвърли в кошчето с окървавени парцали.

— Ко-о-олко?! — ахна Станислав. — А Роджър каза, че вие като за приятели...

— Това е като за приятели. Аз още отначало предупредих, че е по-евтино да си купите нов. — Пиратският Охболи, повече приличащ на свирепия брадат Бармалей от същата приказка, премина на заговорнически шепот: — Между другото, един мой приятел тъкмо има DEX-6 за продажба, вече преинсталиран... Без проблем ще се изфабрикуват документи и разрешение...

Капитанът настръхна. И без това му беше неудобно в обкръжението на определено бандитските мутри, на които „самият Унил Роджър“ го беше препоръчал. Поне да беше дошъл тук в качеството на полицейски таен агент, но не, на пиратския астероид го беше довела единствено лична и противозаконна работа.

— А с нашия какво да правим?

— Ами каквото обикновено се прави с тези кукли — в пещта за изгаряне на отпадъци. Ще изгори по-бързо, отколкото ще се размрази. — Хирургът безгрижно се разсмя, без изобщо да има намерение да обиди клиента. Киборгът си е киборг, няма да плаче за него, я. — Освен това давам не повече от тридесет процента за успешен край на операцията. Ако пукне на масата, така да бъде, ще сваля с хилядарка.

Станислав се обърна. Целият му екипаж стоеше зад прозрачната стена на медицинския отсек, долепен до нея с еднакво напрегнати изражения на лицата. Дванадесет хиляди! Две трети от цената на товарния кораб! Естествено, капитанът не разполагаше с толкова пари. Освен ако не заложи кораба, купен срещу ипотeka на апартамента му и спешно не потърси нова поръчка. Пенсията се отлагаше вече не за един месец, а за една година! И поне да си заслужаваше. Е, да, Ден му спаси живота... И не само неговия, ако си припомним убитите пирати, змиечовека и таранирания Балфер. Но ако всяко желязо се помисли за човек, достоен да взима такива решения... И какъв, по дяволите, „Ден“?! Комплекс от поведенчески програми, изкин на ниво, не много по-високо от „Маша“...

— Не се притеснявайте, в коридора не ни чуват. — Пиратът разтърка между дланите си капка спирт и с наслада вдъхна парите. Изглежда, че затова дезинфекцията се извършваше толкова старателно. — Каквото решите, това и ще направим, а дребните риби няма защо да знаят.

Станислав разсеяно пхна ръце в джобовете си и в единия напипа нещо малко и плоско. То се оказа малко медальонче с халкичка за окачване и надпис „Мося“. Капитанът замислено го гледаше около минута, а после си намисли страна, хвърли го нагоре и го захлупи на opakото на дланта си. Съдбата и здравият смисъл се оказаха единодушни.

— В края на краищата, аз никога не съм обичал рижите... — промърмори Стас.

КРАЙ^[2]

[1] А вие така можете ли?! ↑

[2] Макар че кой знае! ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.